

Giriş

ISKOÇYA 1103

Donald Mac Alister'in ölümü hiç de kolay olmadı. Yaşlı adam bütün organlarını zorlayıp, tüm gücünü harcayarak, büyük bir inatla yaşam mücadelesi veriyordu. Aslında, çektiği acıların sona ermesini sağlayacak olan ölümü memnuniyetle kabul edecekti ama bir şey vardı ki, onu yapmadan acılara yenik düşüp, gözlerini kapayarak huzura kavuşması mümkün değildi.

Oğluna bir miras bırakmak istiyordu.

Ona bırakmak istediği miras, düşmanlarına duyduğu nefretti.

Bu görevi yerine getirirse, rahatça ölebilirdi. Bu miras, rakibi olan diğer toprak sahiplerine karşı kinle doluydu. Ölmeden oğluna mutlaka her şeyi anlatması gerekiyordu. Vasiyetini oğluna aktardı, onun o kara günde yapılan haksızlığı anlayıp, babasının yüreğini dağılayan kinin ateşiyle yandığını gördükten sonra gözlerini kapatarak ruhunu teslim edebilirdi.

Bu duygular içinde, oğlunun kendi kocaman avcunda kaybolan narin elini sımsıkı tutuyor, ferî sönmeye yüz tutmuş kara gözlerini onun yüzüne dikerek, bu kutsal intikam görevini ona devrediyordu.

"İntikamımı al Connor MacAlister, benim kalbimdeki

nefreti kendi kalbine aktar. Onu koru, besle ve büyüt. Büyüyüp güçlendiğinde benim kılıcımı kullanarak düşmanlarıma saldır. Bana ve bana ait olan şeylere yapılan kötülüğün intikamını alacağına söz ver. Senden bu sözü almadan ölürsem, gözüm arkada kalacak.”

Connor, “Evet baba,” diye söz verdi. “Senin intikamını alacağım.”

“Yüreğın intikam ateşıyla yanıyor mu?”

“Evet.”

Donald MacAlister’in kara gözleri doldu; bütün görevlerini yerine getirdiğini hissediyordu. Daha uzun yaşayıp oğluna gelecek için öğütler verebilmek isterdi, ama artık son nefesini verser de içi rahattı. Oğlunun görevini yapacağından emindi. Connor akıllı bir çocuk olduğunu kanıtlamıştı ve babasının ona sarsılmaz bir güveni vardı.

Donald MacAlister’in oğlunun genç bir erkek olduğunu göremeyecek olması acıydı. Ama bacağı kırık; karnında bir kurşun deliği vardı ve o imkânsız olanı istemenin saçma olduğunu bilen biriydi.

“Sana bunu yapanların adlarını söyle, baba.”

“Saldırıya geçen, kuzeydeki dağlardan inip, topraklarımıza göz diken Kaern’lerdi. Onlar MacNare’lerin akrabalarıdır. Açgözlü baba MacNare’nın bu işte parmağı olduğunu sanıyorum. Onun gözü doymaz. Başına bela olmadan önce onu öldürsen iyi olur. Yoksa topraklarımı ele geçirmek için kapına dayanacaktır. Ama aceleci davranma,” dedi. “Bana kalırsa, ne MacNare’ler, ne de Kaern’ler bu saldırıyı tek başlarına planlamış olamazlar. Onların akli ve kurnazlığı buna yetmez. Onları yöneten biri olmalı. Bu hainin kim olduğunu bilmiyorum. Onu sen bulacaksın; içimizden biri olmalı.”

Bu olasılık çocuğu şaşırtmıştı. “Yani, aramızdan biri mi sana ihanet etti?”

“Dün akşam bize saldırdıkları andan beri bunu düşünüyorum. Kaern’ler, sadece benim adamlarımın bildiği geçitlerden geçerek geldiler. Biri onları yönlendirmediğe, bu geçitleri bulmaları imkânsızdı. Evet, bir hain var ve onun kim

olduğunu bulmak senin görevin. O içimizden biri Connor, bundan eminim. Şimdi benim topraklarımda bayram ediyor olmalı. Bütün hainleri saptayana kadar bekle. Sonra hâlâ hayatta olanlardan intikamını al. Oğullarını da öldür.”

“Yapacağım baba. Hepsini yok edeceğim.”

Babası, onun elini biraz daha sıktı. “Bu sana son dersim. Nasıl öldüğümü izle ve bir savaşçı olarak yaşamayı öğren. Yanımdan ayrılınca, ormandaki ufak patikaya git. Orada sana yakın geleceğinle ilgili buyruğumu iletcek olan Angus bekliyor.”

Çocuk başını sallayınca, Donald, “Şimdi etrafına bakıp gördüklerini anlat,” dedi. “Her şey yakılıp yıkılmış mı? Gördüklerini bilmek istiyorum.”

Connor etrafını saran enkaza baktı. Yanık ahşap ve taze kan kokusu midesini bulandırıyor. İçin için ağlayarak, “Her şey harap olmuş, ama ben hepsini yeniden yapacağım,” dedi.

“Eminim yapacaksın. Ama kendine sağlam bir mekan yapmayı da unutma. Bulduğun yer aşılmaz engellerle çevrili olmalı. Benim yanlışlarımdan ders al, Connor.”

“Ben duvarlarımı çok daha sağlam yapacağım.”

“Sadık adamlarım neredeler?”

“Çoğu öldü.”

Çocuğun sesindeki ümitsizlik karşısında, Donald onu cesaretlendirmeye çalıştı. “Onların oğulları gelecek ve senin renklerini giyip senin adını taşıyacaklar. Babalarının beni izlediği gibi, onlar da ömür boyu senin peşinden gelecekler. Artık gitmelisin. Yararı sıkı sıkı sar; yoksa her adımda daha fazla kan kaybedersin. Benim yanımdayken, hemen şimdi yap bunu.”

Connor babasının söylediğini yaptı. Oysa yarasının önemli olmadığını biliyordu. Giysilerine ve bedenine bulaşmış olan kanın çoğu babasına aitti. Kendi yarasının kanı çoktan durmuştu.

Baba, “Bu kara günü hatırlaman için bir yara izi lazım,” diye fısıldadı.

“Bugünü hatırlamam için hiçbir şeye gerek yok. Bunu asla unutmuyacağım.”

“Unutmuyacağından eminim. Yaran acı veriyor mu sana?”

“Hayır.”

Donald gurur duydu. Oğluyla iftihar ediyor, varlığından kıvanç duyuyordu. Bu çocuk hiçbir şeyden şikayet etmezdi. Onun en beğendiği yanı buydu. Connor’da kahraman bir savaşçının bütün özellikleri vardı.

“Kaç yaşındasın, evlat?”

Çocuk, “Dokuz ya da on yaşındayım,” diye cevap verdi.

“Daha büyük ya da daha küçük olduğunu sanıyordum. Boyuna bosuna bakılırsa hâlâ çocuksun; ama gözlerinde yetişkin bir erkeğin öfke dolu bakışları var. Seninle övünüyorum.”

“Seni de buradan götürebilirim.”

“Bir ölüyü sürükleyip götüreceksin değil mi?”

“Yaraların çok acı veriyor mu baba?”

“Doğrusunu istersen, artık hiçbir şey hissetmiyorum. Tamamen uyuşmuş gibiyim. Acı çekmeden ölmek daha güzel. Herkes bu kadar talihli olmaz diye düşünüyorum.”

“İstersen seninle kala...”

Donald, “Sana git dediğimde, hemen burayı terk edeceksin,” diye buyurdu. “Bana verdiğin sözü tutabilmek için kendini kurtaracaksın. Düşman şu an çekildi; ama sakın aldanma ve hata yapma. Yarım bıraktığı işi bitirmek için geri dönecektir.”

“Vaktimiz var baba. Güneş hâlâ batmadı. Düşmanlar giderken senin tüm şarap fıçılarını götürmüşler. Şimdi hepsi kütük gibi sarhoştur. Sabah olmadan geri dönebileceklerini sanmam.”

“Öyleyse yanımda biraz daha kalabilirsin.”

“Angus beni, olanları haber vermem için Euphemia’ya yollayacak mı?”

“Hayır. Ona hiçbir şey anlatman gerçektir.”

“Ama o senin karın.”

Donald, “İkinci karım,” diye düzeltti. “Hiçbir zaman bir kadına güvenme, Connor. Euphemia oğlu Raen ile birlikte geri döndüğünde, olup bitenleri öğrenecektir. Ama o gelmeden senin buradan uzaklaşmanı istiyorum, seni onun akrabalarının eğitmesini istemem. Hepsi birer sülük”

Connor babasına anladığını göstermek için başını salladı. Sonra, “Anneme güvenir miydin, baba?” diye sordu.

Donald, oğlundaki endişeyi sezdi ve ona annesiyle ilgili olumlu bir anı bırakmanın kendisi için bir görev olduğunu düşündü. Yine de, oğlunun gerçeği bilmesi gerektiğine inandığı için, hiçbir şeyi değiştirmeden, içinden geldiği gibi konuştu.

“Ona güvenirdim. O benim, biricik, tatlı, sevimli İsabella’mdı. Anneni çok sevdim ve onun ölümü yüzünden çok acı çektim. Benden önce öldü; beni bırakıp giderek perişan etti. Bu yüzden ona kalbim kırık. Ondan sonra hiç evlenmemeliydim. Bunu şimdi anlıyorum. Ama ben gerçekçi bir adamım. Sana bir şey olursa, arkamdan gelecek başka oğullara ihtiyacım vardı, ama ümidim boşa çıktı. Euphemia’nın, daha önceki evliliğinden bir oğlu vardı ve başka çocuğu olmuyordu. Ancak yine de gebe kalmayı denediğini de söylemek zorundayım.”

Donald, sözlerine devam etmeden önce zihnini toparlayabilmek için bir süre düşündü. “Euphemia’yı sevmezdim, başka herhangi bir kadını da. Nasıl olabilirdi ki? Benim tatlı İsabella’mdan sonra kimi sevebilirdim? Ama üvey annene saygılı davranmam gerekiyordu. Bunu yapamadıysa, suç onundur. Yine de, yaptığım yanlışları sen düzelt evlat. Onu onurlandır ve şımarık oğluna tahammül etmeye çalış. Önce yakınlarına sadakat borçlu olduğunu unutma.”

Çocuk, “Bunu unutmuyacağım,” dedi. Sonra, “Angus’un beni nereye göndereceğini söyleyecek kadar vaktiniz var,” diye diretti. Babasıyla birkaç dakika daha fazla kalabilmek için bahaneler buluyordu. “Angus ormana varmadan öldürülebilir.”

“Bu bir şeyi değiştirmez. Bu kadar önemli bir görevi sa-

dece bir tek kişiye vereceğimi mi sanıyorsun? Ben aptal değilim. Diğerlerine de ne yapmaları gerektiğini söyledim.”

“Ben bu buyruğu kendi efendimden duymak istiyorum.”

Donald yumuşamıştı. “Benim güvendiğim bir tek adam var. Mutlak ona gitmeli ve bugün burada olanları ona anlatmalısın.”

“Bana söylediğin her şeyi anlatmamı istiyor musun?”

“Evet.”

“Ona güvenebilir miyim?”

Babası, “Güven;” dedi, “o ne yapacağını bilir. Önce ondan seni korumasını, sonra da seni kendisi gibi yetiştirmesini iste. Ölünceye kadar onun erkek kardeşi olarak kalacağını söyle. Ondan bu konuda söz al. Seni asla aldatmayacaktır. Git şimdi; Alec Kincaid’e git.”

Connor bu emri alınca sarsıldı. “O senin düşmanın, baba. Beni ona nasıl gönderirsin?”

Babası sesini yükselterek, “Gönderiyorum,” dedi. “Alec Kincaid, bölgenin en büyük gücü haline geldi. Aynı zamanda iyi kalpli, şerefli bir adam ve senin onun gücüne ihtiyacın var.”

Connor halâ babasının ona verdiği görevi kabul etmekte çekimser davranıyordu. İkinci kez itiraz etmekten kendini alamadı. “Ama sen ona karşı savaştın.”

Donald gülümseyerek oğlunu şaşırttı. “Bu doğru; onunla savaştım. Ama kalbim ve aklım bu savaşa karşıydı. Bunu o da biliyordu. Ben onun bölgesindeki bir kara koyundum. Bizim arazilerimizden bir kısmı doğuda onun topraklarıyla komşuydu. Bu durumda doğal olarak, onun topraklarının bir kısmını kendi topraklarıma katmayı düşünmüştüm. O buna izin vermedi ama bize anlayış gösterdi. Yoksa şimdi hepimiz ölmüş olurduk.”

“Bu adam bu kadar mı güçlü?”

“Evet, ona kılıcımı göstermeyi unutma. Üzerindeki kan lekelerini silme ki Kincaid görebilsin.”

“Baba, onların düşmanı olan adama gidersem, hiçbir Mac Alister benim peşimden gelmez.”

Babası, “Sana buyurduğumu yapacaksın,” dedi. “Daha çok gençsin; benim kararlarıma güven. Şimdi bana, Kincaid’e gideceğine dair söz vermeni istiyorum.”

“Söz veriyorum, baba.”

Donald başını salladı. “Bana veda etme zamanın geldi. Ölümü, elimizden geldiğince geciktirdik. Uykuya dalmak üzere olduğumu hissediyorum.”

Connor elini babasının elinden kurtarmak istedi fakat başaramadı.

“Seni özleyeceğim,” diye fısıldadı.

“Bende seni.”

“Seni seviyorum baba”

“Savaşçılar duygularını böylesine açıklamazlar, evlat. Ben de seni seviyorum, ama bunu söylemeyeceğim.”

Sözlerini yumuşatmak ister gibi Connor’ın elini hafifçe gevşetti, ve gözlerini kapattı. Ölümü bekliyordu. İçi rahatı çünkü Connor’ın gözlerindeki ateş, intikamının alınacağını gösteriyordu. Bir baba bundan başka ne isteyebilirdi ki?

Donald MacAlister bir iki dakika sonra öldüğünde hâlâ oğlunun elini tutuyordu. Yaşadığı gibi öldü -şerefli, haysiyetli ve kendi çetin koşullarında.

Connor elinde olmadan bir süre babasının yanında oyalandı. Sonunda arkasında bir fısıltı duyunca irkildi. Döndüğünde doğrulmaya çalışan genç bir savaşçı gördü.

Connor onun adını hatırlayamadı. Uzakta olduğu için yaralarının ne kadar ciddi olduğunu da anlayamıyordu. Askere olduğu yerde kalmasını işaret ederek tekrar babasına döndü. Göğsünde duran kılıcı aldı ve onun ruhu için dua etmek üzere başını önüne eğdi. Sonra babasının değerli kılıcını göğsüne bastırdı ve sürünerek uzaklaştı. Kollarıyla bacaklarını parçalayan çalılarını aştı. Dostlarının kanlı cesetlerinin üzerinden geçerken gözleri yaşlarla doluydu.

Sonunda ona seslenen adama ulaştı. Bu bir askerdi ama daha çok gençti. Kendisinden en fazla iki-üç yaş büyüktü. Onun yanına varmadan ismini hatırladı ve sevindi.

“Crispin, seni öldü sanıyordum. Sırt üstü dön de yaralarını temizleyeyim. Yoksa gerçekten öleceksin.”

“Buna vakit yok, Connor. Seni ve babanı öldürmek üzere buraya geliyorlar. Evet, tek istedikleri bu. O alçaklardan birinin diğerine anlattıklarını duydum. Onlar gelmeden burayı terk et; izini bulamamışlar.”

“Düşman şu an dinleniyor. Şarabın etkisinden kurtulmadan gelemeyeceklerdir. Sana ne emrediyorsam onu yap.”

Crispin yavaşça döndü; hareket ettikçe yaralarının ona ne denli acı verdiği belli oluyordu. “Baban öldü mü?”

Connor, “Evet” diye cevapladı. “Bana ne yapmam gerektiğini anlatacak kadar yaşadığı ve huzur içinde öldü.”

Crispin ağlamaya başladı. “Efendim öldü.”

Connor, bu konuda onunla konuşmak istemiyordu. Bunun yerine başka şeylerden söz ederek yaralarını sarmaya başladı ve daha sonra birlikte yapacakları işleri anlattı. Küçük askere, eski düşmana karşı nasıl gaddar olacağını söyledi. Connor yaralarını temizleyip sarıncaya kadar, Crispin acı ve elemelerini unutmış, onun sayesinde kuvvetlendiğini hissetmişti. Şimdi içi ümit doluydu.

İri bir çocuk olduğu için onu taşımak zor olduysa da, Connor sonunda küçük askeri sürükleyerek emin bir yere çekti. Onu ormanın kuytu bir yerine yatırdı. Sonra, binanın yıkıntılarına iki kez geri döndü ve iki kişiyi daha sürükleyerek dışarı çıkardı. Bunlardan biri, babasının oğluna buyruğunu iletmekle görevlendirdiği sadık asker Angus’tu. Diğer Connor yaşlarında, Eğitimine bir hafta önce başlamış olan yeni bir asker, Quinlan adında bir çocuktü. Yaraları çok ağırdı; çok acı çekiyordu. Yalnız kalmak için yalvardı. Connor onun söylediklerini duymazlıktan geldi. Çocuk ona söz dinletmeyeceğini anlayınca, şikayetlerinden vazgeçti hatta Connor’a yardımcı bile olmaya çalıştı.

Connor MacAlister, tekrar geri dönüp, hâlâ sağ olan kimse var mı diye bakmak istiyordu. Düşman karanlık çökmeden dönecekti. Daha şimdiden, aşağılarda askerlerin ve atlarının gölgelerini görmek mümkündü. Sonunda onu fark edeceklerinden emindi. Halâ bıraktığı izleri temizleyecek zamanı olduğunu düşündü ve hemen bunu yapmaya başladı. Sonunda işini bitirdiğinde saklamış olduğu üç kişinin bulunamayaca-

ğına kanaat getirerek onlara yardım getireceğine söz verdi ve hayatta kalmalarını emretti.

Artık babasının emrini yerine getirmeye hazırdı. Sadık atıyla Kincaid topraklarına giden yolu yarılardı. Sarp kayalıklara geldiğinde, yolu kısaltmak amacıyla atını bırakıp kayalara tırmandı.

Düzlüğe ulaştınca koşmaya başladı. Bir geyik hızıyla koşup sıçrayarak yoluna devam etti. O kadar yorulmuştu ki, bacakları gittikçe zayıflıyordu. Tırmanmak zorunda kaldığında babasının kılıcını baston gibi kullanıyordu. Yürüyüş temposunu biraz düşürerek gücünü toplamaya çalıştı. Henüz küçük bir çocuk olmasına rağmen iradesi on yetişkin adama bedeldi. Babası bu kez onun bedeninde yenilmeyecekti.

Birkaç kez yolunu kaybetti; karanlık hızla çöküyor, güneş ışınları ikiz tepelerin arkasına iniyordu. Şimdilik güneşin tamamını görebilse bile, birkaç dakika sonra portakal rengine dönüşecek, daha sonra da tamamen kaybolacaktı. Gecenin karanlığı tamamen çökmeden Kincaid’e ulaşması şarttı. Aksi halde gece yolunu asla bulamayacağını biliyordu. Yolunu kaybetmemeliydi. Tekrar koşmaya başladı. Kincaid’in arazisinin sınırlarında olduğunu sanıyordu, ama bundan tam olarak emin değildi. Kafasından bunlar geçerken, durması için bağırarak askerlerin sesini duydu. Çevresinde kendisine doğru koşan adamlar gördü. Onu takip etmiş ve öldürmek istiyor olmalıydılar. İçi acıyla doldu. Babasına verdiği sözleri tutamayacaktı. Bir tek adım daha atamayınca kadar koştu ama sonunda pes etti.

Sevgili Tanrım, daha başlamadan kaybetmişti. Kincaid onun geleceğinin başlangıcıydı. Ne yazık ki Connor ona ulaşabilecek kadar güçlü değildi.

“Çocuk, konuşabilecek misin? Sana ne olduğunu bizlere söylesene; üstün başın kan içinde.”

Çevresini saran askerlerin hepsi Kincaid’in renklerini taşıyorlardı. Connor’ın dizleri büküldü ve yere çöktü. Gözlerini bir an için kapatmak istedi ama hemen vazgeçti. Gözlerini kapatmak için erkendi; açık kalmaları gerekiyordu.

Onlara güvenebilir miydi? Güvenmek zorundaydı; başka çaresi yoktu.

Başını sallayarak düşüncelerini toparlamak istedi. Derin bir nefes alarak başını arkaya atıp, var gücüyle bağırды.

“Beni kardeşime götürün.”

Adamlardan biri, “Senin kardeşin kim?” diye sordu.

“Babamın buyruğu uyarınca, bugünden itibaren sonsuza dek, ben Alec Kincaid’in kardeşiyim. O benim kardeşimdir; beni asla reddetmeyecektir.”

Artık gözlerini kapatabilirdi. Babasının ilk talimatını yerine getirmişti. Arkası ancak Kincaid ile konuştuğundan sonra gelecekti. Ona yaralı askerleri nereye sakladığını söyleyebilir, onun bir emriyle onları getirtebilirdi. Kardeşine anlatacak öyle çok şeyi vardı ki.

Connor kendinden geçmeden önce, babasının intikamını alabileceğini düşündü ve bu onu tamamen rahatlattı.

Artık yeni bir hayat başlıyordu.

BİRİNCİ BÖLÜM

İNGİLTERE 1108

Bu ilk görüşte aşk değildi.

Leydi Brenna, konuklara takdim edilmek istemiyordu. Gün boyunca yapılacak bir sürü işi vardı. Gel gelelim, her adımını Tanrı korkusuyla atan, dişlek ve asık suratlı dadısından kurtuluş yoktu. Bir kirpi azmiyle Brenna’yı ahırların arkasındaki köşede kıstırdı ve kızı önüne katıp eve götürdü. Bu kızın sorumluluğunu kimse almak istemiyordu, ama dadı bugüne kadar hiçbir fırsatı kaçırmamış ve hiçbir küçük kıza yenilmemişti. Tepeye çıkarken ve avlunun çevresindeki çamurlu yolda ilerlerken, durmadan konuşuyordu.

“Şikâyet etmekten vazgeç, Brenna. Ben senden güçlüyüm ve sana teslim olmayacağım. Ayakkabılarını yine kaybettin, değil mi? Bana yalan söyleme. Eteklerinin altından çoraplarını görüyorum. Neden o at yularını ardından sürüklüyorsun?”

Brenna omuz silkti. “Yerine bırakmayı unuttum.”

“Onu hemen elinden bırak. Her zaman unutuyorsun. Bunun nedenini biliyor musun?”

“Senin söylediğin gibi, yaptıklarına dikkat etmediğimden, Elspeth.”

“Benim söylediğim hiçbir şeyi dinlemezsin ki sen... Bu bir gerçek. Bütün kardeşlerin bir araya gelse, hep birlikte senin kadar sorun yaratamazlar. Ne erkek ne kız kardeşlerin bana senin yaşattığın sıkıntıları yaşattı. Hâlâ parmağımı emen, altı-

nı ıslatan bebek kız kardeşin bile nasıl davranacağını biliyor. Seni uyarıyorum, Brenna, şayet tavırlarını değiştirmes ve ailenin biraz rahatlamasını sağlamazsan, Tanrı önemli işlerini bırakıp, seninle konuşmak için buraya gelecektir. Bakalım o zaman ne düşüneceksin? Baban seni dizlerine oturtup utanç verici hareketlerinden bahsettiğinde bundan pek hoşlanmıyorsun, değil mi?”

“Hayır, Elspeth. Bundan gerçekten hoşlanmıyorum. Uslu durmaya çalışıyorum.”

Söylediklerine bakıcısının inanıp inanmadığını görmek için onun yüzüne baktı. Kadın ona inanmamıştı elbette.

Ashında küçük kız yanlış bir şey yaptığını düşünmüyordu, ama Elspeth bunu anlayamazdı.

“O kocaman mavi gözlerinle bana öyle bakma, küçük hanım. Birazcık bile samimi olduğuna inanmıyorum. Of Tanrım, sen kokuyorsun; nerelere girdin?”

Brenna başını öne eğerek sustu. Bir saat öncesine kadar, domuz yavrularını kovalıyor ve onlarla oynuyordu. Çoban annelerini getirene kadar oynamaya devam etmişti. Çok eğlenmişti, ama tüm vücuduna leş gibi bir koku sinmişti.

İşkence şimdi başlayacaktı. Bir hafta önce uzun uzun yıkanmış olmasına rağmen, şimdi yeniden yıkanmak zorundaydı. Başka zaman kalmamış gibi, gün ortasında, tepeden tırnağa, ayak parmaklarına kadar fırçalandı ve doğal olarak sürekli ağladı, Elspeth hiç orali değildi. Brenna sonunda ağlamaktan yorulup sustu. Elspeth ona mavi bir gecelik giydirmeye çalışırken hiç zorluk çıkarmadı. Ayağına dar gelen, aynı renkteki terlikleri de giydi. Yanakları koyu pembe bir renk almış, beyaza yakın sarı saçları karmakarışık olmuştu. Bakıcı saçlarını uzun uzun fırçaladı.

Daha sonra annesinin denetiminden geçmek üzere, koridorun ucundaki büyük salona götürüldü. Ancak bunu yaptıktan sonra yalnız kalabilecekti.

En büyük ablası Matilda, annesiyle birlikte masaya oturmuştu. Aşçı da oradaydı; akşam yemeği hazırlıklarını, evin hamıyla birlikte gözden geçiriyordu.

“Anne, bugün konuklarla birlikte olmak istemiyorum. Benim için çok sıkıcı oluyor.”

Elspeth arkasındaydı. Hafifçe omzuna dokundu. “Sus bakayım. Şikâyet etmemelisin. Tanrı şikâyet eden kızları sevmez.”

Brenna susmadı. “Babam devamlı şikâyet ediyor, ama Tanrı yine de onu yeterince seviyor. Babam bu yüzden bu kadar büyük. Sadece Tanrı ondan büyüktür.”

“Bu saçmalıkları nereden duydu?”

“Babam söyledi. Şimdi dışarı çıkmak istiyorum. Domuzların peşinden koşmayacağıma söz veririm.”

“Gözümün önünden ayrılmayacağım. Bugün çok uslu duracaksın; yoksa başına neler geleceğini biliyorsun, değil mi?”

Brenna yeri göstererek, “Oraya girmek zorunda kalırım,” diye, sürekli duyduğu tehdidi tekrarladı.

Küçük kızın ‘ora’ nın ne anlama geldiği konusunda hiçbir fikri yoktu. Sadece kötü bir yer olduğunu ve kimsenin oraya gitmek istemeyeceğini biliyordu. Elspeth’e göre, Brenna böyle davranmayı sürdürürse hiçbir zaman cennete gidemeyecekti. Oysa bütün aile oraya gitmek istiyordu.

Brenna cennetin nerede olduğunu biliyordu. Çünkü babası ona doğru yönü göstermişti. Göğün tam öbür tarafındaydı.

Oraya giderse mutlu olacağını düşündüyse de buna pek aldırdığı yoktu. Şimdi onun için tek bir şey önemliydi. Tekrar geride bırakılmamak. Haftada bir de olsa karabasanlar görüyordu. Annesi bunları o talihsiz olayların etkisi olarak yorumluyordu.

Aklının bir köşesinde bu dehşet verici anılar yaşıyordu. Herkes biliyordu ki, küçük kızların bu tip korkuları, doğru zamanı bekleyerek gecenin karanlığında düşlerine girer ve onları korkuturdu. Elspeth bebek Faith ile uğraşırken, Brenna attığı çığlıklar kız kardeşini uyandırmasın diye, battaniyesini kapıp annesiyle babasının odasına koşardı. Bazen babası uzaklarda kralın yanında olurdu. Onun yalnızca kendisine vereceği işlerle uğraşır, böylece ne kadar güvenilir ve soylu

biri olduğunu ispatlamış olurdu. Böyle günlerde Brenna, annesinin büyük yatağının içine girip onun yanına kıvrılıverirdi. Babası evde olduğu zamanlar da, babasının gümüş saplı kılıcı *Cesaret*'in yanına, soğuk zemine uzanırdı.

Annesi babasının bu kılıcı çocukları kadar sevdiğine yemin ediyordu. Brenna babası olduğu zaman daha rahat uyuyordu çünkü onun horlamaları ona ninni gibi geliyordu. Annesiyle babası yanındayken kötülükler pencerelerden tırmanıp içeri giremiyor, karabasanlar onu ziyarete gelmiyordu. Çünkü buna cesaret edemiyorlardı.

“Anne, konuklar gelince Brenna’ya çenesini tutmasını söyle lütfen. Her kelimeyi bağırarak söylüyor - tabii bunu maksatlı yapıyor. Bu çirkin huyundan ne zaman vazgeçecek?”

Annesi dalgın dalgın, “Yakında canım, yakında...” diye cevap verdi. Brenna ablasına sokuldu. Matilda’nın buyurgan bir yapısı vardı, ama bu ara erkek kardeşleri kral için, babaları kadar önemli olmayı öğrenmekle meşgul olduklarından, onun bu yönü daha da belirgin bir biçimde ortaya çıkmış ve Elspeth kadar can sıkıcı olmaya başlamıştı.

“Tam bir baş belası, Mattie”

Annesi bu sözleri duymuştu, “Brenna, bu kadar çirkin bir dille konuşmamalısın, anlıyor musun beni?” dedi.

“Evet anne, fakat babam da her zaman aynı şeyi söylüyor.”

Annesi gözlerini kapatarak, “Beni çıldırtma, çocuk!” diye bağırdı.

Brenna’nın omuzları düştü. Kendini acınası bir durumda göstermeye çalışıyordu.

“Anne başkalarının her zaman ne yapmam gerektiğini söylemelerinden bıktım. Hiç kimse beni sevmiyor mu?”

Annesi kızıyla uğraşacak durumda değildi, salonun köşesindeki koltukları göstererek, “Git oraya otur Brenna ve konuşmana izin verilinceye kadar ağzını açma. Hemen şimdi,” diye buyurdu.

Küçük kız salonu geçerken ayaklarını sürüyordu.

“Orada onu uzun süre tek başına bırakma, anne, biliyorsun ki hâlâ talihsiz olayların etkisinde. Babam bundan kurtulması için zamana ihtiyacı var, diyor.”

Mattie onu korumaya çalışıyordu. Bu bağlılık gösterisi Brenna için sürpriz değildi.

Ağabeyleri olmadığında ona göz kulak olmak Mattie’nin göreviydi. Brenna ise Mattie’nin bunu abartıp, her şeye karışmasına kızıyordu. Onun, her seferinde başına gelenleri hatırlatmasından nefret ediyordu.

Annesi, “Evet canım, zaman ve sabır,” diye cevapladı.

Mattie içini çekti. “Gerçekten anne, nasıl bu kadar rahat olabiliyorsun? Hiç suçun yok mu? Çocuklarından birini bir kez unutmanı ben bile anlayışla karşılayabilirim. Ama ikinci kez! Çocuğun senin eteğine yapışmaması şaşılacak şey.”

Elspeth da kendi düşüncesini söylemek için onlara yaklaştı. “Bu kıza koca bulamayacağınızdan korkuyorum, Leydim,” dedi.

Brenna elleriyle kulaklarını kapattı. Bakıcının ondan “bu kız” diye söz etmesine sinir oluyordu. Kendisi domuz yavrularından biri değildi ki...

“Ben kocamı kendim bulacağım,” diye bağırdı.

O bağıırken, Joan içeri girdi.

“Bu kez ne yaptın Brenna?”

“Hiçbir şey!”

“Peki neden yalnız başına oturuyorsun? Genellikle annenin yanında oturur, onu usandırana kadar konuşursun. Ne yaptığını söylersen, söz veriyorum sana nutuk çekmeyeceğim.”

“Annemi kızdırdım. Joan, senin kocanı babam mı arayıp buldu?”

Joan, “Koca bulmak mı?” diye sordu. Her ne kadar Brenna’nın hislerini incitmek istemese de gülmekten kendini alamamıştı.

“Sanırım evet,” diye itiraf etti.

“Sen yardım ettin mi?”

“Hayır, ben kocamla evleneceğim gün karşılaşacağım.”

Brenna, "Çirkin olmasından korkmuyor musun ?" diye fısıldadı.

Joan da fısıldayarak cevap verdi. "Görüntüsü o kadar önemli değil. Babam bunun iyi bir birliktelik olacağını garanti ediyor."

"Bu iyi bir şey mi?"

"Evet. Kralımız da onaylamış."

"Rachel kocanı bütün kalbinle sevmen gerektiğini söylüyor."

"Bu çok aptalca bir dilek. O da yeterince büyüdüğünde McNare adında bir adamla evlenecek. Ancak, onunla henüz hiç karşılaşmadı. Adam İngiltere'de bile yaşamıyor. Ama babamın bunu umursadığı yok. McNare'in verdiği sözler ve gönderdiği hediyeler başını döndürdü."

"Elspeth babamın bana koca bulamayacağını söylüyor. Babamın çok işi varmış ve benim gibilerle uğraşamamış. Ben kocamı kendim bulmak zorundayım. Bana yardım eder misin?"

Joan gülümsedi. "Bu konunun seni endişelendirdiğini görüyorum. Elbette yardım ederim."

"Nasıl bulabilirim kocayı?"

Joan cevap vermeden önce bir süre düşünür gibi yaptı.

"Sanırım istediğin erkeği seçtikten sonra seninle evlenmesini teklif edersin. Eğer uzakta yaşıyorsa ona bir haberci göndermen gerekir. Evet, yapacağın budur. Biliyor musun Brenna, babam bizim bunları konuştuğumuzu duysa üzülür. Sana birini bulmak onun görevidir. Hem biz ne diye fısıldayarak konuşuyoruz?"

"Çünkü annem konuşmamamı söyledi de ondan."

Joan kahkahalarla gülünce, Elspeth kulak kesilip, hemen o tarafa koştu.

"Lütfen onu itaatsizliğe teşvik etmeyin, Leydi Joan. Brenna, senden konuşmaman istenmişti. Senin şu ağzın hiç dinlenmez mi?"

"Özür dilerim Elspeth. Üzgünüm."

Bakıcı bu sözlere inanmamıştı. "Hayır, pişman olduğunu

sanmıyorum," dedi ve çocuğa biraz daha yaklaşıp, işaret parmağını onun yüzüne doğru salladı. "Bugünlerde Tanrı buraya gelip, yaptıklarından dolayı seni yargılayacak, genç hanım. Bu sözlerimi unutma. O zaman pişman olacaksın. Çünkü Tanrı çevresine üzüntü veren küçük kızlardan hiç hoşlanmaz."

Sonunda Elspeth onu yalnız bıraktı. Brenna da misafirlerin gelmesini beklerken uyuca kaldı. Ablası Rachel onu sarsarak uyandırdı ve misafirlerle tanıştırmak üzere sürükleyerek, ablalarının yanına götürdü.

Brenna, ismi söylenene kadar ablası Rachel'in arkasına saklandı. Sonra konuklara tanıştırmak üzere öne çıkması söylendi ama o konukların yüzüne bakmaya utanıyordu. Babası onu övmeyi bitirince tekrar ablalarının arkasına saklandı.

Yabancıardan hiçbiri ona dikkat etmedi. O da, herkes başka şeylerle meşgulken salondan sıvışmaya karar verdi. Dönüp çıkış kapısına doğru bir adım attı ve birden durdu.

Kapıdan üç dev girmişti. Brenna o kadar şaşırılmıştı ki yerinden kıpırdamıyordu. Ortadaki dev diğer ikisinden daha uzundu. Brenna'nın dikkatini en çok çeken de oydu. Onu yakından incelemeye başladı. O sırada, annesiyle babası, telaşla bu yeni konukları karşılamaya koştu. O zaman Brenna, onun babasından bile daha uzun boylu olduğunu fark etti.

Rachel'in elini yakalayıp çekiştirmeye başladı. Kız kardeşinin aklı başka bir yerde olduğundan ona hiç aldırılmıyordu. Sonunda, "Ne var?" diye fısıldadı.

Küçük kız siyah saçlı konuğu göstererek, "O Tanrı değil, değil mi?" diye sordu.

Rachel gözlerini devirerek, "Hayır, elbette Tanrı değil," cevabını verdi.

"Demek ki babam bana sadece Tanrı'nın kendisinden daha büyük olduğunu söylerken yalan söyledi, değil mi Rachel?"

"Hayır babam yalan söylemedi. Sadece seninle şakalaşıyordu. Korkmana gerek yok."

Brenna ferahladı. Babası onu aldatmamıştı ve Tanrı onu

azarlamak için göklerden inmemiştir. Elspeth'in dediği gibi, günahkar hayatını değiştirmek için henüz vakti vardı.

Babası bir kahkaha atınca, küçük kızın dikkati ona yöneldi. Babası iyi vakit geçirdiği ve neşeli olduğu için gülümsedi. Sonra bakışlarını tekrar ortadaki adama çevirdi.

Ona sık sık, birine dik dik bakmanın doğru olmadığı söylenirdi, ama Brenna annesinin bu kuralını hiçe sayarak gözlerini dev adama dikti. Sanki dev onu büyülemişti. Onunla ilgili her şeyi belleğine kazımak istiyordu.

Adam onun kendisine baktığını hissetmiş gibi, aniden dönüp Brenna'ya baktı.

Brenna terbiyeli bir hanım gibi davranırsa babasının kendisiyle gurur duyacağını düşündü. Eteklerini tutarak dizlerini büktü ve öne doğru eğildi. Selam vermek istemiştir ama dengesini kaybederek yere düşmekten zor kurtuldu. Neredeyse başını yere çarpacaktı. Doğrulmaya çalışırken de poposunun üzerine oturuverdi.

Ayağa kalkarken çabucak eteklerini düzeltti ve yan gözle yabancıya baktı. Acaba bu sakarlığı hakkında ne düşünüyor-du?

Dev adam ona gülümsedi.

Adam başını çevirince, Brenna hemen Rachel'in arkasına saklandı.

"Onunla evleneceğim," diye fısıldadı.

Rachel de gülerek, "Bu çok iyi bir fikir," dedi.

Brenna başını salladı, evet bu çok yerinde bir seçimdi. Şimdi yapması gereken şey ona evlenme teklif etmektir.

Baba birkaç dakika sonra kızlarının salonu terk etmesine izin verdi. Brenna, herkes üst kata çıkıncaya kadar bekledi. Sonra, koşarak dışarı attı kendini. Domuz yavrularından birini yakalamaya karar vermişti. Böylece onun da kendine ait bir hayvanı olacaktı. Bir yavru köpeği tercih ederdi elbette; ama, babasının köpeği yavruduğunda ablalarına ve ağabeylerine birer yavru verince ona bir şey kalmamıştı. Bunun üzerine Brenna da domuz yavrularından birini eve almaya karar vermişti.

Bugün şans ondan yanaydı. Yavruların anası yine ağılı bırakmış, tepeye giden yolun yarısında bulunan çamur havuzunda uyuyordu. Brenna her ne kadar ses çıkarmamaya çalışsa da çamurlu zemine bastıkça acayip sesler çıkıyordu. Ama yavrular annelerini iyice yormuş olmalıydılar. Anne domuz ne kafasını oynattı ne de gözlerini açtı. Mışıl mışıl uyuyordu. Brenna bir ara Ön kapının açıldığını duydu. Ama ona seslenen olmadığına göre, kimsenin kendisini görmediğinden emindi.

Domuz yavruları tostoparlak olup uykuya dalmışlardı. Bu Brenna'nın işini kolaylaştırdı. Bir tanesini yakalayıp hemen eteğinin altına soktu; eteğini içeri doğru kıvrarak beline sıkıştırdı.

Şimdi mutfağa koşup ganimetini orada saklaması gerekiyordu. Anne domuz bu kadar büyük yaygara koparmasa, planını başarıyla uygulayacağından emindi.

Brenna, ağıldan çıkıp, korkunç bir sesin kendine doğru yaklaştığını duyana kadar ne denli tehlikede olduğunu bilmiyordu.

Domuzlar uçamazlardı ama bu kızgın annenin bunu yaptığı kesindi. Başını önüne eğmişti; ayakları ise şimşek kadar hızlıydı. Çıkardığı ses, cehennem derinliklerinden kopup, can almaya gelen şeytanın ulumasına benziyordu.

Brenna ağzını açtı ve öyle bir çığlık kopardı ki, her notası ayrı ayrı çınladı. Düşünemeyecek kadar korkmuştu. Çığlıklar atarken, ağılın etrafında koşarak dönüyordu. Saçları darma-dağın olmuştu. Ayakları her tarafa çamur saçıyordu. Yavruyu bırakmıyor, onu kollarının arasında sımsıkı tutarak babasının gelip kendisini kurtarması için avaz avaz bağıriyordu.

Annesiyle babası gördükleri manzara karşısında dehşete düştüler. Küçük, tatlı, melek kızları, üstü başı çamura bulanmış olarak, kesik başlı bir tavuk gibi dönüp duruyordu.

Herkes aynı anda koşuşmaya başladı. Babası onu kurtaramadı çünkü ne sürati ne de gücü bunun için yeterliydi. Brenna'yı tam zamanında kurtaran kişi, ona gülümseyen dev oldu.

Anne domuzun ısrarlı takibi küçük kızı çok yormuştu.

Tam yere düşeceği sırada havaya kaldırıldığını hissetti. Gözlerini sımsıkı kapamıştı. Artık bağırmasına gerek kalmadığını düşündü ve gözlerini açtı. O zaman onun kolları arasında olduğunu anladı. Ağılın öbür tarafında ve çitlerden epeyce uzaktaydılar.

Çevrelerinde bir kargaşa vardı. Herkes onlara doğru koşuyor, her kafadan bir ses çıkıyordu. Çitlere en son yetişen babası oldu. Etrafındakilere merak içinde, bu hayvanın sevgili küçük kızı Faith'i neden kovalayıp, ona saldırdığını soruyordu.

Brenna buna alınmadı çünkü babası her zaman isimlerini karıştırırdı. Ancak, akşam olunca isimleri hatırlar ve Brenna onun bakışından neler hissettiğini anlardı. Genellikle, yatmadan önce, Brenna'yı bir saat kucağına oturtup azarlardı. Küçük kız eteğinin altında sakladığı şeyin ortaya çıkması durumunda kendisine ne ceza verileceğini düşünmek bile istemiyordu. Onun bulunmaması için dua ediyordu.

Kurtarıcısının, ikisinin arasında çırpınan hayvanı hissetmemesine imkan yoktu. Bundan emindi. Sonunda tüm cesaretini toplayarak başını kaldırdı. Dev, acaba ne yapmayı düşünüyordu? Adam şaşırılmış görünüyordu ama yavru domuz bir ses daha çıkarınca güldü.

Brenna, onun kızmadığına öyle sevinmişti ki mahcup görünmesi gerektiğini unutarak gülümseyiverdi.

Devin arkadaşlarından biri çite yaklaştı. "Connor her şey yolunda mı?" Dev cevap vermek üzere dönerken Brenna elini onun ağzına koyarak onu durdurdu. Tekrar kendisine bakmasını sağladıktan sonra ricasını fısıldadı. Adam onu duymamış olmalıydı çünkü ona doğru eğildi. Başları neredeyse birbirine değiyordu.

"Sakin söyleme."

Dev birden başını geriye attı ve yüksek sesle gülmeye başladı. Küçük kız ona susmasını söyledi ama bu onu daha da fazla güldürdü. Ancak dev kimseye bir şey söylemeden Brenna'yı yere bıraktı. Kız, ok gibi fırlayarak koşmaya başla-

dı. Babasının onu yakalamasına fırsat vermemek için, önünden hızla geçti.

"Buraya geri gel Brenna."

Küçük kız babasını duymamış gibi davranarak koşmaya devam etti. Mutfak masasının altında, kucağında uyumakta olan yavru domuzla birlikte saklanabileceği bir yer buldu.

Adama onunla evlenmek istediğini söylemeyi unuttuğunu hatırladı. Ümitsizliğe kapılmadı. Bunu ona ertesi gün söylemeye karar verdi. Eğer hayır diyecek olursa, başka bir plan yapacak ve onu mutlaka razı ederek babasını bu dertten kurtaracaktı.

İKİNCİ BÖLÜM

İSKOÇYA 1119

Connor düğünü için yüzüne savaş boyları sürmüştü.

Ruhsal durumuna uygun karanlık renkler seçmiş, yüzünü ve kollarını koyu maviye boyamıştı. Üstlendiği görevden pek memnun değildi, ama o şerefli bir adamdı ve adaleti yerine getirmek için tüm güçlüklerle katlanabilirdi.

Connor'ın kalbi ve aklı intikam hisleriyle doluydu. Diğerlerinin de aynı duyguyu taşıdığından emindi. İskoçya'nın bu bölgesinde herkes kılıcını intikam için taşırdı. Bundan önce de böyleydi bundan sonra da böyle olacaktı.

Beş asker efendileriyle birlikte at sürüyorlardı. Adamlar aslında savaş için hazırlanmışlardı ama keyifleri yerindeydi. Çünkü hiçbiri ömrünün geri kalanını bir İngiliz gelinle geçirecek değildi.

Connor'ın yardımcısı Quinlan, onun yanında at sürüyordu. Bu savaşçının boyu Connor kadar vardı. Ama kasları, omuzları, pazuları ve kalçaları Connor'inkiler kadar gelişmemişti. Bu nedenle onun kadar güçlü değildi. Ancak, Quinlan'ın MacAlister klanıyla birlikte kalmasının asıl nedeni bu değildi. Connor'ın zekâsı, adalete olan bağlılığı ve liderlik vasıfları savaşçının onun yanında kalmasına neden olmuştu. Quinlan, efendisini korumak için gözünü kırpmadan hayatını feda edebilirdi. Connor onun hayatını kurtarmıştı ve Quinlan, efendisinin gerektiğinde kendisi için ha-

yatını yine tehlikeye atacağını biliyordu. Diğer savaşçılar da aynı şekilde düşünüyorlardı. Çünkü Connor bütün adamlarına ailesinden biri gibi davranırdı.

Quinlan onun sadık bir adamı olmakla kalmayıp, aynı zamanda yakın arkadaşıydı. Bütün diğer MacAlister'ler gibi, o da kinini yüreğinde bir sevgiliye duyulan aşk gibi taşır, yıllar geçse de kendisine ya da ailesine yapılan kötülüğün intikamını alacağını bilerek, sabırla beklerdi.

Connor'a "Kararını değiştirmek için henüz vaktin var," diye hatırlattı. "MacNare'den intikam almak için başka yollar da var." "Hayır. Üvey anneme evleneceğimi bildirdim. Söyleyeceğin hiçbir şey beni kararımdan döndüremez."

"Peki, Euphemia'nın nihayet geri döneceğini düşünüyor musun?"

Connor, "Pek sanmıyorum," diye cevap verdi. "Babam öldükten sonra bizim topraklarımıza dönmek ona çok zor geliyor. O günden beri onun matemini tutuyor."

"Alec ne olacak? Ağabeyin bu kan davasını bitirmeni buyurdu; sen de bunu yapacağına söz verdin."

"Evet; bu benim son darbem olacak. Bunun MacNare'e çok uzun süre acı çektireceğine inanıyorum. Bu kadarla yetinmek zorundayım. O domuzun İngiliz'lerle bir anlaşma yapmayı ne kadar istediğini biliyoruz. Onun bu tutkusunu avantaj olarak kullanacağız. Unutma arkadaş, o senin aileni küçük düşürdü ve onurunu kırdı,"

"Biz de yaptığı bu hainliğe karşı onunla savaştık."

Connor, "Yeterli değil," dedi. "Bu işi bitirdiğimde babamız tekrar başını dik tutabilecek. İntikamı alınmış olacak."

Quinlan birden gülmeye başladı. "Bu işte Tanrının parmağı olduğunu düşünüyorum, Connor. Bu sabaha kadar senin alacağın kızın ismini bile bilmiyorduk. Onu hatırlıyor musun."

"Kolay unutulacak gibi biri değildi. Artık Alec'e daha iyi bir neden gösterebilirim. Bu benim için daha önemli."

"Ağabeyin yine de çok hiddetlenecektir."

"Hayır, bu İngiliz kadının bana çok önceden evlilik sözü verdiğini ona söylediğimde, memnun olacaktır."

“Peki ona ne söyleyeceksin?”

“Gerçeği. O kız bana evlenme teklif etmişti. Bunu unutmuş olamazsın. Bir hafta boyunca gülmüştün.”

Quinlan başını salladı “Sana üç kere kendisiyle evlenmeni teklif etmişti. Ama bu çok önceydi. Unutmuş olabilir.”

Connor güldü. “Bu önemli mi?”

Leydi Brenna, birden birinin kendisini seyrettiği duygusuna kapıldı. Sığ bir derenin kıyısında, çömelmiş, işlemeli bir bezle yüzünü ve ellerini kuruluyordu. Arkasında bir kıpırtı hissetti.

Acele etmedi. Sıçrayıp kampa doğru koşmaya başlamasının doğru olmayacağını biliyordu. Bir yaban domuzu ya da daha kötü bir şey karşısında yapacağı ani bir hareket, daha fazla dikkat çekmekten başka işe yaramazdı. Hançerini çekerek yavaşça doğruldu; karanlık çalılıarın altındaki yaratığa karşı koymaya hazırlandı.

Görünürde bir şey yoktu. Kendisini tehdit eden tehlikenin ortaya çıkması için birkaç dakika bekledi. Duyduğu tek şey kendi kalbinin gumbürtüydü.

Babasının adamlarının gece için kurdukları kamptan bu kadar uzaklaşması çok aptalca bir davranıştı. Başına bir şey gelirse, bu tamamen kendi hatasıydı. Başka kimseyi suçlayamazdı. Yalnız kalmaya bu denli gereksinim duymasaydı, olaşı tehlikeleri düşünebilirdi. Ama yalnızlığı özlemiş ve aklına başka bir şey gelmemişti. Daha mantıklı olsaydı, tedbirli davranıp hiç değilse, okuyla yayını yanına alırdı.

Şimdi daha korkunç sonuçlar olabileceğini düşünmeye başladı.

İçgüdülerini evde mi bırakmıştı? Öyle olması gerektiğini düşündü; çünkü hâlâ, birinin onu seyrettiği kanısındaydı ve bu hiç de akla yakın görünmüyordu.

Brenna saçmaladığına karar verdi. Orada biri ya da bir şey olsaydı sesini duyardı ya da bu varlık her kimse, şimdiye kadar ortaya çıkmış olurdu.

Babası, onun kulaklarının ne kadar hassas olduğunu anlamak için yaptığı denemeleri arkadaşlarına böbürlenerek anlatır, kızının bir savaş alanında, yere düşecek ilk sonbahar yaprağının bile sesini duyacağını söylerdi. Aslında Brenna bunun bir abartı olduğunu biliyordu ama babasının söylediklerinde doğruluk payı da yok değildi. Genellikle en hafif sesleri bile duyardı.

Ama o anda hiçbir şey duymuyordu. Brenna sonunda yol yorgunu olduğuna karar verdi. Yolculuk zor geçmişti ve çok sıkılmıştı. Evet, olay buydu. Yorgunluk, gerçek olmayan tehditleri hayal etmesine sebep oluyordu.

Laird* MacNare. Gelecekte kocası olacak bu adamı aklından çıkaramıyordu. Çoğu kez de, onu düşünür düşünmez kusmaya başlıyordu. Bugün bir şey yemediğine şükretti, yoksa mide bulantısı iki misli artacaktı.

Gerçi onu hiç görmemişti ve bu adam hakkındaki düşünceleri yanlış olabilirdi. Belki de hoş bir adamdı. Onun hakkında anlatılan o korkunç hikâyeler abartılı olabilirdi. Brenna öyle olmasını ne kadar çok istiyordu! Asla gaddar bir adamla evlenmek istemezdi. Bunun nasıl bir şey olacağını hayal bile edemiyordu. Babasını, kendisi için yaptığı bu seçimden vazgeçirmek için çok uğraşmıştı. Babası onun söylediklerine zaten pek kulak vermezdi; Brenna, bu kez de onu ikna etmeyi başaramamıştı.

Ona, son derece soğuk bir ifadeyle kararını bildirmişti. Bir gece yarısı Brenna'yı sarsarak uyandırmış, verdiği kararı açıklayıp, hazırlanmak için annesiyle hizmetçilere yardım etmesini istemişti. Şafak sökerken, İskoçya'nın alçak ovalarına doğru yola çıkacaklardı. Babasının genç kızın odasından çıkarken söylediği son sözler hiç de iç açıcı değildi. Bu evlilik babasının İskoçya'da nüfuz sahibi olmasına yardımcı olacaktı. Kral, Rachel'in en sevdiği baronlarından biriyle evlenmesini istediğinden, Haynesworth MacNare'e Brenna'yı vermeye karar vermişti. Açıkça söylenmeyip ima edilenler ise daha

*Laird: İskoçya'da toprak sahibi.

da üzücüydü. Evet, babası onu seviyordu ama güç ve nüfuz sahibi olmayı daha çok seviyordu.

Ve hediyeler, diye düşündü. Evet MacNare, bu konuda cömert davranmıştı. Kralın bu evlilik kararından henüz haberi yoktu ve bundan hoşlanmayacağı kesindi. Ama babasının buna pek aldıracağı yoktu. Açgözlülük yüreğine çöreklenmiş, tedbir ya da korkuya yer bırakmamıştı.

Brenna ağlamaktan yorulduğunda, annesi ona öğüt vermeyi denemiş, endişelenmemesini, çocuksu hayallerinden vazgeçip geçimli olursa, zamanla her şeyin düzeleceğini söylemişti.

Annesiyle babasını düşününce evini özliyordu. Bu istemediği evliliğe neden mecbur edildiğini bir türlü anlayamıyordu. Eve dönmek istiyor, herkesi hatta ihtiyar ve huysuz bakıcısını bile özliyordu.

Bu kadar kendine acımak yeterliydi. Yoksa bebek gibi ağlamaya başlayacaktı. Geleceği belirlenmişti ve ancak Tanrı onun kaderini değiştirebilirdi.

Babasının askerleri telaşlanmaya başlamışlardı. Bu yüzden Brenna, MacNare'in topraklarına girmiş olduklarını tahmin etti. Ancak, onun şatosuna varabilmek için daha bir günlük yolları olduğunu biliyordu.

Yüzünü yıkamak için eğildiğinde çözülen örgülerini örmeye başladı. Ama birden fikir değiştirdi. Onunla tanıştığında nasıl görüneceği önemli miydi? Kurdelesini çekip çıkardı ve parmaklarını örgülerin arasına sokarak saçlarını açtı. Bunu yaparken de hem kurdelelerini, hem de hançerini yere düşürdü.

Onları yerden almak için eğildiği sırada, muhafızlarının başı olan Harold'un seslendiğini duydu,

Eteklerini toplayarak kampa doğru koşmaya başladı. Acaaba ne olmuştu?

Hizmetçisi Beatrice yarı yolda karşısına çıktı. Bir fiçidan farksız olan şişman kadın, dar patikadan yokuş aşağı yuvarlanır gibi iniyordu. Brenna'nın koluna yapışarak, onunla birlikte koşmaya devam etmek istedi. Onun yüzündeki dehşet ifadesini gören Brenna'nın tüyleri ürperdi.

"Koşun Leydim!" diye feryat ediyordu. "Şeytanların saldırısına uğradık. Çok geç olmadan saklanın. O vahşiler askerlerin hepsini öldürecekler ama asıl aradıkları sizsiniz. Sizi bulmalarına fırsat vermeyin. Haydi çabuk."

Brenna, korku içinde, "Kim bunlar?" diye fısıldadı.

"Sanırım yasa dışı serseriler. O kadar çoktular ki sayamadım. Hepsinin mavi suratları ve şeytan gibi gözleri var. O kadar büyükler ki şeytanın ta kendisi sanırsınız. İçlerinden biri, sizin nerede olduğunuzu açıklamazsa, Harold'u öldüreceğini söyledi."

"Harold söylemez."

Beatrice, "Söyledi, söyledi!" diye bağırdı. Sürekli başını salhyordu.

"Önce kılıcını yere attı; sonra sizin nerelerde olabileceğinizi söylerken ben de kaçmak için fırsat buldum. Babanızın askerlerini öldürecekler. Öncüler her halde reislerini bekliyorlar. Sonra katliama başlayacak, askerlerin hepsini kesip kanlarını içecekler ve etlerini yiyecekler."

Beatrice sinir krizi geçiriyordu. Hanımını harekete geçirebilmek için kolunu daha çok sıkıp tırnaklarını etine batırarak kanattı.

Brenna kadının elinden kurtulmaya çalışıyordu. "Sen oradan ayrıldığında askerler halâ yaşıyor muydu?" diye sordu.

"Evet ama öldürülmeleri an meselesi. Koşun, Tanrı aşkına koşun!"

"Askerleri bırakamam. Sen git; kurtar kendini."

"Delirdiniz mi?"

"Eğer beni istiyorlarsa, belki ricalarımı dinler, babamın askerlerini bırakırlar. Bir hayata karşılık on iki hayat biraz zayıf olasılık. Aptalca olduğunu biliyorum ama yine de denemem lazım."

Beatrice, Brenna'yı kenara itip yoluna devam ederken, "Aptallığınız yüzünden öleceksiniz," diye söyleniyordu. Ormana doğru koşmaya başladı.

Dehşete kapılmış olan Brenna hizmetçisinin peşinden koşmayı düşündü, ama yapamadı. Bütün cesaretini toplaması ve

korkuya yenilmemesi gerekiyordu. Hizmetçisinin söyledikleri doğruysa, kendisinin de birkaç dakikaya kadar ölmesi kaçınılmazdı. “Ulu Tanrım!” dedi. Gerçekten çok korkuyordu. Ölmek büyük bir cesaret istiyordu ama Brenna bu asil niteliği evinde bırakmış olduğunu düşündü. Ancak, kendi korkaklığı yüzünden Harold ve diğerlerinin ölmesine dayanamazdı. Şeytanları, askerleri öldürmemeye ikna edebilmesi uzak bir olasılık da olsa, bütün korkusuna rağmen deneyecekti.

Kamp yerine yaklaşırken son duasını etti. İşlediği her günah için tövbe ederek vakit harcamadı. Hepsini hatırlamak ve saymak, itiraf ve tövbe etmek bir ay sürebilirdi. İşlediği bütün günahlar için birden affedilmeyi diledi ve Tanrıya kendisine, hayatta kalabilmesini sağlayacak kurnazlığı bahşetmesi için yalvardı.

Sonra, “Tanrım, Tanrım Tanrım!” diye inledi.

Kamp yerine yaklaştığında öylesine titriyordu ki, ayakta durmakta zorlanıyordu. Hâlâ sağ elinde tutmakta olduğu hançeri hatırladı ve onu arkasına, eteklerinin arasına sakladı. Sonra, derin bir nefes almaya çalıştı.

Vahşileri bir kadınla konuşmaya ikna etmek zor olacaktı. Korkusunu ve zayıflığını belli ederse, bir şansı bile olsa, onu kullanamayabilirdi. Cesur olmalı, korkusuz görünmeli, dimdik durmalıydı.

Sonunda kendini hazır hissetti. İçinden, bu felaketten kurtulmasına yardım etmesi için Tanrıya yalvarmayı sürdürüyordu. Eğer onun daha fazla yaşamasını istemiyorsa, hiç değilse, acı çekmeden, çabucak ölmesini sağlamalıydı. *Acı çekmeden* kelimelerini her an tekrarlıyordu. “Tanrım, Tanrım, Tanrım!” Bütün yalvarışlar bu kelimeye sıkıştırılmıştı. Tanrının onun dileğini anladığını, kalbinin derinliklerinde hissediyordu. Bundan emindi.

Onu bekliyorlardı. Onları görünce bayılmak istedi. Uzun ve derin iç çekişler duydu. Bu seslerin onlardan geldiğini biliyordu. Onu karşılarında bulunca hepsi çok şaşırды. Yüz ifadelerinden bunu anlamak mümkündü; ama niçin şaşırдыkları

belli değildi. ve hiçbir tepki göstermediler. Onu bekledikleri kesindi. Çünkü yüzleri onun geldiği yöne dönüktü.

Sayılamayacak kadar fazla da değildiler. Beatrice onların sayısını abartmıştı. Babasının askerlerinin arkasında, beş vahşi adam yarım daire oluşturmuşlardı. Ama bu beş kişinin görüntüsü, Brenna'nın dizlerinin titremeye başlamasına yetti.

Vahşilere şöyle bir göz atmakla yetindi. Asıl düşündüğü kendi askerleriydi. Harold ve diğerleri, düzlüğün ortasında diz çökmüşlerdi. Başları öne eğik, elleri arkalarındaydı. Ama Brenna onlara yaklaştığında, hiçbirinin bağlı olmadığını gördü. Yaralarının ne durumda olduğunu anlamak için yanlarına sokulduğunda, yaralı olmayıp, sapaşğlam olduklarını gördü.

Tekrar diğerlerine bakmak için kendini zorladı. Tanrım, gelecekte göreceği kâbuslarda bu adamlar olacaktı mutlaka. Ama şeytan filan değildiler. Hayır, bildiğimiz insanlardı. Sadece biraz daha iri yarıydılar, o kadar. Beatrice onlardan ‘vahşiler’ diye söz etmişti. Brenna da buna katılıyordu. Şu çılgın kadının söyledikleri arasında doğru olan tek şey buydu, diye düşündü. Evet, vahşi adamlardı. Hizmetçinin anlattıkları gerçeğe uyuyordu. Yüzlerini maviye boyamışlardı. Bedenlerine sürdükleri boyalar ve tuhaf bir biçimde süslenmiş olmaları eski bir şölen geleneğinden kaynaklanıyor olmalıydı. Acaba insan kurban etmek de bu şölenin bir parçası mıydı? Bu korkunç düşünceyi hemen zihninden uzaklaştırdı.

Giysileri de ilkeldi, ama nedense ona yabancı gelmemişti. Kahverengi, sarı ve yeşil ekose yünlü etekler giymişlerdi. Bacaklarının dizlerine kadar olan kısmı çıplaktı; ayaklarında ise baldırlarına kadar deri bağları olan geyik derisinden ayakkabılar vardı.

Bunlar İskoçyalıydılar. Acaba MacNare'in düşmanı olabilir miydiler? Onun arazisine girmişlerdi. Gelecekteki kocasının günahlarına karşılık onu mu öldürmek istiyorlardı?

Hiç karşılaşmadığı bir adam yüzünden ölme fikri hoşuna gitmedi; ama sonra, ölümün hiçbir çeşidinden hoşlanmadığına karar verdi. Sebebin ne önemi vardı?

Onunla niçin konuşmuyorlardı? Henüz bir iki dakika geçmiş olmasına karşın, Brenna'ya saatlerdir kendisini sessizce seyrediyorlarmış gibi geliyordu.

Kendine korkmaması gerektiğini telkin ediyordu. *Korkusuz olmalıyım.*

Tanrım, Tanrım, Tanrım...

"Ben Leydi Brenna'yım."

Birinin kendine saldırmasını bekledi. Hiç kimse kıvılda-
madı. Tam onlardan, ne istediklerini söylemelerini isteyeceği
sırada, İskoçyalılar ona büyük bir sürpriz yaptılar. Hep be-
raber onun önünde diz çökerek ellerini kalplerinin üzerine
koydular ve başlarını eğdiler. Onların bu saygı gösterisi kızı
şaşırtmıştı. Hayır saygı olamaz, diye düşündü. Yoksa onunla
alay mı ediyorlardı?

Bir türlü karar veremiyordu.

Adamların doğrulmasını beklerken, reislerinin kim oldu-
ğunu anlamaya çalışıyordu. Onunla konuşacaktı. Ama hiçbir
ipucu elde edemedi. Mavi boya daha ziyade aklını karıştırı-
yordu. Yüzleri, sert ifadeli birer maske gibiydi.

Tanrım, Tanrım...

"Benimle niçin konuşmuyorsunuz?"

Brenna'nın yüzüne bakarak konuştuğu adam birden gü-
lümsedi. Derinden gelen, güçlü bir sesle, "Bekliyorduk, Ley-
dim," diye açıkladı.

Bu yarım yamalak cevap karşısında Brenna kaşlarını çat-
tı. Adam Galce konuştuğuna göre, o da ona aynı lisanda ce-
vap vermeyi düşündü. O ve kız kardeşleri bu dili babaları-
nın sürekli ısrarları sonucu öğrenmişlerdi ve bundan dolayı
çok memnundular. Bu serserilerin şivesi Brenna'nın bildiği
Galce'den çok farklıydı ama genç kız yine de adamın söyle-
diklerini anlamıştı.

Onun diliyle, "Neyi bekliyordunuz?" diye sordu.

İskoçyalı ona şaşkın bakışlarla baktı. Sonra, bakışlarını
uzaklara kaydırarak tepkisini saklamaya çalıştı.

"Duanızın bitmesini bekliyorduk"

Brenna, "Duamın mı?" diye sordu. Kafası karışmıştı.

Başka bir İskoçyalı, "İlk mırada takılmış gibiydiniz. geri-
nizi hatırlayamadınız galiba, değil mi?" diye sordu.

"Ah Tanrım, Ah Tanrım..."

Adamlardan biri fısıldayarak, "İşte yine başladı," dedi.

*Ulu Tanrım, farkında olmadan yüksek sesle dua ediyor-
muşum!*

Mümkün olduğunca mağrur bir tavır takınarak, "Tanrı-
ya, bana sabır vermesi için dua ediyorum," diye cevap verdi.
"Kimşiniz?"

"MacAlister'in adamları."

"Bu isim bana bir şey ifade etmiyor. Onu tanımalı mı-
yım?"

Yüzünde, alının ortasından burnunun yanına kadar inen
bir yara izi olan bir savaşçı öne çıkarak konuştu. "Efendimizi
çok iyi tanıyorsunuz, Leydim."

"Yanıyorsunuz, bayım."

"Lütfen beni isimle çağırın Leydim. Adım Owen'dır.
Adımla hitap ederseniz, bana şeref vermiş olursunuz."

Genç kızın saçı başı darmadağınık, üstü başı bumburuşuk-
tu. Bu durumda, bu vahşi savaşçıların kendisine niçin böyle-
sine saygılı davrandıklarını anlamakta güçlük çekiyordu. Onu
öldürecekler miydi, öldürmeyecekler miydi?

"Pekâlâ, size Owen diye hitap edeceğim."

Bu cevabın savaşçıyı çok sevindirdiği belliydi. Oysa Bren-
na ümitsizlik içinde ellerini havaya kaldırmak istiyordu ama
bunu yapmadı. "Owen, beni ve babamın sadık askerlerini öl-
dürecek misiniz?"

Bu soru karşısında hepsi afaillanmış gibiydiler. Gri gözlü
savaşçı cevap verdi. "Hayır, Leydi Brenna. Biz size asla zarar
vermeyiz. Kısa bir süre önce, hepimiz ölünceye kadar sizi
koruyacağımıza yemin ettik."

Diğer savaşçılar da başlarıyla tasdik ettiler.

O anda, Brenna, onların çıldırmış olduklarına karar verdi.
"Tanrı aşkına, beni neden korumak istiyorsunuz?"

Owen, "Efendimiz yüzünden," dedi.

Efendileri hakkında konuşmaya başladılar. Söyledikleri-

nin hepsi iyi ve güzel şeylerdi ama Brenna bunların hiçbirini dinleyecek halde değildi. İnanılmaz rahatlamış, hiçbir şeyi gözü görmez olmuştu. Gri gözlü adam doğru söylüyorsa, hiç kimse ölmeyecekti. Boşuna korkmuştu. *Tanrım Sana şükürler olsun!*

Yine de bu kurtuluşu kutlamaya hazır değildi, çünkü vahşiler buraya neden geldiklerini henüz açıklamamışlardı. Misafirliğe gelmiş gibi bir halleri yoktu. Onları buradan uzaklaştırmanın yolunu bulmaya çalışmadan, niçin geldiklerini öğrenmesi gerekiyordu.

Sorularına cevap almaya uğraşırken, tedbirli ve kendini savunmaya hazır olmalıydı.

“Sizlerin İskoçyalı olduğunuzu biliyorum,” diye söze başladı. Sesi çok zayıf çıkıyordu. Buna kendi de şaşıtı, “Ama İskoçya’nın neresinde yaşıyorsunuz?”

Gri gözlü savaşçı şaşırılmış görünüyordu. “Benim adım Quinlan, Leydim,” dedi. “Biz kendimizi İskoçyalı saymayız. Biz Highlands’de yaşayan insanlarız.”

Diğerleri de başlarını sallayarak onun bu sözlerini onayladılar.

Brenna, bu arada ilginç bir gerçeği öğrenmişti. Bu yöre insanları, atalarının köhne geleneklerini aynen koruyor, onlardan vazgeçmek istemiyorlardı. Bu adamların böyle ilkel bir kılığa bürünmeleri bu yüzdendi.

Hiç kimsenin bu denli muhafazakâr olabileceğine inanmıyordu ama bunu söyleyip de onları öfkelenmek de istemiyordu. Vahşi olmak istiyorlarsa bu onun umurunda bile değildi.

“Demek Highlands bölgesindensiniz. Beni aydınlatma zahmetine girdiğin için teşekkür ederim, Quinlan.”

Savaşçı başını eğerek onu selamladı. “Bu aciz adamınızdan bilgi aldığınız için, ben size teşekkür ederim, Leydim.”

Genç kızın sabrı tükenmek üzereydi. Yüksek sesle iç geçirdi. “Lütfen kusura bakmayın ama sizler benim adamım filan değilsiniz.”

Adam gülümsedi.

“Buradan kısa bir süre içinde ayrılmayı düşünmüyorsunuz, değil mi?” Kızın acınacak bir hali vardı.

Adamın gözlerinde muzip pırıltılar belirdi. “Hayır Leydim, düşünmüyoruz.”

Owen, “Efendimizi gerçekten hatırlamıyor musunuz?” diye sordu.

“Onu nasıl hatırlarım? Kendisiyle hiç karşılaşmadım.”

“Ona evlenme teklif etmiştiniz.”

“Yanıyorsun, Owen. Ben öyle bir şey yapmadım.”

“Ama Leydim, bana bunu üç kere teklif ettiğiniz söylen-di.”

“Üç kere mi? Ben mi teklif etmişim?”

Aniden durdu. Üç kez... Ulu Tanrım! Acaba o olayı mı kastediyordu... İnanamıyordu. Başını salladı. Hayır bu yıllarca önceydi ve yaptığı o aptalca şeyi bu adamın bilmesine imkan yoktu.

Onun bir koca bulma konusundaki planlarını sadece Joan biliyordu ve Joan bunu aile dışında hiç kimseye asla anlatmazdı. Brenna o zaman çok küçüktü. Olayı tam olarak hatırlamıyordu bile. Ama Joan ona birçok kez anlatmıştı ve birlikte çok gülmüşlerdi. Bu yüzden de olay, daha dün olmuş gibi, belleğinde capcanlıydı. Diğer kız kardeşleri gibi Joan de, yaptığı yaramazlıklardan söz ederek ona işkence etmekten hoşlanırdı. Özellikle de domuz yavrusu hikâyesini anlatmaktan çok büyük bir zevk alırdı.

Brenna, kocasını neden kendisinin bulmak istediğini; köpek yavrusu yerine ne diye domuz yavrusu beslemek istediğini şimdi anlayamıyordu. Bunları o zaman çok küçük olmasına yoruyordu.

Owen, “Bu çok eski bir olay, Leydim,” dedi.

Biliyorlardı, her şeyi biliyorlardı. Nasıl öğrendiklerini Brenna bir türlü anlayamamıştı. Kafası o kadar karışmıştı ki doğru düşünemez olmuştu.

“O adam benim teklifimi reddetmişti, değil mi?”

Quinlan başını salladı. “İki kez reddetti, ama sanırım hâlâ son teklifinize yanıt bekliyorsunuz.”

“Ondan cevap beklemiyorum.”

Owen, “Biz, beklediğiniz kanısındaız,” diye ısrar etti.

Her iki adam da şaka yapıyormuş gibi değildi. Tanrı bilir ya, samimi görünüyorlardı.

Kopacak fırtınada ne yapacaktı, nasıl davranacaktı?

“Gülmenizi bekledim ama gülmeyeceksiniz, değil mi Quinlan?”

Quinlan, ona cevap bile vermedi. Aslında, hepsi, orada olup onunla konuşmaktan memnun görünüyorlardı. Tavırları çok ilginçti. Bu savaşçılar herhangi bir yerde oyalanmaktan hoşlanacak adamlara benzemiyorlardı ama şu anda, boş yere vakit harcamaktaydılar. Acaba bir şey mi bekliyorlardı? Öyle ise, bekledikleri neydi?

Brenna hiç de sabırlı biri değildi. Beklemekten hoşlanmazdı. Ancak, şimdi bu adamlar açıklama yapmak istemedikçe, neler tasarladıklarını onların ağzından alamayacağını gayet iyi anlamıştı.

Yıllarca önce yaptığını ona hatırlatmak için bunca yolu tepmiş olduklarına inanamıyordu. Bu kadar zaman sonra, teklifin hâlâ geçerli olduğunu nasıl düşünebilirlerdi? Onun sadık adamları oldukları konusundaki sözlerine de inanmıyordu.

Belki aptalcaydı ama onların yalanlarını yakalamak için delice bir istek duydu.

“Benim aciz adamlarım olduğunuzu ifade ederken doğruyu mu söylüyordun, Quinlan?”

Savaşçı cevap vermeden önce, kızın başının üzerinden ormana doğru bakıp gülümsedi.

“Burada sizi korumak ve size hizmet etmek için bulunuyorum, Leydim. Hepimiz, aynı amaçla buradayız.”

Genç kız da ona gülümseyerek cevap verdi. “O zaman emirlerimi yerine getireceksiniz, değil mi?”

“Elbette.”

“Pekala. O zaman gitmenizi emrediyorum.”

Asker kıpırdamadı. En ufak bir şaşkınlık belirtisi de göstermedi.

“Quinlan, halâ burada olduğunuzu görüyorum. Acaba beni yanlış mı anladınız?”

Dev gelecek gibiydi. Başını iki yana sallayarak, “Terk ederek nasıl hizmet edebilirim?” dedi. “Beni anladığınızdan eminim.”

Kesinlikle hiçbir şey anlamamıştı. Ona kendisi oradan giderse peşinden gelip gelmeyeceklerini sormak üzereyken, Owen ona efendisine yaptığı teklifi yeniden hatırlattı.

“Leydim, teklifiniz hakkında...”

“Yine oraya mı döndük?”

Owen başını sallayarak, “Böyle bir teklif yaptınız,” diye ısrar etti.

“Evet yaptım ama, sonra fikrimi değiştirdim. Bu adam halâ hayatta mı? Şimdi çok yaşlı olmalı. Sizi bana o mu gönderdi?”

Quinlan, cevap verdi, “Evet, o gönderdi.”

“Kendisi nerede?”

Quinlan güldü; diğerleri de güldüler.

“Tam arkamda duruyor, değil mi?” Sinirli olduğu için, onun yaklaştığını duymadığını düşündü.

Savaşçıların hepsi başlarını sallayarak onun sözlerini onayladılar.

Brenna, “Hep orada mıydı?” diye fısıldadı.

Quinlan, “Şimdi geldi,” diye cevap verdi.

Demek ki onu beklemişlerdi. Bunu anlamalıydı. Onların gitmesi için verdiği bunca uğraş, çevresine dikkat etmesini engellemişti. Efendilerinin de geleceğini tahmin etmesi gerekirdi. Dönüp bakmak istemiyordu elbette ama gururu kaçmayı denemesine de engeldi. Elindeki hançeri sıkı sıkı tutarak, göreceği korkunç manzaraya hazırlandı ve nihayet döndü.

Evet, tam arkasındaydı. Nasıl da anlamamıştı? Savaşçının boyu bir çam ağacı kadar vardı. Şayet yetişebilseydi onu çimdiklemek isterdi. Geniş göğsü tam karşısındaydı. Önce oraya baktı. Sonra, birden, başını kaldırmaya korktu. Öyle iriydi ki insanı dehşete düşürüyordu. Brenna'nın tepesi onun çenesine bile gelmiyordu. Ondan birkaç adım ötede, dimdik duruyordu. Genç kız, elinde olmadan bir adım geriye çekilince, dev adam ona doğru bir adım attı.

Onun yüzüne bakmak zorundaydı. Bakmazsa dev adam, onun korkak olduğunu düşünecekti. Kaçmaya kalkacak olursa, bundan dev adamın cüssesinin onu dehşete düşürdüğü sonucu çıkacaktı. Ah, niçin bu kadar korkuyordu? Niçin cesareti yoktu? Oysa, birkaç dakika önce ne kadar cesurdu.

Brenna onun gözlerinin içine baktığında, Connor'ın sabrı tükenmeye başlamıştı. Aslında hissettikleri fena halde kafasını karıştırmıştı. Kızın güzelliği nefesinin boğazında düğümlenmesine sebep olmuştu. Derenin kıyısında onu uzaktan seyrederken güzel bir kız olduğunu görmüş, ama bu kadar çekici olduğunu fark etmemişti.

Genç kız gerçekten az rastlanan bir güzeldi. Gözlerini ondan alamıyordu. Kızın güzelliği onu esir etmişti. Adamlarının kızın karşısında ne denli sersemlediklerini görünce de öfkelenmişti. Ama şimdi kendisi de aynı durumdaydı.

Bu kusursuz güzelliği nasıl olmuş da fark etmemişti? Teni pürüzsüz, berrak mavi gözleri pırıl pırlıdı. Dolgun pembe dudakları, aklına kendisine verebileceği zevkleri getiriyordu. Neler düşündüğünü fark edince, zihnini toparlamak için bakışlarını kızın alınına çevirdi.

Nefesinin normale dönmesi biraz zaman aldı. Kendini kontrol altına alarak, bu kızın kendisi için bir tehlike bile olabileceğini düşündü. Ama hâlâ onun görünüşünden fazlasıyla memnundu. Onun güzelliği de domuz MacNare'nin acısını artıracak bir silah olacaktı. İngiltere'de güzel kadınların nadir bulunduğunu duymuştu. Ama işte bu az bulunan hazine onun kucacağına düşmüştü.

Gerçekten çok kolay olmuştu. Kızın askerlerinden hiçbiri, hiçbir şekilde karşı koymamış, tek bir yumruk atmak bile gerekmemişti. Dosdoğru kampın içine girmiş, askerlere diz çökmelerini emretmişti. Bu onların diz çökmelerine yetmişti. Kuzu gibi uysal ve korkaktılar. Hatta daha zayıf olanlar silahlarını bile çıkarıp yere atmışlardı.

Sadece bir tek asker hanımını uyarmak için bağırılmıştı. Connor dere kenarında oyalanırken başına herhangi bir şey gelmemesi için Leydi Brenna'yı beklerken, onun sesini duy-

muştu. Ama adamlarından biri -kuşkusuz, Quinlan- İngiliz askeri susturmuştu. Leydi Brenna onun sesini duymuş, kurdelesıyla hançerini yere düşürmüştü, sonra onları alıp kampa doğru koşmaya başlamıştı. Meraktan acele ediyordu. Ancak, öteki İngiliz kadının onu yakalayıp şeytanlarla ilgili saçma sapan hikâyeler anlattıktan sonra yoluna devam etmesi, kızın ne kadar cesur olduğunu gösteriyordu.

Genç kız ölüme doğru koştuğunu sanıyordu. Bu yüzüne yansıyan korkudan belliydi. *On ikiye karşı bir hayat.* Bunlar Brenna'nın sözleri değil miydi? Kızın davranışı Connor'ın aklını karıştırmıştı. O Haynesworth'un kızıydı, değil mi? Ama şimdiye kadar tanıdığı İngilizlere hiç benzemiyordu. Şimdiye kadar katıldığı savaşlarda, tek bir cesur İngiliz'e rastlamamıştı. Aklına bu önemli gerçeği ona söylemek geldi ama sonra vazgeçti. Onunla konuşmak şimdilik doğru olmayacaktı. Brenna'nın onun söyleyeceklerini anlayabilmesi için önce Connor'a karşı duyduğu korkuyu yenmesi gerekiyordu. Evet, en iyisi susmaktı.

Ellerini arkasına bağlayıp, sabırla kızın kendisine doğru gelmesini beklemeye başladı. Acaba halâ onu bir şeytan olarak mı görüyordu? Brenna'nın bakışları bunu doğruluyordu. Bu o kadar komik bir şeydi ki, Connor gülmek için kendini zor tutuyordu.

Bu kız gerçekten artık ona alışmak zorundaydı. Bu gece onu yatağa atmayı planlıyordu, ama bunu ona şimdi söylemeyecekti. Bir papazın önünde onunla evlenmeyi kabul etmeye ikna olması ne kadar uzun sürerse sürsün sonunda onun karısı olacaktı. Gerekirse günün geri kalan kısmını onun sakinleşmesini ve kendisini dinleyebilecek hale gelmesini bekleyerek geçirebilirdi.

Brenna korkusunu belli etmemeye kararlıydı ve şu ana kadar bunda başarılı olduğu kanısındaydı. Onun yakışıklı bir şeytan mı yoksa günah kadar çirkin mi olduğuna henüz karar verememişti. Yüzündeki mavi boya kesin bir yargıya varmasını engelliyordu. Gözlerini fark etmişti çünkü onlar kapkaraydılar. Ama bakışları sıcak ve sevecendi. Düzgün bir

burnu, çıkık elmacık kemikleri vardı. Bedeninin kemik yapısı kusursuzdu. Gece rengindeki saçları çok uzundu; omuzlarına kadar geliyor ve tuhaf ama, temiz görünüyordu.

Onu ne kadar zamandır seyrettiğinin farkında değildi. Dalıp gitmişti. Connor ise hiç kıpırdamadan duruyordu. Sonra birden elini uzatıp, kızın elinin üstüne koydu; Brenna'nın elini yavaşça öne doğru çekip, hançeri parmaklarının arasından aldı. O bunları yaparken, Brenna aptal aptal seyrediyordu.

Genç kız, onun hançeri alacağını ya da onun acizliği karşısında kendi gücünü göstermek için fırlatıp atacağını düşünürken, o Brenna'yı şaşırtan bir hareket yaptı. Hançeri, kızın kalçalarını saran işlemeli kuşağın kenarından sallanan deri kılıfa soktu.

Brenna, kendisi de farkında olmadan, "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Saçmalamaya başladığını düşündü. Neler oluyordu böyle? Korkudan ödünü patlatan adama neden teşekkür ediyordu? Kendisini bu kadar korkuttuğu için ona sitem etmesi, yaptığının doğru olmadığını söylemesi gerekmez miydi? Aklını yitirmiş olmalıydı. Evet, eğer ona öğüt vermeyi düşünebiliyorsa, aklını kaybettiği kesindi. Sesi bile çıkmıyordu ki onunla konuşabilirdi. Üstelik, o küçücük hançerin bu adama hiçbir zararı olamazdı. Bu nedenle onu geri vermiş olmalıydı. Karşısındaki devden öyle bir güç yayılıyordu ki, Brenna onu yaralamaya kalkışsa, kılı kıpırdamazdı.

Ama bu dev ne şeytandı ne de bir tanrı! Sadece bir insandı. Çok ilkel ve çok korkunç olabilirdi, ama yine de bir insandı işte. Ancak kadınların erkeklerden daha akıllı olduğunu, biraz kafası çalşan herkes bilirdi. Annesi bu bilgiyi birçok kereler kızlarıyla paylaşmış ama babalarının yanında asla bundan söz etmezdi. Annesi daima dürüsttü. Hatta kimi zaman bunu aşırılığa vardırırdı. Ama, aynı zamanda son derece nazik ve iyi yürekli olduğundan, erkeklerin hislerini rencide edecek onları üzecek hiçbir şeyi de açıkça söylemezdi.

Brenna annesi gibi yapmayacaktı. Biraz nazik olmayı deneyecekti ama asla dürüst davranmayacaktı. Gerçeği söyleyecek olursa, bu beladan kurtulması imkânsızdı.

"Sizi hatırlamıyorum?"

Connor omuz silkti. Besbelli Brenna'nın kendisini hatırlayıp hatırlamaması umrunda değildi.

Brenna, yeniden, "Bir yanlış anlaşma oldu sanırım," diye söze başladı "Teklifimi cevaplamanızı beklemiyordum." Şimdi sesi daha güçlü çıkıyordu. "O zaman çocuktum. Aradan geçen yıllar boyunca bu teklifimi ciddiye almadığımdan eminim." Bu adamın düşünecek daha önemli bir şeyi yok muydu? "Adamlarınız bana şaka yaptı, değil mi?"

Genç adam, hayır anlamında başını salladı. Brenna ona bağırması o kadar istiyordu ki, boğazı ağrımaya başlamıştı. O da adamları kadar kararlı görünüyordu ama onlar kadar neşeli değildi. Ona derdini nasıl anlatacaktı?

Babası bir erkeğe evlenme teklif ettiğini duysa onu öldürdü. Bunu düşünerek birkaç dakika endişelendi ama sonra bu düşüncenin çok saçma olduğunu anladı. Babasının ona yaklaşmak için bu heykel kadar sessiz savaşçının ve onun adamlarının arkasında sıraya girmesi gerekirdi. Ve MacNare... Yüce Tanrım, onu tamamen unutmuştu. Müstakbel eşi bu küstahça davranışlarını öğrense kim bilir ne kadar kızardı.

Brenna bu durumdan kurtulmanın bir tek yolu olduğunu görebiliyordu. Bu barbarların durumu anlamalarını sağlamaktan başka çaresi yoktu.

"Artık gitmem gerekiyor. Saygıdeğer Bay MacNare geç kaldığım takdirde anlayış göstermeyebilir. Beni karşılamak için adamlarını gönderecekti; neredeyse burada olurlar. Küçük bir anlaşmazlık yüzünden hiçbirinizin zarar görmesini istemem."

Savaşçı birden uzanıp iri elleriyle omuzlarını tuttu.

Bu, Brenna'nın kendisi izin vermeden hiçbir yere gidemeyeceğini bildiren sessiz bir mesaj gibiydi. Ancak, elleri genç kızın canını acıtmıyor, aksine onu çok gevşek tutuyordu.

Brenna, çevresindeki çılgınlığa bir anlam vermeye çalışırken, adama bakıp somurttu.

"Buraya gelişinizin benim yıllarca önce yaptığım teklifle

hiçbir ilgisi yok, değil mi? Aklınızda başka düşünceler olmalı.”

Karşı tarafta hiçbir tepki yoktu –ne bir hareket, ne bir söz. Bir ağaçla mı konuşuyordu acaba.?

Yüzüne ateş basmaya başlamıştı. Yavaş yavaş sinirleniyordu. Bir genç kıza hiç yakışmayacak şekilde, homurdanır gibi iç geçirdi.

“Pekâlâ, buraya benim yaptığım teklifler üzerine geldiğinizi varsayalım. Ancak, birkaç dakika önce açıkladığım gibi, sizi hatırlamıyorum. Kız kardeşlerimden birinin bu aptalca davranışından haberi vardı. Küçükken, hiçbir zaman bir koca bulamayacağımdan korkuyordum. Joan da bana bir koca bulmam için, ne yapmam gerektiğini söylemiş. Doğrusunu isterseniz, o zaman bir koca bulmanın ne demek olduğunu bile bildiğimi sanmıyorum. Bilseydim üzülmezdim. Ablam, söylediklerini ciddiye alacağımı ve önerdiği planı uygulayacağımı hiç düşünmemiş olmalı. Ama bana kalırsa bu tamamen babamın hatasıydı. Çünkü bana sürekli asla benimle baş edebilecek bir koca bulamayacağını söyleyip dururdu. Siz de hatalısınız; çünkü bana gülümsediniz ve bu bana cesaret verdi. Sizinle ilgili olarak, o gülümsemenizden başka hiçbir şey hatırlamıyorum. O gülümsemeyi ise hiç unutmayacağım. Şunu bilmelisiniz ki, İngiltere’de kibar hanımlar beylere evlenme teklif etmezler. Böyle bir şey olamaz.” Sonra sesini iyice yükselterek, “Tanrı şahidimdir ki bu açıklamayı tekrar yapacak gücüm kalmadı,” diye ekledi.

O anda, Quinlan’ın arkadan gelen sesini duydu. “Haberciyeye ne dediğinizi tam olarak hatırlıyor musunuz, Leydim?”

Bu karmaşada onu nasıl hatırlayabilirdi ki? Şimdiye kadar söylediklerini hiç kimse dinlememiş miydi?

Quinlan’a doğru dönmesine imkân yoktu; çünkü askerlerin efendisi onu hâlâ omuzlarından tutmaktaydı ve bırakmaya da niyetli değilmiş gibi görünüyordu.

Brenna, “Herhalde, benimle evlenir misin, demişimdir,” diye mırıldandı.

Connor gülümsedi. Onu kendine doğru çekti ve başını eğip genç kıza öperek şaşırttı.

Daha sonra başını kaldırıp onun gözlerinin içine bakarak ihayet konuştu.

“Evet Brenna, seninle evleneceğim.”

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Bu adam gerçekten çıldırması olmalıydı. Brenna ile evlenmeye kararlıydı. Genç kızın bu konudaki düşüncelerinin onun için hiç önemi yoktu. Tanrı tanrıdır ki Brenna, onu mantıklı olmaya ikna edebilmek için, kaba kuvvet hariç, her yola başvurmuş, açıklamalar yapmış, yalvarmış, dua etmişti.

Ama hepsi boşunaydı. Karar vermişti, artık kibar bir hanım gibi davranmayacaktı. Ayağıyla onun ayağının üzerine hırsla bastı. İskoçyalı gözünü bile kırpmadı; büyük ihtimalla Brenna'nın ayağı daha çok acımişti. Üstelik, yere düşüp iyice rezil olmamak için adamın koluna sarılmak zorunda kalmıştı. Şükürler olsun ki, bir iki dakika içinde kendini topladı ve onun kolunu bıraktı.

Sonra her şeye baştan başladı. Kendisiyle gerçekten gurur duyuyordu. Neden evlenemeyecekleri hakkındaki yaklaşık yüzlerce sebebi sıralarken bir kerecik bile sesini yükseltmemişti. Ama sanki rüzgâra karşı konuşuyordu. Barbar, azıcık olsun ikna olmuş görünmüyordu. Genç kız onun nefes alıp almadığından emin bile olamıyordu. Kollarını göğsünün üstünde kavuşturmuş, yüzünde 'canımı sıkıyorsun' diyen bir ifadeyle, heykel gibi dimdik durmuş, onu dinliyordu. Brenna, yaptığı bu çılgınlık yüzünden başına geleceklerden söz etmeye başlayınca, Connor, acele etmeden onun elini tuttu ve onu atların olduğu yere doğru çekmeye başladı.

Azizler gazaba gelsin, Brenna bu felaketten kurtulmalıydı. Bir yandan Tanrıya dua ederken, bir yandan da bir plan yap-

maya çalışıyordu. Quinlan Connor'a seslenince, genç kızın düşünce ve duaları yarıda kaldı.

"Ne var?"

Quinlan İngiliz askerlerini işaret ediyordu. İskoçyalı düşünmeye bile lüzum görmedi. Omzunun üstünden bakarak, o korkunç emri verdi. "Öldürün onları."

Brenna, korku ve dehşetten titreyen bir sesle, "Hayır!" diye haykırdı.

Connor onun bu tepkisi karşısında şaşırılmıştı. "Hayır mı?"

Kız tekrar, "Hayır!" diye bağırdı.

"Neden?"

Ulu Tanrım, kim böyle bir soru sorabilirdi? Ancak her nasılsa, kızın sözleriyle ilgilenmiş gibiydi. Ona doğru döndü ve gözlerinin içine bakarak, sabırla bir açıklama yapmasını beklemeye başladı.

Brenna, onun elini bırakmadığına dikkat etmişti. "Onlar savunmasız," diye söze başladı. "Silahlarını aldınız."

"Hayır silahlarını biz almadık. Biz kamp alanına girince, silahlarını kendileri yere attılar. Söylesene, böyle askerler neden yaşasın?" Bu güç koşullar altında bile sakin bir ses tonuyla konuşuyordu. "Onların başlıca görevi nedir? En önemli, kutsal görevi?"

Brenna onun öfkelenmeye başladığını fark etmişti. Her soruda sesi biraz daha sertleşiyor, kızın parmaklarını biraz daha fazla sıkıyordu.

"Onların başlıca görevi korumadır."

Connor elini biraz gevşetti. "Kimi korumalar gerekir?" diye sordu.

"Önce ve daima kralı; ondan sonra da, her şeylerini temin eden baronların."

Genç adam, "Ve," diye üsteledi.

Brenna konuşmanın nereye doğru gittiğini anladığında çok geç kalmıştı. Tanrı yardımcısı olsun. O anda başka bir konu bulup konuşmanın yönünü değiştiremedi. "Beni," demek zorunda kaldı.

"Bunu yaptılar mı?"

“Bu sizi ilgilendirmez.”

Connor, “İlgilendirir,” diye düzeltti. “Bunlar şerefsiz adamlar. Ölmeyi hak ettiler.”

“Bu kararı vermek size düşmez.”

Genç adam, “Elbette bana düşer,” dedi. “Sen benim karım olacaksın.”

“Öyle mi?”

“Evet, öyle.” Şimdi sesi çelik gibi sertti. “Korkakların yaşamalarına izin veremem.”

Brenna, “Onları öldürmemeniz için bir sebep daha var,” dedi ama bunun ne olduğunu kendisi de bulamıyor, bir şey uydurabilmek için Tanrıya yalvarıyordu. Başını öne eğip vakt kazanmak için yere baktı.

“Bekliyorum?”

Brenna da bekliyordu ama besbelli Tanrının içinden ona yardım etmek gelmiyordu. “Anlamazsın!” diye fısıldadı.

“Neyi anlamam?”

“Babamın askerlerini öldürürsen seninle evlenemem.”

“Öyle mi?”

Connor gülmeye hazırlanır gibiydi ama Brenna gülüyor mu diye onun yüzüne baktığında gülmüyordu. Ciddi ve somurtkandı.

“Evet. Anlayamayacağımı söylemişim. Eğer putperest olmasaydın...”

“Ben putperest değilim.”

Kız inanmadı. Bu adam bedenini tepeden tırnağa boyamıştı. Ancak putperestler böyle tanrısallıktan uzak geleneklere bağlı olabilirlerdi.

Connor, konuyu bu kadar uzun süre tartışarak yeterince zaman kaybettiklerini düşündü ve askerleri bırakmasını söylemek için Quinlan’a döndü. Buna Brenna’nın itirazları yüzünden karar vermiş değildi. Onları öldürtmekten onun çok korktuğunu gördüğü için vazgeçmişti. Korkunun da yeri ve zamanı vardı. Bir savaşçı düşmanlarının yüreğine korku salmak isterdi ama bir kadının kocasından korkması doğru olmazdı.

Brenna ise onu yanlış anlamıştı. “Dur!” diye bağırdı. “Benimle evlenmek senin için önemli mi?”

Savaşçı omuz silkti. Genç kız onun bu kaba davranışını olumlu yorumladı. Evet, kendisiyle evlenmek onun için önemliydi. “Ve bunun nedenlerini açıklamak istemiyorsun, öyle mi?”

“Sana açıklama yapmak zorunda değilim.”

Brenna, “Bu durumda, sanırım ben sana bazı şeyleri açıklayasam iyi olacak,” diye cevap verdi “O zaman beni anlayacağına inanıyorum. Putperest olmadığını söylüyorsun. Peki, benimle nasıl evlenmeyi düşünüyorsun? Ailene ve arkadaşlarına bir gelin aldığını söylemekle mi yetineceksin? Yoksa birlikteliğimizi kutsayacak, birbirimize verdiğimiz sözleri duyacak bir papazın huzurunda mı evleneceğiz?”

“Bir papaz olacak.”

“Kilisede görevli bir papaz mı?”

Connor gülümsedi. Kendini tutamamıştı. Tanrım, bu ne kadar şüpheli bir kızdı.

“Evet, kilisede yüksek bir mevki olan bir papaz,” dedi. Bu bir vaatti.

Brenna zafere çok yaklaşmıştı. Kısa bir dua okuyarak, kendisine yardım ettiği için Tanrıya şükretti ve daha sonra, diz çöküp biraz önce, Tanrının ona yardım etmekten vazgeçtiğini düşündüğü için bağışlanmayı dileyip tövbe edeceğine dair söz verdi. “Bu Tanrı adamının önünde evlilik yeminini etmemi nasıl sağlayacaksınız?”

“Bunu kendiliğinden yapacaksın.”

“Öyle mi?”

Onun zayıf noktasını bulmuştu. Bu adam için kendisinin onunla evlenmeyi kabul etmesinin bu kadar önemli olduğunu bilmiyordu. Aslında, Connor’ın evlilik töreni sırasında, papazın ya da Brenna’nın nasıl davranacağını umursadığı yoktu. Onlara istediğini yaptırabilirdi. Ama o Alec Kincaid’i düşünüyordu. Ağabeyi Connor’ın bu davranışını zaten onaylamayacaktı. Bir de Brenna ona, bu evliliği istemediğini belli

ederse, bunun bedeli çok ağır olurdu. Genç adam buna da razıydı, ama Alec kızın MacNare ile evlenmesini isterse ona isyan etmek zorunda kalırdı ki, bu hiç arzu etmediği bir şeydi.

Brenna onun yüzündeki gülümsemenin kaybolduğunu görünce memnun oldu. "Sanırım şimdi anladın," dedi. "Askerleri serbest bırakmanı istiyorum. Onları ya MacNare'e ya da babama gönder."

Masum kadın askerlerin hayatını kurtardığını sanıyordu. Ama, Connor bunun böyle olmadığını biliyordu. MacNare onlara önce işkence edip, sonra öldürtecek, kızın babası ise, onlara işkence etmese de, kızını koruyamamış ve kendisini küçük düşürmüş olmalarını hayatlarıyla ödetecekti.

Gülmek için kendini tutmaya çalışarak, "Bu isteğini yerine getirirsem benimle evlenmeyi kabul edecek misin? Bu konuda benimle aynı fikirde olduğunu ve bu evliliği kabul ettiğini bilmek istiyorum."

"İkisi arasında fark var mı?"

"Evet var. Zamanla anlayacaksın."

"Neye söz verdiğimi bilmeden sana söz vermemi mi bekliyorsun?"

"Soluduğum havayı kirleten bu on iki korkağı affetmemi mi bekliyorsun?"

Adamın kaşları çatılmıştı. Brenna onun fikrini değiştirmesinden korkarak daha fazla üstüne gitmemeye karar verdi. Aslında çok önemli bir zafer kazanmıştı.

Yine de bu zaferi kutlamak içinden gelmiyordu. "Evet, kabul ediyorum," dedi.

"İyi kalplisin."

Bu iltifat kızı şaşırtmıştı. "Teşekkür ederim."

"Bu bir iltifat değildi. Bu gibi zayıflıklardan kurtulmanı istiyorum."

Brenna ne diyeceğini şaşırmış, adeta dili tutulmuştu. Bu tür bir düşünceye nasıl itiraz edebilir, nasıl aksini söyleyebilirdi?

Adamları da reisleri kadar tuhaftı. Askerlere dokunmadan salıvermeleri söylendiğinde hayal kırıklığına uğradıklarını

saklamaya bile gerek görmediler. Bebek gibi somurtmaya başladılar. Reisleri Brenna'yı çekerek oradan uzaklaştırırken genç kız İskoçyalı askerlere ateş saçan bakışlarla bakıyordu. Quinlan da ona bakıp gülümseme küstahlığını gösterdi.

Biraz önce evlenmeye söz verdiği adam, askerlerden iyice uzaklaşana kadar onunla tek kelime konuşmadı.

Sonra, "Brenna," dedi.

"Evet?"

"Her zaman bu kadar yumuşak olmayacağım."

Ciddi olduğu belliydi, ama Brenna o anda, sonunda göz yaşlarına boğulana kadar gülmek istiyordu. Kontrolünü yitiriyor, sakinleşmek için kendini zorluyordu. Bu karabasandan kurtulmanın bir yolunu bulabilmesi için aklının başında olması gerekti.

Ulu Tanrım, başma nasıl bir bela gelmişti?

Lanet olsun, buna kendisi sebep olmuştu.

Ama hayır, bu onun hatası değildi. O gerçeği biliyordu, ama ailesinde hiç kimsenin, özellikle babasının ona anlayış göstermeyeceğinden emindi. MacNare'e gitmek üzere evden çıkarken, onları çok şaşıracakları bir şey yapmakla tehdit etmemiş miydi? Babası bunu kastettiğini düşünecekti.

"Babam beni bu evlilikten dolayı suçlarsa, onu senin ikna etmen gerekecek. Bunu ben planlamadım. Ona bunu söylemelisin. Söyleyeceğine söz ver."

Connor cevap vermedi. Brenna onun söylediklerinin her kelimesini duyduğundan emindi. Hiç utanmadan sesini yükseltti. "Söz ver bana," diye tekrarladı.

Genç adam, onun atına binmesine yardım etti. Bu düşünceli bir davranıştı ama Brenna ona teşekkür etmedi.

Onun elini yakaladı ve bir kere daha, "Söz ver bana," dedi.

"Aileni bir daha göreceğin çok şüpheli. Bu nedenle, endişen çok saçma"

Connor söylediklerinin çok mantıklı olduğu kamınsındaydı.

Brenna onun özellikle acımasız davrandığını düşündü ve ailesini bir daha görememek olasılığı yüzünden gözleri yaşlarla doldu.

Onun elini itti. "Onları tekrar göreceğim," dedi. "Benden bunu bekleyemezsin. Annen sana biri konuşurken yürüyüp gitmenin ayıp olduğunu öğretmedi mi?"

Connor kulaklarına inanamadı Bu kız onu açıkça eleştiriyordu. Şimdiye kadar hiç kimse onunla böyle konuşmamıştı. Bu kadın nasıl oluyor da bunu yapmaya cesaret edebiliyordu? Bu onun anlayamayacağı bir şeydi.

Ne yapacağını şaşırılmıştı. Eğer karşısındaki bir erkek olsaydı nasıl davranacağını çok iyi bilirdi, ama o bir kadındı. Bu durum içinde bulunduğu ikilemi daha da zorlaştırıyordu; çünkü Brenna onun tanıdığı kadınlara hiç benzemiyordu. Kadınlara çoğunlukla onu görmezden gelir, nispeten cesur olanları bile, onu gördüklerinde başlarını önlere eğip ve göze batmamaya çalışırlardı.

Kendisinin Brenna'ya gösterdiği tepkiye de şaşır kalıyordu. Genç kız ona kaşlarını çatığında bile, Connor'ın içinden ona gülümsemek geliyordu. O diğer kızlardan çok farklıydı. Connor, Brenna'nın karşısında ezilip büzüleceğini hayal bile edemiyordu. Ancak genç kızın bu asi tavırları hoşuna gitse bile, ona bunu asla belli etmemeliydi. Brenna bu davranışlarının her zaman cezasız kalacağını sanmamalıydı. Kendisi onun efendisi olacaktı. Brenna bunun ne anlama geldiğini kesinlikle anlamalıydı. Bundan gurur duyması ise arkadan gelecekti. Connor şimdilik anlayışlı davranmaya karar verdi. Elini kızın baldırına koyup hafifçe sıktı ve gözlerinin içine baktı.

"Henüz bazı şeyleri anlamış değilsin. Bu yüzden sana karşı sabırlı olacağım."

"Neyi anlamadığımı açıkça söyler misin?"

"Evimdeki mevkiini. Çok yakında, seninle evlenmekle sana ne büyük bir şeref bahsettiğimi öğreneceksin."

Genç kızın gözleri koyu bir menekşe mavisine dönüştü. Tanrım, öfkelenmek ona ne kadar da yakışıyordu.

"Öyle mi?" dedi.

"Evet, öyle."

Brenna, elini onun elinin üzerine koyup hırsıyla sıkıya başladı. Hiç nazik davranmıyordu.

"Belki de bu büyük şerefi onu anlayabilecek birine bahsetmen daha iyi olurdu."

Connor onun sözlerini duymazdan gelerek konuşmaya devam etti.

"Sana verdiğim bu büyük armağanın değerini anlayana kadar, düşüncelerini ancak sorulduğunda söylemeni istiyorum. Küstahlığa hiç dayanmam. Şimdi bana söz ver."

Brenna onun emirleri karşısında ne etkilenmiş ne de ezilmişti. Bir kadın ancak bu kadarına dayanabilirdi; onun da sabrı tükenmişti. Herhalde gördüğü karabasandan uyanmak üzereydi.

"Düşüncelerimi hiç söyleyemeyecek miyim?" diye sordu.

"Adamlarım yanımda olduğu zaman böyle bir şey yapmayacaksın. Yalnız olduğumuzda istediğin her şeyi yapabilirsin."

"Eve gitmek istiyorum."

"Bu mümkün değil."

Genç kız içini çekti. Eve gitmek babası ile karşılaşmak anlamına geliyordu ve biri babasına gerçeği açıklamadan, Brenna onu görmek istediğini pek sanmıyordu.

"Babama gerçeği açıklayacağına söz verirsen, o zaman ben de sana söz verebilirim."

"Hiçbir zaman senin önünde eğilmem."

"Ben de senin önünde eğilmem."

Connor bu cevabı duymazdan geldi.

"Ama benden ve gelecekten çok korktuğun açıkça belli olduğu için bu kez sana bir istisna yapacağım. Babanı görürsem ona durumu açıklayacağım."

Brenna emin olmak istiyordu. "Ama ayrıntılara girip tekliflerimden bahsetmeyeceksin. Her ne kadar bunu yaptığımda çocuk olsam da, babam anlayış göstermeyebilir."

"Senin bana evlenme teklif ettiğinden söz etmeyeceğim."

Brenna'nın yüzünde pırl pırl bir gülümseme belirdi.

Genç adam, onun kendi elinin üzerine duran eline baktı. Kız minnettarlığından okşuyordu onu.

Connor, kendini tutamayıp ona takıldı. “İngiliz askerlerin önünde bana sevgi gösterisinde bulunman yakışık almaz.”

Brenna hemen elini çekti. “Bu sevgi gösterisi değildi.”
“Evet öyleydi.”

Connor her zaman son sözü söylemekten hoşlanırdı. Brenna onun uzaklaşırken gülümsediğini gördü. Ne çarpık bir mi-zah anlayışı vardı bu adamın. Acaba bu bölgenin insanların hepsi böyle tuhaf mıydı? Brenna bütün kalbiyle, böyle olma-masını diliyordu. Tanrı hakkı için, bu garip insanlar arasında nasıl yaşayacak, onlarla nasıl anlaşacaktı?

Bir barbarla ortak bir gelecek düşündüğüne inanamıyordu. Aklını mı kaçırmıştı? Onunla yaşamının nasıl bir şey olaca-ğını merak edeceğine, ondan kurtulmanın bir yolunu araması gerekmez miydi?

Connor’a verdiği tepki daha da şaşırtıcıydı. Babasıyla ko-nuşacağını ve ona gerçeği açıklayacağını söylediğinde, Brenna ferahlanmış, büyük bir huzur duymuştu. Peki ama ona gü-venebileceğini nereden biliyordu?

Bu garip davranışlarının tek bir sebebi vardı. Aklı karış-mıştı. “Beni Beatrice’le karıştırıyor galiba,” diye düşündü. Beni bir hizmetçi gibi aşağıladı... Aman Tanrım, Beatrice!”

Hizmetçisini tamamen unutmuştu. Zavallı çahlar arasında, dehşet içinde, tir tir titriyor olmalıydı.

Brenna atından indi ve babasının askerlerine doğru koş-maya başladı. Askerler ayağa kalkmış, sessizce silahlarını kuşanıyorlardı. Onlara seslendiğinde, yerlerinden kımlda-madıkları gibi, başlarını çevirip bakmadılar bile. Birkaç adım daha attı.

O anda Quinlan, onun yolunu kesti. Genç kıza dokunmadı ama yolunun üstünde durarak bir adım daha atmasını engel-ledi. Diğer İskoçyalı savaşçılar da onunla babasının askerleri arasında bir set oluşturuverdiler.

Eğer, durumu bilmeseydi onu kendi muhafızlarından koru-duklarını sanabilirdi. Ama bu söz konusu bile olamayacağına göre, yaptıkları kabalıktan başka bir şey değildi.

“Babamın askerleriyle konuşmak istiyorum.”

Quinlan başını salladı. “Efendiniz bundan hoşlanmaya-
aktır.”

Tanrı ve kral aşkına, o ilkel barbar onun efendisi değildi. Ama Quinlan ile tartışacak olursa, istediğini elde edemeyece-ğini biliyordu. Şu anda onun yardımına ihtiyacı vardı.

“Efendinizin buna karşı çıkacağını sanmıyorum,” dedi.
“Onlarla bir dakikadan fazla konuşmayacağım; söz veriyorum.”

Quinlan isteksizce razı oldu. Onun yanına geldi. Ellerini arkasına bağlamıştı.

“Onlarla buradan konuşabilirsiniz,” dedi.

Brenna hiç vakit kaybetmedi. “Harold, lütfen Beatrice’i unutma. Derenin yanında saklanıyor. Geri dönerken onu da beraberinde götürürsen minnettar olurum.”

Harold başını kaldırıp bakmadı ama anladığını ve kabul ettiğini göstermek için başını salladı.

“Anneme ve babama beni merak etmemelerini söyler mi-sin?”

Harold bir şeyler mırıldandı ama Brenna anlamadı. Onun fısıltısını duyabilmek için adama biraz daha yaklaşmak istedi ama Quinlan kolunu uzatarak onu engelledi.

İskoçyalıya, işine karışmasından hoşlanmadığını belli eden bir bakışla baktıktan sonra, yine Harold’a hitaben, “Ne dedin?” diye sordu. “Seni pek duyamadım.”

Asker birden başını kaldırıp ona baktı ve, “Babanız bu olay yüzünden savaşa girecektir, Leydim,” dedi. “Bunu söy-lemiştim.”

Brenna’nın kalbi duracak gibi oldu. “Hayır, benim yü-zümden savaşa girmemeli. Bunu anlamasını sağla, Harold.”

Sesindeki paniği fark edince durdu; derin bir nefes aldı. “Benim yüzümden hiç kimsenin savaşmasını istemiyorum. Babama bu evliliği benim istediğimi söyle. İskoçyalıya gelip beni kaçırmamasını ben söyledim.”

Harold onu yanlış anlamıştı. “MacNare ile mi evlenmek istiyordunuz?”

“Hayır, ben hiçbir zaman MacNare ile evlenmek isteme-dim. Ben her zaman...”

Ulu Tanrım! Adamın adını unutmuştu. “Ben... ben...”
Çaresizlik içinde Quinlan’a bakarak, “Efendinin adı neydi?” diye fısıldadı.

“Connor MacAlister.”

Genç kız, “MacAlister,” diye bağırdı. “Ben MacAlister’le evlenmek istiyordum. Lütfen babama gelecekteki kocamla çok önce karşılaştığını hatırlat.”

Quinlan onu, “Gecikiyoruz, Leydim,” diye uyardı. Çünkü biraz önce, Connor’ın kamp alanının yanından onları seyrettiğini görmüştü. Hiç de memnun bir hali yoktu.

Brenna, “Son bir isteğim var,” diye yalvardı.

Quinlan’ın bir şey söylemesine fırsat vermeden, “Harold, babama arkamdan gelmemesini söyle. Sevinmesini istiyorum.”

“Ne için, leydim.”

Boğulacak gibiydi. O kelimeyi bir türlü söyleyemiyordu. Sonunda, “Mutluluğum için,” dedi.

Dönüp atına doğru koştu. Connor yanına geldiğinde eğrin üstüne yerleşmişti. Connor kendisi kadar acımasız görünen simsiyah bir kısrağa binmişti.

Başını kaldırıp Connor’a baktı ve onun gözlerindeki öfkeyi görünce hemen gözlerini kapatarak başını öne eğdi. Bu kez gözlerindeki hiddetten ürkmüştü ama bunu belli etmek istemiyordu.

Başı önüne eğik, atına yerleşmeye çalışıyormuş gibi yaptı. Ama barbarın öfkesi yatışacak gibi değildi. Brenna, acaba Connor’ın onu babasının gazabından korumak için böyle davrandığına inanmasını ister miydi? Bu düşünce hem aşağılayıcı hem de gülünçtü.

Connor atını, bacağı Brenna’nın bacağına yapışmaya kadar genç kızın atına yaklaştırdı, sonra tüm dikkatini kendisine çevirmesi için çenesini kaldırarak kendisine bakmasını sağladı.

“Neden?”

Brenna onun ne demek istediğini anlamıştı; anlamamış gibi de yapması mümkün değildi. “Savaş ölüm demektir,” diye cevapladı.

Genç adam omuz silkti. “Bazıları için evet.”

Kız, “Bir kişinin ölmesi bile bence çok fazla,” diye açıklamaya çalıştı. “Benim yüzümden hiç kimsenin savaşmasını istemiyorum. Babamın büyük bir ordusu var. Ama benim peşime düşmesi onun için kolay olmaz. Onun askerlerinin başına geçeceğinden de eminim. Bu durumda senin nasıl davranacağını da tahmin edebildiğimden, endişelenmekten kendimi alamıyorum. Sen onu...”

“Evet, ben onu?”

“Öldürebilirsin.”

Connor sakinleşir gibi oldu. Genç kız ise, *keşke gücüm yetse de onu itip atından düşürebilsem*, diye düşünüyordu. Bu adam hem küstah hem da mağrurdu. Brenna onun bu iki zaafını da kendi lehine kullanmış, babasının askerleriyle savaşacak olursa onları yeneceğini düşündüğüne onu inandırmıştı. Evet, Connor -gençliği ve iri yapısı nedeniyle-babasından daha güçlüydü ama babasının çok büyük bir ordusu vardı ve bu büyük bir avantajı.

Bu bir katliam olurdu ama büyük bir olasılıkla, Connor MacAlister ilk yaralananlardan olurdu.

O halde, kendisi Harold’a neden yalan söylemişti? Tanrı tanıktır ki bunun nedenini bilmiyordu. Babasıyla arasındaki bütün köprüleri atmıştı. Harold’la gönderdiği haberi aldığı anda, babasının, büyük bir öfkeye kapılacağını biliyordu. Bu durumda mantıklı düşünüp ona anlayış gösteremeyecek ya da böyle bir ihaneti Brenna’nın planlamış olmasının imkansızlığını fark edemeyecekti. Hayır, Brenna buna asla cesaret edemeyeceği gibi, böyle bir şeyi tasarlayacak vakti de olmamıştı.

Babası onu suçlayacak, ona arkasını dönecek ve onu bir daha asla kızı olarak kabul etmeyecekti. Ömrünün sonuna kadar da ondan nefret edecekti, ama hayatta kalacaktı ve tek kişi bile ölmeyecekti.

“Babama zarar vermek istemediğim için buna katlanacağım. Ancak düşünüyorum da, MacNare beni karşılamak üzere askerlerini yola çıkarmış olmalı. Onun savaşçıların çoğu-

nuzu öldüreceğinden eminim. Kısa bir zaman içinde burada olurlar herhalde.”

“Hayır, seni karşılamaya gelmeyecekler.”

Çok kesin konuşuyordu. Onunla tartışmak için Brenna'nın güçlü olması gerekirdi, oysa çok yorgundu. Ailesini düşünerek o kadar üzülüyordu ki, gözyaşlarına boğulmak üzereydi.

Ne yazık ki üzülme için çok zamanı oldu. Kısa bir süre sonra kamp alanından ayrıldılar ve akşama kadar kimse onunla konuşmadı. Yüzleri taştan yapılmış birer heykeli andıran iki savaşçının arasına sıkışmıştı. İkisi de bir kez olsun dönüp ona bakmadılar. İyi huylu kısırağı Gilly savaşçıların bu kadar yakın olmasından en az Brenna kadar tedirgindi.

Connor ortada yoktu. Önce, tek başına ilerlerken, bir saat kadar önce gözden kaybolmuş ve bir daha da dönmemişti.

Biraz konuşmalar bu tekdüzelikten kurtulacaktı. Ama kimse bu konuda ona yardımcı olmaya, onunla konuşmaya yanaşmıyordu. Bir süre askerleri izledi ve adamların korunma konusunda çok hassas davrandıklarını, özellikle orman yönünden gelebilecek bir tehdide karşı çok dikkatli olduklarını fark etti.

Çok tuhaf ama, onların bu kadar dikkatli olması kızı rahatlatıyordu. Kaba etleri ağrımaya başlamıştı. O da annesi gibi yapmaya karar verdi ve ağrılarını cehenneme gitmek için bu dünyadan ayrılmış olan zavallı kayıp ruhlara havale etmek üzere dua etti. Kendi acılarının bu zavallıların yollarına bulmasına nasıl yardımcı olabileceğini anlayamıyordu ama kurallara uymak gerekirdi. O da öyle yapmaya karar verdi.

Rahat bir yolculuk yapmıyordu ama buna dayanabilirdi. Geçmişte işlediği günahların kefareti ödemiş ruhuna iyi gelecekti. Ama Gilly'nin zorlanmaması gerekiyordu. Onun hiçbir günahı yoktu. Bu tür yürüyüşlere alışık olmadığından sarp yamaçlara tırmanmaya başlayalı, gittikçe daha ağır ilerliyordu. Zavallı hayvan bitkindi, çok zorlanıyordu.

Brenna durup biraz dinlenmek ve atını dinlendirmek istiyordu ama bunun için kimle konuşması gerektiğine karar

veremiyordu. Bunu Connor'a söylemeyi tercih ederdi ama o ortalarda görünmüyordu.

Belki bağırarak olsa, sesini ona duyurabilirdi ama şu anda gürültü yapmanın akıllıca bir şey olmayacağı kanısındaydı. Askerlerin yüzlerindeki sert ifade ve açıkça belli olan gerginlikleri düşman topraklarından geçmekte olduklarını gösteriyordu.

Acaba Connor'ın dostu var mıdır, diye merak etti. Bu konuyu birkaç dakika düşününce, onun dostu olmadığına karar verdi. Bunun sorumlusu kendisiydi elbette. Saldırıya uğradığında kendini çok iyi koruyacak bir ayıya benziyordu.

Bu benzetme onu güldürdü. Sonra zavallı Gilly'yi hatırladı. Kısırağıyla ilgili endişelerini Quinlan'a aktarmaya karar verdi ve onun kendisine bakmasını sağlamak için, uzanıp koluna dokundu.

Quinlan, sanki Brenna onun kolunu çimdiklemiş gibi irkildi ve dönüp kendisini rahatsız ettiği için ona ters ters baktı. Sonra Brenna'nın konuşmasına fırsat vermeden elini dudaklarına götürerek ses çıkarmamasını işaret etti. Genç kadın vakit kaybetmeden, eliyle Gilly'yi gösterdi.

Savaşçı kör değildi. Genç kadının atının ne kadar perişan ve yorgun olduğunu görüyordu.

Ama Brenna'nın endişelerine tepki vermeyerek atını tırısra kaldırdı ve hızla ileri atıldı. Brenna onu ormana girip ağaçlar arasında kaybolana kadar gözleriyle izledi.

Ancak korumasız kalmamış, Quinlan yanından ayrılır ayrılmaz, bir başka savaşçı onun yerini almıştı.

Yola devam ediyorlardı. Genç kadının gücü tükenmek üzereydi. Quinlan'ın Connor'ı aramaya gittiğini düşünüyordu ama geri dönmekte neden bu kadar gecikmişlerdi? Bir ya da iki dakikayı geçmeyen bir süre gözlerini kapadı; açtığında Connor yanındaydı. Onu kaldırıp kucığına alıyordu. Kendisi ise onu itemeyecek kadar yorgundu. Uykuya dalmadan önce, ona fazla yaslanmak istemediğini düşündü.

Oysa uyandığında onun üzerinde yığılmış gibiydi. Uykusunda ona doğru dönmüş, kollarını onun beline dolamıştı.

Elleri ile ılık tenine değiyordu. Genç adamın kucacağına iyice yerleşmişti. Başu onun omzundaydı, yüzü ise boynuna gömülmüştü. Erkekten yayılan sıcaklık kızı bir düzine yün bataniyeden daha fazla ısıtıyordu. Çok rahattı.

Ancak bu, utanç verici bir durumdu. Brenna'nın ağızı açığı ve erkeğin tenine değiyordu. İğrenç bir durumdu bu! Neyse ki, o anda Gilly'yi hatırladı ve utancını yenmeyi başardı. Atı tüm gücünü yitirip yere yığılmadan, daha ne kadar yol gidebilirdi? Connor'dan biraz uzaklaşarak atı sakatlanmadan durmalarını rica etmeye karar verdi. Ama onun uzaklaşmak istediğini hisseden Connor, kızın beline daha sıkı sarıldı ve kıpırdamasına fırsat vermedi.

Brenna dikkatini çekmek için genç adama bir çimdik attı. Buna karşılık Connor onu öyle bir sıktı ki, bir an için nefesi kesilir gibi oldu. Bu kesinlikle, aklını başına toplaması için verilmiş sessiz bir emirdi. Brenna başını kaldırıp onun yüzüne bakabilseydi, kuşkusuz onun kaşlarını çatmış olduğunu görecekti. Bu adamın zaten başka bir şey yaptığı yoktu.

Ama yanılmıştı. Connor gülüyordu. Kızın cesareti onu eğlendirmişti. Onu korkuttuğunu biliyordu, gözlerindeki endişeyi ne yazık ki birkaç kez görmüştü, ama kız yine de onu çimdiklemişti. Çelişkilerle dolu bir kadındı. Connor'dan korkuyorsa, onu niçin tahrik etmek istiyordu? Bu soruyu boş bir vaktinde ona soracaktı.

Brenna'nın aklına çılgın bir kadın gibi bağırarak geldi. Ama tam tam o sırada, Connor sonunda gece molası üzere durmaya karar vererek, onu küçük düşmekten kurtardı. Genç kadın o kadar sevinmişti ki, Gilly'nin bu kadar yorulmasına neden olduğu için onu azarlamayı unuttu. Narin kısırağın kendini toplayabilmesi için bir hafta dinlenip bakılmaya ihtiyacı vardı.

Connor önce kendisi attan indi; sonra Brenna'nın inmesine yardım etmek üzere döndü. Genç kadın atın yanından aşağı kayarken onu yakaladı."

"Eyer kullanmıyor musun?"

"Hayır, hiçbirimiz eyer kullanmayız."

Brenna, onun yanından geçerek kendi atına doğru koşmaya başladı. Attığı her adımında bacakları sızlıyor, bu da ona Gilly'nin ne durumda olduğunu hatırlatıyordu.

Gilly'nin üzerindeki eyerin yerinde olmadığını görünce, önce onun kaybolduğunu sandı; sonra, Connor'ın adamlarından birinin onu çıkarttığını anladı ve bu düşünceli davranışa içinden minnet duydu.

Connor, onun Gilly'nin yanına gitmesine izin vermedi. Onu tımar etmek görevini yüzünde yara izi olan asker Owen'e vermişti. Brenna, yara izine rağmen Owen'in gülümsemesini çekici buluyordu. Owen'a atıyla ilgili bir dizi talimat verip, yardım için teşekkür ettikten sonra sonra, askerin Gilly'yi, ağaçların ay ışığını engellediği karanlık bir noktaya götürmesini endişeli bir anne gibi izledi. Brenna'nın atı uysal davranıyordu. Bu da bir muzurluk tasarladığının işaretiydi. Geçmişte birkaç kez uysal davrandıktan sonra seyislerin canını yakmıştı. Brenna Owen'a seslenerek onu uyardı; sonra eşyalarını aramaya gitti.

Connor'ın mola için seçtiği yer sık ağaçlarla çevriliydi. Zemin ve ağaçlar, birbirine karışan kahverengi ve yeşille canlı bir görünüm oluşturuyor, sağda solda mor çiçekler kış uykusundan uyanıyordu. Altın rengine çalan kahverengi dallar, Brenna'nın üstünde, sanki bir tavan gibiydi. Quinlan, güneye doğru kısa bir yürüyüşten sonra ufak bir göle ulaşabileceğini söylemişti. Brenna oraya doğru giderken, ağaçlardan süzülen soluk ışık yolunu aydınlatıyordu.

Brenna'ya ihtiyaçlarını giderebilmesi için gerekli zaman tanınmıştı. On dakika sonra, Connor, ona yeterli zaman verdiğini düşünerek, genç kızı almaya gitti. Onu, sandığının başına çömelmiş, eşyalarını karıştırırken buldu. Bir yandan da, kendi kendine mırıldanıyordu. Birkaç parça giyim eşyası yerde duruyordu.

Aslında, genç kız, ne yaptığının pek farkında değildi. Başına gelen bu beladan nasıl kurtulacağından başka bir şey düşündüğü yoktu. Neyse ki düşünecek zamanı vardı. Aklını başına topladıktan sonra bu adamın elinden kurtulmanın bir

yolunu bulacaktı. Connor başında durmuş onu seyrediyor, kızın kendisini fark etmesini bekliyordu. Birkaç dakika daha bekledikten sonra, birkaç saat önce almış olduğu havluyu uzatarak, "Bunu mu arıyordun?" diye sordu.

Genç kız dalgındı. "Evet, teşekkür ederim," dedi. "Onu bir iki dakika önce düşürmüş olmalıyım; yoksa fark ederdim. Çok dikkatliyimdir."

Connor ona gerçeği söylemedi. Saatlerce önce dere kenarında bıraktığı mavi kurdeleyi de ona geri vermedi. Bunu, bir eş aldığını kendisine hatırlatması için bir süre daha saklamaya karar vermişti. Yoksa, böyle önemsiz bir ayrıntıyı unutabilirdi.

"Yüzünü yıka, Brenna. Ağzın boya içinde."

Kız öyle bir hızla ayağa fırladı ki, neredeyse sırt üstü yere düşecekti. "Ben yüzümü boyamam." Bu dehşet verici bir düşüncedydi. Ancak, cehennemlik kadınlar böyle putperestlere özgü şeyler yaparlardı.

"Benim boyam bulaşmış."

"Senin boyan bana nasıl bulaştı? Ah, şimdi hatırladım. Beni kandırıp, sana benimle evlenmek isteyip istemediğini sormamı sağladığında, evleneceğini söyledin ve izin almadan beni öptün."

Kızın toparlanıp harekete geçmesini sağlamak için, "Evet," dedi. Oysa, onun görüşüne göre, dudaklarını kızın dudaklarına şöyle bir değdirivermişti. Bu bir öpücük bile sayılmazdı. Sadece sembolik bir gösteriydi.

"Papaz bizi bekliyor. Acele et ve işini çabuk bitir."

Brenna kulaklarına inanamadı. "Şimdi mi? Papaz şimdi mi bekliyor bizi? Neden bekliyor?"

Connor onun bu tavrına şaşırıldı. Kız sanki rüzgârda uçuşan bir yaprak gibi titriyordu.

"İşi bitirmek için buraya geldi," diye açıkladı.

Genç kız daha açık bir cevap istiyordu. "Hangi işi?"

"Bu kadar çabuk unutmuş olamazsın. Nikah için geldi."

Kız yine, "Şimdi mi?" diye çılgılık attı. "Benimle şimdi mi evlenmek istiyorsun?"

Parmaklarını saçlarının arasına soktu; sonra ellerini birbirine kilitledi. Ne yaptığını bilmiyor gibiydi. Şimdi ona bağırtıyor, kendine hakim olamıyordu. Connor ise son derece sakin-di. Bu adam eğer onunla buracıkta, hemen şimdi evleneceğini düşünüyorsa çıldırmış olmalıydı.

"Ne bekliyordun?"

Genç kız ona cevap veremeyecek kadar şaşkındı. "Ne mi bekliyordum? Evlenmeden önce bana belli bir süre vermeni bekliyordum."

"Ne için?"

Bu süre içinde bu karabasandan kurtulmanın yolunu bulmak için, diye avaz avaz bağırarak geldi içinden.

"Beni... Evine götürmen için. Evet, bunu bekliyordum. Güzel bir düğün yapmak için hazırlanmak istiyordum; bunun için de zaman gerekir."

"O halde seni bu zahmetten kurtarmış oluyorum. İlerde bana bunun için teşekkür edeceksin."

Genç kız dayanamadı. "Senin aklının başına gelmesi için de zaman gerekli," dedi.

"Ben ne yaptığımı biliyorum."

Birden, Brenna'nın gözleri karardı ve hayatında ilk kez bayılmak üzere olduğunu anladı. Döndü, gidip göl kıyısına oturdu. Çevresindeki her şey kontrolden çıkmış gibi dönerken, bir plan yapmaya çalışıyordu. Evet, bir plan yapmak zorundaydı. Ama öylesine paniğe kapılmıştı ki, beyni ona itaat etmiyordu. Elbette görüşecekti papazla. Elbette yapacaktı bunu. Onunla konuşacak, hatta akşam yemeğini birlikte yemeyi teklif edecek, o gece rahat etmesini sağlayacaktı. Papaz, ertesi sabah ilk iş olarak onu bu ayıyla evlendirebilirdi. Ama Brenna, kendisine bir, iki, ya da on aylık bir süre tanınmasını önerecek, bu konuda çok ısrar edecek, gerekirse yalvaracaktı. Çünkü evlilik töreni ciddi bir olaydı ve bu süre içinde Connor yaptığı hatayı anlamazsa, genç kız gelinliğini dikmeye başlayacaktı.

Connor'ın sabrı taşıyordu. Bu kız ne yapıyordu? Bir erkek ancak bu kadarına dayanabilir, bir kadın da ancak bu kadar

zorluk çıkarabilirdi. Bundan sonra olayları ve Brenna'yı kendi kontrolü altına almaya karar verdi. Bir parça kumaş alarak suya batırdı ve kızın önüne çömeldi. Kız, başını çevirmeye fırsat bulamadan, çenesini tutarak yüzünü silmeye başladı.

Connor'ın hareketleri sertti. İşini bitirdiğinde kızın yüzü kıpkırmızı olmuştu. Genç adam, *onun nazik cildini fazla mı hırpaladım, yoksa utancından mı kızardı*, diye düşündü.

"Hadi bitirelim şu işi," diye emretti.

Kızı çekip ayağa kaldırdı ve sürüklemeye başladı.

"Artık anlaşıldı; ben ölüyüm, değil mi? Seni ilk gördüğümde korkudan öldüm. Şimdi de günahlarımın cezasını çekiyorum. Tanrım, ben bu kadar mı kötüyüm, bu kadar mı?"

Connor onun şikayetlerini duymazdan gelmeye çalışırken gülümsemesini gizlemekte zorluk çekiyordu. *Hay Allah, ne kadar duygusal bir kız*, diye düşündü. Buna rağmen ağlamıyordu. Bütün tören boyunca ağlayacak olursa papaz onun bu evliliğe zorlandığını sanacaktı. Aslında onun, bu evliliğe zorlandığı, zorla razı edildiği doğrudu ama Connor, Peder Sinclair'in bunu bilmesini istemiyordu. Bir de şu vardı: Connor sürekli ağlayan kadınlardan hiç hoşlanmazdı. Bu tür kadınlar, onu sinirlendirirdi. Her gün bağırtıp çağıran öfkeli bir eşi, haftanın bir günü ağlayan birine tercih ederdi.

Brenna'nın içinden ağlamak gelmiyordu. Birini öldürmek istiyordu ve ilk tercihi Connor'dı. Düğününe bu günahkâr duygularla mı gidecekti? Kutsal evlilik kurumuna böyle mi adım atacaktı?

Brenna'nın düğünü. Bu düğün, dikiş derslerinde hayal ettiği gibi olmayacaktı. Babasının topraklarındaki küçük kilisede, ailesi ve arkadaşlarının huzurunda evlenmek isterdi. Oysa, şimdi düğününde bir avuç, kaba saba savaşçı ve eğitimini tamamlamış olduğuna kimsenin inanmayacağı kadar genç bir papazdan başka kimse yoktu.

Gururu rezalet çıkarmasına engeldi. Herkes onu seyrettiği için, hızla bir iki adım atıp Connor'ın yanında yürümeye başladı. Papazın yanına gelir gelmez de eteklerini tutup, dizini kırarak selam verdi.

Papaz, endişeli bir bakışla Connor'ın yüzüne bakarak, "Başlayalım mı?" diye sordu.

Brenna, "Şimdi mi?" diye haykırdı.

Connor içini çekti ve gürlükler gibi, "Bu sözü bir daha söyleme, olur mu?" dedi.

Papazın şaşıracağı belli oluyordu. "Bu anın bir sakıncası mı var?" diye sordu.

Bu soruyu Connor'a bakarak sormuş, hatta ona kaşlarını çatmaya bile cesaret etmişti. "Reis, şunu söylemeliyim ki bu güne savaş boyalarıyla katılmanızı doğru bulmuyorum. Ben üstlerime ve Alec Kincaid'e hesap vermek durumundayım. Onlara ne diyeceğim?"

"Ne istersen onu söyle, Peder. En azından ağabeyim beni anlayacaktır."

Papaz başını salladı "Pekâlâ. Leydim, siz buraya kendi özgür iradenizle mi geldiniz? Reis Connor MacAllister ile evlenmeyi kabul ediyormusunuz?"

Brenna ne cevap vereceğini düşünürken, herkes ona bakıyordu. Tanrı yardımcısı olsun, söz vermişti. Babasının askerlerinin hepsi oradan ayrıldıklarında hayattaydılar. Bu da Connor'ın yaptıkları anlaşmaya uyduğunu gösteriyordu. Şimdi sıra ondaydı.

Gelinin şaşkınlığı Papazı endişelendirmiyordu. O sinirli gelinlere alıştı. Papaz olarak atandığından bugüne kadar geçen kısa süre içinde, hatırı sayılır sayıda çifti evlendirmişti ve her çeşit davranışla karşılaşabileceğini öğrenmişti.

Connor tehditkar bir sesle, "Papaz senin cevabını bekliyorum, Brenna," diye hatırlattı.

Quinlan, dayanamayıp, onu sakinleştirmek için, yumuşak bir sesle, "Evet, bekliyor leydim?" diye tekrarlattı.

Sonunda genç kız, kaçınılmaz cevabı verdi: "Evet Peder, البته ama..."

"Benim söylediğim kelimeleri tekrarlamamız gerekiyor leydim. Kilise sizin kendi özgür iradenizle, Connor MacAllister ile evlenmeyi kabul ettiğinizi duymamı emreder."

"Şimdi mi?"

Connor, “Brenna, bu kelimeyi bir daha duyarsam yemin ederim ki...” diye söze başladı.

Brenna çıldırmış gibiydi. Nihayet zavallı küçük planını hatırladı.

“Peder, siz ve ben henüz tanışılmadık. Sizin isminizi bile bilmiyorum. Bilmem gerekmez mi? Bu akşam yemeğimizi beraber yiyeceğimizi, böylece birbirimizi tanıma fırsatını bulacağımızı düşünmüştüm. Daha sonra dinlenirsiniz ve yarın sabah kilisenize gidebiliriz. Eğer kiliseniz yoksa, bir kilise buluncaya kadar yolumuza devam edebiliriz. Bu arada, siz de beni eğitirsiniz ve böylece bu kutsal ve sevinçli törene hazır olurum ve ben...” Birden sustu. “Savaş boyalarını dediniz, değil mi Peder? Benim düğünümde Connor MacAlister’in bedeninde ve yüzünde savaş boyaları var, değil mi?”

Papaza bağırarak istemezdi ama Tanrı tanrıdır ki, dayanma gücü tükenmişti. Artık hiçbir şeye tahammülü kalmamıştı. Kim ölmüş kim kalmış umrunda bile değildi –ölen kendisi bile olsa... Şimdi onun için tek bir şey önemliydi: *Savaş Boyası*.

Gazabını Connor’a yöneltti. Ona o kadar kızmıştı ki gözleri yaşlarla dolmuştu. “Bunu kabul edemem.”

Papazın ağzı bir karışık açık kaldı. Alec Kincaid hariç hiç kimsenin Connor MacAlister’la böyle konuştuğunu görmemişti. Bunu bir kadının yapabilmesi onu çok şaşırtmıştı. Eğer bu kargaşadan canlı olarak kurtulabilirse, kızın söylediklerini kelimesi kelimesine hatırlamaya çalışacak ve arkadaşlarına anlatacaktı.

Connor kızını sakinleştirmek için ona Tanrı korkusunu hatırlatmak istedi ama kızın gözyaşları bunu engelliyordu. Onun savaş boyalarının üstünde neden bu kadar durduğunu bir türlü anlayamıyordu ama evlilik töreninin gerçekleşmesi için kızın işbirliğine ihtiyacı vardı.

Bu kız tam bir baş belasıydı.

Mantıklı görünmeye çalışarak, sakin bir sesle, “Brenna bana sesini yükseltmeyeceksin,” dedi.

“Sende düğünümüzde savaş boyası sürmeyeceksin.”

Tanrı şahittir ki, Brenna, Connor kadar acımasız görünüyordu. Genç adam elinde olmadan etkilendi. “Bu işi bitirmek istiyorum.”

Brenna onun kolundan çıktı ve kollarını çapraz yaparak göğsünün üstünde bağladı. “Bekleyeceğiz.”

“Eğer sanıyorsan ki...”

“Senden bundan başka hiçbir şey istemeyeceğim.”

Allah kahretsin kız neredeyse bağırıp çağırmaya başlayacaktı. Connor’la evlenmek üzere olduğunun farkında değil miydi? Bu bir idam hükmü değil, bir şerefti. Ne yazık ki gelin bunu anlayamıyordu. İkisinden birinin anlayışlı olması gerekiyordu. Connor da bunun kendi görevi olduğunu düşündü.

“Bu senin için gerçekten önemli mi?”

Brenna onun bu kadar saçma bir soru sorduğuna inanamıyordu. Evlenme ayını kutsal bir olaydı. Bunu herkes bilirdi. Papazın önüne savaş boyaları sürmüş olarak gelmek, Tanrıya, kiliseye, papaza ve geline hakaretti.

“Evet, benim için çok önemli.”

“Peki; ama şunu bil ki son kez bir isteğini yerine getiriyorum.”

Connor, adamlarına baktı. Hepsi başlarını eğerek onay veriyorlardı. Connor gönülsüz geline dönerek “Tamam mı?” diye sordu.

“Evet; bunu yapman beni memnun edecek.”

İçinden gülümsemek geldi ama Connor uzaklaşana kadar somurtkan yüz ifadesini bozmadı. Connor kükreteye benzer bir ses çıkardı. O zaman Brenna kendini tutamayıp gülümsemedi. Çok uzun bir süredir ilk kez geleceği için korku duymadığını fark etti. Ama sonra aklının ne kadar karışık olduğunu hatırladı ve artık mantıklı düşünmesinin neredeyse imkansız hale geldiğini anladı. Connor onun istediğini yapmaya razı olmuştu. Bu da onun tam anlamıyla bir barbar olmadığını gösteriyordu. Bu bir evliliğe temel oluşturmaya yeterli değildi ama Brenna hayatı boyunca bu adamla birlikte yaşayacaktı. Çaresizlik içinde, bu evliliğin olumlu olabilecek yanlarını aramaktaydı. Küçük bir ümit ışığına bile sarılmaya hazırdı.

Damatla birlikte at süren mavi şeytanları hatırlayınca kadar gülümsemeye devam etti.

Onlara döndüğünde, kaşları çatılmıştı.

“Düğüne katılmak istiyor musunuz?” diye sordu.

Başka bir şey söylemesine gerek kalmadı. Quinlan ve diğerleri onu eğilerek selamladıktan sonra efendilerinin arkasından yürümeye başladılar, ama onun kadar telaşlı değillerdi. Ağırdan alıyor, omuzlarının üstünden Brenna’ya bakarak gülümsüyor, onu yüreklendirmeye çalışıyorlardı. Brenna ise, onların hiçbirine güvenmiyordu. Son anda fikirlerini değiştirmelerinden korkarak peşlerini düşü. Nitekim korktuğu başına gelecek gibiydi. Connor’ın adamları göl kıyısında tek sıra dizilmişler ve aralarında konuşup oyalanıyorlardı.

Brenna, daha önemli konulara odaklandığından, adamların suya girmeden önce soyunmaları gerektiğini aklına bile getirmemişti. Kazandığı küçük zaferle böbürlenirken başka bir şey düşünemediğini itiraf etmeliydi.

Önce adamların kemerleri yere düştü. Brenna bunu fark edince hemen gözlerini kapattı ama çok geç kalmıştı. Adamlar göle atlayıp gözden kaybolana kadar geçen kısa sürede hepsinin kaba etlerini görmüştü.

Arkadan gülüşmeler duyuldu. Brenna aldırmadı. Gerçi, onların kendisinin orada olduğunu bildiklerinin ve ona güldüklerinin farkındaydı ama bunu önemsemedi.

Papaz da arkasından gelmişti. “Birbirimize takdim edilmedik, Leydim,” dedi. “Adım Peder Kevin Sinclair. Neatherhills’den Angus Sinclair’in oğluyum.”

“Sizinle tanışmaktan şeref duydum, Peder. Benim adım da Brenna. Baron Haynesworth’un kızım. Ama onun adını duymuş olduğunuzu sanmam. Ben İngiltere’den geldim.”

“Bunu anlamıştım.”

“Konuşmam ve giysilerimden belli, değil mi?”

Papaz konuştuğu İrlanda şivesi kadar cana yakın bir gülümsemeyle, “Evet, öyle,” diye cevap verdi.

Papazdan çevresine şefkat ve iyilik yayılıyordu. Brenna, uzun zamandan beri ilk kez rahatlamaya başlamıştı.

“Sizi tebrik etmeliyim, Leydi Brenna. Dilimizi yeni öğrenen biri olarak, çok iyi konuşuyorsunuz.”

“Ama Peder, ben Gal dili üzerinde uzun yıllardır çalışıyorum.”

Papaz dehşete kapılmıştı. Telaşla özür diledi. “Beni affedin lütfen; size asla hakaret etmek istemedim. Aksine, sizi övmek istemiştım.”

Brenna, “Söylediklerinizden alınmadım; sadece şaşırdım,” dedi.

Papaz tekrar gülümsedi “Öfkelendiğinizde iki dili karıştırdığınızın farkında mısınız?”

“Hayır, hiç farkında değilim. Bu tuhaf durumu ne zaman fark ettiniz?”

“Savaş boyası sizi sinirlendirdiği zaman fark ettim. Bundan ben de tedirgin olmuştum ama kısa sürdü. Connor’a karşı koymanız beni çok etkiledi. Bahse girerim ki onu da etkilemiştir. Şimdiye kadar hiç kimsenin onunla böyle öfkeli konuştuğunu sanmıyorum. Gerçekten görülmeye değer bir sahneydi.”

“Böyle davranmamalıydım. Kibar bir hanıma yakışacak bir davranış değildi biliyorum, daha nazik davranabilirdim. Öfkemi kontrol etmek için daha fazla çaba harcamalıyım. Eğer zamanımız olursa, evlenmeden önce günah çıkarmak istiyorum. Bu ricamı kabul etmenizi dilerim.”

“Sizin için o zamanı memnuniyetle ayırırım, Leydim.”

“Demek buralarda bir kilise var, öyle mi?”

“Buralarda pek az kilise vardır. Ama yüz yüze bakmadıkça, kilisenin kuralları yerine gelmiş olur ve günah çıkartabilirsiniz.”

Zaten papazın omzunda günah çıkartanları dinlerken örttüğü şal vardı. İlk karşılaştıkları ağaçsız alana geldiklerinde, genç kızın itiraflarını dinleyebileceği uygun bir yer aramaya başladı.

Nihayet bir ağaç kütüğünün üstüne oturdu. Brenna’nın, yanına başına, yere diz çökmesini işaret etti.

Brenna başını eğip gözlerini kapadı. Papaz uzaklara baka-

rak havada haç işareti yaptı ve genç kıza itiraflarına başlamasını söyledi.

Brenna, çabucak işlediği günahları sıraladı ve bitirdiği zaman papaza sorular sormaya başladı.

“Geleceğimden korkmam günah mı? Connor’ı fazla tanımıyorum. Beni korkutuyor. Aptallık mı yapıyorum, Peder?”

Papaz, Connor’ın kendisine de korkuttuğunu söyleyecek değildi elbette. Aslında bundan utanmıyordu çünkü tanıdığı herkes aynı şeyi hissediyordu. Ancak kendisinin görevi kızı teselli etmek ve ona huzur vermektir. Gerçeği söylemek ise onu daha fazla korkutmaktan başka bir işe yaramazdı.

“Ben de onu pek fazla tanımıyorum. Ama geçmişi hakkında duyduklarım neden böylesine katı bir adam olduğunu açıklıyor. Babası o çok küçükken ölmüş. Alex Kincaid tarafından büyütülmüş. Babasının bıraktığı yerden o devam etmiş. İki adam birbirlerini kardeş sayıyorlar.”

Genç kız, “Onun ağabeyini seveceğimden eminim,” diye fısıldadı. Bu ümidinin doğru çıkması için Tanrıya yalvarıyordu.

Papaz ise, Kincaid’in Brenna’yı Connor’dan daha fazla korkutacağından emindi, ama Tanrı biliyor ya, bunu kıza söylese ona iyilik etmiş olmayacaktı. “Hiçbir zaman ona bir şey söylemeden önce düşünme gereğini duymadım veya onun yirmi adım gerisinden yürümeye zorlanmadım. Yıllar Kincaid’e karar vermeden ya da öfkelenmeden önce sonuna kadar dinlemeyi öğretmiş. En azından bana anlatılanlar böyle. Bu nedenle, ondan başkalarından çekindiğim kadar çekinmiyorum.”

“Başkalarından mı? Connor’ı mı kastediyorsunuz?”

“Hayır kızım, ne söylemek istediğimi tahmin etmeye çalışma. İnsanların Connor’a gösterdikleri tepki, beni ona karşı tedbirli olmaya zorladı. Tanrı’nın sizi koruyacağını unutmamaya çalışın. Onun planları çoğu zaman bizim kavrayamayacağımız kadar karmaşıktır.”

Peder’in sözlerinin onu huzura kavuşturması gerekmiyor muydu? Eğer öyleyse niçin içinden ağlamak geliyordu?

“Yapayalnız olacağım, Peder,” diye fısıldadı.

“Hayır, kızım, yalnız olmayacaksın. Tanrı hep senin yanında olacak. Ben de fazla uzakta olmayacağım. Bu bölgedeki günah çıkaran papaz bu dünyadan göçünce, üç ay önce kendimiz Kincaid’e hizmet etmek üzere görevlendirildim. Buralarda papaza çok iş düşüyor. Ama size hizmet etmek için aima vaktim olacaktır. Bana ihtiyacınız olduğunda haber göndermeniz yeterli.”

Bu sözler Brenna’nın içini rahatlatmıştı. Pedere onun arkadaşlığından ve tavsiyelerini dinlemekten zevk duyacağını söyledi.

Connor ile adamları biraz ötede durmuş onları seyrediyorlardı. Quinlan bir aşağı bir yukarı dolaşıyordu.

Connor bir ağaca yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Suratı asıktı.

Quinlan, “Kısa bir süre içinde bitecek gibi görünmüyor,” dedi. “Gidip yemeğimizi yesek iyi olacak. Uzun bir gün geçirdik.”

“Ne kadar sürerse sürsün, bekleyeceğiz. Tanrı şahidim ki, sabrım tükendi. Kimsenin bu kadar çok günahı olamaz. Kahrolası, bu kız bu kadar çok günah işleyecek kadar uzun yaşamadı ki!”

Quinlan sırtarak, “Belki senin günahların için de tövbe ediyordur,” dedi. “Eğer öyleyse, bir ay daha buralardayız demektir.”

Savaşçı kendi yaptığı şakayı beğenerek yüksek sesle güldü. Bu sesi duyan Peder Sinclair homurdanarak iç geçirdi.

Owcn, “Efendim, senin kadınının art niyetleri olabilir mi?” diye sordu. “Kasıtlı olarak vakit geçiriyor belki de...”

Quinlan gözlerini gökyüzüne dikip, “Elbette vakit geçiriyor,” dedi.

Birkaç dakika sonra Pederin günah çıkartması sona erdi. Tam genç kızın günahlarının bağışlandığını açıklamak üzereyken, Brenna, “Son bir şey sorabilir miyim?” dedi. Ellerini ovuşturarak papazın cevabını bekliyordu.

Sinclair onun bu hareketini görünce, genç kıızı sakinleştir-

mek istedi. "İstedığınız kadar zamanım var; hiç acelem yok," dedi.

"Bizi seyrediyorlar, değil mi?"

"Evet, seyrediyorlar."

"Sizin konuşmalarınız boyunca, gözlerimi kapattım ama eminim ki Connor somurtuyor, değil mi?"

Papaz yalan söyledi. "Sanmıyorum. Bize aldırılmıyormuş gibi görünüyor."

Genç kız içini çekti. "Elimden geleni yapmaya çalışacağım. İyi bir eş olmaya kararlıyım. Öğütleriniz için teşekkür ederim, Peder. Bana vakit ayırdığınız için size minnettarım. Artık hazırım."

Peder Sinclair şalının uçlarını cüppesinin beline bağladığı kuşağa soktu ve ayağa kalktı, Brenna'ya yardım etmek için döndü. Ama buna gerek kalmadı; çünkü Connor gelinin yanına gelmiş, ayağa kalkmasına yardım ediyordu.

"Efendimiz, günah çıkarmak ister misiniz?"

"Hayır."

Connor'ın yüzündeki ifade Peder Sinclair'i titretti. Diğer adamları selamlama bahanesiyle hemen oradan uzaklaştı.

Connor sesinin ne kadar sert çıktığının farkında değildi. Kızın kendisine bakmasını beklerken, bütün dikkatini ona vermişti. Onu biraz korkutup aklını başına getirmeyi planlıyordu. Bu çocukça isteğini gerçekleştirebilirse kendini daha iyi hissedecekti. Ama Brenna, başını kaldırıp ona öyle büyük bir şaşkınlıkla baktı ki, genç adam her şeyi unuttu.

"Connor, hiç de çirkin değilmişsin."

"Bu da ne demek?"

"Hiç. Sadece bunu söylemek istedim. Aslında çirkin de olsan seninle evlenecektim. Ben verdiğim sözleri tutarım. Senin de bana bir söz vermeni istiyorum."

"Hayır."

Genç kız kulaklarına inanamadı; gözleri büyüdü. "Ama henüz ne istediğimi duymadın bile. Nasıl hayır diyebilirsin?"

"Papaz bekliyor"

Brenna kendini sabırlı olmaya zorladı, çünkü şimdi dü-

şünmesi gereken daha önemli şeyler vardı. "Papaz evliliğimizi kutsadıktan sonra, lütfen bana, niçin başkasıyla değil de, benimle evlenmeye karar verdiğini açıklar mısınız?"

Kızın bu isteğini yerine getirmekte herhangi bir sakınca yoktu. Connor, "Peki," diye cevap verdi. "Her zaman böyle inatçı ve ısrarcı mı olacaksın?"

"Öyle olduğumu bilmiyordum." Genç kız erkeğin yeni bir eleştiri konusu bulmasını önlemek için, telaşla konuyu değiştirdi. "Peder Sinclair'in itiraflarını dinlemesine izin verdiğim için teşekkür ederim. Hem onun adına, hem de kendi adıma, sabrın için teşekkür ederim."

Genç kızın böyle minnet dolu bir tavırla konuşması Connor'ı şaşırtmış görünüyordu. "Papazlar, bu bölgenin en güçlü adamlarıdır, kızım. Onun işine karışmak istesem de buna cüret edemem."

Brenna papazın onlara el salladığını gördü ve elini Connor'ın kolunun üstüne koyarak, "Peder başlamak istiyor. Hazır mısınız? İtiraf edeyim ki ben çok sinirliyim," diye fısıldadı.

"Sinirli olmana hiç gerek yok. Hemen sakinleşmelisin."

"Sakinleşmek istiyorum ama bunu nasıl yapacağım bir türlü kestiremiyorum."

"Evet, sakinleşeceksin; çünkü benim yanımda çok daha iyi bakılacağını anlayacaksın. Hiçbir aklı başında kadın o domuz MacNare ile evlenmek istemezdi."

Connor kendinden emin bir tavırla konuşuyordu. Brenna, başka seçeneği olmadığından, ona inanmaya karar verdi. Keşke kendisi de onun kadar güçlü ve özgüveni yüksek olsaydı. Bir an ona yaslansa, onun gücü ve özgüveni kendisine de bulaşır mı, diye düşündü. Ama bunu yapmadı, ona zayıf biri gibi görünmek istemiyordu. Doğrusu, hiç zayıf biri de değildi, aslında. Hayır, hayır, sadece sinirliydi, o kadar.

Herkesin kendisine baktığını fark edince, omuzlarını geriye atarak gülümsemeye çalıştı. "Dilerim yemin ederken her şeyi birbirine karıştırmam. Sana ne söylemem gerektiğini düşünenecek zamanım bile olmadı. Merak ediyorum..."

“Hayır, artık beklemeyeceğiz. Senin en iyisini yapacağımdan eminim.”

“Ama ben...”

Kızın sesi endişeliydi. Connor bunu fark edince, onun daha fazla tedirgin olmasına fırsat vermemek için, “Gözünü açıp kapayana kadar bitecek,” dedi.

Genç kızın törenden bahsettiğini sanıyordu herhalde. Brenna onun yanlışını düzeltmedi. Yemin ederken bir hata yapmaktan korkuyordu ama şöyle ya da böyle, bu işin üstesinden geleceğini biliyordu. Onu meraklandıran ve endişelendiren gelecekti. Artık geri dönülmez bir yola girmişti. Hiçbir şeyin değişmesine imkan yoktu ve Connor tam bir bilmeceydi. *MacNare de öyle*, diye geçirdi içinden. Acaba onunla da evlense, aynı derecede endişeli olacak mıydı?

Dosdoğru karşıya baktı ve hiç sesini çıkarmadan bir dakika kadar olduğu yerde durdu. Şu anda yapmak üzere olduğu şeyin olası sonuçlarını düşündü.

Sonunda, kaderini Tanrının ellerine bırakmaya karar verdi.

“Artık geriye dönüş yok, Connor MacAlister.”

Genç adam başını salladı çünkü kızın sesindeki kararlılığı sezmiş ve nihayet ikna olduğunu anlamıştı. “Hayır, dönüş yok.”

Brenna, erkeğin önünde, başı dik, azimli ve güçlü bir tavırla yürüyordu. “Sade ve basit bir ayın olsun”

Sade ve basit olacaktı. Connor, sonunda onun aklının başına geldiğini ve artık mantıklı davranacağını biliyordu.

Ne yazık ki yanılıyordu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Bu kadınla hiçbir şeyin basit ve kolay olması mümkün değildi.

Evlenmişlerdi. Ama Tanrı şahittir ki tören uzadıkça uzamıştı. Bunun sorumlusu gelindi. Papazın, evlilik kurumunun kutsallığı üzerine yaptığı uzun konuşmadan o kadar sıkılmıştı ki rahat durmadı. Yapacağını yaptı. Connor sabırlı olmak için kendini zorladı ve hiç kızmadı.

Sadece başı döndü. Askerlerin de başı dönmüştü. Öyle ki, aralarından ikisi, dengelerini koruyabilmek için gözlerini kapamak zorunda kaldılar. Sinclair de aynı durumdaydı. Bütün bunların nedeni onun gelince ayak uydurmaya çalışmasıydı.

Her şey çok sade bir biçimde başlamıştı. Papaz, onlardan yan yana durup yüzlerini kendisine dönmelerini istediğinde, Brenna'nın onun dediğini yapmak için acele ettiği belli oluyordu. Kendisine düşeni yapmaya hevesli görünüyordu. Doğal olarak Connor onun da kendisi gibi, bu işin bir an önce bitmesini istediğini sandı.

Yine yanıldığının farkında değildi.

“Efendimiz, adamlarınız arkanızda durup, bir yarım daire oluştururlarsa, mutlu olaya tanık olabilirler.”

Adamlar onun istediği yere gelip orada durduklarında, Peder Sinclair, “Böylesi daha iyi,” dedi. “Leydi Brenna, hazır mısınız?”

“Evet, Peder.”

Papaz gülümsedi, “Sevinçten gözleriniz patlıyor, evla-

Onlara güvenebilir miydi? Güvenmek zorundaydı; başka çaresi yoktu.

Başını sallayarak düşüncelerini toparlamak istedi. Derin bir nefes alarak başını arkaya atıp, var gücüyle bağırды.

“Beni kardeşime götürün.”

Adamlardan biri, “Senin kardeşin kim?” diye sordu.

“Babamın buyruğu uyarınca, bugünden itibaren sonsuza dek, ben Alec Kincaid’in kardeşiyim. O benim kardeşimdir; beni asla reddetmeyecektir.”

Artık gözlerini kapatabilirdi. Babasının ilk talimatını yerine getirmişti. Arkası ancak Kincaid ile konuştuğundan sonra gelecekti. Ona yaralı askerleri nereye sakladığını söyleyebilir, onun bir emriyle onları getirtebilirdi. Kardeşine anlatacak öyle çok şeyi vardı ki.

Connor kendinden geçmeden önce, babasının intikamını alabileceğini düşündü ve bu onu tamamen rahatlattı.

Artık yeni bir hayat başlıyordu.

BİRİNCİ BÖLÜM

İNGİLTERE 1108

Bu ilk görüşte aşk değildi.

Leydi Brenna, konuklara takdim edilmek istemiyordu. Gün boyunca yapılacak bir sürü işi vardı. Gel gelelim, her adımını Tanrı korkusuyla atan, dişlek ve asık suratlı dadısından kurtuluş yoktu. Bir kirpi azmiyle Brenna’yı ahırların arkasındaki köşede kıstırdı ve kızı önüne katıp eve götürdü. Bu kızın sorumluluğunu kimse almak istemiyordu, ama dadı bugüne kadar hiçbir fırsatı kaçırmamış ve hiçbir küçük kıza yenilmemişti. Tepeye çıkarken ve avlunun çevresindeki çamurlu yolda ilerlerken, durmadan konuşuyordu.

“Şikâyet etmekten vazgeç, Brenna. Ben senden güçlüyüm ve sana teslim olmayacağım. Ayakkabılarını yine kaybettin, değil mi? Bana yalan söyleme. Eteklerinin altından çoraplarını görüyorum. Neden o at yularını ardından sürüklüyorsun?”

Brenna omuz silkti. “Yerine bırakmayı unuttum.”

“Onu hemen elinden bırak. Her zaman unutuyorsun. Bunun nedenini biliyor musun?”

“Senin söylediğin gibi, yaptıklarına dikkat etmediğimden, Elspeth.”

“Benim söylediğim hiçbir şeyi dinlemezsin ki sen... Bu bir gerçek. Bütün kardeşlerin bir araya gelse, hep birlikte senin kadar sorun yaratamazlar. Ne erkek ne kız kardeşlerin bana senin yaşattığın sıkıntıları yaşattı. Hâlâ parmağımı emen, altı-

dım,” diye fısıldadı. Fakat bunu söylediğine hemen pişman oldu. Çünkü bu bölgede, kadınlara kocalarından başka erkeklerin iltifat etmesi hoş karşılanmazdı

Yaptığı hatayı düzeltmeye çalıştı. “Gelininiz, ne kadar talihli olduğunu bildiği için bu kadar neşeli görünüyor, Efendimiz. Bunu belirtmek istemişim.”

Connor, papazın birdenbire neden bu kadar tedirgin olduğunu anlayamamıştı. Bu birleşmeyi kutsama görevine devam etsin diye, onu sakinleştirmek için başını salladı.

Sinclair hafifçe öksürerek boğazını temizledi, haç çıkardı ve karı koca olduktan sonra, her ikisine de düşen görevleri sıralamaya başladı.

Brenna, sakin ve rahat görünüyordu. Kolları iki yanında, papazı dinliyordu. Connor ise papazın konuşmasından çabucak sıkıldı. Başlangıçta papazın ağzından çıkan her kelimeyi dikkatle dinleyen genç kız da, bedeninin ağırlığını bir ayağından ötekine aktarmaya başlamıştı. Connor onun da kendisi gibi sıkıldığını sandı. Biraz sonra, Brenna ellerini ovuşturmaya başladı ki; bu belanın yaklaşmakta olduğunu işaretliydi.

“Leydi Brenna, lütfen efendinize dönün ve evlilik yemini edin.”

Genç kız papazın talimatını yerine getirmekte tereddüt edermiş gibi görünmüyordu. Ancak başını kaldırıp Connor’a baktığı anda, genç adam onun gözlerindeki korkuyu gördü. Kızın yüzü bembeyaz olmuştu. Connor, evlilik töreni bitmeden bayılmaması için Tanrıya yalvardı.

Onun konuşmasını bekledi ve uzun bir sessizlikten sonra, kendisi konuşmaya başladı. Hızla, onu ömür boyu koruyacağına ve onurlandıracağına söz verdi.

Birkaç asker onun bu sözlerini onayladılar. Ama Brenna’nın evlilik yemini etmesi çok daha uzun sürdü.

Papaz onu, “Şimdi sıra sizde,” diye uyardı. Genç kızdan ses çıkmayınca da, “Şimdi siz evlilik yemini etmelisiniz,” dedi. “Duraklamaz, fikrinizi değiştirmiş olabileceğinizi düşünmemen neden oluyor. Bu doğru olabilir mi?”

Brenna heyecanla başını salladı. “Onunla evlenmek isti-

um, Peder. Bunu ifade etmek için doğru kelimeleri bulmaya çalışıyorum,” diye açıkladı. “Gerekli şeyleri söylemem çok önemli.”

Bunlar, uzun bir süre için, ağzından çıkan son anlaşılır kelimeler olacaktı. Dolaşmaya başladı. Evlilik yemini ederken söyleyeceği her kelimeyi tekrarlıyor, üstünde düşünüyordu. Önce papazın çevresinde küçük daireler, sonra herkesi içine alan büyük daireler çizdi. Aklına gelen her şeyi yüksek sesle söylüyordu. Connor onun yaptıklarının bilincinde olmadığını biliyordu. Ona bakmaktan vazgeçince başının dönmesi dur-

du. Genç kız daireler çizerek dolaşmaya devam ediyor, Sinclair de onu tüm dikkatiyle dinleyebilmek için, onunla birlikte dönüyordu. Açıklamalarında, o da Connor’ı koruyacağına ve onurlandıracağına, aynen onun yaptığı gibi söz verdi. Bu iki kelimeli bir çok niteliklerle süslemeye çalışıyorsa da, henüz hiçbir düşüncesini tam olarak ifade edebilmiş değildi.

Besbelli içini boşaltana, istediği her şeyi söyleyene kadar konuşacağı yoktu. Connor da hiçbir şekilde müdahale etmedi. Kollarını göğsünün üstünde kavuşturmuş, gözlerini kapamıştı.

Papaz onun sıkıldığını düşünüyordu ama arada bir yüzünde beliren gülümseme, gelinin konuşmasını zaman zaman eğlenceli bulduğunu gösteriyordu.

Brenna sonunda sustu. Connor o zaman gözlerini açtı; ne-redeyse yüksek sesle gülecekti. Zarif gelin şimdi yaptıklarından memnun bir yüz ifadesiyle papazın yanında duruyordu.

Sinclair bu fırsatı kaçırmadı. Düşmemek için kızın kolunu tuttu ama başının dönmesi geçtikten sonra da onun kolunu bırakmadı. Yeni bir akşam yürüyüşüne çıkmasını engellemek istiyordu. “Bitirdiniz mi evladım?” diye sordu.

“Evet, Peder.”

Sinclair çaresizlik içinde Connor’a baktı. “Evlilik yemini etmiş sayılır mı?”

Brenna, “Tekrar etmemi ister misiniz, Peder?” diye sordu.

Connor'dan başka herkes, aynı anda "Hayır!" diye bağırdı. Onların bu heyecan dolu tepkisi genç kıızı ürküttü. Gözleri büyüdü ve bir adım geriledi.

Özür dilemek gereğini hisseden tek kişi papaz oldu. "Sevgili leydim, size karşı sesimi yükselttiğim için beni bağışlayınız. Bunu nasıl yaptım, anlayamıyorum. Eminim, Efendimiz bu soruma cevap verecektir."

Connor, Brenna'nın itiraz etmesine fırsat vermeden, gözlerinin içine bakarak, onun evlilik yeminini özetledi.

"Beni onurlandıracak, koruyacak, makul olduğum sürece bana itaatte kusur etmeyecek ve ihtiyar bir kadın olmadan beni sevmeye çalışacak. Şunu da bilmeliyim ki, ben buna değmeyecek olduğumu kanıtlayacak bir şey yapmadıkça, bana saygı gösterecek. Böyle bir şey yapacak olursam da, Tanrı beni korusun. Brenna, eksik kalan bir şey var mı?"

Genç kız, "Hayır Connor," diye cevapladı, "Sen benim evlilik yeminimi daha anlamlı hale getirdin."

Papaz alındaki teri sildi. Bu çifti evlendirmek çok yorucu ve güç bir görev olmuştu. Şimdi de onları nasıl kutsayacağını düşünüyordu. Çünkü gelin arkasında, damat da önünde duruyordu. Sonra bu çelişkiyi çözmekten vazgeçti ve kollarıyla orada bulunanların hepsini kapsayacak bir işaret yapıp, herkesi kutsayarak sorunu halletti.

"Artık karı kocamız," dedi.

Sonra, damada gelini öpebileceğini söylemek için askerlerin yaptığı tezahüratın sona ermesini bekledi. Bir yandan da hangisinin diğerinin yanına gideceğini merak ediyordu. Bu görev elbette geline aitti. Ama gelin hâlâ tam anlamıyla kendine gelmiş değildi. Bu durumda görevini hatırlayacağı şüpheliydi.

Ama o papazı şaşırttı. Aklı başına gelmiş gibiydi. Hemen kocasının yanına gitti.

Papaz törenin olaysız sona erdiğine, Connor'ın genç kıızın kalbini kırarak kadar öfkelenmediğine o kadar memnundu ki, onları ikinci kez kutsadı.

Connor onu öpmek üzere eğildi ve kendisinden uzaklaşmasını önlemek için kolunu beline doladı.

Genç kız itiraz etmedi; hatta kollarını onun boynuna dolandı ve ona mümkün olduğunca yaklaştı.

Yüzündeki ifade meleklelerin gülüşü gibiydi. Demek ki mutluydu. Connor gözlerine baktı; gözleri kapalıydı.

Connor onu öperken, Brenna neredeyse ona görevlerini hatırlatacaktı. Ama bir an için dudaklarında onun ağzının sıcaklığını hissetti. Sonra genç adam başını kaldırdı ve adamlarına yemek yiyebileceklerini söyledi.

Bu öpücük, Brenna'nın tekrarını isteyeceği kadar güzeldi. Connor hâlâ onu kollarının arasında tuttuğuna göre, belki o da aynı şeyleri hissediyordu.

Genç kız yanılmıştı. O Brenna'yla başka bir nedenle ilgileniyordu. "Artık her şey daha kolay ve basit olacak, öyle değil mi Brenna?"

Sorunun anlamını kavrayamamıştı ama onu memnun etmek için, "Evet öyle olacak; ben iyi bir eş olacağım Connor," dedi.

Connor inanmış görünmüyordu ama Brenna alınmadı. Connor, onunla evlendiği için ne kadar talihtir olduğunu zamanla anlayacaktı.

"Bundan böyle karmaşa olmayacak, değil mi?"

Brenna, "Hayır olmayacak," diye cevap verdi. "Sen de iyi bir eş olmaya çalışacak mısın?"

Connor cevap olarak omuz silkti. Kız bunun evet anlamına geldiğini varsayarak teşekkür etti.

Sonra, "Şimdi ne olacak?" diye sordu.

"Aç mısın?"

"Evet."

"Öyleyse yemek yiyelim."

Sonunda onu bırakmıştı. Brenna papaza teşekkür ederek beraber yemek yemelerini teklif etti. Sinclair bu teklifi reddetti. Ay ışığı ortalığı yeterince aydınlattığından bu akşam yolculuk kolay olacaktı. Bu nedenle, babasının evine gidip geceyi orada geçireceğini, bunun görevi olduğunu söyledi.

Genç kız, kendini eski bir arkadaş tarafından terk ediliyor gibi hissetti. Gülümsemeye devam ederek papaza tekrar teşekkür etti. O uzaklaşana kadar da bekledi.

Connor hiç yanından ayrılmamıştı. Brenna ona döndü ve o anda onun elini tutmakta olduğunu fark etti. Delikanlını elini hemen bıraktı ve onun arkasından yürümeye başladı.

Connor'ın adamları onları beklememişti. Genç kız, düğür yemeği de bu kadar işte, diye düşündü. İskoçyalılar yemek yerken bile oturmuyorlardı. Düz bir kayanın çevresinde bir daire oluşturmuşlardı. Bir yandan yemek yerken, bir yandar da konuşup gülüşüyorlardı. Kayanın üstüne kalın bir örtü örtmüşler, yiyecekleri onun üstüne dizmişlerdi.

Brenna onlara katıldığı anda ortalığa derin bir sessizlik çöktü. Hiçbiri onun yüzüne bakmıyor, bu durumda genç kız ne yapacağını tümünden şaşırıyordu.

Yemek için evde olmayı ne kadar isterdi. Ailesini düşündü. Kocaman uzun masanın çevresine oturmuş, birbirleriyle şakalaşıp gülüyor olmalıydılar. Yemekte güvercin, balık ve belki bir gün önceden kalma kuzu güveç olabilir, zaten her zaman meyveli tartletler bulunurdu.

Brenna, sevdiği ve değer verdiği insanları hatırlamaktan vazgeçip içinde bulunduğu ana odaklanmazsa, kısa bir süre sonra gözyaşlarına boğulacağını biliyordu. Çok acıktığını hatırladı; şu anda, bir şey yemezse, büyük bir olasılıkla, yarın kadar yemek yeme olanağı bulamayacağını düşündü.

Ne yazık ki yemekte çok fazla seçenek yoktu. Sararmış peynir, kahverengi ekmek ve yulaftan yapılmış kekler vardı. İskoçyalılar ona yer ayırmamışlardı. Bu nedenle, Connor ilk Quinlan'ın arasına sıkıştı. Kocasını henüz onu diğer adamlarla tanıştırmamıştı. O da isimlerini sormasının doğru olup olmayacağını bilmediğinden, onlar gibi yaptı; hiç konuşmadı. Dikkatini yiyeceklere verdi ve ne kadar sıkıldığını düşünmemeye çalıştı.

Yulaf kekleri acıydı. Burnunu buruşturdu ve ağzındaki tadı gidermek için büyük bir yudum su içti. Daha sonra ağzındaki tükürmenin hiç de kibar bir davranış olmayacağını bildiğinden, zar zor yutmak zorunda kaldı.

O kadar sinirliydi ki ne yaptığını fark etmeden ikinci keki de almıştı. Şimdi onu da yemek zorundaydı ama tuhaftır ki,

biraz tatlı ekmekle birlikte yiyince bu kek ona daha lezzetli gelmişti.

Brenna diğerlerinin yemeklerini ne zaman bitirdiklerine fark etmedi. Kendisi, açlığını basturmak için tabağını dört kez doldurmuştu. Daha sonra, ne olacak diye başını kaldırıp etrafına baktığında herkesin büyük bir ilgiyle seyretmekte olduğunu fark etti.

Onların ilgilcri... ve gülümsemeleri onu şaşırtmıştı. "Bir şey mi oldu?"

Quinlan başını hayır anlamında sallayarak, "Ekmeğin geri kalanını da ister misiniz?" diye sordu. "Bir tane de yulaflı kek kaldı. Afiyetle yiyiniz leydim."

Brenna başını salladı. "Eğer başka isteyen yoksa, memnuniyetle yerim," dedi. Brenna kalan ekmekle keki aldı; ikiye böldü, ve Connor'a ikram etti. O reddedince, teker teker bütün askerlere sordu.

Herkes reddetti. O yerken onlar da dikkatle izlediler. Önemsemek, önem verilmemekten daha iyidir diye düşünmesine rağmen bakışların odak noktası olmak Brenna'yı sıkıyordu.

Yemeğini bitirince, "Bu yemek için kime teşekkür etmem gerekiyor?" diye sordu.

Hiç kimse cevap vermedi. İçlerinden bir ikisi umursamaz bir tavırla omuz silktiler. Adamların sürekli sırtmaları genç kızın tedirgin etmeye başlamıştı. Bazılarının alaycı tavırları hoşuna gitmiyordu.

Adamlara dik dik yüzüne bakmalarının kaba bir davranış olduğunu söyleyecekken vazgeçti. Onlarla bu tür şeyler konuşması doğru olmazdı.

Ama dayanamadı. "Lütfen bana niçin gülümsediğinizi söyley misiniz?" diye sordu.

Connor, "Adamları etkiledin," diye cevap verdi.

Connor'ın sonunda kendisiyle konuşmasına sevinmişti. "Onları nasıl etkilemiş olabilirim?"

Omuzlarını arkaya atıp iltifat beklemeye başladı. Hemen

onlara katılıp, onlardan biri gibi davranmasından etkilenmiş olmalıydılar. Belki de, onun ne kadar kibar davrandığını fark etmişler. Evet, mutlaka onun terbiyeli davranışlarından etkilenmişler.

“Quinlan’dan daha çok yedin, aslında tüm adamlardan daha fazla yedin.”

Beklediği cevap bu değildi elbet. Bir hanıma, bir askerden daha çok yedin demek, iltifat değil hakaretti. Connor bunu anlamıyor muydu? Kendini savunmak için, “Quinlan ve diğerleri çok acıkmamışlardı, sanırım,” dedi. “Üstelik, benim çok yemek yemem bu kadar dikkat çekmemeliydi.”

Connor gülümsedi. Tanrım, bu adam kendisine kızmadığı zaman ne kadar çekici oluyordu.

“Biz iştahlı kadınları ilginç buluruz.”

Kızardığını hissetti. Onu bir domuz sanmamaları için yalan söylemeyi düşündü; ama sonra dürüst davranmaya karar verdi. Çünkü bundan sonra sık sık bu barbarla birlikte yemek yemek zorunda kalacaktı. Şu anda iştahsız bir insan olduğunu söylese bile, birlikte yemek yediklerinde bunun yalan olduğunu anlayacaklardı.

“Her zaman daha çok yerim,” dedi.

Askerlerden biri, “Her zaman daha çok mu yersiniz, leydim?” diye sordu.

Şaşırmış görünüyordu. Brenna, bu sorudan hoşlanmadığını belli etmek için, ona ters ters baktı. “Doğrusunu isterseniz, evet.”

İlk gülen Quinlan oldu. Diğerleri de çabucak onun bu günahtâr davranışına katıldılar. Brenna daha çok utandı. Çaresizlik içinde, konuyu değiştirip askerlerin ilgisini başka yere çekmeye çalıştı. “Ne güzel bir bahar akşamı, değil mi?” diye sordu.

Ama hiçbiri konuyu değiştirmeye yanaşmıyordu.

Quinlan’dan bir soru geldi. “Sinirli olduğunuzda daha mı çok yersiniz?”

Ne acayip bir soru! Genç kız, “Hayır,” diye cevap verdi.

Kaba adamlar tekrar güldüler. Onların susmasını bekledi; sonra, tekrar konuyu değiştirmeyi denedi.

“Connor beni askerlerinle tanıştırmayacak mısın?”

“Onlar sana kendilerini tanıtacaklar.”

Quinlan ve Owen’ın isimlerini biliyordu, elbette; diğer üç savaşıya bakınca, onlar da isimlerini söylediler.

Aeden içlerinde en zayıf olanıydı. Ama yine de İngilizlerle kıyaslandığında iri yarı sayılırdı. Ona bir geyiği hatırlatan kocaman kahverengi gözleri olan askerin ismi Donald’dı.

Aralarında en utangaç olan Giric’di. İsmi söylendiğinde bile başını kaldırıp karşısındakinin yüzüne bakamıyordu.

Tanıştırma faslı sona erince Brenna başıyla hepsini selamladı. “Hepinizle tanıştığıma çok memnun oldum.”

Quinlan, “Size bir şey sorabilir miyim?” dedi.

“Evet.”

“Bizi ilk gördüğünüzde korktunuz. Bazılarımız bunu nedenini merak ediyor.”

Aeden, “Size nasıl bir zarar vereceğimizi mi sandınız?” diye sordu. “Dua ediyordunuz?” Sonra bu olasılığı gülünç bulduğunu belirtmek ister gibi gülümsedi. “Dua ediyordunuz.”

“Evet, dua ediyordum ve evet, bana kötülük yapacağınızdan korkuyordum.”

Owen, “Ama daha sonra, leydim,” diye devam etti. “Size bir kötülük yapmayacağımızı öğrendikten sonra da bizden korkmayı sürdürdünüz. Bunun nedenini merak ediyorum.”

Acaba içlerinden hiçbiri aynaya bakmamış mıydı, yoksa onların yaşadıkları yerde ayna yok muydu?

Görüntülerinin ne kadar korkunç olduğunu söylemek ayıp olacağı için Brenna bu soruya cevap vermek istemedi.

Ama askerler pes etmiyordu.

Owen, “Sürdüğümüz savaş boyaları mı sizi bu kadar korkuttu?” diye sordu.

“Cevap vermek istemiyorum; çünkü sizleri kırmak istemem.” Her nedense, onun dürüstlüğü adamları yine güldürdü. O zaman Brenna, daha katı olmaya karar verdi.

“Yine de, itiraf ederim ki sürdüğünüz savaş boyaları beni tedirgin etti. Evet, öyle.” Başını salladı. “Bu kadar iri yarı ol-

manız, giysileriniz, davranışınız ve insanın kendine olan güvenini sarsan yüz ifadeniz... Sonra babamın on iki askerinin beşinizin önünde korkuya kapılması... Devam edeyim mi?"

Onun söylediklerini iltifat olarak algılamışlardı. Onlarla daha açık konuşması, kıyafetlerini ve davranışlarını beğenmediğini söylemesi gerekiyordu. Hiçbir kibar İngiliz kadını onlardan hoşlanmazdı. Ama sonra birden, zihninde başka bir endişe belirdi ve hemen Connor'a baktı.

"Ben bedenime ve yüzüme savaş boyası sürmem. Bu gerçeği şu anda anlamalısınız. Bu bana barbarca bir şey gibi geliyor, Connor. Benim bunu kabul edeceğimi ..."

Bu sert konuşmadan sonra, adamların gülüşmeleri kesildi. Connor zaten gülmüyordu. Brenna'nın gördüğü kadarıyla bu adam asla gülmüyor, sadece tebessüm ediyordu. Kızın kalbi daha hızlı çarpmaya başladı, Connor'ın çok güzel, bembeyaz dişleri vardı; hepsinininki öyleydi. Genç kız, dişlerine bu kadar iyi baktıkları halde, neden yüzlerine bu denli çirkin bir boya sürdüklerini bir türlü anlayamıyordu. Bu adamların, kendilerine özgü bazı özellikleri vardı; acaba ilerde onları anlayabilecek Ya da kendisine onların arasında bir yer bulabilecek miydi?

"Kadınlara bu şeref verilmez."

Önce kocasının neden sözettiğini anlamadı. "Hangi şeref?" diye sordu.

Connor, "Boya," diye açıkladı. "Gelenekler yalnız savaşçıların boyanmasına izin veriyor."

Genç adam şaka yapar gibi görünmüyordu. Bu nedenle Brenna gülmeye cesaret edemedi. Ama terbiyeli davranmak için kendisini o kadar zorladı ki boğazı ağrımaya başladı.

Giric, "Daha önce hiç bizim bölgemizden birini görmüş müydünüz, hanımım" diye sordu. Utancından başını kaldıramıyor, yere bakarak konuşuyordu. Kıpkırmızı olmuştu.

"Daha gençken sizin hakkınızda her şeyi bildiğimi sanıyordum. Nerede yaşadığınızı bile biliyordum."

Donald, hanımının gözlerindeki muzip pırıltıyı görünce gülümseyerek, "Nerede yaşadığınızı sanıyordunuz?" diye sordu.

"Yatağımın altında. Yalnız geceleri, ben uyurken ortaya çıkıyordunuz. Her seferinde çığlık atarak uyanırdım ve şimşek gibi annemle babamın odasına koşardım."

Yaptığı bu şaka karşısında güleceklerini, ya da hiç değilse gülümseyeceklerini sanmıştı ama besbelli yaptığı şakayı hiçbiri anlamamıştı. Üçü kafası karışmış gibi, diğer ikisi ise şaşkın bakıyorlardı.

Owen, "Bize hakaret mi ediyorsunuz?" diye sordu. Böyle bir şeye inanmak istemez gibiydi.

"Hayır, şaka yapıyordum. Tanrı aşkına, aradaki farkı anlamıyor musunuz?"

Hepsi başlarını salladılar. Quinlan gülmesini saklamakta zorluk çekiyordu. "Anlaşılan karın seni yıllardan beri rüyasında görüyormuş, Efendim," dedi.

Connor, "Öyle görünüyor," diye onayladı.

Brenna öfkesini saklamaya gerek bile duymadı. Onlarla normal bir konuşma yapmak için harcadığı çaba sonunda başı zonkluyor, kibarlığı ise hiçbir işe yaramıyordu.

Onlarla sohbet etmeyi denemekten vazgeçerek, "Connor, sofradan ayrılabilir miyim?" diye sordu.

Adamları başı ile selamladıktan sonra yürüdü. Connor dönüp, onun aralarından ayrılabilceğini söylemeye fırsat bulamadan o, bir battaniye, temiz çamaşır, gecelik ve saç fırçasını alarak gölün yolunu tutmuştu. Çam ağaçlarının seyredildiği yere gelince durdu. Omzunun üzerinden arkaya baktı.

"Quinlan," diye seslendi.

"Evet, leydim."

"Gördüklerim rüya değil, kâbustu," dedi.

Brenna gözden kayboluncaya kadar gülmediler. Ama hemen sonra, kahkahaları gölün karşı kıyısına ulaştı.

Genç kadın, kim bilir ne saçma şeylere gülüyorlar, diye düşündü. Belki de Connor onlara savaş ve cinayetle ilgili bir şeyler söylemişti.

Sonra birden kendini suçlu hissetti. Connor'ı bu kadar gaddarca suçlamamalıydı. Bir barbar olarak yetiştirilmiş, bir hayvan gibi büyütülmüşse, bunda onun ne suçu olabilirdi?

Hayır, elbette suçlu Connor değildi. Üstelik, Connor artık onun kocasıydı. Ömrünün kalan kısmını onunla birlikte geçirecekti. Hiç olmazsa ondan hoşlanmaya çalışmalıydı.

Acaba bu gece kendisiyle yatmayı düşünüyor muydu. Bu korkunç olasılığı aklına geldiği anda zihninden atmak istedi. Ama bunu yapmak o kadar kolay değildi. Tanrı yardımcım olsun, diye mırıldandı. Connor'ın onun çıplak tenine dokunacağını düşündüğü anda korkuya kapılıyordu. Bu tepkisinin mantık dışı olduğunu biliyordu. O artık küçük bir çocuk değil, yetişkin bir kadındı. Bu nedenle, kendisinden beklenenleri biliyordu. Annesi ona sabırla, bütün erkeklerin düğünden hemen sonra, karılarını yatağa götürmek istediklerini anlatmış, ancak kızına belirli ayrıntılardan söz etmekten kaçınmıştı. Brenna temel şeyleri anlıyor, hiç olmazsa anladığını sanıyordu. Ama, ince noktalar hakkında bilgisi yoktu. Sadece tahminde bulunabilirdi. Bu konular ona uygunsuz ve pis geliyordu.

Bunları düşünüp endişelenecek değildi. Eğer Connor onunla yatmaya karar verdiyse, belki Tanrı ona acır da bu süreç sırasında uyuya kalırdı.

Bu güzel hayal karşısında gülümseyerek elbiselerini çıkardı. Fikrini değiştirmekten korkarak göle doğru koştu. Su öyle soğuktu ki dişlerini sıktı ve aceleyle yıkanmaya başladı.

Sudan çıkmaya hazırlanırken, birinin yaklaştığını duydu. Tekrar suya girdi ve çenesine kadar suyun içine batıp beklemeye başladı.

Bir iki dakika sonra Connor görüldü. Kolunda bir İskoç şalı vardı

“Sudan çıkma zamanı geldi.”

“Sudan çıkarken yalnız olmayı tercih ederim.”

“Neden?”

Connor'ın bu soruyu sorduğuna inanamadı. “Çünkü öyle istiyorum.”

“Donarak öleceksin. Dışarı çık. Hemen şimdi.” Ona emir veriyor, itiraz kabul etmeyeceği belli oluyordu.

“Sudan çıkamam. Üzerimde hiçbir şey yok. Gerçekten yalnız kalmak istiyorum.”

Connor kızın ona bağırdığını duymamış gibi yaptı.

“Burada kimse yok ki,” dedi.

“Sen buradasın ve tam ay ışığının altında duruyorsun; sen gitmedikçe sudan çıkamam”

Karısı yine ona bağırma çüret etmişti. Onun küstahlığı karşısında başını salladı. “Benimle konuşurken sesini yükseltme.”

Konuşmasından sabrının taşıdığı belli oluyordu. Brenna, onunla geçinmek için ettiği yemini hatırladı. Ona istediğini verirse, bunun karşılığında onun kendisine karşı yumuşayacağını düşündü.

Soğuktan dudakları uyuşmaya başlamıştı. Dişleri birbirine vuruyor, konuşmakta güçlük çekiyordu.

“Peki, bir daha bağırılmayacağım. Şimdi gider misin, lütfen?”

“Hayır.”

Anlaşılan kocasının yumuşayacağı yoktu. Ona daha sonra anlatacağı şeyler olacaktı, ama şimdi değil. Derisi mürdüm eriği gibi buruşmaya başlamıştı. Sudan hemen çıkmazsa gerçekten donarak ölecekti.

Gururu onu öldürüyordu. “Sudan çıkmam mümkün değil.”

“Neden, utanıyor musun?”

Bu olasılık erkeği şaşırtmıştı. Brenna gözlerini kapattı; daha güçlü olabilmek için çabucak bir dua okudu. “Elbette utanıyorum,” diye cevap verdi.

“Aramızda utanca yer yok. Yanına gelmemi ister misin?”

“Böyle bir şey yaparsan seni boğarım”

Bu saçma tehdit karşısında Connor gülümsedi. “Giyisilerimi çıkarsam yardımı olur mu?”

“Hayır.”

Genç kız onu tahrik ettiğinin farkında değildi. Bir kere daha bağırırsa gidip kendisi sudan çıkaracaktı onu.

“Connor, hiç olmazsa ben giyinirken arkanı döner misin?”

“Çok aptalca davranıyorsun.”

Genç kız onun söylediklerini umursamadı. Sonunda istediğini elde etmiş, Connor arkasını dönmüştü. O da hemen bir tümseğin arkasına sığırdı ve hızla kurulandı.

Sabırsız kocasının ona yeterince zaman vermeyeceğini bildiği için iç çamaşırlarını giymeden pamuklu geceliğini başından geçirdi.

Geceliğin göğüs kısmının kapanması için küçük pembe kurdelelerin bağlanması gerekiyordu ama Brenna kurdeleleri bağlamayı bir türlü beceremedi. Sanki parmaklarına yüzlerce iğne batıyordu.

Sonunda, üzerine giymeyi düşündüğü kalın tüniğin açık kalan göğüslerini kapatacağını düşünerek uğraşmaktan vazgeçti. Ama bu kez, kirlenmemesi için alçak bir dala astığı tüniğe ulaşamadı. O dala erişebilmesi için Connor’ın etrafından dolanması gerekiyordu. Oysa, genç adamın kendisini böyle yarı çıplak görmesini istemiyordu. Ondan yardım istemek zorunda kaldı.

Connor dönüp ona baktı. Genç kız ise gerileyerek ondan uzaklaşmaya çalıştı. Aralarına, kısa da olsa bir mesafe koymak istiyordu. Bunu yaptığı anda ıslak toprağa bastığını hissetti. Yüz üstü yere kapaklanacak ya da suya düşecekti. Ama Connor onun düşmesine ve mahcup olmasına fırsat vermedi; Brenna’nın direnmesine rağmen onu tuttu.

Bu kadar suratsız olmasaydı, genç kız, yardımı için ona teşekkür bile edebilirdi.

Hemen kaşlarını çatarak, geceliğini çekiştirip göğüslerini kapatmaya çalıştı.

“Benden korkman için hiçbir sebep olmadığını anlamını istiyorum. Benim görevim sana bakmak ve korumaktır. Zarar vermek değil.”

“Senden korkmuyorum.”

Connor, “Birkaç saniye önce geri geri kaçıyordun,” diye hatırlattı.

Kız, hayır anlamında başını sallayınca, saçlarını toplayan kurdele kayarak suyun içine düştü ve gür, kıvrırcık saçları omuzlarına döküldü.

Onun bu hali erkeğin daha çok hoşuna gitti. Brenna onun diye kadar rastladığı en çekici yaratıktı.

Bir erkek onun mavi gözleri içinde kaybolabilir ve bütün evlerini unutabilirdi.

Genç adam, *bana neler oluyor*, diye düşündü.? Brenna’nın büyü filan yaptığı yoktu, ama o büyülenmiş gibi davranıyordu. Tedirgin oldu. Bu kızın onu kurallarından vazgeçirmesine izin vermeyecekti. Kahrolası tam bir baş belasıydı.

Üstelik Connor’ı tahrik ediyor, baştan çıkarıyordu. Connor şimdi sadece, onu öpmeyi ve onunla sevişmeyi düşünüyordu.

Brenna onun bu düşüncelerini bilse korkudan ölebilirdi. Ne kadar çekici olduğunun ve yarı çıplak haline erkeğin beğeninin verdiği tepkinin farkında değildi. En yakın battaniyenin üzerinde bu adamla sevişmeye ne kadar yakın olduğunu bilse, ona böylesine büyük bir öfkeyle bakmazdı.

Connor, boğuk bir sesle, “Bana bakarak başını sallama,” diye emretti.

“Sana, samimiyetle, senden korkmadığımı söylemeye çalışıyordum. Senin birdenbire dönüp bana bakmanı beklememediğimden şaşırırım, o kadar. Davranışların beni ciddi olarak kaygılandırıyor.”

Erkek gülümsedi. Brenna’nın gözleri büyüdü. “Davranışların senin için önemli değil midir?”

“Hayır.”

“Hayır mı? Ama önemli olmaları gerekir.”

“Neden?”

Kız, “Neden mi?” diye tekrarladı. Ne diyeceğini şaşırmıştı. Tanrı yardımcım olsun, diye düşündü. Tek bir neden bulamıyordu. Connor’ın bakışları sıcak ve sevgi doluydu. Bu bakışlar karşısında ne konuştuklarını bile unutmuştu.

Ona doğru bir adım attı. “İnsanın aklını karıştırıyorsun,” diye fısıldadı. “Ama aklımı kaçırmamak için, seni anlamaya çalışacağım. Bu çabaya layık olmaya çalış, Connor.”

Sonra, birden aklına gelmiş gibi, “Sen şimdi beni bırak olur mu?” dedi.

Connor'ın onu bırakmaya hiç niyeti yoktu. Her zaman istediğini yapmaya alışık olduğu için, kızın talebini duymazdan geldi. Kızın, ay ışığında altın rengi görünen yumuşak derisi, kendi sert ve nasırlı ellerinin yanında bir meleğin teni kadar pürüzsüzdü.

Böyle bir güzellik, bugüne kadar nasıl olmuş da erkeklerin gözünden kaçmıştı.

“Seni isteyen başka erkekler olmadı mı?”

“Bir baronla nişanlanmıştım ama ben evlenecek yaşa gelinece kadar o öldü. Onunla ya da başka bir erkekle hiç tanışmadım. Babam bu konuda çok tutucuydu. Kızlarının, özellikle de Rachel'in çevresinde erkek görmek istemezdi,” diye açıkladı. “En güzelimiz oydu.”

“Nişanlı olduğun baron savaşta mı öldü?”

“Yatağında öldü.”

“Yatağında mı?”

Brenna, “Çok üzücü bir olaydı,” diye terslendi. “Gülünç bir yanı yok.”

“Sadece İngiliz erkekleri yatağında ölür.”

Connor'ı çok cahil bulduğu için onunla tartışmaya kalkışmadı.

“Lütfen kolumu sıkma.”

Genç adam parmaklarını gevşetti. “Hâlâ utanıyor musun?”

“Biraz.”

“Utanmanı istemiyorum. Bundan hemen vazgeçeceksin.”

Brenna gülmeye başladı. Kocasının çok ciddi olduğunun farkında değildi. “Ne kadar küstah bir tavırla konuştuğunun farkında mısın?”

Onun cevap vermesini beklemeden, “Yine üşümeye başladım,” diye ekledi. “Kolumu bırakırsan giyineceğim.”

“Giyinmene gerek yok; yatmaya gidiyoruz.”

Söylediği sözler değil de, söyleyiş tarzı kızı korkuttu. Düşmanını öldürmeye giden bir savaşçı edasıyla, son derece kendinden emin bir şekilde konuşmuştu.

“Çocuk kız özellikle anlamamış gibi yaptı. “Beraber mi?”
“Bette.”

“Şimdi mi? Şimdi mi yatmak istiyorsun?”

Connor bu kelimedenden nefret etmeye başlamıştı. “Evet”

“Evet, şimdi olmasa daha iyi olur.”

“Evet, olsa daha iyi olur.”

“Bunu bil ki, ben korkuyorum, Connor. Senin hislerini inkar etmek istemem ama sana karşı dürüst olmam gerekiyor. İşsiz birisi üstünde güç kullanarak... Ne yapıyorsun sen?”

MacAlister şalını sana sarıyorum. Sana yaklaştığımda çekilmeye çalışma, olur mu? Rahatsız oluyorum. Saçlarda önümden çek.”

“Beni yalnız bıraksan daha memnun olurum.”

“Sabrımı taşıyorsun.”

Neden anlamak istemiyordu? Son bir kez, anlatmayı dene-

“Connor bu konuda benim hiç deneyimim yok.”

Daha ayrıntılı bir şekilde anlatmasına gerek olmadığından eminlendi. Erkeğin, onun sesindeki endişeyi hissedeceği, gözlerindeki korkuyu göreceği ve nasıl titrediğini fark edeceği tesinlendi. Seveceken bir erkek onu hemen sakinleştirmeye çalışırdı.

“Benim deneyimim var.”

Brenna, “Sorun da bu ya,” diye bağırdı. “Senin tecrüben olduğu için beni rahatlatman gerek.”

“Seni rahatlatmamı mı istiyorsun?” Bu fikir onu çok şaşırtmıştı.

Erkeğin tavrı hoşuna gitmedi. Öfkelenmişti. İçinden bağırp çağırarak geliyordu. Bunun yerine, sakinleşmek için, derin bir nefes aldı.

Bunun yararı olmadı. “Evet, beni rahatlatmanı istiyorum. Kesinlikle öyle.”

Connor da onun bunu söyleyeceğinden korkuyordu. Uzun bir zamandan beri ilk kez, söyleyecek bir şey bulamıyordu. Şimdiye kadar, hiçbir kadın, ondan böyle garip bir talepte bulunmamıştı. Geçmişte kadınlar ona hep kendi istekleriyle

gelmişler ve canı istediği zaman –ki, genelde canı isterdi - onların arzularını yerine getirmişti. Onlara iyi davranması gerektiğini bilir, onların da kendisi kadar zevk almalarına özen gösterirdi. Ama bu kadınların hiçbiri bakire değildi. Zaten bakire olsalardı, onlarla yatmazdı. Şimdi düşünüyordu da, Allah kahretsin, hepsi de erkeklere zevk vermekte ustaydı. Doğrusu, çoğu, kendisinden daha tecrübeliydi.

Ama hepsi de onun yanından gülümseyerek ayrılmışlardı.

Şu karşısında duran kibar hanımefendi onların hiçbirine benzemiyordu. O, Connor'ın çiçeği burnunda karısı, onun adını taşıyacak ve ona çocuklar doğuracak olan kadındı. Onun korkularını yok etmek için ne gerekiyorsa yapmak zorundaydı. Ne yazık ki Connor'ın kadınların duygusal gereksinimlerini karşılama konusunda hiç deneyimi yoktu. Ama, geçmişteki gözlemlerinden yararlanarak bir şeyler yapabileceğinden emindi.

Hayır, yanlış düşünüyordu. Connor bu sorun üstünde biraz düşününce yanıldığını anladı. Başka erkeklerin, hatta ağabeyi Alec'in bile kadınlarına nasıl davrandıklarını, gözlemlemeye hiç vakit ayırmamıştı.

Şimdi ne yapacaktı? Ona bu konuda şansı olmadığını söyleyemezdi. Böyle yapacak olsa, büyük bir olasılıkla hemen ağlamaya başlardı. Onu nasıl susturabileceği konusunda ise en küçük bir fikri yoktu. Ağabeyinin karısı ağlamaya başlınca, o çıkıp gider, eşinin sınırları yatışıp, aklın sesine kulak verecek hale gelinceye kadar dönmezdi. Ama şimdi Alec'in yaptığını yapmayacaktı. Karısını bırakıp giderse onunla yatmazdı. Karısı da ona dediğini yaptırdığını sanırdı.

Bu çıkmazdan kurtulmanın bir tek yolu vardı. Ne kadar sürerse sürsün, onu bu saçma korkulardan kurtulmasına yardım edecekti.

Anlayışlı olabilmek için dua etti. “Seni rahatlatmaya karar verdim.”

“Gerçekten mi ?” Kız çok sevinmişti.

“Evet, gerçekten. Ancak, önce senin bana bunu nasıl yapacağımı anlatman gerek. O zaman başarılı olabilirim. Haydi, anlatmaya başla”

“Şakanın sırası değil.”

“Şaka yapmıyordum.”

“Doğru mu söylüyorsun?”

Kaşlarını çatinca, Brenna onun söylediklerinden kuşku duyulmasından hoşlanmadığını anladı. Telaşla, onu sakinleştirmeye çalıştı. “Elbette doğru söylüyorsun, Sen bir efendisiz; hiçbir zaman yalan söylemezsin.”

“Devam edecek misin?”

Kız başını salladı ama bir kelime daha söylemedi.

“Brenna...”

Genç kız, “Düşünüyorum” diye bağırdı, “Senin sabırsızlığın sınırlarımı bozuyor. Rahatlatmayı açıklamak oldukça zor. Anlaşılmaz bir hale getirmek istemiyorum.” Tekrar suskunluğa gömüldü. Connor'a bir saat geçmiş gibi geliyordu. Niçin bu kadar oyalandığını anlamıyordu. Tanrı aşkına, ona çözülmesi olanaksız bir bilmece sormamıştı. Niçin böyle davranıyordu. Daha ne kadar süre ona dokunmadan durabileceğini merak ediyordu. Ona ne yaptığını görmüyor muydu? Elbette ki hayır. Kızın bunu anlaması mümkün değildi. Önemli olan başka hiçbir şey yokmuş gibi, rahatlamaya odaklanmıştı. Konuşmayı bile unutmuştu sanki. Yarı çıplak olduğunu da unutmuştu ama Connor bunu unutmamıştı. Brenna geceliğinin önünü çekiştirmekten vazgeçtiği anda, yaka açılmış ve Connor, kızın göğüslerinin yuvarlak hatlarını görmüştü.

Başını çevirmek istedi ama bu ona dayanılmaz bir acı verdi. Öleceğini sandı. Genç kız bir an önce örtünmezse, Connor, kontrolünü kaybedeceğinden korkuyordu. Parmaklarını onun pürüzsüz teninde gezdirip, daha aşağılara incek, sonra da incecik geceliği parçalayıverecekti.

Herhalde Brenna, o zaman, rahatlamayı düşünemez olacaktı, değil mi?

Connor aceleyle şalı onun omuzlarına örttü. Aşağı sarkan kısımla da göğsünü kapatarak, yanında getirdiği ip kemeri şalın üstünden beline bağladı. Bu arada elleri iki kez bilinçli olarak kızın çıplak tenine değmiş, ve Tanrı tanıktır ki Connor yıldırım çarpmışa dönmüştü.

Onu örtmek, duyduğu ilkel arzuların sönmesini sağlayamamıştı. Şimdi, sadece, şalı onun üzerinden çekip almak ve geceliğini çıkarmak istiyordu.

Ama bunu yapmadı ve uzaklara baktı.

“Bu konuda düşündüğüne sevindim.”

Bu söz Connor’a çok ilginç geldi.

“Öyle mi?”

“Evet.”

Kıza dikkatle baktı. “Ne düşündüğümü sanıyorsun?”

“Rahatlamayı.”

Gülmedi. Genç kız onun neden güldüğünü anlamayacak ve Tanrı yardımcısı olsun, büyük bir olasılıkla Connor ona gerçeği söyleyecekti.

“Hâlâ benden ne istediğini söylemedin.”

“Gençken annen sana hiç...”

“Annem öldü.”

“Üzuldüm.”

“Niçin?”

“Annem öldüğü için. Ya baban? Baban seni hiç rahatlatmadı mı?”

“Hayır.”

“Neden?”

“O da ölmüştü.”

“Connor, küçük bir çocukken derdini söyleyebileceğin, seni teselli edecek kimsen yok muydu?”

Omuz silkti. “Ağabeyim Alce vardı.”

“O seni hiç rahatlattı mı?”

“Lanet olsun, hayır.” Bu rahatlatma konusundan tiksiniyordu.

“Seninle ilgilenen kimse yok muydu?”

Yine omuz silkti. “Üvey annem Euphemia vardı; ama o ne beni ne de kendi öz oğlu Raen’i, rahatlatacak durumda değildi. Babamın ani ölümü onu perişan etmişti. O günden beri onun yasını tutuyor. Benim topraklarıma dönmeye bile dayanamıyor. Acısı hâlâ çok taze.”

“Babamı çok seviyordu herhalde.”

Connor’ın sabrı tükenmiş gibiydi. “Elbette seviyordu,” diye cevap verdi. “Rahatlatma uzun mu sürer?”

Brenna bu sorunun cevabını nasıl bilebilirdi?

“Sanmıyorum,” dedi “Bazı kocalar, karılarının yanından geçerken, onların duygularını önemsediklerini göstermek için omuzlarını okşarlar. Babam bunu her zaman yapardı. Ama şimdi düşünüyorum da, annemi rahatlattığından ya da ona şefkat gösterdiğinden emin değilim.”

Zarif bir şekilde omuz silkti. Onun bu konuyu anlamasını öğrenmenin düşündüğünden daha güç olacağı anlaşılıyordu. Başka bir örnek bulmaya çalıştı. “Belki bazı kocalar karılarını sarılır ve...”

“Hangisini tercih edersin?”

“Özür dilerim; anlayamadım?”

Sorusunu, haydi bitir şunu artık demek isteyen bir ses tonuyla tekrarladi “Seni okşamamı mı yoksa sana sarılmamı mı istersin?”

Bu adamın onun ne demek istediğini anlaması mümkün değildi. Bir insanı rahatlatma arzusu yürekten gelmeliydi. Connor’ın da, önce bunu hissetmesi gerekirdi. Ayrıca, Brenna onun, yıllar boyunca, sizi seven ve koruyan aile fertlerinden öğrenilmesi gereken bir şey olduğuna inanıyordu. Belki başına geleceklerden bu kadar korkmasa, açıklaması daha kolay olabilirdi.

Oysa, şu anda yeni adını bile hatırlayacak durumda değildi. “Bu kılıç kullanma dersi değil. Samimi ve doğal olmalısın ... ve...”

Devam edemedi çünkü söyleyecek başka bir şey bulamıyordu.

“Ne söylediğinin farkında bile değilsin, değil mi?”

Brenna, uzun uzun içini çektikten sonra, “Hayır; galiba haklısın,” dedi.

Bu Connor’ın hoşuna gitmemişti. “Tanrı aşkına, o zaman neden burada duruyoruz?”

“Bu kadar sabırsız olduğumu fark etmemiştim ve ben... Peki şimdi ne yapıyorsun?”

“Saçlarını şalın altından çıkarıyorum.”

“Neden?”

“Öyle istediğim için.”

“İstediyin her şeyi her zaman yapar mısın? Yaparsın, değil mi?”

“Her istediğimi yapsam şimdi yerde sırt üstü yatıyor olur-
dun.”

Genç kız onun ellerini itmekten vazgeçti. Onunla tartışmaya devam etmesi için hiçbir sebep kalmamıştı. Onun kendisine dokunmasına engel olamazdı. Adam ondan iki misli iri ve güçlüydü. Ama, olup bitenler kendi denetimindeymiş gibi yaparak, gururundan arta kalan son kırıntıları kurtarmaya çalışacaktı.

Connor, hemen görevini yerine getirmek üzere harekete geçti. Kızın boynuna dokunan elleri inanılmaz derecede nazikti. Brenna'nın sırtı zevkle ürperdi. Bu güzel bir duyguydu ama genç kızın asıl hoşuna giden, Connor'ın onda hoşlanmadığı şeyleri eleştireceğine, hemen değiştirmesiydi. Çocukluktan beri eleştirilerek büyümüştü. Herkes ona sürekli yaptığı yanlışları söylerdi. Tanrı bilir ya, her zaman bir hatası olur ve her zaman yanlışlarını düzeltilmesi emredilirdi. Connor'ın da kendisine karşı böyle davranacağından emindi. Bir süre sonra, onun da annesiyle babası, erkek ve kız kardeşleri gibi kendisini sürekli eleştirmeye başlayacağını düşünüyordu.

Connor daha fazla beklemeyecekti. Brenna'nın elini tuttu ve hazırlanmış olduğu yatağa doğru yürümeye başladı. Genç kızın buna itiraz etmeyişine ise biraz şaşır-
dı.

Brenna birden, “Seni uyarmalıyım,” dedi. “Ben genellikle pek bakımlı değilimdir.”

“Görüntün benim için önemli değil.”

“Önemli değil mi?”

“Elbette değil.”

Kız bu konuda bir iki dakika düşündükten sonra, kampa doğru yürüdüklerini anladı.

“Nereye gidiyoruz?”

Connor onun sesinden ne kadar büyük bir korkuya kapıl-

duğünü anlamıştı. Ve sabır göstermekten nefret ediyordu. Bütün bakireler bu kadar huysuz mu olurdu?

“Seni bu saçma korkularından kurtarmak için ne yapabilirim?”

“Buna beni terslemeyerek başlayabilirsin. Korkularım hiç de saçma değil.”

“Bana cevap ver”

“Bana... şey hakkında... hoşuma gidecek ve ümit verecek bir şeyler söyleyebilirsin.

“Çiftleşme hakkında mı?”

Ona verebileceği binlerce cevap vardı fakat şu an hepsi kendisinin nasıl hissedeceği ile ilgiliydi.

Genç kız, “Duraklaman beni endişelendiriyor,” dedi.

“Çiftleşme insanı öldürmez.”

“Öldürmez öyle mi? Bu kadar mı?”

Kızın sesindeki öfke onu güldürdü. “Zamanla sen de hoşlanacaksın.”

Brenna ona inanmamıştı. Bu, bakışlarından belli oluyordu. Ama yürümeye devam ediyordu. Şu anda düşündüğü başka bir şey yoktu.

“Pis bir şey, öyle değil mi?”

“Hayır, değil.”

Brenna, “Hoşlanacağımı sanmıyorum,” diye fısıldadı. Askerlerin yattığı yere doğru geliyorlardı. Genç kız, onların konuştuklarını duymalarını istemiyor, bu nedenle fısıltıyla konuşuyordu. “Ama, çocuk sahibi olmak istiyorum.”

“Nasıl çocuk sahibi olmayı planlıyordun?”

Brenna onun sesindeki alaycı ifadeyi duymazdan geldi. “Sen çocuk sahibi olmak istiyor musun?”

“Elbette istiyorum. Seninle niçin evlendiğimi sanıyorsun?”

“Bilmem. Evlendikten sonra bunu bana açıklayacağına söz vermiştin.”

Connor, “Daha sonra açıklayacağım,” diye söz verdi.

“Herhangi bir kadın sana çocuk doğurabilirdi. Niçin beni seçtin?”

İkisi de susmuştu. Şimdi açık alanın ortasında, karşı karşıya duruyorlardı. Brenna etrafına bakınca, uyurmuş gibi görünen askerleri gördü. Bir daire oluşturuyorlardı. Bu dairenin ortasında ise boş bir yatak vardı. Üstüne bir şal örtülmüştü.

Dehşete kapıldı. Connor, Brenna'nın gerçekten burada, askerlerin ortasında, uyuyacağını düşünmüş olabilir miydi? Evet, besbelli öyle düşünmüştü. Anlaşılan, kadınların ihtiyaçlarını anlamaktan çok uzaktı.

Genç kızın şu anda, burada bağırıp çağırması mümkün değildi. Askerler, efendileriyle kavga ettiğini duyarlar, bu da hem Brenna'yı küçük düşürür, hem de Connor'ı öfkelen-dirdi.

Ne yapacaktı? Connor'ın adamları biraz ötede uyuma taklidi yaparken, onun kendisine dokunmasına izin veremezdi. Ama, onu nasıl durduracaktı? Connor daha uzun süre mantıklı olacağına benzemiyordu. Yüz ifadesi kaya gibi sert, suratı asıktı. Beri yandan, Brenna, sakinleşmesi için kocasının kendisine yeteri kadar zaman tanıdığını düşünüyordu. Onu rahatlatmak istemiş, en azından istediğini vermeye çalışmıştı. Ondan başka hiçbir erkeğin onu rahat ettirmek için bu kadar çaba göstereceğini sanmıyordu. Bu gerçekler karşısında gülümsedi. Tanrı tanıktır ki Connor onu, kendisi farkına bile varmadan, gerçekten rahatlatmıştı. İçini çekti. Kocasını o kadar da kötü bir adam değildi.

Onunla şimdi tartışması doğru olmayacaktı. Hayır, böyle davranmak yerine, uzlaşmacı bir tavır takınması gerekiyordu. Aklını kullanırsa, Connor, onun işleri kendi isteği doğrultusunda yönlendirdiğini bile anlamayabilirdi. Connor çizmelerini çıkaracağı sırada, kocasının elini tuttu, eğilip yerden battaniyeyi aldı ve, "Lütfen benimle gel," diye fısıldadı.

Genç adam alçak sesle, "Yine ne oldu?" diye sordu.

"Zifaf yatağını daima gelinler hazırlar. Bu bir İngiliz gelenegidir."

Connor'ın bu yalana inanmadığı belliydi. Brenna, kocasının onu durdurmasına fırsat vermeden yürümeye başladı. Açık alanın sınırına gelince durakladı ve dönüp ona yanına gel der gibi gülümsedikten sonra yoluna devam etti.

Connor yerinden kıpırdamamıştı. Bacakları açık, elleri belinde, durmuş, karısının arkasından bakıyor, onun yürüdükçe sallanan kalçalarını seyrediyordu. Sonra, içinden ona kadar saymaya başladı. Saymayı bitirince durup bir nefes aldı. Ya bu huysuz kadının kaçıp gitmesine göz yumacak ya da onun arkasından gidip, onunla tutkulu bir aşk gecesi yaşayacaktı.

Quinlan, "Bu geleneği hiç duymamıştım," diye homurdandı. Yere oturup, sırtını bir ağaç gövdesine dayamış, kollarını göğsünün üstünde kavuşturmuştu.

Connor öfkesini ondan çıkardı. "Bir kelime daha söyler-sen, yemin ederim ki seni öldürürüm."

Quinlan bu uyarıyı duymazdan geldi. "Sabah olmadan yatsan nasıl olur?"

Connor ona doğru tehditkâr bir adım attı. Quinlan hemen toparlandı. "Seninle yalnız kalmak istiyor Connor. Battaniyeyi bu yüzden aldı."

Connor, "Evet bunu anlamıştım," dedi. Aslında anlamamıştı ama bunu arkadaşına itiraf etmedi.

Bir kelime daha söylemeden yürümeye başladı ve Brenna'ya gölün kıyısında yetişti. Tam bir daire çizerek başladıkları yere dönmüşlerdi ve bu Connor'un hiç hoşuna gitmiyordu.

"Yatağımızı İngiltere'de hazırlamayı mı düşünüyordun?" diye sordu.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Brenna, "Tamam, burası çok güzel," diye cevap verdi. Seçtiği yer çam ağaçları ile çevrili, ufak düzlüktü. Ancak, Connor'ın dönüp kızın üstüne yuvarlanabileceği kadar yer vardı. Ama, anlaşılır, Brenna burayı beğenmişti. Connor, içinden, bir kez daha kızın istediğini yapacağına ve bunun son olduğuna ant içti. Onun arkasında durup, öfkesine hakim olmaya çalışarak çizmelerini çıkardı.

Genç kız battaniyeyi yere serdi. Connor onun bu basit işi bir saat uzatacağını sanmıştı, ama o bu kez hızlı davranarak yatağı kısa bir süre içinde hazırlayıverdi. Connor şaşırılmıştı.

İşini bitirince, zarif ayakkabılarını çıkarıp ayağa kalktı ve ona döndü. Sonra, biraz daha yaklaştı. Ayak parmakları onunkilere değinceye kadar sokuldu ve gözlerinin içine baktı. Nefesini tutarak onun kendisine dokunmasını bekledi.

Oysa o hiç kıvıldamadan duruyordu. Aralarında hava iyice gerilmişti. Genç kız, onun kara gözlerine dikkatle baktı. Acaba bir şeye mi kızmıştı? Tanrım, bu sessizliğe daha fazla dayanamayacaktı.

"Elbiselerimi çıkarmamayı düşünmüştüm."

Adam yavaşça başını salladı. Kız, "Ama sonra çıkarmaya karar verdim," diye fısıldadı.

Hâlâ bekliyordu. Kararını vermişti. Şimdi sözünü tutmalıydı. Belindeki kuşağı çözerken elleri titriyordu. Connor'un onun bedenine doladığı yünlü kumaş hışırdayarak yere düştü.

Geceliğini çıkarmak için yana çekilmeyi düşündü. Üç dal ay ışığını kırıyor, gölgeler oluşturuyordu. Bu gölgeler onun çıplak bedenini biraz de olsa saklayacaktı. Sonra artık böyle sine korkak davranmaktan vazgeçmesi gerektiğini düşündü.

Geceliğinin altına hiçbir şey giymediğini ona söylemeli miydi? Hayır, diye karar verdi. Nasıl olsa, biraz sonra öğrenecekti. Kalbi çılgın gibi çarpıyordu ama korkuları biraz da olsa yatışmıştı. Bunun nedeni Connor'ın sabırlı davranıp ona saldırmaması olmalıydı –Brenna böyle düşünüyordu. Niçin böyle hissettiğini bilmiyordu, ama her şeye rağmen, kocasının kendisine bile bile zarar vermeyeceğini anlamıştı. Ellerinin de önceki gibi titremediğini fark etti.

Kendisiyle ilgili olan her şeyin, bütün olacakların kendi özgür iradesi doğrultusunda cereyan edeceğini seziyordu ve bu çok önemliydi.

Kocasına baktı ve bütün cesaretini toplayarak, incecik geceliğini çıkardı. Bakışlarını Connor'dan ayırmıyor, onun kusurlu bedenini gördüğünde nasıl bir tepki vereceğini merak ediyordu. Brenna kendi vücudunu hiç beğenmezdi. Göğüsleri oldukça büyük, kalçaları dar, bacakları bedenine göre uzundu.

Connor'un bunları fark etmemesine imkan yoktu. Suratını asıp kaşlarını çatacak olursa, Brenna gözlerini kapayıp, utançından ölürdü.

Connor onu uzun bir süre seyretti. Bakışları, aralık dudaklarında, dolgun göğüslerinde, ince belinde, dar kalçalarında, bekaretini koruyan sarı buklelerde ve upuzun bacaklarında dolaştı. Onu seyrederken nefes almayı bile unutmuştu. Ulu tanrım, böyle bir güzellik beklemiyordu. Büyülenmiş gibiydi. Böyle bir kadının var olabileceğini hiç düşünmemişti. Gerçekçi bir adam olmasaydı onun bir İngiliz kızı değil de, babasının intikamını aldığı için, mükafat olarak kendisine göklerden gönderilen bir tanrıça olduğunu sanırdı.

Sabrı tükenmişti. Onu bir an evvel kollarının arasına almak ve ona sahip olmak istiyordu. Ama kendini tuttu ve bedenine yenilmedi. Olayın genç kızın seçimleri doğrultusunda geliş-

mesine izin verecekti. Connor'ın anlayamadığı bir nedenle, kız bu gece kararların kendisi tarafından verilmesi gerektiğine inanıyordu.

Giysilerini bir an evvel çıkarıp çabuk olması için emir vermesi gerekirken, şaşırtıcı bir biçimde susmuş, onu seyrederek sabırla beklemişti. Kız soyunmamaya karar verdiğini söyleyince, bunu kabul etmeyeceğini belli etmek için başını sallamış, ama tam ağzını açacağı sırada karısı fikrini değiştirmişti.

Connor'ın bütün istekleri, genç adam tek kelime söylemeden yerine geliyordu.

Brenna'nın utançından yüzü kızarmıştı. Korkusunu belli etmemeye, cesur görünmeye çalışıyordu, ama endişeli olduğu gözlerinden belliydi. Bu da en çok gözlerinden belli oluyordu. Bir kılıç gibi, dimdik, kaskatı duruyordu. Ellerini iki yanına sarkıtmış, avuçlarını bir açıp bir kapıyordu. Evet, kusursuz bir vücudu vardı.

Şu anda kocasının kendisine saldıracığını düşünüyor olmalıydı. Ama saldırmadığı için yavaş yavaş rahatlamaya başlamıştı.

Niçin giysilerini çıkartmıyordu? Ona bu konuda yardım teklif etmeden önce tam bir dakika düşündü.

"Giysilerini kendin çıkartırsın sanmıştım ama bunu yapmadığını görüyorum. Sana yardım etmemi isteyebileceğini düşündüm. İngiltere'de kadınlar bazen kocalarının soyunmasına yardım ederler."

Besbelli bunları uyduruyordu. Bunu yapmak onun korkularını hafifletecekse, Connor için hiçbir sakıncası yoktu.

"Seni soymamı ister misin, Connor?"

Önce ona cevap vermek istedi. Sonra, daha önce işe yaradığını düşünerek hafifçe başını sallamakla yetindi.

Kız kesik kesik soludu. Kendisini göreceği şeye karşı hazırlanmaya çalıştı. Tüm cesaretini toplayarak erkeğin kemerine uzandı. Kelebek kanatları kadar hafif olan ayak parmakları Connor'ın ayak parmaklarına değdi. Kemerin düğümü çözülür çözülmez, genç adamın beline dolanmış olan kumaş yavaşça yere düştü. Brenna bir adım geri çekildi.

Connor'ın içinde çamaşır yoktu. Kız bunu hemen fark etti. Tanrı yardımcısı olsun, aptallık edip erkeğin bedenine bakmıştı. Ama bakışlarını hemen onun çenesine kaydırıldı. Kalp atışları normale dönüncüye kadar bekledi. Connor'ın bedeninin belden aşağı kısmına sadece bir an bakmış, sonra hemen başını çevirmişti Ama bu kısacık an içinde gördükleri bile korkudan kaçıp, İngiltere'ye kadar koşması için yeterliydi.

"Connor, bunun mümkün olacağından emin misin?"

Genç kızın sesinden dehşet içinde kaldığı belliydi. Connor bundan hoşlandı. Tanrım, bu kız ne kadar masum ve ne kadar gençti.

Onu hırpalamamaya çalışarak kollarının arasına aldı, göğsüne bastırdı. Başını onun başının üzerine dayadı. "Evet," dedi. Konuşabildiğine kendisi de şaşmıştı. Bedenine değen, kızın yumuşacık göğüslerinden başka bir şey düşünemiyordu. Dayanılmaz bekleyişin değıdiğine inanmaya başlamıştı.

Ancak daha fazla bekleyecek gücü kalmamıştı. Ne kafası, ne de vücudu, içgüdülerini doyurmak için bir dakika daha bekleyebilecek durumda değildi.

Connor her an yeni bir sürpriz bekliyordu. Nitekim öyle oldu. Kız önce başını genç adamın boynuna gömüp yüzünü oraya sakladıysa da, Connor onu kendisine bakmaya ikna edince, kocasının kendisini öpmesine izin verdi. Elbette, ne yaptığının farkında değildi. Erkeğin dudakları onun ağzını hapsetmişti ama şefkatli öpüşler sayesinde gevşedi. Sonra genç adam, ona, ne yapmasını istediğini söyledi. Brenna itiraz etmedi ama bakışları karşısındakinin aklını yitirdiğini düşündüğünü gösteriyordu. Kocasını biraz ısrar edince onun sözünü dinleyip kendini bıraktı ve dudaklarını araladı.

Connor, kızı bugün ilk gördüğünden beri hep böyle öpmeyi hayal etmişti. Dilini hemen onun sıcak ağzının içine uzattı. Hayal ettiğinden çok daha fazla zevk duyuyor, kızı uzun uzun öpmekten başka bir şey düşünemiyordu.

Connor tarafından öpülmek, Brenna'nın da hoşuna gitmişti. Kollarını onun boynuna doladı, erkeğe iyice sokuldu;

onu, önce yavaş yavaş, sonra tutkuyla okşamaya başladı. O da Connor kadar istekli, coşkuluydu. Tıpkı kocası gibi, o da bedensel zevkleri tatmayı her an biraz daha fazla istiyordu.

Connor artık direncinin sınırına gelmişti. O anda, oracıkta, ona sahip olmak istiyor, dürtülerini kontrol edebilmek için bütün gücünü harcıyordu. Şimdi birden bire ona sahip olmaya kalkacak olsa, kızın korkudan ödü patlar, gereğinden fazla canı yanardı. Çünkü Brenna henüz hazır değildi. Biraz yavaşlamaya ve kızın hazır olmasını beklemeye karar verdi. Bu onu öldürse bile bekleyecekti. Bilinçli davranıyor, kızı uyararak için elinden geleni yapıyordu. Genç kızın, kendisini duyduğu zevklere kaptırarak, biraz sonra olacakları düşünmemesini sağlamaya çalışıyordu. Ancak içinde büyüyen arzu, onun duyacağı acıyı azaltabilirdi. Connor, dokunuşları, öpüşleri, erkek bedeninin kokusu ve tadıyla, genç kadının heyecanını doruğuna çıkarmayı deniyordu. Onu tekrar tekrar, ona sahip olmaktan başka hiçbir şeyi gözü görmez olana kadar dudaklarından öpüyor, her öpüşmeyle, kızın her inleyişiyle kontrolünü kaybetmeye biraz daha yaklaşıyordu.

Bir ateş kümesi gibi olmuştu. Kızın itiraz etmesine fırsat vermeden, onu öpmeye devam ederek, kucaklayıp kaldırdı ve yatağa götürdü. Ona karşı yumuşak davranmaya çalışıyordu –en azından öyle yaptığını sanıyordu. Hatta, kızın üstüne uzandığında, onu ezmek için dirseklerini yere dayıyarak bedeninin ağırlığını hafifletti. Kız onun altında kaybolmuş gibiydi ama hâlâ gülümsüyordu. Birbirlerine o kadar uygundular ki, Connor onun kendisi için yaratılmış olduğunu düşündü. Yüzünü onun boynuna gömüp o güzel kokusunu içine çekti ve zevkten yüksek sesle inledi.

Brenna duygularının etkisi altındaydı. Şu ana kadar her şey bitmiş ve kendisi acılar içinde kıvrılıyor olmalıydı değil miydi? Hissettiği bu müthiş zevk de nereden çıkmıştı? Bu kadar büyük bir zevk duyacağı, devam etmesi için erkeğe yalvaracak hale geleceği aklına bile gelmemişti. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Acaba kocasına zevk verebiliyor muydu?

Dilerim o da zevk alıyordur, diye düşündü. İçinden, onunla konuşmak, kendisinden ne yapmasını istediğini sormak geldi. Çünkü, kendi duyduğu zevkleri, okşayışlarıyla ona da hissettirmek istiyordu.

Ama erkeğin taş gibi sert bedenini üstünde hissedince hiçbir şey düşünemez oldu. Connor kulağına şehvet dolu kelimeler fısıldıyor, bu da genç kızın duyduğu arzu ve sabırsızlığı artırıyordu.

Erkeğin elleri kızın bedeninin her yanında dolaşıyordu. Memelerini ellemesine izin vermemeliydi. Bunu ona söylemek istedi ama bunun yerine bedeni yay gibi gerilerek yukarı kalktı. Gittikçe daha fazlasını arzuluyordu.

Erkeğin elleri kasıklarına değdiğinde onu engellemek istedi. Ama Connor'ı durdurmak mümkün değildi. Artık bunun için çok geçti. Connor onun kendisiyle birleşmeye hazır olup olmadığını anlamak istiyordu. Ya değilse? O zaman ne yapacaktı? Ama, kızın nemli dişliliğini hissettiğinde, ona sahip olmak için dayanılmaz bir arzu duydu.

Ona hemen sahip olmalıydı. Hızlı davranırsa, kız daha az acı duyacaktı. Onun bacaklarını yavaşça araladı ve tek bir hareketle ona sahip oldu. Genç kız acıyla haykırdı ve sesi çam ağaçlarının arasında yankılandı. Connor durup kızın acısının geçmesini bekledi. Ama kendi inlemesini de engelleyememişti. Yoksa o da mı bağırmişti? Kızın öylesine etkisindeydi ki ne yaptığını farkında değildi. Cennet dedikleri şey bu olmalıydı. Öylesine büyük ve şimdiye kadar hiç tatmadığı bir zevk duyuyordu. Kadınlarla yatmaya başladığından beri, ilk kez, tutkunun esiri olduğunu hissediyordu.

Brenna acı içinde kıvrılıyor, durması için onunla mücadele ediyor ve sürekli ağlıyordu. Ama, erkek birden kükrer gibi haykırdı ve durdu. O zaman, genç kadın onun öfkelenmesini ya da kendisi gibi hayal kırıklığına uğradığını sandı.

Connor nihayet onun ağladığını fark etmişti. Hemen durmuş ve onu teselli edip sakinleştirmeyi denemişti. "Birazdan bir şeyin kalmayacak. Artık acı duymayacaksınız."

"Gececeğini nereden biliyorsun?"

“Biliyorum.”

Kendinden son derece emin bir sesle konuşuyordu. Brenna ona inanmaya karar verdi. Duyduğu acı hafiflemeye başlamıştı bile. Yine de bu işten pek hoşlanmamıştı ve bir an önce bitmesini istiyordu. Tam Connor’a biraz acele etmesini söyleyecekken, genç adam onu tekrar öpmeye başladı. O da konuşmaktansa öpüşmeyi tercih etti.

Connor, kızın omuzlarını sımsıkı tutan elleri gevşeyene kadar onu okşamaya ve öpmeye devam etti.

Sonra hafifçe kıınıldadı ve kız durmasını isterse öleceğini bilse duracağı konusunda içinden yemin ederek yavaşça hareketlendi. Ama genç kız itiraz edeceğine kollarını yine onun boynuna doladı

Connor ise daha fazlasını istiyordu. Çünkü kıza acı vermeden önce onun tutkulu halini görmüştü. Bunu tekrar yaşamak için deli oluyordu. Ateşli öpücükler arasında onun kulağına şehvet dolu kelimeler ve vaatler fısıldamaya başladı. Brenna bunların çoğunun anlamını bilmiyordu ama aldırđı yoktu. Erkeğın altında kıvranmaya başladığında Connor sabrının mükafatını almış oldu.

Genç adam dirseklerinin üstünde doğrularak onun gözlerinin içine baktı. Kızın gözlerinde yaşlar vardı. Ama bu gözlerde tutkuyu da gördü. Bunun böyle olmasını öyle çok istiyordu ki. Ona acı vermeyi sürdürmek istemiyordu. Onun bedeninde tohumlarını bırakmak için tek bir vuruşla bu işi bitirmeye karar verdi. Ama kızdan uzaklaşmayı başarabilecek miydi?

Boğuk bir sesle, “Durayım mı?” diye sordu.

Sesi öfkeliydi. Brenna onun yüzüne baktı ve çenesinin kasılmış olduğunu gördü. Alnında ise ter damlacıkları vardı. Acaba kendisi yanlış bir şey mi yapmıştı? İçindeki zonklama düşünmesini engelliyordu. Canı acıyordu ama zevk de duyuyordu. Bu şaşılacak bir şeydi. Erkeğın altında kıınıldadı ve onu iyice içine alabilmek için dizlerini biraz yukarı kaldırdı. O anda, zevkten daha öte bir patlama hissetti ve elinde olmadan tekrar kıınıldadı.

Connor alçak sesle inledi. Kız, “Bana kızdın mı?” diye sordu.

Erkek hayır anlamında başını sallayarak sorusunu tekrarladı. “Durayım mı?”

Brenna, “Hayır,” dedi.

Connor hafifçe geri çekildi ve gülümsedi. Çünkü genç kız, duygusal olarak, onu bacaklarının arasına sıkıştırıp, içinde kalmaya çalışmıştı. Sonra tekrar kızın derinliklerine yöneldi. Bu arada sürekli genç kızın yüzüne bakıyor, acı duymadığını emin olmak istiyordu.

Brenna gözlerini sımsıkı kapayıp inledi ve kocasına, bu yaptığını tekrarlamasını söyledi.

Erkek bunu bekliyordu. Hareketlendi. Kız zevkten hafif hafif inliyor, boğazından küçük çığlıklar yükseliyordu. Erkeğine sımsıkı sarılmış, sanki onunla tek beden olmuştu. Connor onun böylesine arzulu olmasından inanılmaz bir zevk duyuyordu.

Yine de her şey gibi, bu sevişme anının da hakimi ve yöneticisi olduğuna inanıyordu. Kızın kısa bir süre sonra neler hissedeceğini biliyordu. O an gelince, kendisini, bedeni, zihni ve kalbiyle erkeğine teslim edecekti. Ulaştığı doyum kıızı tümüyle yutacak ve tam o anda, Connor onun içine tohumlarını bırakacaktı.

Kendisi de doyumuna ulaşacak ve her zamanki gibi arzularını tatmin olacaktı. Kız kollarında bir yılan gibi kıvranmaya başlayana kadar durmadı. Kızın kalçaları, onun hareketlerini hızlandırmak için yay gibi gerilerek yükseliyor, bu onu daha da heyecanlandırıyordu.

Genç kadın, küçük çığlıklar atarak ve Connor’ın sırtına turnaklarını saplayarak, ne kadar büyük bir zevk duyduğunu belli ediyordu.

“Aman Tanrım!”

“Hayır, küçük hanım, Connor!”

Kız onun dediklerini anlayamadı çünkü duyduğu zevkin içinde kör ve sağır olmuştu. Ona bunu söylemek istedi ama boğazından yükselen çığlıklar arasında konuşması mümkün değildi.

Kızın sabırsızlığı erkeği besliyordu. Şimdi saldırgan olan Connor değil Brenna'ydı. Erkeği, okşuyor, ona şimdiye kadar hiç tatmadığı zevkler veriyordu.

Ağzını açıp Connor'ı kendine çekti ve şehvetle uzun uzun öptü. Çıldırması gibiydi. Arzularının tutsağı olmuştu. Kendini kapıp koyuvermiş, erkekten ona verebileceği her şeyi bir an önce vermesini istiyordu. Connor'ın ise kendini daha fazla tutacak gücü kalmamıştı. Kızın şehveti onun arzularını ateşliyordu. Şimdiye kadar yaşadığı ilişkilerde daima kendine sakladığı bir şeyler olmuştu. Ama bu kez, her şeyini vermeye hazırды.

Dünyası param parça olmuştu. Artık kendini kontrol edemiyor, bütün gücüyle genç kıza sahip oluyordu. Çünkü bu kız onu büyülemişti. Son bir darbeye tohumlarını onun içine boşaltırken karısının adını, büyük bir teslimiyetle tekrar tekrar haykırdı. O anda yürekleri tek bir kalp gibi, çarpıyor, ruhları sarmaş dolaş oluyordu. Brenna tam anlamıyla tatmin olmuş, her yönden doyuma ulaşmıştı.

Hayatı ona bağımlı gibi, kocasına sıkı sıkı sarıldı. Duyduğu zevk karşısında dehşete kapılmıştı. Brenna'ya neler oluyordu? Sonra kocasının bedeni kaskatı kesildi ve onun adını haykırdı. O zaman genç kız kendini bıraktı ve duyduğu zevke teslim oldu. Titreyerek ve ürpererek doyuma ulaşırken Connor hep yanındaydı. Birbirlerine sınıksız sarılmışlardı. Kocasının adını sayıklıyordu.

Brenna'nın doyuma ulaştığı an sonsuza dek sürecek gibiyken sona ermişti işte. Genç kadın, bu kadar güzel bir şey yaşamış olduğu için duygulanmış, kocasının kollarında ağlıyordu. Bitkindi ama kendisiyle gurur duyuyordu.

Titremesi ancak birkaç dakika sonra geçti. Derin bir nefes aldı. Connor'ın da ürpererek derin nefesler almakta olduğunu fark etti. Bu olayın, Connor için, kendisi için olduğundan çok daha güç ve yorucu olduğunu düşündü. Oysa kendisi de hâlâ titreyerek derin derin nefes almaktaydı.

Kızın bedeni yumuşayıp, bacakları gevşeyene kadar Connor onu kollarından bırakmadı. Sonra, yan dönerek ondan

biraz uzaklaşmayı denedi ama kızın onu bırakmaya niyeti yoktu. Connor onun kollarını boynundan çözüp ayağa kalkmak istedi. Biraz düşünmeye ihtiyacı vardı. Yoğun duygulanımı çözümlenmeye çalışacaktı. Ama kızın gözyaşlarını teninde hissedince bir iki dakika daha beklemeye karar verdi.

Ona acı vermişti. Bunu biliyordu. O bir bakireydi. İlişkiye girmekte güçlük çekeceği kesindi. Ama genç kız uyum sağladıktan sonra da acı çekmeye devam etmiş miydi? Evet. Allah şahretsin, ona karşı sert davranmış olabilirdi. Kız bu kadar teselli olmasa, Connor kendini kontrol edebilir ve ona daha yumuşak davranabilirdi. Ne bekliyordu ki? Kız ona kendisini güvenle vermişti.

Brenna harikaydı. Kusursuz davranmıştı. Connor birden ne yaptığını fark edip, kendi düşüncelerine karşı başını salladı. Ona ne oluyordu? Kendini kontrol edemediği için, kalbini açılmayı denediği için, kız suçlamaya çalışıyordu. Oysa, bunlar Connor'ın isteği ve onayıyla olmuştu.

Kendine gelmek için gerçekten zamana ihtiyacı vardı. Ama kız ondan ayrılmak istemiyordu. Zihninde oluşan sorular üstünde düşünmek için yarına kadar beklemeye karar verdi. Belki o zamana kadar aklını başına toplamış olurdu. Şu anda, kendi üzerindeki hakimiyetini de karısına teslim etmiş durumdaydı. Bütün gücünü yitirmişti; önemli şeyler hakkında düşünemeyecek kadar yorgundu. Bu yüzden, kendisini çok kırılan hissediyordu ve bu iğrenç bir şeydi. Onun harika kadınsı kokusunu içine çekti. Bu koku, kendi bedeninin kokusuyla karışmıştı. Eğer kendini zorlayıp uykuya dalmazsa, bedeni tekrar uyarılacak ve kıza yine acı verecekti.

Kız ise henüz uyumak istemiyordu. Kocasının güzel bir şey söyleyerek ondan memnun kaldığını belli etmesini istiyordu. Ama Connor'ın derin ve düzenli nefeslerini duyunca onun uykuya daldığını ve beklediğini söylemeyeceğini anladı.

Ondan uzaklaşıp doğruldu. Kalkıp oturdu ve kocasını dürttü. Ama o gözlerini bile açmadı.

Brenna pes etmek istemiyordu. Birkaç dakika önce duy-

duğu gurur uçup gitmek üzereydi. Ama, Allah kahretsin, o, yaşadıklarından pişman olmak değil, mutluluk duymak istiyordu. Connor, onun güven duyabilmesi için kocasının ağzından güzel sözler duymaya ihtiyacı olduğunu farkında değil miydi?

Hayır, besbelli o bunun bilincinde değildi. Bu duygusuz ayı güven duygusunun ne olduğunu bile bilmiyordu.

Ona son bir şans tanımaya karar verdi ve omzunu hızla dürttü. Connor gözlerini açar açmaz, kendisiyle birlikte olmaktan memnun kalıp kalmadığını sormaya kararlıydı. Kocasını evet, elbette diyecek ve o da huzura kavuşacaktı.

Connor bu kez de gözlerini açmadı ama kıınıldadı. Ona arkasını döndü.

Brenna erkeğe ne kadar zarar vermiş olduğunu gördü ve o anda kalbi duracak gibi oldu. Genç adamın omuzlarında ve sırtında geniş, kırmızı izler vardı. Kan yoktu ama genç kadın bu izlerin ancak uzun bir zaman sonra kaybolacağını anladı.

Böyle bir şeyi nasıl yapabilmmişti? Vahşi bir hayvan gibi davranmıştı. Bu, iyi yetişmiş, kibar bir hanıma asla yakışmayacak bir şeydi. Connor'ın ondan uzak durmaya çalışmasına şaşmamalıydı. Mutlaka hayal kırıklığına uğramış olmalıydı. Doğrusunu isterseniz, Connor'ı suçlamaya hakkı yoktu.

Bir daha onun yüzüne nasıl bakacağını bilmiyordu. Ama, sabah olmadan utancından ölmezse, buna mecbur kalacaktı.

Şimdi yapmam gerekeni yapmalıyım, diye düşündü. Derenin kıyısına gidip yıkanacak ve erkeğin kokusundan kurtulduktan sonra giyinecekti.

Yapacak bir şey bulduğu için kendini daha iyi hissetti. Ses çıkarmamaya çalışıyordu ama Brenna, Connor'ın üstüne basacak da olsa, onun uyanmayacağından emindi. Ayağa kalkmaya çalışınca büyük bir acı duyarak yüzünü buruşturdu. Ateş saçan bakışlarla Connor'a baktı çünkü bundan o sorumluydu. Sonra onun kendisine verdiği şala uzandı ve onu alır almaz üstündeki kan lekelerini gördü. Korkmadı. Şaşırmadı da; çünkü annesi ona kan ve acıdan söz etmişti. Fakat sevgili kadın her zaman yaptığı gibi abartmış ve her şeyin göz

o kapayana kadar biteceğini söylemişti. Brenna duyduğu bir kısmının da kendi hatasından kaynaklandığını biliyordu. Annesi ona bu olay boyunca hareketsiz durmasını emretmiş, şayet böyle yaparsa çok fazla acı duymayacağı söylemişti. Ama Brenna rahat durmamıştı, değil mi? Büklerinin sözünü dinlemeyi ne zaman öğrenecekti?

Aslında zevkli bir şeydi kocasıyla birlikte yaptıkları. Deyeye doğru yürürken bunu kendi kendine itiraf etti. Bütün vücudunu yıkadı; özellikle de onun dokunduğu yerleri iyice yıkadı. Bu ise, baştan aşağı yıkanmak demekti çünkü Connor'un bedeninde dokunmadık yer bırakmamıştı. Sonra giyinmişti. Elbiselerini, özellikle de iç çamaşırlarını, orada bıraktığı için şükreliyordu. Yorgunluktan esnedi. Connor'ın verdiği kızı, sabahleyin ona vermek üzere katladı. Ayak bileklerine kadar gelen sedef rengi bir etek giyip, üstüne gece mavisi bir önlük taktı.

“Acınacak haldeyim,” diye söylendi.

Sağ ayakbabisının içinden, oraya özenle saklamış olduğu tahta gerdanlığı çıkardı. Onu, sanki bir kralın değerli taşlarla süslü tacıymış gibi, büyük bir özen göstererek eline aldı. Bu yuvarlak tahta madalyon babasının ona hediyesiydi. Bir hırsızın ölçülerine göre değerli değildi ama babası onu çalınması için tahtadan yaptırmıştı ve bu madalyon, temsil ettiği şey açısından, Brenna için, sahip olduğu her şeyden daha değerliydi. Babası bu tahta madalyonlardan her çocuğuna -hatta oğullarına bile- birer tane yaptırmış, ve her bir madalyonun üstüne başka bir desen kazınmasını istemişti. Brenna'nın madalyonunun üstündeki desen güneşi temsil ediyordu. Kız ve erkek kardeşleri birbirlerine ait olan madalyonların desenlerini biliyorlardı. Babaları onlardan bunları ezberlemelerini istemiş, Brenna'nınkini genç kıza verdiğinde, aynı şeyi ona da tembih etmişti. *Başına bir şey gelecek olursa, bu madalyonu kız veya erkek kardeşlerinden birine gönder; hemen yardımına koşacaktır.* Babaları, her zaman birbirlerine bağlı olmalarını, kendisi ve anneleri bu dünyadan göçtükten sonra, birbirlerini korumalarını öğütlerdi.

Brenna öteberisini kaybetmeye yatkın ve dalgın biri olduğunu kimseye itiraf etmese de kendini bilirdi. Bu nedenle madalyonunu kaybetmemek için, geceleri onu hep ayak kabısının içine koyardı. Babasının bu değerli hediyesini kaybetmeyi göze alamazdı. Madalyonu eline alınca ailesini hatırladı ve içi sızladı. Onların yanında olmak istiyordu. Birden yükü dayanılmayacak kadar ağırlaştı. Yüreği yanıyor, kendisini yapayalnız hissediyordu. Hiçkırarak ağlamaya başladı. Gözyaşlarına engel olmayı denediyse de beceremedi. Cehennem gibi bir gün geçirmişti. Yamaca oturdu ve kaderine boyun eğip, elindeki hazineye bakarak, gözyaşları tükenene kadar ağladı. Bu tahta madalyonun deri bağcığı onu ailesine bağlayan tek şeydi. Onu sıkı sıkı bağlayıp boynuna geçirdi ve giysisinin altına sakladı. Göğüslerinin arasında, tam kalbinin üzerinde duruyordu. Onun yeri burasıydı.

Ağlamak onu sakinleştirmiş, acısına merhem olmuştu. Buna şaşırı ama giyinmesi bittiğinde kendisini çok daha iyi hissediyordu. Aynı zamanda, kendi durumuna çok daha gerçekçi ve daha az duygusal bir açıdan bakabiliyordu. Tahta madalyon, onun geçmişini temsil ediyordu ama Connor, onun geleceğinin bir parçasıydı, değil mi?

Ona sadık olmayı öğrenmesi gerekiyordu. Aşk o kadar da önemli değildi. Annesinin böyle düşündüğünü biliyordu. Uzun yıllar boyunca kocasına karşı gerçek bir sevgi duymamıştı, ama sonra onun sert ve katı davranışlarına alışmıştı; kanı koca geçinip gitmişlerdi.

Connor ise ona iyi davranacağını kanıtlamıştı. Bu, ona dokunuşundan belliydi. Brenna onun ellerinin bedenine çok uygun olduğunu düşündü. Büyük, nasırlı, sert ve güçlü, ama Brenna'yı okşarken çok şefkatli ve sevecendiler.

O anları hatırlayınca içini çekti. Arkasından hemen esnedi. Artık Connor'a soğuk davranmak istemiyordu. Şu anda uykuya ve onun sıcaklığına ihtiyacı vardı. Güven duymasını sağlayacak olan güzel sözler, Connor, nasıl bir hazineye sahip olduğunu anlayana kadar bekleyebilirdi. Kendisini ona kanıtlamak zorundaydı ama bu onu kamçılıyor, tahrik ediyordu. Tanrı isterse, iyi bir eş ve iyi bir anne olacaktı.

Connor'ın çıkardığı sesleri duyunca ayağa kalktı. Genç adam gürültü yapmamaya gayret etmişti ama ortalık o kadar sessizdi ki Brenna'nın seslerin nereden geldiğini anlamaması mümkün değildi. Telaşla gözyaşlarını sildi; tarağı ve aynası yoktu, ama elinden geldiğince kendine çeki düzen verdi ve ayağa kalktı.

Connor, ağaçların aralandığı yerde durdu. Kıza daha fazla yaklaşmaya cesaret edemiyordu. Önce, karısını kollarına alıp, ona tekrar sahip olma arzusuna gem vurması gerekiyordu. Ama bu düşünceyi kafasından uzaklaştırılamadı. Brenna'ya, ondan bu kadar süre uzak durmakla düşüncesizlik ettiğini söyleyecek ve, kendisiyle tekrar kavga etmeye başlamasını engellemek için, onu hemen öpmeye başlayacaktı. Bu kızın tadına, kokusuna bayılmıştı.

Tanrım, ne kadar güzeldi. Genç adam onu düşünmekten başka bir şey yapamıyordu. Ama, Connor'ı cezbeden sadece kızın güzelliği değildi. Bundan çok daha fazlası vardı onda. Brenna çok çekici bir kadındı. Zarif hareketleri, davetkâr gülümsemesi ve narin görünüşü genç adamı adeta büyüleyordu. Ama en önemlisi onun kendinden emin ve güçlü duruşuydu. Connor, genç kadının, onun karısı olarak sahip olacağı gücü tümüyle anladığından emindi.

Ancak, Connor'ın zayıf bir anında, bu gücü ona karşı da kullanacak mıydı? Bu aklına gelince suratı asıldı.

Kocasını bir güzellik anıtı gibiydi. Bu güzellik Brenna'yı öylesine etkiliyordu ki, erkeğe baktıkça, kalbi giderek daha hızlı çarpmaya başlıyordu. Ağaçların arasına çökmüş olan sisin içinde hayal gibi duruyordu. Birden, genç kadının aklına, çocukken babasının ona, uykuya yatmadan önce anlattığı masallardaki eski zaman devleri geldi. Connor da kesinlikle ataları kadar, hatta daha da muhteşemdi. Bedeninin hiçbir yerinde bir damla yağ yoktu. Onun çevresine niçin böylesine bir güç yaydığını şimdi anlıyordu. Kollarında ve baldırlarındaki kaslar bunun yeterli kanıtıydı. Elini Brenna'ya doğru uzatınca, bu kaslar pırl pırl parlayan derisinin altında kabardı.

Brenna hemen ona doğru yürüyüp elini avucuna koydu. "Uyuduğumu sanıyordum," diye fısıldadı.

“Sen yatana kadar rahat edemem.”

“Neden, Connor?”

Kızın, onun adını böylesine candan ve samimi bir biçimde söyleyişi, genç adamın hoşuna gidiyordu. Ama bu gece çok yorgundu. Şimdi böyle saçma şeyler düşünecek hali yoktu.

“Senden sorumluyum da ondan. Ne yapıyordun? Uzun zamandır yoksun.”

Oysa, pekala da biliyordu onun ne yaptığını. Ağladığı gözlerinden belliydi. Bunu sormasının tek sebebi, onun zaafını kendisine itiraf edip etmeyeceğini öğrenmekti.

“Küçük bir çocuk gibi ağlıyordum. Bu hoşuna gitmiş gibi görünüyor. Neden?”

“Bana doğruyu söylediğin için gülümsedim.”

“Ben her zaman doğruyu söylemeye çalışırım. Yalanlar karmaşa yaratır. Sen her zaman çıplak mı dolaşırsın?”

Bu olasılık genç kadını endişelendirmiş gibiydi. Connor, “Sadece düşüncesiz eşimi ararken,” diye cevap verdi. Onu terslemek istememişti ama sesi öyle çıkmıştı. Ancak, genç kadın bunu fark etmedi. Akli başka yerdeydi. Connor’ın onun ne düşündüğünü merak etmesine gerek kalmadı.

“Benimle niçin evlendin?”

“Yarın anlatırım.”

Connor döndü. Niyeti kızı yatağa götürmekti. Ama, Brenna onun elini tutup çekerek yürümesine engel oldu.

“Evliliğimiz kutsandıktan hemen sonra bunu bana söyleyeceğine söz vermiştin. Gerçeği duymanın hoşuma gitmeyeceğini düşünüyorsun, değil mi? Sorumu cevaplamayı geciktirmenin cevabı bu olabilir mi?”

“Yatağa gel. Anlatacağım.”

“Hemen uyuyakalacaksın...” Bunun nedenini anlatmaya çalışacaktı ama susmak zorunda kaldı. Çünkü, Connor onu kucağına almıştı. Kocasının teni sıcacıktı. Brenna ona iyice sokulmak istedi. Ama bu isteğine boyun eğmedi. Kollarını onun boynuna dolayıp gözlerinin içine baktı.

“Niçin ağlıyordun?”

“Ailemi düşünüyordum.”

“Artık senin ailen benim.”

Connor’ın boğuk sesi kızı rahatlatmış ve bitkin olduğu için bile hissettiğini düşündü. Endişelerini kocasına söylemek gibi bir niyeti yoktu ama şimdi, Connor’ın bakışları karşısında, içinden, en ince ayrıntısına kadar bütün kokularını ona anlatmak geliyordu.

“Seni hayal kırıklığına uğrattım,” diye fısıldadı.

“Hayır.”

“Hayır mı?”

“Hayır. Beni hayal kırıklığına uğratmadın.”

Kız onun anlatmasını bekledi. Ama erkek tek kelime daha söylemedi. Bu Brenna’yı şaşırtmadı, çünkü Connor’ın bir konuşmayı uzun uzadıya konuşmak gibi bir huyu yoktu. Bu yüzden ondan iltifat beklemek boşunaydı. Genç kadın, sadece Connor’ı hayal kırıklığına uğratmadığını öğrendiği için kendinden son derece memnundu.

Evet bitkindi. Uzun ve zor bir gün geçirmişti. Bu yüzden bu kadar duygusal davranıyordu.

Connor onu yere yayılmış olan örtülerin yanına götürdü ve kucagından indirdi. Kız ondan biraz uzaklaşmaya yelteneince de çekip uzun uzun öptü.

Brenna’nın dizlerinin bağı çözülmüştü. Genç adam onu kollarından bıraktığında, zarif bir hareketle yatağın üstüne çöktü.

Ama bir dakika sonra, kuvvetini toplamıştı. Connor battaniyelerin üstüne, yanına uzandığında, doğrulup, ona doğru eğilerek kocasının yüzüne bakmayı denedi. Ama Connor bunu kabul etmedi. Kızı çekip oturttu; sırtını kendi göğsüne dayayıp, kollarını onun beline doladı.

Kendisiyle niçin evlendiğini anlatacağı konusundaki vadisini Brenna’nın, unutmadığını biliyordu. Söyleyeceklerine genç kadının nasıl tepki vereceğinden ise emin değildi. Yerinden kalkıp yine onu aramaya gitmeyi de istemiyordu. Kadınların, aslında kendilerini hiç ilgilendirmemesi gereken konularda çok garip davranışlar sergileyebileceklerini öğrenmişti. Onların duyguları çok çabuk inciniyordu. En azından,

Alec'in karısı Jamie böyleydi. Brenna, ondan bile daha duygusaldı. Sadece incinmekle kalmıyor, bunu Connor'a söylemekten de çekinmiyordu. Onu hayal kırıklığına uğrattığını düşündüğünü Connor'a söylemesi bunun kanıtıydı.

Connor, Brenna'nın onun bu konudaki fikrini öğrenmek istemesine çok şaşırmişti. Kırılğanlığını saklamaya çalışmamıştı.

Evet onu şaşırtmış ve genç adamı hayal bile edemeyeceği kadar memnun etmişti.

"Connor bana söz vermiştin..."

"Oğullarım olmasını istiyordum."

Brenna, "Ve kızların," diye hatırlattı.

Connor, "Ve kızlarım," diye tasdik etti. "Bunu sana daha önce söylemiştim."

Brenna, onun yüzüne bakmak için dönmeyi denedi. Ama genç adam ona daha sıkı sarılıp, hareket etmesine engel oldu.

O da vazgeçti; başını eğip, yanağını Connor'ın koluna dayadı ve gülümsedi. Kocasının kolu, taş gibi sert ama sıcacıktı. Yüksek sesle esnedi.

"Ama neden benimle evlendin? Buralardan bir kadınla evlenebilirdin."

"Sen bana evlenme teklif etmiştin."

"Lütfen bunu neden olarak gösterme. Bir çocuktan verdiği sözü tutmasının beklenmeyeceğini ikimiz de biliyoruz."

"Evet, doğru."

"Sanki o gün söylediklerimi hatırlıyor musun? Eminim ki..."

Connor, sadece o gün Brenna'nın babasıyla konuştuklarını tüm ayrıntılarıyla hatırlıyordu. Tedirgin olmuştu. "Beni bütün gece uyutmayacak mısın?" dedi.

"Asla böyle bir niyetim yok. Sadece, benimle evlenmenin babamla ilgisi olduğunu düşünerek endişeleniyorum. Bu doğru mu?"

Genç adam, "Hayır," diye cevap verdi. "Benim kavgam MacNare ile. O, Quinlan'ın ailesine saldırdı. Evlerini yak-

...ekinlerine zarar verip, hayvanlarını öldürdü. Onların topraklarını kendi topraklarına katmak istedi. Bunu duyduktan çok kısa bir süre sonra, adamlarımdan biri daha gelip, MacNare'nin aynı şeyi kendi ailesine de yaptığını söyledi."

"Adamların sana sadık oldukları için, sen de onların adına savaşmaya karar verdin öyle mi?"

"Evet."

"Başka sebepler de olmalı. Eminim ki geçmişte başkaları da sana benzer şikayetlerle gelmişlerdir. Her seferinde evlenecek olsaydın, şimdiye kadar on tane karın olurdu."

"Evet, başka bir neden daha var ama bundan şimdi söz etmek istemiyorum."

"Bir gün anlatacak mısın?"

"Evet."

"Peki öyleyse. Bizim evliliğimizin bu savaşla ilgili olduğunu mu söyleyeceksin?"

"Bu çok basit bir şey, Brenna. MacNare seni istiyordu."

"Sen de beni onun elinden aldın, değil mi? Neden beni öldürmedin?"

"Ben kadınları öldürmem."

"Sana hakaret etmek istemedim. Kadınları öldürmediği söylüyorsun ama onları kullanmakta sakınca görmüyorsun, değil mi?"

"Gerektiğinde evet."

"Niçin onunla savaşmaya devam etmekle yetinmedin? Kayıpların çok mu önemliydi?"

"Bizim bölgemizde doğup büyümüş bir insanın kalbinde intikam duygusu varsa, hiçbir kayıp önemli değildir. Ama yine de, ben şanslı sayılırım. Yaralananlar oldu ama adamlarımdan hiçbiri ölmedi. Ağabeyim bana, bu kan davasını durdurmamı emretti. Alec, bizim yurdumuzda bir arabulucu konumundadır. Haklı bulduğu şeylerin uygulanmasını sağlayacak güce de sahiptir. Seninle evlenmek, benim düşmana son..."

"Hakaretindi, değil mi?"

"Bu açıdan bakarsan, öyle olabilir."

“Senin açımdan hakaret nedir?”

“Bir insanın ekinlerine zarar vermek, iyi atlarını öldürmek bunlar hakarettir. Bir askeri öldürmek ise çok daha ciddi bir şeydir. Bana kalırsa, sen galiba evliliğe fazla değer veriyorsun. Tam bir kadın gibi düşünüyorsun.”

“Ben olsam, işleri asla bu kadar büyütmezdim.”

“Ben babamın oğluyum. Aynı zamanda da gerçekçi biriyim.”

Ona gerçeği söylemişti. Brenna istemişti bunu ve şimdi birden, içinden yine ağlamak geliyordu.

Gerçekçi olmaya çalışıyor, başına daha da kötüsünün gelmiş olabileceğini düşünüyordu. Daha kötüsü ne olabilirdi? Şu anda bunu bilmiyordu. Kullanılmış olmak hoşuna gitmemişti. Ama Connor’ın bunu anlayabileceğini sanmıyordu.

“Gelecekte gerçekçi olmayı öğreneceğim,” diye fısıldadı. Sesi titriyordu. Uzun bir süre, tek kelime daha söylemedi. Çünkü konuşacak olursa ağlamaya başlayacağını biliyordu. Ümitlerini ve düşlerini nasıl yaraladığını Connor’a belli etmektense ölmeyi tercih ederdi. Bir daha kendisini incitmesine fırsat vermeyecekti. Eğer gerçekçi olmak, duygularından ve yüreğinden vazgeçmek demekse Brenna, Connor’dan daha gerçekçi olacaktı.

Ne kadar saçma düşündüğünü fark etmesi uzun sürmedi. Sevgisiz yaşamak istemiyordu. Bu da Connor’ın davranışları değiştirmesini gerektiriyordu. Brenna bunu nasıl başaracaktı?

Durum hiç ümit verici değildi ve güneşli bir günde yağmur yağdırmak kadar imkânsız görünüyordu. Ağlamaya başlayacağını hissedince, gözlerini samsıkı kapadı ve akşam duasına odaklandı. Bunun düşüncelerine egemen olacağını umuyordu.

Connor’a gelince, o, saçma sapan suçluluk duygularına kapılmamak için, genç kızı ne kadar kırdığını düşünmemeye çalışıyordu. Gerçeğin tümünü değil de, bir parçasını Brenna’ya söyledikten sonra, bu sözlerin, onun kadar duygusal bir kadına ne kadar soğuk görünmüş olabileceğini fark etmişti. Genç

in onu anlaması mümkün değildi ve Connor ona daha önce anlatmayacaktı.

Connor’ın MacNare’ye duyduğu nefret yüreğini yakıyor, kemiriyordu. Hâlâ, onun Donald MacAlister’in ölümünden sorumlu olduğunu gösteren bir kanıt bulamamıştı, ama babasının kuşkuları doğrultusunda, MacNare ile babasının akrabalarıyla birlikte, MacAlister topraklarına yapılan saldırıdan sorumlu olduklarına inanmak istiyordu. Gerçeğin kanması yıllarca sürecektir bile olsa, bu katliamda payı olan herkesi öldürmeden önce gerçeği öğrenmeye kararlıydı. Zamanına kadar, onları rahatsız etmek için yaptığı öncemsiz saldırılarla yetinmek zorundaydı.

Alec ise onun işini zorlaştırıyordu. Ağabeyi, Donald MacAlister’in ölmeden önce söylediklerini biliyordu. MacNare’in ihanetinin kanıtı bulmak için o da çaba sarf etmiş, hiçbir delil bulamayınca bu kuşkunun temelsiz olduğuna karar vermişti. Artık, MacNare klanına karşı yapılan saldırıların sona ermesini istiyordu. Connor, ağabeyini dinlemek konusunda olduğunu biliyordu. Bu nedenle, saldırılarına bir süre, Alec’in akli başına gelene kadar ara verecekti. İntikam alınmadıkça, Connor’ın nefreti azalmayacak, artacaktı. Zamanında sonunda, o babasının oğluydu.

“Benimle evlenmeye ne zaman karar verdin?”

Connor kızın sorusuyla içinde bulunduğu ana döndü. “MacNare’nin Haynesworth’un kızlarında biriyle evleneceğini duyduğum zaman.”

Hakaretlerin sonu gelmeyecek miydi? “O halde, MacNare’ye benim gönderileceğimi bilmiyordun, değil mi? Glu Tanrım! Bunu bilmiyordun, değil mi? Benim sana evlenme teklif etmiş olmamın bu kararınla hiçbir ilgisi yoktu. Ama, aslında, MacNare ile ben evlenmeyecektim. Rachel evlenecekti.” İçgüdüsel olarak ekledi: “Haynesworth ailesinin kızlarının en güzeli.”

“Niçin o gelmedi?”

“Kral onun MacNare ile evleneceğini öğrendi ve izin vermedi. Rachel’in çok değer verdiği bir baronla evlenmesini istiyordu.”

“Bu yüzden de baban, onun yerine seni gönderdi, öyle mi?”

“Evet.”

İngiliz gelenekleri ve bir babanın kızlarına karşı bu derece ilgisiz oluşu Connor’ı dehşete düşürmüştü.

“Onunla evleneceğini ne zaman öğrendin, Brenna?”

“Bu önemli değil.”

“Cevap ver.”

“Yola çıktığım gün. Babam bana ne yapmam gerektiğini söyledi ve birkaç saat sonra yola çıktım. Sana evlenme teklif etmiş olduğum için beni almaya geldiğini düşünmememe neden olman yanlıştı.”

“Hayır, değildi. Bu işe yarayacak.”

“Nasıl?”

Genç adam, “Ağabeyim, seninle evlenmeyi niçin arzu ettiğimi öğrenmek isteyecektir,” diye cevap verdi

“Sen de ona benim sana evlenme teklif ettiğimi söylemeyi planlıyorsun, değil mi? Ama...”

Connor onun sözünü kesti. “Ağabeyim sana bana evlenme teklif edip etmediğini soracaktır.”

“Ya cevap vermeyi reddedersem?”

Bu gülünç bir düşünceydi. Kadınları bir yana bırakalım, hiçbir erkek, Kincaid’i reddedip de bundan söz edebilecek kadar yaşamamıştı. “Böyle bir şey yapmazsın,” dedi.

“Bana sevecen davranmıyorsun, Connor.”

“MacNare ile evlenmek için, bir kızının yerine diğeri ni gönderirken, baban sevecen mi davrandı sence? İtiraf et, Brenna. Onun davranışı kötüydü, benimki değil. Biz kızlarımıza böyle saygısızca davranmayız.”

“Babamın kendine göre nedenleri vardı. Bu nedenlerin çok önemli olduğundan eminim.”

“Kralınız sizin MacNare ile evlenmene izin verdi mi?”

“Ondan izin almaya vakit yoktu. Ama, memnun olacağımdan eminim.”

“Ben hiç memnun olmayacağımdan eminim. Bana daha fazla soru sorma, kadın. Artık ben senin kocan ve sahibinim.

unu unutmazsan iyi edersin. Seni bir iblisle birlikte geçireğin karanlık bir gelecekte kurtardım.”

Brenna birden o kadar öfkelenmişti ki, ağzından çıkan sözlerle hakim olamadı. “Planın başarılı oldu. Artık beni kimse temez. Hiç olmazsa, bırak ailemin yanına döneyim.”

“Bana bir oğlan doğur. Sonra gidebilirsin.”

Bu sözleri söyler söylemez pişman oldu ama geri alması mümkün değildi.

Oysa, onun geri gitmesine asla izin vermeyecekti.

ALTINCI BÖLÜM

Brenna ertesi gün öğlene kadar ondan şiddetle nefret etmeye devam etti, ama sonra gerçekçi olma kararını hatırladı. Bu aşağılık adamla geçinmek zorundaydı; başka çaresi yoktu. Ayrıca uzun süre acı içinde kıvranacak bir kız da değildi. Düşünecek daha heyecan verici şeyler vardı.

Gerçi Connor ona bir erkek çocuk doğurduktan sonra gitmesine izin vereceğini söylediğinde o kadar büyük bir öfkeye kapılmıştı ki, onu asla affetmeyeceğini düşünmüştü. Bu adam, nasıl bir canavardı ki onun çocuğunu terk edebileceğini düşünüyordu? Ama, aslında o bir canavar değil, sadece bir erkekti. Üstelik, inatçıydı; hiç gerçekçi değildi ve cahildi.

Aldığı bu öldürücü yaranın kapanması için yeterli süre geçmemişti ama akşam olduğunda, Connor'a en azından daha önceki kadar düşmanca bakmıyordu.

Kısa bir sürede çok yol aldığını düşünüyordu. Artık kocasına kin beslemiyordu. Connor'ın o kadar da kalpsiz ve duygusuz olmadığını fark etmeye başlamıştı. Gilly ile o da Brenna kadar ilgiliydi. Brenna'nın kısırağı ayak uydurabilsin diye atını yavaşlatıyor, Brenna'nın yanından ayrılmıyor, arada sırada yüzünde endişeli bir ifade belirliyordu.

Brenna'nın üzerinden geçerken czmeye kıyamadığı yemyeşil yoncalar ve mor süpürgeotları ile kaplı bir çayırı geçtikten sonra, Connor atını iyice yavaşlattı ve ormana girdikten hemen sonra durdu.

"Quinlan, diğerlerini de al ve önden git. Bizi tepenin zirvinde bekleyin," dedi.

Brenna, Quinlan'ın yüz ifadesindeki şaşkınlığı fark etmiş. Sanki efendisine itiraz etmek ister gibiydi, ama Brenna'ya ayarak baktıktan sonra yoluna devam etti.

Brenna'nın, adamın kendisine neden acıyarak baktığını merak etmesine gerek kalmadı. Connor, adamları gidinceye kadar bekledi. Sonra, Brenna'yı yüzüne bakmaya mecbur etti. O kadar öfkeli görünüyordu ki kız göz yerine iki buz parçasına bakmakta olduğunu düşündü.

"Bana surat asmaktan hemen vazgeç."

Brenna, cevap vermek için, Connor'ın onu bırakmasını bekledi. "Sana surat astığının farkında bile değilim. Bu yüzü sen mi durdurdun?"

Connor, "Hayır, diye cevap verdi. "Sana bir şey sormak istedim."

"Sor."

"Hâlâ canım acıyor mu?"

Brenna, o anda utanç içinde önüne baktı. Bir anda yüzü kıpkırmızı olmuştu.

"Cevabını bekliyorum."

"Bundan söz etmek zorunda mıyız?"

Connor yine, "Cevap ver," diye emretti. Ama, bu kez sesi daha yumuşaktı.

"Hayır, canım acımıyor."

"Sana çok mu kaba davrandım? Çok mu canını yak?"

"Ben iyiyim gerçekten. Lütfen benim için endişelenme."

"Brenna benden utanmaktan vazgeçer misin?"

"Bunu ben de içtenlikle istiyorum."

Connor tedirginliğine rağmen farkında olmadan gülümsemişti. Kız çaresiz görünüyordu.

Öte yandan, onun doğruyu söylediğine hâlâ inanamıyordu; bu yüzden de konuyu kapatmaya niyeti yoktu.

"Eğer acı duymuyorsan, eğerin üzerinde neden bu kadar tedirginsin?"

Brenna, Connor'ın bunu fark etmiş olmasına şaşırılmıştı.

Birlikte yol alırken genç adam ona doğru dürüst bakmamıştı bile.

“Bu kadar iyi bir gözlemci olduğumu bilmiyordum.”

“Ben her şeyi fark ederim. Diğerleri de öyledir. Yoksa benim yanımda olmazlardı. Hayatta kalmamızın sebeplerinden biridir bu.”

“Kalbimi kırdığını da fark ettin mi?”

“Öyle bir şey yapmadım.” Connor sıkıntılı görünüyordu.

“Kavga ettik ve...”

“Kavga etmedik.”

“Ne yaptık öyleyse?”

“Sen sorular sordun; ben de cevap verdim.”

Gerçekten anlamıyordu. Bunu fark etmek Brenna’yı şaşırtmış, öte yandan gelecek için içinde, çok zayıf da olsa bir umut belirmişti.

Belki de Connor acımasız ve kalpsiz değil, sadece cahildi. Bu keşif onu birdenbire büyük ölçüde rahatlattı.

“Benimle ilgili başka neler fark ettin?”

Connor, gökkuşağı renklerine boyanmış bir çayırda gezerken nefesini tutuşunu, arkasından o ışık saçan gülümsemesini, sonra da Connor adamlarını yavaşlatmamak için durmadığında surat asışını ve onunla ilgili her şeyi fark ettiğini söylemek istedi.

“Bana her baktığında kaşlarını çatığımı fark ediyorum.”

Kız içini çekti. “Kalbimi kırmak gibi bir niyetin olmadığını anlamamıştım. Kavga ettiğimizi sanıyordum ama sen şimdi bana bunun böyle olmadığını açıkladın.”

Genç adam, başını salladı. “Eğerinin üstünde neden rahat değilsin?”

Kızın utandığını itiraf etmesini sağlamaya çalışıyordu.

Brenna, “Hafif bir sızı duyuyorum,” diye fısıldadı. “Rahat edebilmek için ağırlığımı sağa sola kaydırmaya çalışıyorum.”

Connor kızı Gilly’nin üzerinden çekip aldı ve kucağına oturttu. Çenesini onun başına dayadı. “Şimdi daha rahat mısın?”

“Evet, teşekkür ederim.”

“Sana bu akşam dokunamayacağım, değil mi?”

Hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Ancak, Brenna ona inanmıyordu. Sonra, onun şaka yapıyor olabileceğini düşündü ve gülümseyip gülümsemediğini görmek için başını kaldırıp yüzüne baktı ama Connor’ın yüz ifadesinden bir şey anlamak mümkün değildi.

“Bana tekrar dokunmak mı istiyorsun?”

“Elbette. Bu seni neden şaşırttı? Sana beni hayal kırıklığına uğratmadığımı ve en kısa zamanda çocuklarımız olmasını istediğimi söyledim.”

Kız geri çekilerek ondan biraz uzaklaştı. “Ama şeyden... benimle birlikte olduktan hemen sonra... Bana hayal kırıklığına uğratmadığımı söylediğin halde pek mutlu olmadığımı da biliyorum.”

“Niçin böyle düşünüyorsun?”

“Benden uzaklaştın. Orada yokmuşum gibi davrandın. Şimdi kendimi iyi hissetmem için bunun aksini söylemene gerek yok. Zaman içinde seni memnun etmeyi öğreneceğim.”

“Aman, yapma kadın. Bunu yaparsan beni öldürürsün.”

Brenna kıpkırmızı oldu. “Yani... mutlusun, öyle mi?”

Connor derin derin içini çekti. Kızın neden, ısrarla, bunu itiraf etmesini istediğini anlayamıyordu.

“Evet,” dedi.

“Bana neden söylemedin bunu?”

“Niye söyleyecektim ki?”

Brenna öfkelenmemek için, Connor’ın kadınların duyguları konusunda çok cahil olduğunu düşünmeyi tercih etti. “Bana birkaç güzel söz söyleyebilirdin.”

Connor ona şaşkın bakışlarla baktı ve Brenna bunun ne demek olduğunu hemen anladı. Ona kendisini rahatlatmasını istediğini söylediğinde de aynı bakışlarla bakmıştı.

“Senin ne istediğini tahmin edemem. Bunu bana söylemen gerek, Brenna.”

Brenna başını salladı. “Artık güzel sözlere ihtiyacım yok.”

Bu nedenle şaşkın şaşkın yüzüme bakmaktan vazgeç. Şimdi aklıma geldi. Ben de sana iltifat etmedim ama kesinlikle de hayal kırıklığına uğramadım.”

“Biliyorum.”

Brenna onun bu küstahça sözünü duymazdan geldi. “Ben- ce şu andan itibaren yeniden başlamalıyız,” dedi. Sözlerini iyice vurgulamak için başını salladı. “Evet, yapmamız gereken bu. Bu dakikadan itibaren yeniden başlıyoruz.”

Bu kız neden söz ediyordu? Neye yeniden başlayacaklar- dı? Bu kadar mutlu ve kendinden emin gözükme, Connor, kesinlikle ondan açıklama yapmasını isterdi.

Brenna, birden, Connor’ın, genç kadının özel durumu hakkında konuşmak için, adamlarını uzaklaştırmasının ne ka- dar ince bir davranış olduğunun bilincine vardı. “Benim ra- hatsızlığımı konuşmak için yalnız kalmamızı beklediğin için minnettarım. Benimle ilgilendiğin için şimdi kendimi daha iyi hissediyorum.”

“Durmamızın nedeni bu değildi.”

Kız öylesine hayal kırıklığına uğramış göründü ki, Connor gerçeği yumuşatmaya karar verdi.

“Bu durmamızın sebeplerinden sadece biriydi. Ama baş- ka bir şey daha var. Seninle atın hakkında konuşmak istiyorum.”

“Gilly çok yoruldu, değil mi?”

Connor, “Evet,” diye onayladı. “Onu burada bırakacağız. Son yamacı turmanamaz.” Brenna’nın, hayır anlamında, şid- detle başını sallamasını görmezden geldi. Karısı hâlâ kocası- na itiraz etmenin alışılmış bir şey olmadığını anlayamamıştı. Onun bunu bir gün anlayacağını umdu.

“Neredeyse yere yığılmak üzere.”

Brenna, Connor’ın Gilly’nin durumu konusunda haklı ol- duğunu biliyordu ama kocasının ondan istediği şeyin imkan- sız olduğunu anlamasını istiyordu.

“Gilly’yi bana yıllarca önce ağabeyim hediye etti. Bu atı çok severim. Onu arkada bırakamayacağımı anlayacağından eminim. Gilly biraz dinlenip gücünü toplayana kadar burada bekleyemez miyiz?”

“Hayır.”

“Lütfen mantıklı ol.”

“Ben mantıklıyım. At sahip olmadığı bir gücü yaratamaz. O böyle zorlu bir yürüyüş için yetiştirilmemiş.”

“Ama eğer biraz oyalanırsak...”

“Burada durmamız çok tehlikeli. Adamlarımın hayatı mı atınki mi daha önemli?”

Brenna’nın omuzları çöktü. Yenilmişti. Bu kadar da man- tıklı bir neden ortaya koyduktan sonra, onu kararından cay- dırmaya çalışmanın anlamı yoktu.

“Haklı olduğumu biliyorum,” diye fısıldadı. “Askerlerine bir şey olursa kendimi asla affetmem. Gilly’yi zorlayacak olursak da yaralanabileceğinin bilincindeyim. Bencil davran- dığımı anlıyorum. Onu nereye bırakacağız?”

“Burası onu bırakabileceğimiz en iyi yer.”

Brenna yine başını sallamaya başlamıştı. Connor sinirlen- di. Onun kararlarına güvenmeyi öğrenmeliydi.

İlk karşılaşmalarından beri genç kız gerçekten çok değiş- mişti. Hatta tamamıyla değiştigi söylenebilirdi. İlk karşılaş- tıkları anda, şüphesiz korkudan, birkaç anlaşılmaz kelime mi- rıldanmakla yetinmiş, onun yüzüne bile bakamamıştı. Oysa şimdi genç adamdan hiç korkmadığı açıkça belliydi. Connor, bu değişime üzülmeyi itiraf etmek zorundaydı. Çünkü kendisine her bakışında tir tir titreyen bir kadınla evli olmak hoşuna gitmezdi.

O Brenna’nın tanıdığı diğer kadınlar gibi olduğunu san- mıştı ama yanıldığını anlıyordu. Bu kız kimseye benzemi- yordu. Muhteşemdi, eşsiz bir kızdı. Fazla güzeldi. Connor’ın aklını başından alıyordu. Onun gözü pekliği Connor’ı heye- canlandırırsa da, ona hayatındaki tüm ayrıntılar konusunda fik- rini hemen söylemese daha iyi olurdu. Kocasıyla atı hakkında tartışması buna örnekti. Maalesef, başka örnekler de vardı. Ah, ne yazık ki bu örnekler sayılamayacak kadar çoktu.

“Gilly kendi başına hayatta kalmayı başaramaz. Beni din- le, Connor. Bunu anlamayı istiyorum. Biraz öfkelenmiş gö- rünüyorsun. Seni sinirlendirecek bir şey mi söyledim?”

Connor cevap vermeden önce, içinden ona kadar saydı. Gittikçe büyüyen öfkesini bastırmayı umuyordu. Sonra, zehir gibi bir sesle, "Bana seni iyi dinlememi mi söyledin?" diye sordu.

Genç kadın, zarif bir hareketle omuz silkti. "Öyle demiş olabilirim," diye itiraf etti. "Ve bu seni sinirlendirdi, öyle mi? Bu yüzden mi çeneni böyle kasıyorsun? İstersen özür dileyebilirim."

Connor şüphe uyandıracak kadar yumuşak bir sesle, "Beni iyi dinle," diye emretti. "Kocanla böyle konuşamazsın. Ona seni iyi dinlemesini söyleyemezsin." Sözünc devam etmek için, kızın başını sallayarak onaylamasını bekledi. "Sana kızmadım ama Tanrı biliyor ki sabrımı taşıyorsun."

Brenna onun Gilly konusundaki fikrini değiştirmesini istiyordu. Bu nedenle şu anda onunla tartışmanın iyi bir fikir olmadığını düşündü. Susmak zorunda kaldığı için kendini ölecek gibi hissetti. Connor öyle inatçı bir adamdı ki her şeyin sadece kendi istediği gibi olmasını istiyordu. Ama, öte yandan da onun kocasıydı ve Brenna onunla geçinmeye çalışmalıydı. Connor kızmadığını söylüyorsa, aksi açıkça belli olduğu halde bunu kabul edecekti. Yanağındaki kas seğiriyordu, Tanrı aşkına, bu tedirgin olduğunun belirtisi değil de neydi?

Bu adamla geçinmeye çalışmanın kendisini öldüreceğine karar verdi. Daha az kibirli olmayı öğrenmezse bu Connor'ın da sonu olacaktı.

"Açıkladığın için teşekkür ederim," dedi. Sözlerinde pek samimi görünmüyordu ama kekelemedi de. Bu önemliydi, değil mi?

"Sana sadece Gilly'nin şımartılmış ve nazlanarak büyütülmüş bir hayvan olduğunu söylemek istemiştin. Yiyecek aramayı bilmez."

Connor bu sözleri duyunca iyice öfkelenildi. Karısı sanki bir çocuktan söz ediyordu.

Daha sert davranmaya karar verdiği anda, genç kadın eliyle onun yanağına dokundu. Connor'ın yüzünü sanki bir

keleğin kanatları okşamıştı. Lanet olsun kahretsin, Brenna ten büyüleyici mavi gözleri ve yüzündeki masum ifadeyle öfkeli bir meleğe benziyordu. Connor bu dokunuşun onu kendü düşüncelerinden uzaklaştırmayı amaçladığını biliyordu ve işi oldu da.

Düşünebilmek için kızın elini tuttu. Karısı saçmalıyordu bette, ama bunu ona söylemenin yanlış olacağını bilincindeydi. Bu sadece, genç kadının onu ikna etme çabalarını artırmasına neden olacaktı; o kadar.

Durumu idare etmesi gerekiyordu ama ne yazık ki bu konuda hiç yeteneği yoktu. Ters ters, "Gilly'ye bir şey olmaz," dedi.

"Olur. Gilly ölecek."

Connor, öfkelenildiğini belli etmeye çalışarak, "Benimle tartışmaktan vazgeç, Brenna," dedi.

Genç kadın hiç etkilenmemiş, zerre kadar korkmamıştı. "Ben seninle tartışmıyorum; sadece sana Gilly'nin benim için ne kadar önemli olduğunu anlatmaya çalışıyorum. O benim ailemin bir ferdi gibidir. Hatta ona ağabeyimin adını verdim."

Connor soğuk bir sesler, "Ağabeyin buna bayılmıştır," dedi.

Brenna bu sözlerdeki küçümsemeyi anlamazdan geldi. "Hayır, Gillian önce bundan hiç hoşlanmadı ama sonra alıştı. Ona bakacak sevecen bir tanıdığın yok mu?"

"Sence benim sevecen bir tanıdığım olabilir mi?"

Connor onu ne kadar tahrik ederse etsin, Brenna öfkesine hakim olmaya kararlıydı. Ne de olsa, söz konusu olan Gilly idi; ve kendisi ondan sorumluydu.

"Ben ona bakabilecek birini tanıyorum," dedi.

"Hayır, onu İngiltere'ye geri götürmeyeceğiz. Quinlan'ın ailesi buraya oldukça yakın bir yerde yaşıyor. Kaybettikleri şeyleri telafi ettim. Şimdi her şeyleri var. Ama sen bu işin peşini bırakmayacaksın, değil mi?"

"Eğer sen bu işin peşini bırakmamı söylersen, bunu yapmayı denerim. En azından, kararını vermeden önce son bir kez daha düşünür müsün?"

Connor sonunda razı oldu. "Ben mantıksız bir adam değilim. Bu yüzden, bu konu hakkında biraz daha düşünmeyi karar verdim," dedi..

Aradan bir dakika bile geçmeden de, Quinlan'ın babasının Gilly'yi seve seve kabul edeceğini itiraf etti.

Brenna o kadar sevinmişti ki kollarını Connor'ın boynuna dolayıp onu öptü. Bunun sadece minnetini belirten kısa bir öpüş olmasını planlamıştı ama çok farklı bir davranış sergiledi. Aslında bu tamamen Connor'ın suçuydu. Çünkü ona harika bir öpüşmenin nasıl olduğunu öğretmişti. Ondan öğrendiklerini uygulamaya çalıştı ve tam geri çekilip nefes alacakken Connor'ın dudaklarını dudaklarının üstünde hissetti. Bu öpücük öylesine etkileyiciydi ki Brenna birden titrediydi. Connor daha çok, daha çok zevk almaya odaklandıkça Brenna daha cüretkar davranmaya başladı. Erkeği memnun etmeye çalışırken, giderek vahşileşti; dili genç adamın ağzının içinde dolaşmaya başladı. Connor'ın dudaklarının tadına, bedeninin kokusu karışıyor, genç kız kontrolünü kaybettiğini hissediyordu.

Dış dünyayı tamamen unutmuştu. Putperest bir ordu tarafından kuşatılmış olsalardı bile fark etmeyecek ya da umursamayacaktı. Şu anda, onu kollarının arasında tutan savaş tanrısından başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Neyse ki Connor aklını yitirmemişti. Birden geri çekildi. Kızın ellerini tutup, saçlarını okşamaya devam etmesini engelledi. Bu öpüşün onu ne kadar etkilediğini Brenna'nın fark etmediğini anlamıştı. Kendini tam anlamıyla kontrol edebilecek hale gelene kadar kızın dudaklarına bakmamaya karar verdi. Ama, bunun bakmakla ilgisi yoktu ki! Olacak olan oldu. Connor tekrar kızın ağzına saldırdı. Güya bunu, Brenna onu daha ileri gitmesi için tahrik etmesin diye yapmıştı. Nihayet kızdan uzaklaşacak gücü bulduğunda ise kendine çok kızmıştı.

"Bana nerede olduğumuzu unutturuyorsun kadın."

Brenna birlikte geçirdikleri bu aşk dolu dakikalardan onun da kendisi kadar zevk aldığına inanarak gülümsedi.

Connor birden öfkeleniydi. "Tanrı aşkına, ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Öfkedeki bu ani değişiklik karşısında kızın nefesi kesildi. "Hay Allah, ne yapmıştı ki?"

Connor'ın, kendini toplamasını beklemeye niyeti yoktu. "Evet, cevabımı bekliyorum?" diye ısrar etti.

"Minnettarlığımı göstermeye çalışıyordum."

"Eğer minnettarlığını gösterme tarzın buysa, evlendiğin geyek kadar nasıl olup da el değmemiş bir kız olarak kaldırmaya merak ediyorum."

Brenna şaşırılmıştı. Kişiliği hakkında böyle aşağılık şeyler söyleyerek, böyle muhteşem bir öpüşmeyi nasıl berbat ediyordu?

Bu durum onu öfkeleniydi. "Bu gerçekten bir mucize," dedi. "Babam beni sürekli olarak saldırdığım adamlardan ayırtmaya çalışıyordu Hepsi de çaresizdi elbette ve tıpkı senin gibi, hiçbiri öpüşlerime karşılık vermedi."

Genç kadının kocasıyla birlikte olduğu ilk geceki utangaçlığı ve korkusu, göz önüne alındığında, bu sözler gülünçtü.

Connor, onun daha ağırbaşlı davranmayı öğrenmesi gerektiğini düşünmesine rağmen, bir yandan da kızın büyük bir saretle ona itiraz etmesinden etkileniyordu. Fikrini, sadece bulduğunda söylemesi gerektiğini nasıl da anlamıyordu.

Karısı onun her söylediğine ve her yaptığına, bütün kalıyla inanmalı, güvenmeliydi.

Allah kahretsin, aslında kendisi de onun nasıl davranması gerektiğini tam olarak bilmiyordu. Daha önce hiç evlenmemişti ki. Bu konudaki tüm bilgisi gözlemlerinden ve daha önce yatağına aldığı kadınlarla yaşadığı deneyimlerden kaynaklanıyordu. Bu kadınlar ona daima minnet duymuş, hiçbir iman küstahça davranmamışlardı. Connor ise, kısa bir zaman sonra hepsinden sıkılmıştı.

Kuşkusuz, Brenna onun için büyük bir yenilikti ama ona asıl söz geçireceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Connor onu niçin öfkeleniydi istediğinden emin değildi. Belki de bağırıp çağırmasını tekrar duymak istemişti.

“Böyle saçma bir cevap vererek öfkemi yatıştıracağını mi sanıyorsun?”

“Hayır, Connor. Sadece sana duymak istediğin yanıtı vermeye çalıştım. Beni bilinçli bir biçimde, öfkeli olmaya çalıştığın açıkça belliydi. Bunu başarmana izin verdim, o kadar. Belki, daha sonra bana teşekkür edersin.”

Connor’ın gülümsemesi onu ele verdi. “Niçin rahatsız olduğumu gerçekten anlamıyorsun, değil mi?”

Onun memnun olmuş görünmesi Brenna’nın hiç de hoşuna gitmemişti. “Hayır, anlamıyorum. Ama, senin bunu bana söyleyeceğini hissediyorum.”

“Benden izin almadıkça beni öpmen uygun değil.”

Brenna sinirlendi. Omurgasının kasılmaya başladığını hissediyordu. “O halde, ileride seni pek öpemeceğim.”

“Hayır kadımın, öpeceksin.”

Connor onun başını göğsüne çekince, konuşma birden kesildi.

Genç kadın, “Yapma lütfen,” dedi. “Kabalık ediyorsun.”

Connor onun bu sözlerini duymazdan geldi ve geceyi geçirmek için durana kadar onunla bir daha konuşmadı.

Brenna’nın Gilly’nin diğer atların arasında olmadığını fark etmesini bekliyordu. Büyük bir olasılıkla, genç kadın bunu fark edince çılgına dönecek, belki de ağlayacaktı. Ama Connor, karısı ağlamaya başlamadan onu engellemeye kararlıydı.

Oysa Brenna ona hiçbir şey söylemedi ama Connor onun yüzündeki ifadeyi görünce, *keşke bağırıp çağırıyaydı*, diye düşündü. Kızın gözlerindeki acı çok daha üzücüydü.

Akşam yemeği boyunca kızı üzüntüsüyle baş başa bıraktı çünkü davranışlarının nedeni konusunda ona hesap vermemeye kararlıydı. Ama bir saat sonra, fikrini değiştirdi. Brenna’nın o atı çok sevdiğini, bu nedenle bir kereye mahsus olmak üzere bir açıklama yapması gerektiğini düşündü. Kendini bunun bir istisna olduğuna inandırmaya çalıştı. Lanet olsun, bu kız o atı ailesinden biri gibi görüyordu.

Onu suyun başında yalnız yakalayana kadar bekledi.

“Brenna, seni aldatmadım. Bana böyle bakmanı istemiyorum. Gilly’yi bir adamımla Quinlan’nın ailesine gönderecek zaman yoktu.”

“Anlıyorum.” Kızın sesi kupkuruydu. Connor’ın yüzüne bakmamak için, yere bakarak konuşmuştu.

Connor, “Hayır, anlamıyorsun,” diye mırıldandı. “MacNare, adamlarıyla birlikte bizi izliyordu. Onunla savaşmak zevk duyardım ama bu zevki tatmak için seni feda edemezdim. Çünkü sen de çatışmanın ortasında kalacaktın. Seni böyle bir tehlikeye atamazdım.”

Kız onun sözünü kesmek için ağzını açtığı anda, Connor elini kaldırarak onu engelledi. “Ancak, eve varır varmaz, askerlerimden birini kısırağı bulup, Quinlan’nın babasına götürmesi için geri göndereceğim.”

“Teşekkürler, Connor. Düşman yakınımızda mı?”

Genç adam, “Yeterince yakınımızda,” diye cevap verdi.

“Seslerini duymadım.”

“Seslerini duyabileceğimiz kadar yakında değiller.”

Connor için konu kapanmıştı. Arkasını dönüp yürüdü.

Ama genç kadın konuyu kapatmaya niyetli değildi. “Connor?”

“Evet?”

Brenna telaşla onun arkasından gitti ama birden durdu. Bunları anlatmaya zaman ayırdığı için teşekkür etmek ve yavaş yavaş öpmek istemişti ama yapmadı, acısı hâlâ tazeydi. Tekrar azar işitmek istemiyordu.

“Bana durumu anlattığın için teşekkür ederim.”

“Buna alışma. Hareketlerimin nedenlerini açıklamaya alışık değilim. Bunu bir daha yapacağımı da sanmıyorum.”

Her güzel anı kaba bir sözle berbat etmeye kararlı gibiydi. Ayrıca, ne zaman konuşmasını bitirse ya da bir tartışmayı bitirmek istese, arkasını dönüp yürümek gibi kötü bir alışkanlığı vardı. Bunun sonucunda da Brenna’yı peşinden koşturmakta zorunda bırakıyordu.

“Artık güvende miyiz?”

“Evet.”

Şimdi neden güvendeler, daha önce neden değildiler gibi hiçbir ayrıntı vermemişti. Ama Brenna onunla geçinmeye çalışmaktan öylesine yorulmuştu ki, ayrıntıları öğrenmek için çaba göstermek istemedi.

Derenin kıyısına gidip çabucak yıkandı. Burada su, bir gece önce yıkandığı yerde olduğundan çok daha soğuktu. Kafatası bile uyuşmuştu. Temiz çamaşırlar ve temiz çoraplar giydi. Giysilerinin içinde olduğu sandığın nerede olduğu henüz tespit edilememişti. Ancak, çantasında iki tane buruşuk ama temiz elbise daha vardı.

Soğuk gece havası kalan tüm gücünü de yok etmekteydi. Rutubetli havanın buruşukları düzelterek düşünerek tüneli bir çalının üstüne serdi ve saçını taramak için oturdu. Saçlarını örerken, akşam dualarını içinden hızlı hızlı okudu ve bitirdiğinde ayakkabılarını giyip ayağa kalkacak gücü bulması kolay olmadı.

Sıcak bir yatakta uyumanın ne kadar tatlı olacağını düşünüyordu ama sonra suçluluk duydu. Zavallı Gilly bu geceyi sıcak bir ahırda geçiremeyecekti. O sırada yabancı bir ses onu düşüncelerinden ayırdı. Sanki bir fısıltı duymuştu. Bu fısıltı suyun karşı tarafından gelmişti ama bir şey görünmüyordu. Karşı kıyı sık ağaçlarla kaplıydı ve ay ışığı ağaçların dallarını yeterince aydınlatmıyordu. Ama Brenna yabancı bir ses duyduğundan emindi.

Hiç kıpırdamadan sabırla bekledi. Gözlerini kapadı ve dakikalarca öylece durdu. Sonra yine duydu o sesi. Şimdi duyduğu ses neredeyse bir çığlık kadar netti ve çeliğin çeliğe sürtünme sesini andırıyordu. Silahlı adamlar onlara doğru geliyordu. *Tanrı yardımcımız olsun*, diye düşündü. Onların düşman olduklarından emindi. Dostlar böyle sessizce yaklaşmazlardı. Hayır, elbette böyle yapmazlar, seslenerek onları selamlarlardı.

Kaç kişi olduklarını tahmin edemiyordu ama birkaç kişiden fazla olduklarını biliyordu.

Korkusunun davranışlarına egemen olmasını engellemeye

alıştı. Bacaklarının tüm gücüyle koşarak Connor'ın yanına gitmek ve onu yaklaşan tehlikeye karşı uyararak istiyordu. Ama koşmak yerine yürümeye başladı. Ses çıkarmamaya özen gösteriyordu. Kendisi onların sesini duymuş, yaklaştıklarını anlamıştı. Şimdi gürültü çıkaracak olursa, düşmana yerini belli etmiş olacaktı.

Çok korkmuştu. Ağaçların arasındaki küçük boşluğa gence alçak sesle kocasına seslendi. Sonra onun, ağaçların arasına gittiği yerde Quinlan ile konuşmakta olduğunu gördü. Besbelli baş başa görüşmek için, diğer askerlerden uzaklaşıp ağaçların arasına çekilmişler, bir ağaç kümesinin yakınında onların bir sohbetine dalmışlardı. Bu görüşmeyi tam bir gizlilik içinde yapmayı istemiş olacaktı ki, diğer askerlerden uzak bir yer seçmişlerdi. İki erkeğin yüz ifadelerinden ciddi bir konuda konuştukları belli oluyordu. Connor Quinlan'ın söylediklerinden hoşlanmıyor gibiydi, ikide bir olumsuz anlamda başını sallıyordu.

Genç kadın telaşla onlara yaklaşıp tekrar kocasına seslendi ama o elini kaldırıp susmasını işaret etti. Ona bakmadı bile. Ama Brenna, onların konuşmalarını bitirmelerini bekleyemezdi –bekleyecek olsa, hep birlikte öleceklerdi. Bu nedenle, ondan azar işitmeyi göze alarak uzanıp Connor'ın uyarı için kaldırmış olduğu elini çekti.

Birden, Connor'ın bütün dikkati bu cüretkar davranışta odaklandı. Ama, kızın yüzünden ne kadar korktuğu belliydi. Bunu görünce, ilk andaki tedirginliği geçti.

“Ne oldu?”

“Askerler bize doğru geliyor, Connor. Kaç kişi olduklarını göremedim ama onları duydum. Gürültü etmemeye çalışıyorlar.”

Brenna, bu haberin beklediği tepkiyi yaratmadığını görünce çok şaşırıldı.

Connor gülümsüyordu. “Onları gerçekten duydun mu?” Durumun ciddiyetini henüz kavrayamadığı belliydi.

“Evet onları duydum. Dostumuz olduklarını sanmıyorum. Eğer öyle olsalardı gürültü yapmakta sakınca görmezlerdi,

değil mi? Burayı en kısa zamanda terk etmeliyiz. Neden gü-
lüyorsun? Karşımızdaki tehlikeyi göremiyor musun?”

Connor hemen harekete geçmeyince, genç kadın onun du-
rumu kavrayamadığını sandı. Brenna o ana kadar kocasının
kafasının ağır çalıştığını fark etmemişti. Ne yazık ki arkada-
şının da öyle olduğu anlaşılıyordu. Hatta, o daha da beterdi.
İçinde buldukları korkunç durumu anlamakta güçlük çeki-
yor olacaktı ki gülüyordu.

Brenna çaresizlik içinde ellerini havaya kaldırmak istedi
ama ovuşturmakla yetindi. “Connor, ben... endişeliyim.”

“Endişeli olman için hiçbir sebep yok.”

Connor genelde kadınların görünüşüne pek dikkat etmezdi
ama şimdi karısının saçlarına bakmaktan kendini alamıyordu.
Ne yapmaya çalıştığını anlayamıyordu. Dürüst olmak gere-
kirse, daha önce hiç böyle bir saç modeli görmemişti.

Ama o daima kurnazca davranmak isterdi ve Brenna'nın
alıngan biri olduğunu biliyordu. Bu nedenle, tenkit eder gö-
rünmemeye özen göstererek, ona saçına ne yaptığını sordu.
“Tanrı aşkına, saçlarına ne yaptın böyle, kadının? Onları dü-
ğümleyerek başının üstüne mi bağlamaya çalıştın?”

Brenna, Connor'm kendi görünüşü hakkında konuşmak
istememesine inanamıyordu. “Saçımın örgüsü mü? Saçımın ör-
güsü hakkında mı konuşmak istiyorsun?”

“Ha, o bir örgü mü? Anlayamamıştım.”

Genç kadın geri geri giderek ondan uzaklaşmaya başladı.
Başını birkaç kez salladı ve her sallayışında örgülerden biri
açıldı. “Ne kadar endişeli olduğumu göremiyor musun?” diye
bağırды.

Connor onun neden bu kadar tedirgin olduğunu anlayamı-
yordu. Yoksa ona endişelenmemesini söylediğinde kendisi-
ni dinlemiyor muydu? Yoksa söylediklerini duymuş da ona
inanmamış mıydı?

Brenna onu ne kadar tahrik ederse etsin, kızı azarlama-
yacaktı. Hayır, sadece onun içinde bulunduğu konumu anla-
masına yardım edecekti. Brenna akıllı bir kadındı. Bu uzun
sürmezdi.

“Tam olarak neden endişeli olduğunu söyler misin?”

Brenna onun anlayışsızlığı karşısında öylesine bunalmıştı
hiçbir şey söyleyemedi. Hiç kimse, bir savaşı bile, bu ka-
r geniş olamazdı.

Quinlan daha fazla susmaya dayanamadı. Kadınlar konu-
nda efendisinden daha tecrübeli olduğunu biliyor ve doğal
olarak, ona akıl verip karısının duygularını daha fazla incit-
mesini engellemek istiyordu. “Sanırım eşiniz, bize doğru gel-
mekte olan askerler konusunda hâlâ endişe duyuyor. Tehlike-
ye olduğumuzu düşünmüş olmalı.”

Brenna, hızlı hızlı başını sallayarak onu onayladığını belli
kime çalıştı; ama Connor bu olasılığı reddetti. Kızdan göz-
rini ayırmadan, “Hayır, karım beni bu şekilde aşağılamaz,”
dedi. “Onu tehlikeden koruyacağımı bilir. Değil mi, Bren-
na?”

Hayır öyle değildi. Brenna onun herhangi birini koruya-
k güçte olup olmadığını nereden bilebilirdi? Cehennemden
ölen bir savaş tanrısı gibi görünmesi öyle olduğu anlamına
gelmiyordu. Ancak, bu düşüncelerini onunla paylaşmanın iyi
bir fikir olmadığını biliyordu. Kocasının kendisine bakışını
ördü ve çok daha akıllıca bir seçim yaparak, onu sakinleştir-
mek için, olumlu anlamda başını salladı.

O zaman, saçlarındaki bütün düğümler çözüldü ve altın
renge bukleler, Connor'un görmek istediği gibi, omuzlarına
öküldü.

Brenna onların yanından ayrılmak üzereyken, birden ger-
çeği gördü. “O adamların orada olduğunu biliyordun.”

Connor ona baktı ama hiçbir şey söylemedi.

Genç kadın, “Bunu ne zamandan beri biliyordun?” diye
sordu.

“Bize katıldıklarından beri.”

“Yani onlar senin düşmanların değil, öyle mi?”

“Elbette hayır.”

“Bunu neden bana söylemedin? Söylemeliydin.”

“Söylemeli miydim?”

“Önemli şeyleri karına söylemelisin.”

Connor başını salladı. Böyle fikirler bu kadının aklına nereden geliyordu? “Ben öyle düşünmüyorum.”

“Ben düşünüyorum.”

Connor, Brenna'nın kendisine kafa tuttuğuna inanamıyordu. Ona sert sert baktı ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

Quinlan bunun ne demek olduğunu biliyordu. Efendisi öfkelenmeye başlamıştı. Onun, sonradan pişman olabileceği şeyleri söylemek üzere olduğunu hissediyordu. Quinlan, Connor'ın arkadaşı olduğu için bunu engellemeliydi. “Leydim, üzerinize bir atkı alsanız iyi olmaz mı?” dedi. “Eşiniz üşüyüp hasta olmanızı istemez.”

Brenna onu duymamış gibiydi. Bütün dikkati kocasında toplanmıştı. Aralarındaki gerginlik giderek artıyordu. Gözleri birbirine kilitlenmişti. Connor'ın meydan okuyor, genç kadımlar küstahça parlıyordu. İkisi de alttan almak niyetinde değildi.

Quinlan hanımının dikkatini başka yöne çekmek için ikinci bir girişimde bulundu. “Hava bu gece çok nemli. Şiddetli bir fırtına kopacağına benziyor,” dedi. Son cümlesi başarılı oldu. Leydi Brenna sonunda ona baktığında rahatladı ve iç geçirdi.

Genç kadın, “Elbette yağmur yağacak,” dedi. “Bu uzun ve bize cehennem azabı çektiren güne uygun bir son. Sandığımı gördün mü, Quinlan? Kalın pelerinine ihtiyacım olacak.”

Connor, “Benim atkımı örtersin,” dedi

Sesini yükseltmemişti ama Brenna, Connor sesini yükseltmiş gibi davranarak biraz geriledi; ondan biraz uzaklaştı. Askere, “Sandığım, Quinlan,” diye hatırlattı.

Onu eyerinizle birlikte yolda bıraktık, Leydim.”

“Lütfen gidip onu alır mısın?”

Quinlan cevap vermeden önce, Connor'ın karısının bu isteğine karşı tepkisini ölçmek için ona baktı.

Efendisi başını salladı ama inatla susuyordu. Quinlan'ı kendi kararını vermesi için yalnız bırakmış gibiydi. “Gidip onu almam mümkün değil. Onu yolda bırakalı saatler oldu. Şimdi oradan çok uzaktayız.” Kızın bakışındaki ifadeyi gö-

nce çabucak, “Onu bırakmak zorundaydık,” diye ekledi. “Araba, o sandığın ağırlığıyla o dar yolu tırmanamazdı.”

“Onu niçin benim iznimi almadan yolda bıraktınız?”

Quinlan, “Eşinizin emriydi,” diye açıkladı. Bu önemli gerek karşısında, bu konunun bir daha açılmamak üzere kapanacağını sanıyordu ama yanılmıştı. Leydi Brenna konuyu kalamaya razı değildi.

“O sandığı yanıma almamın önemli bir nedeni olabileceğini de aklına gelmedi mi?”

Brenna ona, vereceği cevabı düşünmesi için zaman tanıyıcıydı, belki Quinlan mantığa ters düşmeyecek bir şeyler söyleyebilirdi ama genç kadın bunu yapmadı. Gittikçe daha fazla öfkelenerek sesini yükseltiyordu. “O sandığı bana kız kardeşim Joan verdi. Onun içine çocuklarının giysilerini koymayı tasarlıyordum. Benim için çok değerliydi.”

Quinlan birden kendini, bir İngiliz erkeğinin her aynaya baktığında hissettiği gibi, karamsar ve yetersiz hissetti. Tekrar efendisine döndü. Ona sert sert bakarak hafifçe dürtüp tartışmaya katılmasını ima etti. Sonuçta, bu çılgın kadınla Quinlan değil Connor evliydi. Karısının uğradığı hayal kırıklığının cezasını o çekmeliydi.

Oysa Connor hâlâ taş gibi sessiz duruyordu.

Quinlan, “Leydim, sandığı bırakmak zorundaydık. Bu gerekliydi,” dedi. “Değil mi, Efendim?”

Kocasının ne söyleyeceği Brenna'nın umrunda değildi. Öyle canı sıkındı ki, şu anda kimseyi dinlemek istemiyordu. Son günlerde kendisine yapılan haksızlıklar artık çığırından çıkmıştı. Genç kadın kocasından kısa bir süre için olsun uzaklaşmazsa avaz avaz bağırmağa başlayacağından korktu.

Arkasına dönüp yürümeye başladığında aklına bir şey geldi ve aniden durdu.

“Ya eyerim, Quinlan? Onu da mı yolda bıraktınız? Sevgili kardeşim Rachel'in bana ödünç verdiği eyeri?”

Connor, soğuk bir sesle, “Kendine ait bir eğerin yok muydu, Brenna?” diye sordu.

“Hayır.”

Quinlan, "Leydim, kız kardeşinizin eyerini de bırakmak zorunda kaldık," dedi.

"O eyer benim için çok değerliydi." Brenna bu sözleri fırlatarak söylemişti.

Quinlan'ın omuzları düştü. Genç kadının bunu söyleyeceğini biliyordu.

"Neden benim iznimi almadığınızı merak ediyorum."

Quinlan, içinden, tek kelime daha söylemeyeceğine yemin etti. Efendisine baktı ve onun tehditkar tavrını taklit ederek ellerini göğsünde kavuşturup sessizce beklemeye başladı.

Connor, Quinlan'ın bu davranışıyla ne demek istediğini anlamamıştı. Öylece duruyordu. Quinlan dayanamadı. "Eşinize cevap vermeyecek misiniz?" Quinlan'ın sesinden çaresizlik içinde olduğu belliydi.

Connor, Brenna'ya cevap vermeden önce ne kadar öfkeli olduğunu göstermek için arkadaşına baktı. Sonra, "Eğer her kararından önce, özellikle de önemsiz kararlar için, izin isteseydim, Laird olamazdım. Sadece merakından soruyorsun, değil mi? Kocana adamlarının yanında karşı gelmemem gerektiğini söylemiştim sana, değil mi?"

Brenna kocasının söylediklerini onaylayarak onu şaşırttı. "Evet çok merak ettiğim için sordum, ve hayır, sana asla adamlarının yanında karşı gelmemem gerekir. Bir soruma daha cevap verecek kadar sabrın var mı kocacığın?"

"Neymiş o?"

"Beni ne zaman bırakıp yoluna devam etmeyi düşünüyorsun?"

Connor'ın ruh hali bir an içinde değişti. İleri doğru tehditkâr bir adım atıp kıza yanına gelmesini emretti. Quinlan başını kaldırıp gökyüzüne baktı ve Tanrıya dua etmeye başladı. Hanımı, Connor'ın öfkesine hiç tanık olmamıştı. Gerçi Quinlan, onun Brenna'ya ya da herhangi bir kadına zarar vermeyeceğini çok iyi biliyordu ama efendisi, karısının ciddi bir biçimde kalbini kırabilirdi.

Ama acımasız olmayacağını tahmin ettiğinden karışmadı. Zaten iş isten geçmiş, yapılacak bir şey kalmamıştı. Brenna,

kocasını açıkça tahrik ederek buna neden olmuştu. Şimdi, bunu hesaplamayı kendi verecekti. Quinlan onlardan biraz uzaklaşarak, Brenna'ya kendisine yardım edemeyeceğini belli etti.

Connor'ın öfkesine yenilmeye hiç niyeti yoktu çünkü karısının yorgunluktan bitkin olduğunun farkındaydı. Gözlerinin altındaki gölgeler tükenmişliğinin belirtisiydi. Connor onun bu durumundan kendisinin sorumlu olduğunu biliyordu. Şu anda yapabileceği tek şey, onu yatıp dinlenmeye mecbur etmekti. Uyuyabilmesi için onu rahatlatmak ise biraz daha zor olacaktı. Brenna'nın gerginliğinden kurtulması gerekiyor. Belki kavga etmek bunu sağlayabilirdi. Sıkı bir kavga Connor'ı her zaman rahatlatırdı ama böyle bir durumda karısı gibi kibar ve iyi yetişmiş bir kadının neler hissedeceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Kızın kendisine sinirlenmesinde bir anlamınca yoktu. Sakinleşip dinlendikten sonra tekrar mantıklı davranmaya başlar, kocasından özür dilerdi -ya da Connor böyle olmasını istiyordu.

"Brenna, çok mantıksız davranıyorsun."

"Ben çok mantıklı davrandığımı düşünüyorum."

"Öyle mi? Peki o zaman bana böyle bir soruyu ne amaçla sorduğunu açıklar mısın? Senin azizlik mertebesine ulaşmış bir kadınle baban, seni bir yerde bırakıp gittiler mi yoksa?"

Bu soruyu kızın hayır diyeceğini bile bile sormuştu elbette.

Ama Brenna ona gerçeği söyledi. "Doğrusunu istersen, evet, bunu yaptılar." Bu sözler ağzından çıkar çıkmaz pişman oldu ama iş isten geçmişti. Bundan böyle Connor onun sevdiği annesiyle babasını daha da aşağılayacaktı.

"Beni bilinçli olarak bırakıp gitmediler; sadece unuttular. Aradaki farkı görebileceğinden eminim."

"Seni bir yerde unuttuklarına inanmamı mı bekliyorsun? İngiliz bile olsa, hiçbir anne baba çocuğunu unutup da çıkıp gitmez."

Quinlan, "Eşinizin doğru söylediği belli oluyor," diye söze karıştı. "Sizi evde mi bırakıp gittiler, Leydim?"

Brenna başını sallayarak, "Keşke söylemeseydim," dedi.

Connor, "Öyleyse, biraz abartmış olabilir misin?" diye sordu. Karısını, kendisine yalan söylediğini itiraf etmesi için zorlamayarak saygılı davrandığını düşünüyordu.

"Bu olayı fazla büyütüyorsunuz. Keşke bu konuda tek kelime bile söylemeseydim. Çünkü, annemle babam hakkında kötü şeyler düşüneceksiniz. Anlamıyorsunuz. Bu sadece iki kez oldu. Evet, beni iki kez unuttular. Onlar çocuklarını çok severler. Ama sekiz çocukları vardı ve ara sıra içimizden birini unuttukları olurdu. Bu o kadar korkunç bir şey değil. Zaten her iki seferinde de suç bendeydi. Kardeşlerimin yanından ayrılmamalıydım."

"Seni iki kez mi unuttular?" Kızın eklemiş olduğu bu küçük bilgi karşısında Connor eni konu şaşırmişti.

"Çok öfkelenmiş gibisin ama nedenini anlayamıyorum. Unutulan sen değildin, bendim ve inan ki bu beni hiç rahatsız etmedi."

"Elbette etmiştir. Tanrı aşkına doğru söyle, diğer kardeşlerini de unuttukları oldu mu?"

"Hayır ama benim onların yanından uzaklaşmak gibi kötü bir huyum vardı."

Connor mazeret kabul etmiyordu. "Bu sevgi dolu anne, baba seni nerede unutup gittiler?"

Bu kaz kafalı adam onun ne demek istediğini hiçbir zaman anlayamayacaktı. Brenna da ona açıklama yapmaya çalışmaktan sıkılmış ve yorulmuştu. Tanrı kendisini sınıyor olmalıydı. Kısa bir süre içinde deli gibi bağırıp çağırmaya başlayacağını hissediyordu.

Connor uzaklaşmaya niyetli görünmüyordu. Bu yüzden Brenna bunu yapmaya karar verdi.

Connor'ın ise niyeti başkaydı. Onun merakını tatmin edene kadar Brenna'nın bir yere gitmesine izin vermeyecekti. "Cevap istiyorum."

"Ben bu konuyu kapattım." Ancak kocasının bakışını görünce kendini cevap vermek zorunda hissetti.

"Doğrusunu istersen Connor, tıpkı bir tazının çevresinden ayrılmayan pire gibisin. Ailem beni bir çayırda tek başıma

aktı. Şimdi mutlu oldun mu? Yoksa daha utanç verici anıyı da anlatmamı ister misin?"

Kocasının cevabını beklemedi. Arkasını dönüp uzaklaşmak için izin de istemedi. Ama elinde olmadan iki adamı daıyla selamlayıp yürümeye başladı. Bu zarif selamın suçlu annesiydi. Kızlarını kibar birer hanımefendi olarak yetiştirmek için elinden geleni yapmıştı.

Brenna, Owen'ın yanından geçerken, asker ona seslendi, "Eydim, dereyi arıyorsanız, diğer tarafta."

Genç kadın ona cevap verdi ama sesi, Connor'a ulaşamacak kadar zayıf çıkmıştı.

Connor, Owen'ın yüzündeki şaşkın ifadeyi görünce, "Yine eler oluyor?" diye sordu. Asker, hanımının peşinden koşmadan önce efendisine baktı.

Connor'ın sesindeki bezginlik Quinlan'ı eğlendirmişti ama gülümsemeye cesaret edemedi. "Owen şaşırmış görünüyor. Eşiniz onu telaşlandırarak bir şey söylemiş olmalı."

Connor, "Elbette," diye cevap verdi. "Quinlan, Tanrı takıdır ki, bu kadın tam bir baş belası."

Oysa Quinlan kızın neredeyse kusursuz olduğunu düşünüyordu. Connor bu gerçeği hâlâ fark edememiş olsa da, Quinlan onun karısının arkasından hayran hayran bakışını görünce, Brenna'nın cazibesine çoktan kapılmış olduğunu anladı. Yine de Connor karısına yanlış davrandığını düşünüyormuş olmalıydı. Herhalde, bu nedenle, yüzü sürekli asıktı. Quinlan'ın gözlemlerine göre, genç kadın da kocasına karşı böyle asi davranışının nedenini anlayamıyordu.

"Topraklarımızda huzursuzluk çıkaracak," dedi.

"Buna izin veremem ."

Quinlan, "Buna engel olabileceğini sanmıyorum Connor," diye cevap verdi. "Adamlar işlerine odaklanamayacaklar. Bütün günlerini onu seyrederek geçirmek isteyecekler ve bu da onların kadınlarının hiç hoşuna gitmeyecek. Onun ne kadar güzel olduğunun farkında değil misin? Yoksa ona, bunu fark edecek kadar zaman ayırmadın mı?"

"Kör değilim. Elbette fark ettim. Dış görünüşü de uğraşmam gereken başka bir kusuru."

“Ben öyle düşünmüyorum.”

“Yüzeysel bir adam olduğun için olayı böyle görüyorsun.”

Quinlan bu hakareti bir iltifat olarak kabul edip gülümsemedi.

Owen, “Efendimiz,” diye seslendi. “Bir dakikanızı alabilir miyim? Önemli bir durum.”

Yaklaşmak için Connor’ın onayını bekledi .

“Leydim bana dereye değil sandığımı almaya gittiğini ve sonra da belki yürüyerek İngiltere’ye döneceğini söyledi. Evet, tam olarak böyle söyledi ve bunları söylerken gülümseyordu. Onu caydırmaya çalıştım ama beni dinlemedi. Sizce sözlerinde ciddi miydi?”

Connor ona cevap vermedi. Bir şey söyleseydi de Owen’nın duyamayacağı kesindi. Çünkü, Quinlan kahkahâlarla gülüyordu. Bir an, sırf canı öyle istediği için, arkadaşını itip yere düşmesini görmeyi arzuladı ama sonra ona kızmaya hakkı olmadığına karar verdi. Eğer bu kadınla evli olmasaydı, onun başına buyruk davranışları kendisini de güldürebilirdi. Ama o Brenna ile evliydi ve bu her şeyi değiştiriyordu.

Neredeyse onun zihninin nasıl çalıştığını asla anlayamayacağına düşünerek umutsuzluğa kapılacaktı. Bir an yumuşacık ve istekliyken birden inatçı ve zor birine dönüşebiliyordu. Neden daha anlayışlı olamıyordu ki? Kızın bu düşüncesizce hareketleri Connor’ın dikkatini dağıtacak. Ne zaman arkasını dönse karısı onu şaşırtacak bir şey yapıyordu ve bu da Connor’ın hoşuna gitmiyordu. Kız hiç değilse, biraz daha tahmin edilebilir bir şekilde davransa olmaz mıydı? Aslında bunu tanıştıkları anda kestirmesi gerekiyordu; Brenna tam anlamıyla kendine özgü biriydi. Connor aptal değildi ve geleceğinin parlak olduğunu görebiliyordu ama bir yandan da karısının kendisine hemen ayak uydurmasını istiyordu, Brenna bunu yapabildiği an Connor da dikkatini daha önemli meselelere verebilecekti.

Onun kafasının nasıl çalıştığını hiç anlayamayacağından korkmaya başlamıştı. Nasıl anlayabilirdi ki? Genç kadın ona

karşı çok yumuşak ve uysal davranırken, bir anda değişip inatçı ve başa çıkılmaz biri oluveriyordu.

Connor’ın bu değişimleri anlayabilmesi beklenemezdi. Çoğu erkek onun kadar sabırlı davranmazdı ama artık sabrı tükenmişti. Bir gün içinde daha fazla tahrik edilmeye dayanamazdı.

Quinlan, “Acaba Leydi Brenna yanlış yöne doğru gittiğinin farkında mı?” dedi. “Bütün gece yürümeye devam ederse, kendini Kincaid’in kapısında bulur.”

Owen, “Leydim kuzeye gittiğini biliyor,” dedi. “Bana, derenin kıyısında nöbet tutan askerleri rahatsız etmemek için büyük bir daire çizerek yoluna devam edeceğini söyledi.”

Quinlan Connor’a döndü. “Karının peşinden gitmen gerekmez mi?”

“Ağabeyimin askerleri onun fazla uzaklaşmasını engelleyeceklerdir.”

“Bana kalırsa, o, senin arkasından gitmeni bekliyor.”

Connor, “Canı cehenneme!” diye söylendi.

Ama, bir saniye sonra, fikrini değiştirip iki erkeği iterek, karısının peşinden seçirtti.

Umduğundan uzun süre yürümesi gerekti. Brenna, geceyi geçirdikleri alandan bir hayli uzakta, bir ağaca dayanmış düşünüyor, yenilgiye uğramış görünüyordu. Onu böyle görmek, Connor’ın hoşuna gitmedi. Üstelik bu durumdan büyük ölçüde kendisi sorumluydu. Onu gözyaşları içinde bulmadığı için Tanrıya şükretti.

Genç kadın, onu durdurmak için elini kaldırdı. Ama, Connor bunu umursamadı ve yanına gelir gelmez eğilip onu kucağına aldı.

Brenna’nın kurtulmak için mücadele edeceğini sanıyordu ama yanılmıştı. Karısı, kollarını boynuna dolayıp başını göğsüne dayayarak onu şaşırttı. Birdenbire, yine yumuşacık ve uysal oluvermişti.

“Ağabeyim akli başında olan hiçbir kadının benimle evlenmeyeceğini söylemişti. Eğer sen gerçekten sandığımı aramak üzere yola çıktınsa...”

“Benim akli başında bir kadın olmadığımı söyleyeceksin, değil mi? Eğer delirdimse, bu senin suçun. Sabrımı taşırdın, Connor.”

Genç adam elinde olmadan gülümsedi. Karısı ona ağır hareketler ediyordu.

“Yoluna devam etmeyi mi düşünüyorsun?”

“Hayır. Birkaç dakika yalnız kalmak istemiştım. Bunu biliyordun, değil mi?”

Hayır bilmiyordu. Ama biliyormuş gibi davranmaya karar verdi. “Evet,” dedi.

“Ama hiç yalnız kalamadım. Bunu da biliyordun.”

“Evet, biliyordum.”

“Beni izleyen o iki asker kimdi?”

“Ağabeyimin askerleri. Unutma, şu anda, Alec’in topraklarındasın.”

Brenna, böyle bir şey hatırlamıyordu. Esnedi ve daha önemli bir sorunu açıkladı. “Ayakkabılarımın tekini kaybettim. Bunun nasıl olduğunu bilmiyorum.”

Connor buna hiç şaşırmadı. Bu kız eşyalarını sürekli burada bırakıyordu. “Onu bulacağım,” diye söz verdi. “Brenna, biraz önce niçin o kadar sinirlendin, söyler misin?”

“Bana sinirlenmem için başka bir neden olması gerektiğini mi söylemek istiyorsun?”

“Evet.”

Brenna, ona durumu daha açık nasıl anlatabileceğini düşünürken, bir yandan da genç adamın ensesini okşuyordu. Connor genç kadının bunu farkında olmadan yaptığını tahmin ediyordu, ama okşayışları hoşuna gidiyordu.

“O anda beni neyin rahatsız ettiğini şimdi anladım. O zaman farkında değildim.”

Connor, gözlerini devirerek gökyüzüne baktı. Bu kızdan kolay anlaşılabilir bir cevap almak gittikçe güçleşiyordu. “Ecc?” diye ısrar etti.

“Sandığım eyerim ve kısırağım ailemin fertleri tarafından bana verilmiş olan hediyelerdi. Onları elimden almaya çalışıyorsun. Buna izin veremem. Onlardan kopmaya hazır değilim.”

“Elinden almaya çalıştığım nedir?”

“Ailem.”

“Brenna...”

Genç kadın onun devam etmesine fırsat vermedi. “Onları benden almaya çalışıyorsun, değil mi? Buna izin verirsem elimde ne kalacak?”

“Ben.”

Onun ne demek istediğini anlayınca beyninden vurulmuşu döndü. Ama gerçeği kabul etmek istemiyordu. Onun istediği, Connor değil ailesiydi.

“Ben varım.” Connor sert bir sesle, ısrarcı bir biçimde konuşmuştu.

Brenna başını kaldırıp ona baktı. Eskiden beri kendisine ait olan, tanıdık şeylere dört elle sarılma konusundaki çocukça kararlılığı önemini yitirmeye başlamıştı. Kocasının şefkat dolu, kırılğan bakışları onu büyülüyordu.

“Sen benim misin, Connor?”

“Evet, kadınım, ben seninim.”

Genç kadın kuşkularından kurtulmuştu. Gülümsedi. Connor sözlerinde samimiydi. Ya da Brenna öyle düşünüyordu. Bunun karşısında kendi yüreği de ısınmıştı. Onun bu halini tek bir kere, evlendikleri gece, kendisini kollarına alıp sevişirken görmüştü. O zaman, savaş tanrısı kaybolmuş, Brenna bir erkeğe sarılmıştı. Şimdi kocası ona bu gizemli hediyeyi bir kez daha veriyordu. Ona nasıl karşı koyabilirdi?

Connor’ın sözlerini, başını sallayarak onayladı. İçi rahatı; çünkü kutsal ve doğru bir şey yaptığından emindi. Bu, Peder Sinclair onları karı koca ilan ettiği anda, kilise ve Tanrı’nın bizzat kendisi tarafından da onaylanmıştı.

Artık gelecekte ve geçmişle bağlarını koparmaktan korkmaması gerekiyordu. Bu kararı verdiği anda harika bir şey oldu. Brenna kendi isteğiyle kocasına teslim oldu.

“Artık ben de seninim, Connor MacAlister; çünkü öyle olması gerektiğine karar verdim.”

Connor’ın kendisinden izin almadan onu asla öpmemesi konusundaki kesin emrine rağmen, bu sözlerini bir öpücükle

mühürledi. Sonra başını onun boynuna gömüp gözlerini kapadı.

Connor, bundan böyle onun söylediği hiçbir şeyin kendisini şaşırtmayacağını düşünüyordu. Karar vermişti, öyle mi? Evet, karısı böyle söylemişti.

Genç kadın, "Her şeye yeniden başlıyoruz," diye fısıldadı.

Connor, işte yine başa döndük, diye düşündü. Onun neden söz ettiğini hâlâ anlamamıştı. Ama kız onaylamasını isterse, onu mutlu etmek için bunu yapacaktı. Onun mutlu olup olmaması kendisini ilgilendirmemeliydi ama ilgilendiriyordu. Karısının yeni yaşantısına uyum sağladıktan sonra böyle garip düşüncelerden uzaklaşacağını ümit ederek teselli buluyordu.

Connor arkasındaki ağaca dayandı ve başını hafifçe eğerek karısına baktı. Genç kadın sakinleşmiş ve huzurlu görünüyordu. Bu da genç adamın ertesi günü ağabeyine söyleyeceklerini tasarlaması için fırsat bulabileceği anlamına geliyordu. Önemli olan da bu değil miydi?

"Connor?"

"Efendim?"

"Sana iyi bakacağım."

Connor bu sözler karşısında donakaldı. Bu bir hakaretti. Karısının ona bakması değil, onun karısına bakması gerekiyordu. Bu onun göreviydi. Ama, Brenna içten konuşmuştu ve genç adam, onun bu sözleri kendisini memnun etmek için söylediğini biliyordu.

Brenna bir iki dakika içinde, kocasına iyice sokularak uykuya daldı. Yumuşacık dudakları erkeğin boynuna değiyordu. Kocasına sıkı sıkı sarılması, ona mümkün olduğunca yakın olmak istemesi ve uykusunda derin derin iç geçirmesi Connor'ın hoşuna gitmişti. Genç kadın onunla kavga etmediği ve dikenlerini çıkarmadığı zaman, çok tatlı ve sevecen oluveriyordu. Ona güvenmeye başladığı belliydi. Bundan emindi. Yoksa, onun kollarında, yüzünde bir gülümsemeye uyuya kalmazdı. Connor, en çok bundan hoşlandığını fark etti.

Kucağında uyuyan karısıyla ormanda ne kadar oyalandığını bilmiyordu. Uzaklardan gelen gök gürültüsü ona gerçeği hatırlattı. Karısının kaybettiğini söylediği ayakkabıyı yerden alıp kamp yerine doğru yürümeye başladı.

Adamlarının yanına vardığında keyfi yerindeydi. Askerler, üç yetişkin adamın sığabileceği büyük bir çadır kurmuşlar, üstünü, Brenna'yı almaya giderken, sadık mütefiklerinin verdiği kalın hayvan postlarıyla örtmüşlerdi. Çadır, stratejik amaçlarla, boş alanın en uzak köşesine kurulmuştu. Kapı görevini yapacak olan aralık ise ormana bakıyordu. Böylece, genç gelin uyandığında kimsenin kendisini seyretmediğinden emin olacaktı.

Çadırın bir köşesinde, Brenna'nın dere kenarında bıraktığı eşyalar duruyordu. Connor, genç kadının çoraplarıyla ayakkabılarını bunların yanına koydu.

Kız o kadar derin uyuyordu ki, Connor onu soyarken kılmıdamadı bile. Onu yalnız bırakmalıydı ama artık çok geçti. Genç kadının iç çamaşırının bağını çözünce önü beline kadar açıldı ve Brenna'nın dolgun göğüslerinin büyük bir kısmı ortaya çıktı. Connor'ın bedeninin buna tepki göstermemesi olanaksızdı. O sabah uyandığından beri sürekli karısını düşünüyor, onu arzuluyor ve ona tekrar sahip olmak istiyordu. Uzun bir süre kendisiyle mücadele etti. Ancak, gece yarısından sonra, fırtına dışarıda var gücüyle sürerken, Brenna inledi ve yuvarlanarak kendini kocasının üstüne attı. O zaman Connor savaşın bitmediğini anladı. Genç kadın uykusunda bile tedbirli davranamıyordu.

Erkeğin eli kızın baldırlarına uzandı. Bacaklarını aralayıp ona o anda, oracıkta sahip olmak istedi. Ama sonra yaptığının bilincine vardı ve vazgeçti.

Onu üstünden indirmek için canını acıtmadan hafifçe sallayıp uyandırmaya çalıştı. Brenna doğrulup kocasının yanına oturdu. Hayvan postlarının üstüne yağın yağmurun sesi besbelli onu şaşırtmış ve nerede olduğunu anlayamamıştı. Erkeğin adını fısıldadı.

"Bir şey yok, Brenna. Haydi uyu." Connor'ın sesi öfke-

liydi. Bunu kendisi de fark edip üzül­dü. Böyle olmasını istemezdi ama kendine hakim olmakta güçlük çekiyor, kız da ona yardımcı olmuyordu. İç gömleğinin bir tarafı dirseğine kadar kaymıştı. Connor, gömleği parçalamamak için kendini zor tutuyordu. Dışarıda şimşekler çakıyor ve her seferinde çadırın önündeki aralıktan içeri ışık dolarak genç kadının güzel vücudunu aydınlatıyordu.

Brenna oturduğu yerde uykuya daldı. Connor eğer onu seyretmiyor olsaydı, hiç kimsenin bu kadar çabuk uyuyabileceğine inanamazdı.

Onu hafifçe iterek, "Yat," dedi. Ama aradan bir an geçince, daha ayrıntılı konuşması gerektiğini anladı. Çünkü kız bu sözü duyar duymaz, yine onun üstüne yığılıvermişti. Hatta, Connor'ın göğsünün üstüne o kadar hızla düştü ki, genç adam onun bu çarpma sonucunda duyduğu acıdan bayıldığını sandı.

"Üstümden çekil."

Connor'ın öfkeli sesi Brenna'yı uyandırmıştı. "Hayır," diye fısıldadı.

"Hayır mı?"

Genç kadın, "Hayır, teşekkür ederim," diye düzeltti. "Üşüyorum. Buna bir çare bulman gerekmez mi?"

Aman Tanrım, bu kadın uykusunda bile ona ne yapması gerektiğini söylüyordu.

"Ne yapmamı istiyorsun?"

"Bana sarılmanı istiyorum."

Kızın titrediğini hissetti ve hemen onun dediğini yaptı.

"Seni uyandırdım mı, Connor?"

"Hayır."

"Üşüyor musun?"

"Hayır."

Erkeğin göğsünü okşamaya başladı. Yumuşak dokunuşlarının onu sakinleştireceğini umuyordu. Belki o zaman, niçin bu kadar sinirli olduğunu söylerdi.

"Ne yapıyorsun?"

"Seni sakinleştiriyorum."

Şaka yapıyor olmalıydı? Sakinleştirmek, öyle mi? Aksine, onu yavaş yavaş çıldırtıyordu ve Connor onun bunu bilinçli olarak yaptığından emindi.

"Beni tahrik etme."

"Neyin var senin? Tıpkı bir ayı gibi davranıyorsun."

Connor bu benzetmenin üstünde durmadı. Şu anda ona, kendisini nasıl tahrik ettiğini anlatmanın yolunu arıyordu. "Böyle yaptığın zaman tekrar içine girmek istiyorum. Şimdi anladın mı niçin üstümden çekilmeni istediğimi?"

Kız kıılmadı. "Bu konuda benim fikir belirtmeye hakkım var mı?"

"Evet."

"Yani, sana hayır dersem, benim itirazıma saygı göstereceğini mi söylemek istiyorsun?"

Biraz önce bunu söylememiş miydi? "Bana hayır dersen, sana dokunmam."

Brenna parmaklarını onun göğsünde dolaştırmaya başladı. Genç adam onu engellemek için elini hemen onun clinin üstüne koydu. "Tedbirli olmayı öğrensen iyi olur, Brenna."

Brenna onun tavsiyesini duymazdan geldi. "İngiltere'de, kadınlar kocalarını reddedemezler. Annem öyle söylemişti."

"Bazı erkekler benim gibi düşünür."

Genç kadın çok şaşırmıştı. Sanki Connor ona kendi bedeni üzerinde gizemli bir hakimiyet armağan etmişti. Ama Brenna hemen daha fazlasını istiyordu. "Peki diğer konularda..."

"Hayır."

"Niçin hayır?"

"Efendinin sana verdiği emirlere karşı gelemezsin."

Brenna birkaç kez efendisinin verdiği emirlere karşı gelmiş ve hiç de kötü sonuçlar almamıştı ama bunu kocasına hatırlatmayacak kadar akıllıydı. Yine de kendini tutamayıp onun hatalı mantığını düzeltmek istedi.

"Ben bir efendiyle değil bir erkekle evlendim."

"Aynı şey."

Brenna, hiç de aynı şey değil, diye düşündü. Ah, evet, yanlarında başkaları varken nasıl davranması gerektiğini biliyor-

du. Ama yalnızken, Connor sadece onun kocasıydı. Ancak, bu konuda onunla tartışmanın sırası değildi. Connor'ın daha sakin olduğu bir anda, ona bunu anlatmayı deneyebilirdi.

"Eğer sana evet desem, bana yine dokunmanı istediğimi söylesem, sonuç yine aynı mı olurdu? Yine, tek bir kelime söylemeden bana arkamı mı dönerdin?"

Genç adam, "Elbette," diye cevap verdi.

"Boş ver, o zaman."

Kızın davranışı Connor'ı şaşırttı. Ona değer vermesinin karısını niye kızdırdığını anlayamadı.

Brenna kocasına arkasını dönüp gözlerini kapadı ve bir dua okuyarak Tanrıdan sabır diledi.

Connor doğrulup, ağırlığını kollarına vermeye özen göstererek kızın üstüne kapandı ve gözlerinin içine baktı. "Sana beni hayal kırıklığına uğratmadığımı söylemişim," dedi.

"Ama kızgındın da, değil mi?"

Evet, kızgındı ama bunun karısıyla ilgisi yoktu. Öfkesi kendisine yönelikti ve düşününce, bunun bir amacı olduğunu da fark ediyordu. Bu öfke onun kendi kırılma noktasına karşı bir savunma silahıydı. Kız, onun yüreğine dokunmaya cesaret etmişti ve Tanrı tanrıktır ki, Connor buna nasıl izin verdiğini hâlâ bilmiyordu. Allah kahretsin, bu kadından hoşlanmıyordu bile!

Connor, kendi kendine söylediği yalanı hemen fark edip homurdandı. O zaman, *olan oldu*, diye düşündü; *bunu değiştiremeyiz. Ama bundan sonra temkinli davranırsam, rahat ederim.*

"Bana cevap verecek misin?"

Genç adam eğilip onun kulak memesini dudaklarının arasına aldı ve genç kadının zevkten ürperdiğini hissedince gururlandı. "Ne sormuştun?"

Brenna, kocasının, onun endişelerini bu kadar hafife aldığına inanamıyordu. Sorusunu tekrarladı ve Connor'ın dikkatini çekmek için onu dürtükledi.

"Sana kızmamıştım."

Kızın ona inanmadığı belliydi. Karısının daha fazla övgü

beklediğini düşündü. Oysa kendisi onu mutlu etmek için ne söylemesi gerektiğini bilmiyordu. Tatmin olmuştu. İlk sevişmelerinde karısının onu mutlu ettiğini itiraf ediyordu. Connor, ikisi de doyuma ulaşmadan onu bırakmazdı. Karısı bunu biliyor olmalıydı. Genç adam, hiç kimseye hiçbir konuda açıklama yapmaya alışık değildi. Bu konuda böylesine beceriksiz olmasının nedeni bu olmalıydı. Yine de, şu anda bir şey söylemesi gerekiyordu. Bütün tepkisini, karısının görevini iyi yaptığını belirtecek tek bir kelimedeki toplamaya karar verdi.

"Tükendim."

"Özür dilerim, anlayamadım."

"Seninle seviştiğimden tükenmişim."

Birbirlerine çok yakın oldukları için, Connor düşünceli davranıp alçak sesle konuşmuştu. Ama karısı onun kadar düşünceli değildi. Genç adamın kulağının dibinde bar bar bağırma başladı. "Sen kalın kafalı, duygusuz bir barbar..."

Brenna onun hakkındaki düşüncelerini söylemeyi bitirmeden Connor eliyle genç kadının ağzını kapattı. Eğer Connor konuşmasına fırsat verse ve susup onu dinleseydi, kim bilir daha neler söylerdi. Ama genç adam ona çok şaşırtıcı bir soru sorarak bütün dikkatini dağıttı. Brenna da, bu soruya, kocasının gururunu bir ay süreyle paramparça edecek bir cevap aramaya başladı.

"Seninle yine sevişmemi ister misin?" Elini kızın ağzından çekti.

"Asla!" Çok fazla bağırılmamıştı ama alçak sesle konuştuğu da söylenemezdi.

"Bana bir daha bağırılmayacak; anlaşıldı mı?"

Genç kadın, "Anlaşıldı," diye cevap verdi.

"Az kalsın kulağım sağır olacaktı."

"Özür dilerim. Sözlerin beni o kadar şaşırttı ki... ben de... Tükendin, öyle mi? Connor, beni böyle söyleyerek mi onurlandırmak istedin?"

"Bu bir iltifattı. Beni tatmin ettiğin açıkça ortada. Yoksa tükenmiş olmazdım. Ben az konuşan bir adamım, Brenna."

"Farkındayım."

Connor, kendisine mükafat verir gibi, karısını öpmeye başladı.

Brenna, "Her zaman bu kadar güvensiz değilimdir," diye fısıldadı. "Ama o ilk sevişmemdi."

"Biliyorum."

Genç adamın dudakları kızın boynuna doğru ilerledi.

"Bunu niçin yapıyorsun?"

"Senin tadını seviyorum da ondan."

Brenna hafifçe kıpırdanarak, Connor'ın dudaklarının omuzlarına ulaşabilmesini sağladı. "Tadım nasıl?"

"Bal gibi."

Connor karanlıkta genç kadının iç geçirdiğini duydu. Ona o anda sahip olabilirdi ama o asla böyle şerefsiz bir şey yapmazdı. Ona sahip olması için Brenna'nın izin vermesi şarttı. Ancak, karısı hemen izin vermezse, kendini daha fazla tutamayacağı için kalkıp gitmek zorunda kalacaktı.

Kız, "Ne düşünüyorum, biliyor musun?" diye fısıldadı.

"Hayır ama bunu bana söyleyeceksin, değil mi?"

"Şey yapmanı istemiyorum... neyse, boş ver. Demek istiyorum ki, ben..." Sözlerine devam edemedi çünkü Connor'ın dudakları göğüslerinin arasındaki çukura inerek bütün dikkatini dağıtmıştı.

"Yumuşacıksın. Sana sahip olmak için yanıp tutuşuyorum."

Bu sözler Brenna'ya son derece romantik geldi. Evet az konuşan bir adamdı ama Brenna'nın işitmeyi özlediği şeyleri söylemeyi gayet iyi başarıyordu.

"Hoşlanmadığım bir yanı yok mu?"

Connor, "Evet, var," diye fısıldadı. "Çok fazla konuşuyorsun."

"Güzel sözlerinle başımı döndürüyorsun. Şimdi seviş benimle."

"Canın yanacak."

Böyle diyordu ama buna pek aldırdığı yoktu aslında. Kızın iç gömleğini kalçalarına kadar sıyrılmıştı. Gömleği tamamen çıkarmadan durakladı ve karısının dizlerini teker teker öptü.

Elleri genç kadının bedeninin her tarafında dolaşıyordu. Bacaklarını, baldırlarını ve memelerini okşuyordu. Yumuşak okunuşları kızı çıldırtıyor, Brenna, daha fazla zevk duymak için sabırsızlanıyordu. O da erkeğini aynı özenle okumak istiyor, bunun için Connor'ın biraz yana çekilmesini söylemeyi düşünüyordu. Ama o anda, Connor, eğilip göğüslerini öpmeye başlayınca hiçbir şey düşünemez oldu. Erkeğin eli, Brenna'nın göğüs başlarının üzerinde dolaşırken, kız bu hatlı işkenceden ölmek üzere olduğunu hissediyordu. Sonra onlardan birini ağzının içine alıp emmeye başladı ve genç kadının gözlerini sınıksız kapatarak inledi.

Kocasının karnını okşamayı da onu aynı derecede heyecanlandırıyor, Connor, yavaşça daha aşağılara iniyordu. Dudaklar kızın kasıklarına değdiğinde, Brenna bacaklarını birbirine yapıştırarak onun ilerlemesini engellemeye çalıştı. Neye uğradığını şaşırıyordu. Ama genç adam kızın bacaklarını tutarak yavaşça birbirinden ayırdı. Brenna neredeyse doyuma ulaşmak üzereydi.

Böyle bir sevişme olabileceği genç kadının aklından bile geçmezdi. Bedeni yay gibi geriliyor, Connor'a daha da yaklaşmak için yükseliyordu. Dizlerini yukarı kaldırarak genç adamın bacaklarının arasına alırken çığlık attı.

Connor ona sahip olmak için daha fazla bekleyemeyecekti. Kızın baldırlarının arasına diz çöktü, kalçalarını avuçlayarak yukarı kaldırdı ve tek bir hareketle ona sahip oldu. Kızın canını yakmamak için dikkatli olmaya çalışıyordu ama, işte yine kontrolünü kaybetmişti. Artık kendini tutmasına imkan yoktu. Bunun bütün gece sürmesini istiyordu. Brenna da onun yavaşlamasına izin vermiyor, küçük çığlıklar atarak ve kocasını tutkuyla öperek teşvik ediyordu. Connor, kızın acı mı yoksa zevk mi duyduğunu kestiremiyordu. Brenna'nın hemen arkasından o da doyuma ulaştı ve kendini tutamayıp genç kadının üstüne yığıldı.

Brenna da aynı durumdaydı. Kesik kesik nefes alıyor, kalbi deli gibi atıyor, bedeni tir tir titriyordu. Uzun birkaç dakikadan sonra iç geçirmeyi bırakıp tekrar düşünmeye başladı.

Ama hemen pişman oldu. Çünkü düşünmek endişelenmek demektir. Aman Tanrım, kendisiyle sevişmeye devam etmesi için Connor'a yalvardıktan sonra, bir daha onun yüzüne nasıl bakacaktı?

Brenna kızışmış bir hayvan gibi davrandığını düşünerek tedirgin oldu. Bu düşünceler yerini utanmaya bırakmadan, kocasının onu yüreklendirmesi gerekiyordu. Ona, birlikte yaptıklarının sakıncalı bir şey olmadığını söylemesi için kocasına yalvaracak ya da utandığını ona belli edecek değildi. Çünkü o zaman Connor, onu sakinleştirmek için gerçekle ilgisi olmayan şeyler söyleyebilirdi. Beklemediği bir anda, gerçeği onun ağzından almaya karar verdi.

“Connor?” Ah, sesi bile titriyordu. “Yine öldün mü?”

Connor yüzünü onun boynuna gömmüştü. Gülümsedi. “Hayır.”

“Canımı yaktın mı?”

Ona böyle saçma bir soru sorduğuna inanamıyordu. Ona, bu kez, canının yanmadığını söylemeye niyetliydi, değil mi?

Connor, kızın sevişmenin etkisinden henüz kurtulamamış olduğunu anladı. Onu böylesine doyurmuş olmaktan gurur duyuyordu elbette. Brenna'nın bu halinden o sorumluydu.

Connor'un bedeninin sıcaklığı genç kadına uyku veriyordu. Ama o, duyduğu utançtan kurtulmadan uyumak istemiyor, sadece düşünebilmek için gözlerini kapamak istiyordu.

“Biraz evvel ne oldu biliyor musun?”

Brenna gülümseyerek bekledi, artık ona istediği kelimeleri söyleyeceğinden emindi. Bunun böyle olacağını bilmeliydi zaten.

“Cehennem buz kesti.”

YEDİNCİ BÖLÜM

Ertesi sabah, Brenna'nın keyfi yerindeydi. Yağmur durmuştu. Güneş pırıl pırıl parlıyordu. Hiç kimse, Connor bile, onun neşesini kaçıramazdı.

Her şey gittikçe güzelleşiyordu. Genç kadın kahvaltısını ederken, askerler onu gülümseyerek seyretmiş ama iştahı konusunda bir yorumda bulunmamışlardı. Dere kenarında giyinip, MacAlister klanının renklerini taşıyan ekose atkıya sarınmış olarak kamp yerine döndüğünde, Quinlan, yünlü kumaşı bedenine kusursuz bir biçimde doladığını söyleyerek ona iltifat etmişti. Anlaşılan, Quinlan onun atkı kullanmayı yeni öğrendiğini sanıyordu.

Onun yanışını düzeltmenin görevi olduğunu düşündü. “Rachel bir İskoç olan Laird MacNare ile evleneceği için, babam onun atkıyı nasıl kullanacağını öğrenmesi gerektiğini düşünmüştü. Ama annem, bunu bütün kızlarının öğrenmesini istedi. Annemle babam, daima paralarının karşılığını almak isterler.”

“MacNare ile sözlü olan kardeşiniz miydi?”

Brenna başını salladı. “Evet. Connor benim yerime Rachel'la evlenebilirdi. Ailemizin en güzel kızı odur.”

Quinlan, yeryüzünde hanımından daha güzel bir kadın olabileceğini düşünemezdi. Onun alçak gönüllü bir insan olduğunu hemen fark etmişti. Bu sözleri de alçak gönüllü olusunun kanıtıydı.

“Yine bütün gün at üstünde yolculuk mu yapacağız?”

“Hayır, Leydim. Eve çok yaklaştık.”

Brenna bu habere çok sevindi. Gülümsemesi bulaşıcı olmalıydı ki, Quinlan diğer askerlere baktığında hepsinin gülümsemekte olduklarını gördü.

Brenna, Connor’ın atıyla birlikte oraya doğru gelmekte olduğunu görünce Quinlan’dan izin istedi. Koşarak kocasının yanına gitti ve kollarını boynuna dolayarak onu sevgiyle öptü. Bu, günaydın demektir. Sonra birden, başkalarının yanında ona sevgi gösterisinde bulunmaması gerektiğini hatırladı. Hayret, kocası onu ne tokatladı ne de suratını astı. O da karısını öptü.

Ancak daha sonra doğal olarak, Connor onu bu yaptığından dolayı eleştirdi. Brenna da bunun onun adeti olduğunu düşünerek aldırmadı.

“Kendine hakim olamıyorsun.” Genç adam bunu söyledikten sonra kızı kucaklayıp atının üstüne oturttu. Kendisi de bindi ve Brenna’yı kucağına çekti. “Benimle kavga etmeyecek misin?”

“Bugün kavga edilemeyecek kadar güzel bir gün. Aslında yanıyorsun elbette. Sen ne kadar kendine hakim olabilirsen, ben de o kadar olabilirim.”

“Ben henüz bunu göremedim. Kıpırdanmayı bırak da bana dayan.”

“Madalyonumun ipi dolandı.” Sorununu açıkladıktan sonra, madalyonu yukarı çekip ipini düzeltti ve tekrar atkısının içine soktu.

“O da ne, Tanrı aşkına?”

“Daha yeni mi fark ettin?”

“Hayır. Görmüştüm, ama sana sormaya şimdi karar verdim.”

“Bu madalyon babamın hediyesidir. Onun bana ait olduğunun kanıtlanabilmesi için üzerinde benim desenim var. Başım derde girecek olursa, onu kardeşlerimden birine göndermem yeterli olacak, onlar hemen benim yardımına koşacaktır. Babam bütün çocukları için böyle birer madalyon yaptırdı.”

“Onu çıkar.”

Connor’ın irkilmesi kırsığı tedirgin etmişti. At, başını kaldırıp, bir şeye itiraz eder gibi kişnedi. Brenna uzanıp onu okşadı. “Bunu asla yapmam Connor. Senin için de böyle bir madalyon yaptırmayı düşünüyorum.”

“Hayır.”

“Bu bir gelenek.”

“Bu bana hakarettir, kadını.”

“Bu konuyu eve vardığımızda konuşuruz.”

“Bu konu kapanmıştır.”

Brenna ona karşı gelmedi. Onun bu konuda da yanıldığını düşündü. Brenna’nın onu ikna etmek için bir hafta sızlanması gerekebilirdi ama Connor sonunda aklın yoluna gelecek ve geleneği kabul edecekti. “Niçin bekliyoruz?”

Genç adam karısının konuyu değiştirmeye çalıştığının farkındaydı. Ama kendisiyle kavga etmesini engellemek için kanmış göründü. Bugün onun yardımına ihtiyacı vardı. Brenna, Kincaid ile tanışacak ve bu genç kadın için kolay olmayacaktı. Ağabeyinin tanıdığı herkesi dehşete düşüren bir duruşu vardı. Bu, Connor’ın ona böylesine hayran oluşunun nedenlerinden biriydi.

“Owen, dere boyunda kalan öte beriyi toplamak için dere boyuna gitti.”

Brenna, “Çok düşünceli bir davranış,” diye cevap verdi. “Ama yine de askerler eşyalarını ortada bırakmasalar iyi olur. Oradan geçen herhangi biri alabilir.”

Connor onun şaka yaptığını sandı ve gülmesini bekledi. Ama kız gülmedi. O zaman onun samimi olduğunu anladı ve açıklama yapmadı. Birkaç dakika sonra, Owen hanımının eşyalarıyla döndü. Onları Brenna’nın torbasına koyup, torbayı Aeden’in atına bağladı. Genç kadın hiçbir şeyin farkında değildi. Connor şaşırılmamıştı, elbette. Karısı genellikle, hayal aleminde yaşar gibiydi.

Aklına Alec geldi. “Bugün ağabeyimle tanışacaksın. Sana zararı dokunmaz.”

Brenna bu açıklamayı son derece tuhaf buldu. “Bu aklıma bile gelmez.”

Connor nihayet onun yanlıgısının arkasında ne olduğunu anlamıştı. "Bu topraklar benim değil, Alec'in. Benim olduğun nereden çıkardın?"

Genç kadın çığılık atmamak için kendini güç tutuyor, ama onları kartal gibi gözleyen seyirciler yüzünden ancak fısılda-yarak konuşmaya cesaret edebiliyordu. "Burayı niçin senin evin zannettiğimi anlatayım. Bana eve gitmek üzere yola çıktığımız söylendi. Hiç kimse bana önce ağabeyini ziyaret etmek istediğini söylemek zahmetine katlanmadı. Bu nedenle de, doğal olarak buranın senin evin olduğunu düşündüm."

"Hayır, burası benim evim değil."

Genç kadın, "Şimdi anladım," diye onayladı. "Nereye git-tiğimizi bana söylemen düşünceli bir davranış olurdu."

Connor, kızın imalı eleştirisine cevap vermedi.

Avlu çabucak askerlerle dolmuştu. Üzerlerindeki atkılarının renkleri Connor'ın askerlerinin taşıdıkları renklere o kadar benziyordu ki, Brenna, Kincaid askerleriyle MacAlister as-kerlerini hiçbir zaman birbirlerinden ayıramayacağını anladı.

Hepsi Connor'a ve kendisine bakıyorlardı. Brenna da oturu-ğu yerde iyice doğruldu ve sakin görünmeye çalışarak on-lara baktı. Bu karşılama çok cesaret kırıcıydı. Bu topraklarda yaşayan herkes her zaman böyle kötümser miydi? Bu asker-lerin böyle olduğuna şüphe yoktu. Davranışlarını anlamak da mümkün değildi. Connor, Alec'in düşmanı değil kardeşiydi. Bu gerçeğin bu putperestler için hiçbir önemi yok muydu?

Kocası attan indi ve yardım etmek için ona döndü. Genç kadın, onun gözlerinin içine bakıp, her şeyin yolunda ol-duğunu gösteren bir işaret aradı. Ama Connor, gözünü bile kırpmadı. Ne düşündüğü hiç belli değildi. Brenna kocasına sokulmak istiyordu ama bunu yapmadı; iki eli yanında, başı dimdik, Connor'ın arkasından yürümeye başladı. Gözlerini onun sırtına dikmişti.

Quinlan ve Aeden genç kadının iki yanında yürüyor, Do-nald, Owen ve Giric ise arkadan geliyorlardı. Girişin önün-deki merdivenlere vardıklarında, Connor yoluna devam etti. Ama Brenna ile diğerleri Kincaid'in askerleri tarafından dur-duruldu.

Besbelli ağabeyi, Brenna kendisine takdim edilmeden önce Connor ile yalnız konuşmak istemişti. İçinden, bu gö-rüşmenin çok, çok uzun sürmesi için dua ediyordu. Çünkü, artık Alec Kincaid ile karşılaşmaktan korkuyordu. Kardeş-lerin birbirine zarar verebileceği daha önce hiç aklına gel-memişti. Sonra, içeriden gök gürültüsünü andıran bağırışlar geldi ve genç kadın başka bir şey düşünemez oldu.

Önce Alec bağırmağa başlamış olmalıydı. Çünkü Bren-na sesi tanınamıştı. Ama kısa bir süre sonra Connor'ın da sesi duyuldu. İki erkeğin birbirlerine hışımla bağırırken ne söylediklerini genç kadının anlaması olanaksızdı. Dikkatle dinlemeye çalıştı. Biraz daha yavaş konuşsalar ya da birbir-lerine ettikleri hakaretleri daha yumuşak bir sesle sıralasalar, Brenna onların Gal lisanında söylediklerini İngilizceye ter-cüme edebilir ve belki Alec'in niçin bu kadar öfkelenmiş olduğunu anlayabilirdi.

Bu ateşli tartışma on beş dakikadan fazla sürdü. Bekle-me süresi uzadıkça, Brenna'nın sinirleri gittikçe daha fazla gerilmeye başlamıştı. Bu süre içinde sadece bir kere kımıldadı. Kapılar Connor'ın arkasından kapandığında, Quinlan avludaki kalabalığa dönmeden önce hafifçe onun koluna dokunmuştu. O zaman, Aeden ve Brenna da dönmüşlerdi. Ama, Brenna bunu yapar yapmaz pişman oldu. Çünkü şimdi Kincaid'in suratsız askerleriyle yüz yüzeydi.

Ama hiçbiri ona öfke saçan bakışlarla bakmıyordu. Bunu iyi bir işaret olarak yorumlamaya çalıştı. Askerlerin onun korktuğunu görmeyi belediklerini düşünerek, korkusunu onlardan saklamaya çalışıyordu ama bu çaba onu çok yoru-yordu.

Bekleyiş nihayet sona erdi. Kapılar açıldı ve Brenna içeri çağrıldı. İçinden, hayır anlamında başını sallayıp eteklerini toplayarak var gücüyle aksi yöne koşmak geldi.

Ama bunu yapmak yerine içeri girdi. O kadar heyecanlıydı ki çevresine hiç dikkat etmedi. Büyük salon sol taraftaydı. Dev boyutlu odaya inen taş merdivenlerin başında durdu ve çağrılmayı bekledi.

Ne Connor, ne de ağabeyi onu fark etmişti. Kocasının başına bir şey gelmediğinden emin olmak için önce ona baktı. Giysileri parçalanmamıştı ve görebildiği kadarıyla kanayan bir yarası da yoktu. Evet, çok mutlu görünmüyordu ama bu zaten pek nadir görülen bir şeydi. Öfkeli de değildi. Sadece biraz sıkıntılı gibiydi, o kadar.

Connor'ın ağabeyine bakmayı ise elinden geldiğince geciktirdi. Sonunda, bütün cesaretini toplayarak bakışlarını ona çevirdi. Ama, yine de böyle bir görüntüyle karşılaşmaya hazır değildi. Alec Kincaid, vahşi bir savaşçı görünümündeydi. Çelik rengi gözlerinin bakışları insanın içine işliyordu. Yüz ifadesi ise iblisin bile kanını dondurabilirdi.

"Bu konu kapanmadı, Connor. Ne yapacağıma kadınla konuştuğuktan sonra karar vereceğim."

Sesi de görüntüsü kadar korkunçtu. Brenna ellerini arkasında kavuşturarak sınıksız sığınağı sığınağı. Kalbi yerinden fırlayacak gibi çarpıyordu. Tanrı yardımcım olsun, diye düşündü. Bu adamı ilk gördüğü andaki izlenimi hiç değişmeyecek miydi? Gerçek şuydu ki, Kincaid kaşlarını çatmaktan vazgeçip Brenna'ya baktığı zaman bile genç kadını dehşete düşürmeye devam etti.

Adam korktuğunu anlamasını diye, başını hemen önüne eğdi. Kincaid'in, Brenna'nın bu davranışını aldığı terbiyeye yoracağını umuyordu. Ancak, gülümsemesi imkansızdı. Çiğlik atmaması bile ciddi bir başarıydı.

Alec, birden ona doğru hareketlendi. Öylesine pervasız ve küstah bir hali vardı ki Brenna, Connor'ın böylesine ürkütücü olabilmeyi kimden öğrendiğini anladı. Bunu ona ağabeyi öğretmiş olmalıydı.

"Brenna buraya gel." Connor'ın sesi öfkeliydi. Brenna hemen başını kaldırdı ve merdivenlerden aşağı inip, hızlı adımlarla onun yanına gitti. Adımlarını atarken gözlerini Alec Kincaid'den ayırmamıştı.

İki savaşçının cüsselerinden başka benzer yanları yoktu. Connor'ın saçları koyu kahverengiydi. Alec'in saçları ise daha çok kızıl çalıyorlardı. Brenna'ya göre Connor'ın yüz hat-

ları daha asildi. Ama ister istemez, Alec'in de güzel bir profili olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Aralarındaki farklar bu kadarla da kalmıyordu. Connor surat asmadığı zaman -ki bu çok nadirdi- yakışıklı sayılabilirdi. Öte yandan Alec'in, hiçbir ölçüye göre yakışıklı olduğu söylenemezdi.

Ama ikisi de aynı çalının birer dikeniydi. Masum kadınları dehşete düşürmek için aynı taktikleri kullanıyorlardı. Davranışlarıyla günah işledikleri apaçık ortadaydı ama daha da kötüsü, iki savaşçının da başkaları üzerinde nasıl bir etki yaptıklarının farkında olmayıştıydı.

Brenna, saçlarının birdenbire bembeyaz oluvermesinden korkuyordu. Dehşet verici bir durumla karşılaşan bazı kadınların başına böyle bir şey geldiğini duymuştu. Sakinleşmeye çalıştı. Sonuçta karşısındaki bir insandı ve Connor'dan daha korkunç da değildi. Ne yazık ki bu basit gerçek onu hiç sakinleştirmede.

Kocasının varlığı da sakinleştirmiyordu onu. Nihayet şeytanın kâbusu olabilecek bu adama bakmaktan vazgeçip, Connor'a döndü. Kocasını ise onu görmezden geldi. Genç kadın, bundan kötüsü olamazdı, diye düşündü. O sıra Connor onu arkasına doğru itti ve Brenna'nın içinden onu tekmelemek geldi.

Connor'ın eşi Alec'i hayal kırıklığına uğratmıştı. Connor'la evliliğini böyle korkak bir tavşan olarak sürdürmesi mümkün değildi. Connor en kısa zamanda onun üstüne çıkıp ayaklarıyla çiğneyerek ezerdi.

Alec, "Onunla konuşacağım, Connor. Yolumdan çekil. Yoksa seni dışarı atarım," diye kükredi.

Kocasını gözünü bile kırpmadı ama Brenna öfkelenmişti. Bir kardeşin diğeriyle böyle düşmanca konuşması çok gaddarca bir şeydi.

"Elbette onunla konuşabilirsin, Alec ama ona sesini yükseltmezsün. Onu korkutmanı istemiyorum."

Brenna'nın öfkesi birden yön değiştirdi. Şimdi gazabı kocasına yönelmişti. Sesini yükseltecek olursa Brenna'nın korkacağını ağabeyine söylemek zorunda mıydı? Şimdi Alec

onun zayıf biri olduğunu sanacaktı. Bu nasıl bir başlangıçtı? Kızdığını anlasın diye Connor'ı dürttü. Connor ise onu yanına çekerek kaşlarını çatıp yüzüne baktı. Ama Brenna, onu rahatsız etmek için güldü.

Salonun kapısından bir kadın Kincaid'e seslendi. Connor ona bakmadı. Brenna ise başka bir yere bakamıyordu. Kadın o kadar güzeldi ki, iki kez gözlerini kırıştırdı. Onun, bu karabasanın arasında kendisini sakinleştirmek için gönderilen bir hayal olduğunu düşündü. Ama kadın kaybolmuyordu. Sadece güzel değil, cesurdu da. Alec'le konuşmak için ona doğru yürüyordu.

Alec Kincaid'in bu yaratığa gösterdiği tepki ise bir mucizeydi. Kadına yanına gelmesini söylerken sesi kadife gibi yumuşaktı. Hatta, onu dinlemek için eğilirken gülümsüyordu. Azizlere selam olsun, demek ki sonuçta o da bir insandı.

Ne yazık ki bu mucize uzun sürmedi. Brenna, Connor ile kendisini eğilerek selamladıktan sonra dışarı çıkan yaratığa bakakalmıştı. Bir insana böyle dik dik bakmanın kabalık olduğunu biliyordu ama elinde değildi. Onun yanında kendini çok çirkin bulmuştu. Alec, bu topraklarda yaşayan güzeller güzeli kadınlardan biriyle değil de Brenna'yla evlenmiş olduğu için, Connor'ın aklını kaçırmış olduğunu düşünüyor olmalıydı. Bu kızlar burada süpürge otu gibi bitiyor olmalıydılar.

"Connor, karın çekingen biri mi?"

Connor, ağabeyinin ne yapmak istediğini merak ederek, "Olabilir," dedi.

"Size birkaç soru sormak istiyorum, Leydi Brenna. Bana doğru cevaplar vermenizi bekliyorum. Benden korkmanıza gerek yok. Kardeşime evlenme teklif ettiniz mi?"

Brenna, Connor'ı gerçekten öldürecekti. Bu çocukça davranışından Alec'e bahsetmeye nasıl cüret ederdi? Gerçi, Connor, önceden onu bu konuda uyarılmıştı ama genç kadın ona inanmamıştı. Çünkü onun da bunu kendisi kadar utanç verici bulacağını sanmıştı.

"Evet, efendim. Ona evlenme teklif ettim."

Kincaid, onun niçin böyle teklif yaptığını açıklayacağını

umarak, "Bana söylemek istediğiniz başka bir şey var mı?" diye sordu.

"Var."

"Söyleyin o zaman."

"Ben çekingen biri değilim."

Alec Kincaid neredeyse gülümseyecekti. Brenna, kendini savunurken, konuşmasında meydan okuyan bir eda vardı. Belki de gerçekten ürkek bir fare değildi.

"Ben öyle sanmıştım."

"Yanılmışsınız."

Alec başını salladı.

"MacNare ile sözlenmeden önce mi Connor'a evlenme teklif etmişsiniz?"

"Evet."

Connor, "Alec, bunu konuştuk," diye söze karıştı. "Sana birkaç kez anlattığım gibi, Brenna bana üç kez evlenme teklif etti. Bırak bu işin peşini." Bunları söyledikten sonra karısını yavaşça arkasına doğru itti.

Üç kez mi? Demek bütün ayrıntıları anlatmıştı! Birden Brenna, oracıkta kocasını tartaklasa, Alec onun ne kadar çekingen olduğunu anlar mıydı acaba?

"Duyduklarımın yeterli olduğuna ben karar veririm."

Connor, "O artık bana ait," diye cevap verdi.

"O hâlâ MacNare'e verilebilir. Beni bir daha sıkıştırmaya kalkma. Hoşuna gitmeyecek sonuçlar doğabilir."

"Düğünümüz kutsandı. Brenna beni dürtüklemekten vazgeç."

Alec, "Her şey geçersiz kılınabilir," dedi.

"Kiliseye karşı gelemezsin."

Alec, "Hayır, bunu yapmam," diye onayladı. "Ama onu MacNare'e vermenin başka bir yolu var."

"Belki de şu anda karında benim çocuğumu taşıyor. Allah kahretsin, beni itekleyip durma be kadın."

"Buna rağmen senden kurtulabilir."

"Nasıl?"

"Seni öldürürüm."

Connor ağabeyinin bu sözleri karşısında gülmek üzereyken gözü karısına takıldı. Genç kadın birdenbire onun önüne geçmişti.

Alec'e, "Onu öldüremezsiniz," diye bağıyordu.

Öfkesi iki erkeği de şaşırtmıştı.

Connor, onun önüne geçerken, "Tanrı aşkına, Brenna," diye söylendi, "bu işe karışma."

"Bırak konuşsun, Connor."

Alec sözlerini bitirdiğinde, Brenna tekrar kocasının önüne geçmişti.

"Onu niçin öldüremezmişim?"

"Çünkü o sizin kardeşiniz."

"Bana geçerli bir neden gösterin."

Genç kadın geçerli bir neden bulamıyordu. "Onu en iyi şekilde değerlendirmek zorundasınız."

Alec, kollarını göğsünün üstünde kavuşturarak önündeki masaya dayandı. "Neyi?"

"Connor'ı. Onu niçin öldürmek istediğinizi anlıyorum. Onunla karşılaşan çoğu kimse bunu yapmak ister. Ama o sizin kardeşiniz ve sadece onun erdemlerini düşünürseniz yaşamasına izin verirsiniz."

"Erdemleri nedir?"

"Bunu söyleyeceğinizi tahmin etmişim."

Bu sözler ağzından çıktığı anda kendi düşüncelerini dile getirdiğini fark etti ve Connor alınmasını diye, telaşla, "Yüzlerce erdemi var," dedi.

"Örneğin?"

"Sadık biri."

"Başka?"

Brenna kocasının başka bir meziyetini bulabilmek için düşünürken bir yandan da eliyle saçlarını düzeltiyordu. "Adamlarının onu sevdiğini sanıyorum."

"Sen onu seviyor musun?"

"Bu iş fazla uzadı, Alec. Brenna, beni savunmaya devam edersen, ağabeyim beni öldürtmeden önce işkence yaptırarak."

"Elimden geleni yapıyorum."

Alec, sorgulamaya birdenbire son vererek salonu terk etti. Connor'ın davranışları konusunda ağabeyinden örnek aldığı açıkça belli oluyordu.

"Sana ne oldu Allah aşkına, Brenna?"

Genç kadın, "Senin yüzünden," diye haykırdı. "Senin yüzünden, gözü dönmüş bir ahmak gibi davrandım. Artık eve gitmek istiyorum."

"Alec geri dönene kadar buradan ayrılamayız."

"Seni öldürmez, değil mi?"

"Hayır, beni öldürmez. Umrunda olduğumu sanmıyorum."

Connor'ın keyifli sesi kızı çileden çıkardı. "Umrunda değilsin."

"Öyleyse neden beni savundun?" Onu mantıkla yenmeye çalışıyordu.

"Seni birisi öldürecekse bu ben olacağım. Tanrının önünde yemin ederim ki, beni bir daha arkana itecek olursan seni öldürürüm. Gerçekten erdemli biri misin?"

"Neyim?"

"Erdemli biri..."

"Hoş bir insanım."

"Bana yalan söylememeyi öğrettiler."

"Kendi fikirlerini dile getirmene izin veriyorum."

"Bu bir erdem değil."

Sonunda Connor karısına acıdı. "Sorgulama bitti. Onun sana kötülük yapmayacağını söylemişim," dedi.

Brenna, "Uyarın yeterli değildi," diye terslendi. Sonra, fıslıdayarak, "Geliyor," diye ekledi.

Alec yalnız değildi. O güzel mahluk efendisinin peşinden salona girip onun yanında durdu. Kincaid, Brenna'ya yaklaşmasını emretti.

Brenna'nın ona doğru bir adım atması için Connor'ın onu itmesi gerekti. Genç kadın Alec'e doğru ilerleyip onun önünde durdu ve başını eğerek bu korkunç savaşçının kendisini yeniden dehşete düşürmesini beklemeye başladı.

"Aileye hoş geldiniz, Leydi Brenna."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Jamie yemeğe kalmaları için ısrar etti. Brenna ile uzun uzun sohbet etmek istiyordu. Connor evine gitmekte ısrarlıydı. Ama Alec karısının hayal kırıklığına uğratılmasına izin vermedi. Daveti emre dönüştürerek tartışmaya noktayı koydu.

Hiç kimse bu konuda Brenna'nın fikrini sormak zahmetine katlanmamıştı. Elbette –her zamanki gibi– acıkmıştı. Ama olumlu bir biçimde etkilemek istediği akrabaların yanında hiçbir şey yemeye niyeti yoktu. İçkisini dökmek ya da bir kere başladı mı çok fazla yemek gibi korkunç bir şey yapabiliirdi. Tanrı bilir, o zaman onun hakkında neler düşünürlerdi.

Uzun süren tartışma sırasında, Connor'ın yanına gitti ama onun elini tuttuğunun farkında değildi. Bunu ancak Connor, ağabeyinin arkasından gidebilmek için elini çekince anladı.

Kocasını ona doğru eğilince, genç kadın onun yanından ayrılmadan önce kendisini öpmek istediğini sandı. Onun nihayet düşünceli davranmaya karar vermesine o kadar sevindi ki, ondan önce davranmak istedi.

Genç adam bunu beklemiyordu. Karısının niyetini hissetmeden Brenna'nın dudakları bir iki saniye için dudaklarına değdi.

Brenna görevini yapmıştı. Hayatından çok memnun görünüyordu.

Connor ise yıldırım çarpmış gibiydi.

Bunu sorun yapmadı. Anlaşılan bu kız ne yapıp ne yap-

naması gerektiğini anlayamıyordu. Connor buna şaşırıyordu ama karısının davranışlarının onu rahatsız etmediği de bir gerçekti.

“Şimdi elimi bırakacak mısın?”

Brenna kendisine söyleneni yaptı ve ellerini arkasına götürüp bağladı.

Alec merdivenleri tırmanmış, ocağın üstündeki duvarda asılı olan kilimi seyrediyordu. Yüz ifadesi hiç de hoş değildi. Sükürler olsun ki, öfkesi karısına yönelmişti.

“Fark etmeyeceğimi sandın, değil mi Jamie?” Çok öfkelenmiş olmalıydı.

Ama Jamie de çok öfkeli görünüyordu. Kaşlarını çatarak, kocasına, “Ya sen?” dedi. “Sevgili William'ımın ahırda asılı durduğunu fark etmeyeceğimi mi sandın?”

Connor, Brenna'yı dürterek başını belaya sokmamasını tembihleyip ağabeyinin peşinden dışarı çıktı.

Bir dakika sonra Jamie izin istedi. “Lütfen rahatına bak. Gidip aşçıyla yemek hazırlıkları hakkında konuşacağım. Hava kararmadan evde olmanız için her zamankinden bir saat erken yemek yiyeceğiz. Hemen gelirim.”

Brenna yalnız kalır kalmaz telaşla kendisine çeki düzen vermeye çalıştı. Üstündeki tozları silkeleyip atkısının kıvrımlarını düzeltti. Saçlarını omuzlarından arkaya attı, yanaklarını çimdikleyerek pembeleşmelerini sağladı. Ne yazık ki, bunları yaptıktan sonra görüntüsünde bir değişiklik olmadığını hissetti.

Keşke bu kadar sinirli ve güvensiz olmasaydı. Bu durumun suçlusu Alec Kincaid'di. Connor'ın ağabeyiyle tanıştığı andan beri elleri titriyordu. Tanrı aşkına, bu adamla aynı masaya nasıl oturabilecekti?

Dikkat çekmek istemiyordu. Hata yapmamaya ya da masadakilerden birini rahatsız edebilecek bir konuda konuşmama ya kararlıydı. Kafasında, sözünü etmemesi gereken konuların listesini yaptı. Aklına ilk gelen İngiltere oldu. Büyük bir olasılıkla, Alec ile Jamie de, sevgili vatanı konusunda Connor'ın duygularını paylaşıyor olmalıydılar. Bu da İngiltere'den nef-

ret ettikleri anlamına geliyordu. Brenna bu düşünceyi saçma ve cahilce buluyordu ama onlarla tartışacak değildi.

Değinmemesi gereken konuların listesi uzayıp gidiyordu. Sonunda, sakıncası olmayan tek konunun hava durumu olduğu kanısına vardı. Kusursuz olmak istiyor ama bunun mümkün olmadığını biliyordu. En iyisi hiç konuşmamaktı. Ellerini kucağına koyarak oturacak, sadece kendisine bir şey sorulduğunda cevap verecekti.

Jamie'nin yanına oturmamaya ya da onun yanında durmama da özen gösterecekti. Aksi halde, Alec ile Connor, bu kusursuz yaratığın yanında kendisinin ne kadar sıradan olduğunu fark edeceklerdi. Alec'in karısı Rachel'den bile daha güzeldi. Oysa, Brenna böyle bir şeyin mümkün olabileceğini hiç düşünmemişti.

Yeni akrabalarının onun Connor'a layık olduğuna inanmalarını istiyordu. Onların kendisini kabul etmelerinin için bu kadar önemli olduğunu anlayamıyordu ama şu anda bu kadar sınırlı olmasa, bunun nedenini bulabileceğine inanıyordu. Kincaid'lerin evine girdiği ana kadar, bir keçinin bile kocasına layık olacağını düşünüyordu. Ancak, Alec ile Jamie'nin bu düşünceyi öğrenmek isteyeceklerini sanmıyordu. Onlar kardeşlerini seviyor olmalıydılar ve Brenna onların kendisini de sevmelerini istiyordu. Konuşacak bir arkadaşa ihtiyacı vardı. Jamie'nin bakışları da çok sıcak ve sevecendi. Brenna onun iyi bir dost olacağını biliyordu.

Kendisini yetersiz hissettiği için tedirgindi. Brenna'ya acılarını değil, başına gelen iyi şeyleri düşünmek ve onlar için şükretmek öğretilmişti. Bu nedenle, Tanrının ona verdiği harika armağanları düşündü. Güzel, muntazam dişleri, güçlü bir omurgası ve ona hiç acı vermeyen ayakları vardı. Bunlar önemli şeylerdi, evet, ama daha önemli olan, onun sahip olduğu gizli hazinelerdi. Annesi ona her zaman iyi kalpli olduğunu söylerdi. Sonra, çok çalışkandı. Akıllıydı da. Ama Connor hayatına girdikten sonra sersemlemiş, ağzından çıkana kulağı duymayan yarım akıllı bir zavallıya dönüşmüştü.

Belki de tamamen ümitsiz bir durumda değildi. Üstelik

şimdi sağlam bir plan yapmıştı. Bu da olaylara hakim olduğunu hissetmesini sağlıyordu. Konuşmamayı ve kibar davranmayı unutmadığı sürece başarılı olacağı kesindi.

Biraz şansı varsa, kimse onun farkına bile varmayacaktı.

İlgiyle çevresine baktı. Ocağın üstündeki duvarda asılı olan dev büyüklükteki kilim hemen dikkatini çekti. Bu kilimde Alec'i rahatsız eden şeyin ne olduğunu anlayabilmek için, onu uzun uzun seyretti. Brenna'ya kalırsa kilim çok güzeldi. Zaman içinde kenarları yıpranmıştı ama renkleri hâlâ çok canlıydı.

Kilimin üzerine, Alec'in William diye söz ettiği bir adamın resmi dokunmuştu. Adamın koyu mavi bir giysisi ve taşlarla bezeli bir tacı vardı. Salonu seyrederek gibiydi. Brenna, William'ın kim olduğunu bilmiyordu ama çok uzun bir zaman önce yaşamış olduğuna karar verdi. Çünkü başının üstünde altın bir halka vardı ki, bu aziz mertebesine ulaştığını gösteriyordu. Onun hangi William olduğunu Alec ya da Jamie'ye soracak değildi. Böyle bir şey yapacak olursa kendisini cahil sanabilirlerdi. Biraz bekleyip bu soruyu Connor'a sorması gerekiyordu. Salonun diğer taraflarına bakmak için William'a arkasını döndü.

Girişin iki tarafındaki duvarlarda asılı olan silahlar hemen dikkatini çekti. Daha geniş olan duvarın ortasında altın kabzaları değerli taşlarla süslü iki görkemli kılıç vardı. Bu kılıçlardan daha büyük olanının kabzasındaki taşlardan biri eksikti.

Bu çok etkileyici ama bir o kadar da tuhaftı. Kim silahlarını evinin duvarına asmak isterdi ki? Ana girişin üstündeki galerinin arkasında bir kapı açıldı ve minicik bir kız çocuğu koşarak dışarı çıktı. Çocuğun öğlen uykusundan yeni uyanmışlığı belliydi. Gözlerini ovuşturuyordu. Sedef rengi giysisinin üstündeki atkının bir bölümü yerde sürüklenerek ayaklarına takılıyordu. Çocuk aşağı inmek için acele ettiğinden bunun farkında değildi. Tökezledi. Brenna yardım etmek için ona doğru yürürken çocuk tekrar tökezleyince koşmaya başladı. "Atkını yerden çek ve beni bekle. Aşağıya inmene yardım edeceğim," diye seslendi.

Çocuk Brenna'nın söylediklerini anlamadı. Yabancıdan korkmamış ama onun kim olduğunu merak etmişti. Tırabzanların arasından Brenna'ya bakıp gülümsedi ama durmadı.

Brenna çocuğa seslenmekle hata ettiğini anladı ama çok geç kalmıştı. Çünkü şimdi minik yavru ona bakıyor ve artık adımlarına dikkat etmiyordu. Başına bir felaket gelmek üzereydi. Brenna koşarak merdivenleri tırmanmaya başladı.

Ama yetişemedi. Küçük kız merdivenin başına gelmiş, atkısına takılarak tökezlemişti. O anda, sapanla atılan bir çakıl taşı hızıyla havaya uçtu.

Brenna öne atılıp onu havada yakaladı ve bebeği kollarıyla sımsıkı sararak göğsüne bastırdı. Havada uçan kızı yakalamak Brenna'nın dengesini kaybetmesine neden olmuştu. Geriye doğru düşerken, başının değil de omzunun duvara çarpması için dönmeye çalıştı ama bunu başaramadı.

Daha sonra Jamie ona, baygın bir halde merdivenin dibine yığılmadan önce iki kez alnını vurduğunu söyledi. Ama kucığındaki çocuğu korumuştur.

Brenna olayın etkisinden Jamie'den önce kurtuldu. Ancak, tepeden tırnağa bütün vücudu zonklayordu. Alnı adeta yanıyordu ama çocuğa bir şey olmadığını öğrendikten sonra kendi durumuna gülebildi. Alnından kan akıyordu; elbisesinin eteği yırtılmış, büyük bir özenle sarındığı atkısının kıvrımları karmakarışık olmuştu.

Jamie o kadar korkmuştu ki ne yapacağını şaşırmişti. Brenna'nın oturduğu yerin birkaç basamak yukarısına oturup bebeğini kucığına aldı ve ona sarıldı. "Sevgili Tanrım, ikincinin de öleceğini sandım. Bir şeyin yok ya, Brenna? Kımlılama ben... Ne düşünüyordun, Grace? Merdivenlerden aşağı tek başına inmemen gerektiğini biliyorsun. Baban sana aşağı inmek için birimizi çağırmanı kaç kere söyledi? İyi misin, Brenna? Bana cevap ver."

Jamie hıçkırıyordu. Brenna cevap verse, onun söylediklerini duymayacağından emindi. Kırık bir vazo gibi darma-dağın olmuş bir halde basamakta otururken, kendisini budala gibi hissetti ve ayağa kalkıp toparlanmaya çalıştı.

"Brenna, bir yerini kırmadığından emin olmadan kımlılama."

"Peki, Jamie."

"Aman Tanrım, ayağa kalkıyorsun."

"Anne, babama söylemeli miyiz?"

"Hayır. Bunu, babana biz değil sen söyleyeceksin."

Grace annesinin kucığından kalktı.

"Hazır olduğum zaman anne," diye yalvardı. "Daha önce değil."

Jamie başını salladı. "Hazır olduğun zaman söylersin," dedi. "Ama bu akşam yatmadan önce söyleyeceksin."

"Bunu unutsak iyi olur, Jamie. Sadece bir kazaydı."

Grace Brenna'nın söylediklerinin birazını anlamış olmalıydı. Ona sokuldu ve olumlu anlamda başını salladı.

"O kadar korktum ki. Bebeğimin havada uçtuğunu gördüm ve kalbimin duracağını sandım. Ona yetişmem imkansızdı." Jamie konuşmaya devam edemeyecek kadar perişandı. Yüzünü elleriyle örttü ve tekrar hıçkırmaya başladı.

Brenna onu sakinleştirmek için kolunu okşadı. "Haydi, haydi. Artık geçti. Kızın sapaşağlam, Jamie. Vücudunda bir çizik bile yok."

Jamie'nin ayağa kalkmasına yardım ederek kolunu omzuna doladı ve onu salona götürdü.

Jamie hemen masadaki yerine oturdu. Sonra kendine gelip ne yaptığını fark etti. Ayağa fırlayıp, Brenna'nın omzuna dokunarak yanındaki iskemleye oturmasını işaret etti. Brenna iskemleye çökünce, sağ baldırının arkasına bıçak gibi bir ağrı saplandı. Genç kadın çığlık atmamak için büyük bir çaba göstermek zorunda kaldı.

Sonunda Jamie onun alnındaki yarığı fark etmişti. "Aman Tanrım, kanyor."

"Küçük bir yarıktan başka bir şey değil. Lütfen otur ve nefes al. Savaştan çıkmış gibisin, Jamie."

"Hayır, seninle ilgilenmem gerek. Yemin ederim ki bu yarık bir aydan önce iyileşmez. Başımı çevir de iyice görebileyim. Ama sen bunu hiç önemsemiyorsun, değil mi? Başka bir

yerin kanıyor mu? Aman Tanrım, ellerim öylesine titriyor ki, saçlarını bile geri itemiyorum. Grace, neredesin?"

"Efendim, anne?" Küçük kız, atkısını yerde sürükleyerek koşup geldi. Sohbeta katılmaya hevesli görünüyordu.

Annesi, "Git babanı çağır," dedi.

Çocuk atkısını yere düşürüp Brenna'nın kucacağına tırmandı ve sırtını ona dayadı. "Anne, babamı hazır olduğum zaman çağırabilir miyim?"

Brenna dayanamayıp bir kahkaha attı. Kahkahasının sesi Jamie'nin kalbini ısıttı ve gözleri yeniden yaşardı. Brenna'nın elini avcuna alıp sıktı. "Allah senden razı olsun. Sen zamanında yetişmeseydin kızım boynunu kırabilirdi. Kocam ve ben, ölene kadar sana minnet duyacağız."

Brenna utancından kızardı. "Bana hiçbir şey borçlu değilsiniz. Biz artık akrabayız. Size yardım etmek için her zaman elimden gelen her şeyi yaparım. Üstelik hepimiz küçükleri korumalıyız. Değil mi?"

Jamie, "Evet öyle," diye onayladı. "Ama sen ve ben akrabadan ileriyiz. Kardeşiz. Değil mi?"

Brenna, "Öyle," diye fısıldadı. "Kalbimde her zaman bir kız kardeşe daha yer var."

O anda iki kadın arasında bir bağ oluştu ve Brenna endişelerinden ve güvensizliğinden kurtuldu. Kardeşlerin birbirlerini etkilemelerine gerek yoktu.

Grace, titrek bir sesle, "Anne artık ağlama, hiç hoşuma gitmiyor," dedi.

Jamie, "Artık ağlamayacağım," diye cevap verdi. Brenna'nın elini bırakıp derin bir nefes aldı ve ellerinin tersiyle gözyaşlarını sildi. "Birini yollayıp Connor'ı çağırtaım. Bunu görmek isteyecektir."

Brenna, ne Connor'ın ne de Alec'in o anda onlara katılmasını istiyordu. Şu anda uzun açıklamalar yapacak durumda değildi. Bu kaza için Connor kendisini suçlar gibi görünecek olursa öfkeleneceğini biliyordu. Kocasının ona acıması ve şefkat göstermesi gibi uzak bir ihtimal de vardı, ama o zaman da Brenna çözülüp ağlamaya başlayabilirdi. Bundan daha küçük düşürücü bir şey düşünemiyordu.

"Mantıksız davranıyorsun. Kocan yüzüne bakar bakmaz senden bir açıklama isteyecektir."

"Durumu ona eve giderken, yolda anlatırım."

Jamie, "Ondan korkuyor musun?" diye sordu. Bu olasılık onu çok şaşırtmış gibiydi.

Brenna, olumsuz anlamda başını salladı. "Elbette hayır. Ama eminim ki benim kabul edemeyeceğim bir şey söyleyecek ve ben de kendimi tutamayıp fikrimi söyleyeceğim. Bu da Alec'in önünde tartışmak demektir ki, hiç de uygun olmaz. Onu kızdırmak değil etkilemek istiyorum. Üstelik dikkat çekmemeye yemin ettim. Lütfen beni dürtmeyi bırakır mısın?"

"Kızımın hayatını kurtardın. Alec'in bundan etkilenmeyeceğini mi sanıyorsun? Sana iltifat edildiğinde niçin rahatsız oluyorsun, Brenna?"

"Çünkü bunlar layık olmadığım iltifatlar. Ben sadece yapmam gerekeni yaptım."

"Bunun seni utandırdığını görüyorum. Bu nedenle şimdilik bu konuyu kapatacağım. Grace, git hizmetçilerden birine temiz su ve birkaç havlu getirmesini söyle."

Küçük kız yardım etmeye o kadar hevesliydi ki, giderken atkısını almayı unuttu.

Brenna'nın sol kaşının üstü yarılmıştı. Yara temizlendikten sonra, Brenna, Jamie'nin işinin bittiğini sandı ve genç kadına Alec Kincaid ile nasıl evlendiğini sordu. Jamie de, "Önce iğnemle ipliğimi alayım, sonra anlatırım," diye cevap verdi.

Brenna bu sözlerden hoşlanmamıştı. "Yaramı temizlediğin için çok teşekkür ederim," dedi. "Ama daha fazla zahmete katlanmanı istemiyorum. Kendimi çok hissediyorum. Alnımın yarıldığının farkına bile varmadım. Grace tek çocuğun mu?"

"Hayır. Dört çocuğum var. En büyüğü Mary Kathleen'dir. Evli ve çok uzakta yaşıyor. Bu da hiç hoşuma gitmiyor. Onu yılda sadece iki kez görebiliyorum. On yıl önce Gideon, ondan beş yıl sonra da Dillon doğdu. Grace bizim küçük bebeğimiz."

“Harika bir çocuk. Melek gibi yüzü var.”

Jamie, “Evet öyle,” diye onayladı. “Eğer amacın buysa, soruların fikrimi değiştirmedir. Bu yarık çok derin. Onu kendi haline bırakamayız. Dikilmesi gerekiyor. Asalet taslamayı bırak. İkimiz de acı çektiğini biliyoruz.”

“Asalet taslamıyorum. Seni oyalamaya çalışıyordum.”

“Çaban boşa gitti.”

“Belki de daha açık konuşmam gerekirdi. Eğer ellerinin hâlâ titrediğini söyledikten sonra, iğneyle yanıma yaklaşma- na izin vereceğimi sanıyorsan, aklını kaybetmiş olmalısın.”

“Dediğimi yapmaya kararlıyım, Brenna.”

“Sen delirmişsin, Jamie.”

Bu tartışma sürerken, Grace’in gözleri büyümüştü. Tekrar Brenna’nın kucığına tırmandı ve iki kadının bağrıışmasını hayranlıkla izlemeye başladı.

Sonunda, Jamie savaşı kazandı. O, yaşça daha büyük ve daha güçlüydü. Üstelik, ondan yana olan iki hizmetçi de arkasında duruyorlardı. Brenna’nın tek yandaşı ise Grace’ti. Ama pek yardımcı olmadı. Annesi sesini yükselttikçe kıkırdıyor, Brenna bağırdığı zaman da elleriyle kulaklarını kapatıyordu.

“Connor ile Alec gelmeden bitirebilir misin?”

“Evet.”

Jamie söylediği kadar becerikliydi. O yarayı temizleyip dikerken Brenna hiç sesini çıkarmadı.

“Alnında bir iz kalacak ama yarısını saçınla kapatabilirsin. Bu canımı sıkarmı?”

Brenna, “Hayır,” diye cevap verdi. “Ama bana bir şey söylemek istediğinde durman canımı sıkıyor. Lütfen acele et de şu işi bitir.”

Jamie iç geçirdi. “Bu kadar geçimsiz olacağın aklıma gelmemişti.”

İşini bitirdikten sonra eserini dikkatle gözden geçirdi ve bir havluyu ıslatarak Brenna’nın saçlarına bulaşmış olan kanları temizledi. Yine de, Connor’m, Brenna’yı görür görmez bir açıklama isteyeceğinden emindi.

“Sana katılıyorum. Alnındaki yarayı görecektir ama eve

gitmek üzere yola çıkmadan önce bu konuda tek bir kelime söylemeyeceğinden eminim. Hatta bu konuyu açmak için yana kadar bile bekleyebilir. Saçımı arkaya toplayıp dikişi ona gösterirsem yarından önce bir şey söyleyebilir.”

Aşçı birkaç dakika önce onlara katılmış, şimdi de bir öne-ride bulunmak için hanımından izin istiyordu.

Jamie, “Evet, Elyne,” dedi.

“Bahse girseniz nasıl olur?”

Brenna, Elyne’in fikrini benimseyiverdi. Eğer Connor yüzündeki yarığı görmezden gelirse, Jamie, Connor’in evinin önüne, kendi evinin önündeki çiçeklerden dikecek, böylece orayı da bu ev kadar güzelleştirecekti. Connor bu konuda bir şey söyleyecek olursa, Jamie, Brenna’nın, iki eli kanda olsa, haftada en az bir kere kendisini görmeye geleceğine söz vermesini istiyordu.

Hanımlardan her ikisinin de durumu kendi lehine yorumlayamaması için kurallar kesin olarak belirlendi. Elyne’e önemli bir görev verildi. Koridorda saklanarak durumu dikkatle izleyecek ve –ima ve işaret gibi – hile yapılmadığından emin olacaktı.

İki kardeş karılarının kahkahâlarını dışarıdan duyup gülmüşediler. Alec karısının misafiriyle hoşça vakit geçirmesine sevinmişti. Brenna’nın Jamie’nin yanında Alec’in yanında olduğu gibi tedirgin olmaması da Connor’ı ferahlatmıştı.

Brenna kapıların açıldığını duyunca, hemen, Grace’in kucığından inmesine yardım etti. Ayağa kalkıp kocasına arkasına döndü ve küçük kızın unuttuğu atkıyı katlamakla meşgul göründü.

Grace babasının masaya doğru geldiğini görür görmez, koşarak diğer tarafa gitti.

Alec, masanın başındaki yerine geçti. Jamie onun sol tarafına oturdu. Connor, Brenna’yı Jamie’nin karşısına oturtup kendisi de onun karşısına geçti. En son oturan Grace oldu. Babasının tam karşısına geçmişti ama aralarında en az on altı sandalye ve uzun bir masa vardı. Yerine oturunca kollarını masaya koydu ve çenesini de koluna dayayarak babasına baktı.

Connor, Brenna'ya bakmadı bile. Sadece ona her şeyin yolunda olup olmadığını sordu. Genç kadın, onun kendisine tembih ettiği doğrultuda, *başını derde sokmadın, değil mi?* demek istediğini sanarak, başını salladı. Bu, *her şey olmasını istediğin gibi*, demekti.

Brenna, Jamie'ye, "Çocukların nerede?" diye sordu.

Jamie, "Alec, Gavin ve karısıyla birlikte bir saat daha dışarıda kalmaları için izin verdi," dedikten sonra kocasına döndü. "Connor'a haberi verdin mi?"

Alec gülümseyerek, "Hayır, vermedim," diye cevap verdi.

Brenna, "İyi bir haber mi?" diye sordu.

Jamie, "Ah, evet, Brenna," dedi. "Çok iyi bir haber."

"Connor, biraz önce aldığım habere göre, üvey annen ve oğlu geliyormuş. Bu gece geç vakit ya da yarın sabah erkenden senin topraklarına varmış olurlar."

Brenna kocasından önce tepki verdi. Bu haber onu o kadar şaşırtmıştı ki, ayağa fırladı. Kalkarken az daha sandalyeyi deviriyordu. "Şimdi mi? Annen şimdi bizi ziyarete mi geliyor?"

Connor onu yavaşça yerine oturttu. "Üvey annem," diye düzeltti.

"Evet, elbette, üvey annen. Bizi ziyarete mi geliyor?"

"Evet, Alec'in söylediğine göre öyle. Heyecanlanacak bir şey yok. Bu haber canımı mı sıktı?"

"Hayır. Elbette hayır. Sadece şu anda üvey annenin evde bizi bekliyor olabileceğini duyunca şaşırdım."

Alec, "Yarın sabahtan önce gelmez sanırım," dedi.

Connor karısına döndü. "Sana ne oldu? Bu iyi bir haber; kötü değil."

Brenna, "Evet, iyi bir haber," diye onayladı. "Onu ağrılatmak için elimden geleni yapacağım."

Jamie, "Euphemia buradan gideli ne kadar oluyor?" diye sordu.

Connor, "On yedi yıl," diye cevap verdi. "Babam öldürüldüğünde, yatalak amcasına bakmak için akrabalarının yanına

gideli çok az bir zaman olmuştu. Bu haberi aldıktan sonra da duyduğu acı yüzünden buraya gelemedi."

Brenna, "Kendisini o zamandan beri görmedin mi?" diye sordu.

"Bu süre içinde onu birkaç kez gördüm. Üç yıl önce, Alec'le birlikte bir anlaşmazlığı halletmek için tepelere yakın bir yere gittiğimizde, saygılarımızı sunmak için ona da uğramıştık."

Alec, "Hâlâ siyahlar içindeydi," dedi.

Brenna, "Babanı çok sevmiş olmalı," diye fısıldadı.

Kocası, "Elbette," diye cevap verdi.

Alec, "Hayatına devam etmeliydi," diye söze karıştı. "Ölülerin yasını tutmak onları geri getirmez."

Jamie, "Sen benim yasını tutarsın, Alec, değil mi?" diye sordu.

"Elbette."

"Ne kadar zaman tutarsın?"

Alec, ne kadar süre karısının yasını tutacağı konusunu tartışacak değildi. Onu kaybetme düşüncesi bile bu savaşçıyı hasta etmeye yeterliydi.

Sert, kararlı bir sesle "Benden önce ölmeyeceksin. Anlıyor musun?" diye buyurdu.

Karısı onun gözlerindeki korkuyu gördü ve kocasını rahatlatmak için, telaşla, "Hayır, senden önce ölmeyeceğim," dedi. "Connor'a diğer ilginç haberi vermeyi unuttun."

Kocası onun istediği bir şeyi yapabileceğine sevindi. Connor'a dönüp, sınırda yaşayan bir laird'in gönderdiği haberciden aldığı haberleri aktardı. Connor ilgilenmiş görünüyordu. Birkaç soru sordu. Bir konu diğerini açtı ve bir süre sonra Jamie ile Brenna unutuldu.

Brenna, Connor'ın üvey annesinin kendisinden önce eve varmaması için içinden kısa bir dua okumuştur. Hazırlıklı olmak istiyordu. Ama sonra, onu memnun etme konusundaki kaygılarını şu an için bir kenara itti.

Jamie'nin küçük kızını yanlarına çağırdığını duyunca düşünceleri dağıldı. Hemen ona bakarak hayır anlamında başını

salladı. Küçük kızın farkında olmadan, erkeklerin merakını uyandıracak bir şey söylemesinden ve durumu Jamie'nin lehine çevirmesinden korkuyordu. Şimdilik, Brenna bahsi kazanıyordu. İki kardeş de yüzündeki yara iziyle ilgili bir şey söylememişlerdi. Önüne konmuş olan yemeği silip süpürmeden Jamie'ye kötü kötü baktı.

Tahta tabaklar toplandıktan sonra, Alec karısına, "Deminden beri sormak istiyorum..." derken, genç kadının kahkahası karşısında susmak zorunda kaldı.

Sözüne devam etmek için, karısının kendine hakim olup gülmekten vazgeçmesini bekliyordu. Nihayet, "Ne soracağımı bilmeden komik olduğuna nasıl karar verebilirsin?" diye sordu.

"Yalvarırım bağışla beni, Alec. Ne soracaktın?"

"Kızım niçin masanın öteki ucunda oturuyor? Onu buradan doğru dürüst göremiyorum bile."

Herkes dönüp Grace'e baktı. Küçük kız ilgi merkezi olmaktan rahatsız olmuş görünmüyordu. Babasına bakarak gülmüyordu.

"Brenna, Alec'in sorusuna cevap vermek ister misin?"

"Hayır."

"Ağabeyimi reddedemezsin."

Jamie, tekrar gülmeye başlamadan önce, "Reddetti bile," diye açıkladı.

Brenna, Jamie'nin davranışının açıkça kurallara karşı gelmek olduğu kanısındaydı. Çünkü, genç kadın gülerken iki erkeğin de merakını tahrik ediyordu. Bunu onun yanına bırakmayacaktı. "Jamie, bana kalırsa, mutfığa gidip, bu güzel yemekler için Elyne'e teşekkür etmelisin."

"Ben odadan çıkarsam, sen de benimle geleceksin."

Connor, "İkinizin de yerinizden kalkmasına gerek yok," diye söze karıştı. "Elyne ve diğer hizmetçi bizi arka koridordan seyrediyorlar. Onlara övgülerinizi buradan söyleyebilirsiniz."

Karısı tekrar kahkahâlara boğulunca, Alec, "Kendine hakim olmaya çalış," dedi.

Brenna ayağa fırladı, "Bu güzel yemekler için teşekkür ederim. İzninizi rica ediyorum."

İzin verilmesini beklemedi. Jamie de ayağa fırlayıp onun beşinden koştu.

Connor, karısının Jamie'yi hile yapmakla suçladığını duyunca neredeyse kadehini elinden düşürüyordu. Alec'in bunu duymamış olması için Tanrı'ya yalvardı. Sonra, Brenna yoluna devam etmeden önce, ocağın önünde durup haç çıkararak selam verince, Alec o kadar şaşırıp ki eliyle önünde duran boş kadehe çarpıp onu devirdi.

Brenna'nın saygı gösterisi Jamie'ye çok komik gelmişti. Kahkahâları ön kapının dışına taşı.

Alec, hizmetçiler eteklerini toplayarak hanımlarının peşinden telaşla dışarı çıkana kadar bekledikten sonra Connor'a döndü.

"Gerçekten alınmamız gerekir."

"Evet, alınmamız gerekir. Sence Brenna nasıl yaralanmış olabilir? Tanrı aşkına, niçin ikisi de hiçbir şey olmamış gibi davranıyorlar?"

"Bunu hemen öğrenebiliriz."

"Nasıl?"

Alec gülümsedi. "Grace."

"Efendim, baba?"

"Gel babanın yanına otur."

"Senin yanına hazır olduğum zaman gelebilir miyim?"

"Şimdi hazırsın, Grace."

Küçük kız başını önüne eğdi. Yıkanmaya gider gibi yürüyordu. Connor'ın yanından geçerken genç adam ona göz kırptı.

Alec onu yakalayıp kucığına aldı. Alnından öptü ve masanın üstüne oturttu. Sonra, ona neler olduğunu anlatmasını emretti.

"O hanım anneme bağırdı."

"Onun adı Brenna, Grace. Şimdi bana doğruyu söyle."

Connor, "Doğruyu söylüyor olabilir," diye söze karıştı.

"Peki annen ne yaptı?"

“Ağladı.”

Alec, Connor’a baktı. “Bunlar seni şaşırtmıyor, değil mi?”

“Hayır.”

“Annem de bağırdı, baba.”

“Sen ne yaptın, Grace?”

“Hiçbir şey yapmadım.”

Alec bu palavraya bir an olsun inanmadı. “Bana başka ne söyleyeceksin?”

“Annem tekrar ağlayınca o hanım güldü.” Bunu hatırladığına o kadar sevinmişti ki omuzlarını neşeyle oynattı.

“Connor, Brenna’nın karıma böyle saygısızca davranmasına çok şaşırdım. Onunla konuşacağım.”

“Onun kalbini kırma, Alec.”

“O hanım ağlamadı, baba.”

Alec, “Öyle mi?” dedi.

“Annem, o hanımın başına iğne batırdı.”

Connor, “Brenna başını nasıl yardı?” diye sordu.

“Merdivenlerden düştü.”

“Merdivenlerde ne işi vardı?”

Alec, “Connor, bağırarak kızımın cevabı alamazsın,” dedi. “Onun ne kadar küçük olduğunu unutma.”

“Neler olduğunu hemen öğreneceğimizi söylemişsin.”

“Brenna adındaki o hanım anneme aklımı kaybetmişsin, dedi.”

Alec, “Brenna’nın merdivenlerde ne işi vardı? Onu söyle bana,” diye emretti.

“Seni seviyorum, baba.”

Bu numara işe yaramadı. Grace babasının kendisini tutan kollarından kurtulmaya da çalıştı ama bunu da başaramadı.

“Cevap ver bana, Grace.”

“Beni tutmak istedi.”

Olay, Alec’in hayalinde olduğu gibi canlanmıştı. Connor durumu onun kadar çabuk kavrayamadı çünkü Grace doğmadan çok önce Alec’in evinden ayrılmıştı. Bu yüzden çocuğun ne kadar yaramaz olduğunu bilmiyordu.

“Brenna’nın nasıl olup da dengesini kaybettiğini anlayamadım,” dedi.

Babası, “Grace, amcana Brenna’nın seni nasıl tuttuğunu anlat,” dedi.

Küçük kız, hem amcasının hem de babasının tüm dikkatinin kendisine yönelmesine çok seviniyordu. Ayaklarını babasının kucasına koyup kollarını havaya kaldırdı ve olayı olduğu gibi canlandırmak için havaya sıçramaya çalıştı.

Alec kızını tuttu ve yavaşça oturttu. Başını sallayarak, “Sen benim ölümüne sebep olacaksın Grace,” diye mırıldandı.

“Biliyorum, baba. Bunu daha önce de birçok kez söyledim.”

Aşçı, mutfağa doğru koşarken, “Sevgili eşinizin de ölümüne sebep olacak, Efendimiz,” dedi.

Alec yaşlı kadına döndü. “Kızım kendini en üst basamağın aşağı attı, değil mi Elyne?”

“Ben görmedim, Efendimiz. Ama Leydim, Grace’in merdivenlerden aşağı hızla uçtuğunu söyledi. Leydi Brenna onu tutabilmek için sıçramak zorunda kalmış.”

“İkisi de boyunlarını kırabilirlerdi.”

Alec, “Evet, kırabilirlerdi, Connor,” dedi. Sonra yine salıncık hizmetkara döndü. “Söylesene, bizim hanımlar niçin bunu öğrenmemizi istemiyorlar?”

Elyne efendisine itiraz edemeyeceği için hanımların bahse girdiğini anlatıverdi.

Eşlerinin böyle bir iddiaya girmiş olmaları iki kardeşin hiç hoşuna gitmedi. Ama yine de oyunu bozmak istemediler.

Birkaç dakika sonra, Jamie ile Brenna onlara katıldı. Hanımlar salona girince, iki erkek de ayağa kalktılar. Ama birkaç dakika sonra, eşlerinin onlarla ilgilenmemesi üzerine yerlerine oturdular. Alec kadehlere şarap koydu ve kendi içkisini bir seferde bitirdi.

Brenna, kardeşiyle evlenir evlenmez Alec’in saygısını kazanmıştı. Sevgili kızını önemli bir kazadan kurtardığını öğrendiği anda onun sadakatini de kazandı. Ama hayranlığını ve sevgisini, Alec onun Jamie’ye o kilimi oradan hemen kal-

dırmasını söylediğini duyduğunda kazandı. Jamie buna şiddetle itiraz etmişti.

“Hiç olmazsa başının üstündeki azizlik halkasının sarı ipliklerini hemen sök. Sen onu buna layık görüyorsun diye, William’a azizlik payesi veremezsin. Bu kilisenin değerlerine saygısızlıktır.”

“Kilise onun değerini anlar anlamaz William’a azizlik payesi verecektir.”

Brenna olumsuz anlamda başını salladı. “Tevekkeli değil kocan ona iblise bakar gibi bakıyordu. Tanrı aşkına, bir İskoçyalının evinde, üstünde eski bir İngiliz kralının resmi olan bir kilimin ne işi var? Ben bile onun buraya ait olmadığını biliyorum. Kaldır şunu oradan, Jamie. Aman Tanrım, ben de onun önünden her geçişte haç çıkarıyordum. Bu günaha girmek değilse nedir? Buraya asabileceğin kendi krallarımızdan biri yok mu?”

“Niçin onlardan birinin resmini asmak isteyeyim ki?”

“Niçin mi? Sen İskoçyalısın da ondan.”

“Bilmiyorsun, değil mi? Brenna, ben İngiltere’de doğup büyüdüm.”

Bu açıklamanın Brenna’nın tezini çürüttüğünü söylemeye gerek yok. Jamie, yeni kardeşini böylesine şaşırttığı için güldü.

Brenna, “Konuşman İskoçyalıya benziyor. Kimse bana senin İskoçyalı olmadığını söylemedi,” dedi ateş saçan gözlerle kocasına baktı. “Bana söyleyebilirdin.”

“Hayır, Connor bunu sana söylemezdi. Erkeklerin karılarına hiçbir şeyi durup dururken söylemediklerini, onlara her şeyi sormak durumunda olduğumuzu kabul etmelisin, Brenna. Aslında, verdiğim bu haber seni öfkelenmemeli. Aksine, memnun etmeli.”

Brenna, sonunda kocasına ters ters bakmaktan vazgeçti.

“Sevindim. Demek onun için senden bu kadar hoşlanmışım.”

“Mary’den de hoşlanacaksın. Alec, ne kadar şanslı olduğumun farkında mısın? Evimin iki tarafında da birer kardeşim var.”

Alec, “Evet, doğru,” diye onayladı.

“Connor, Brenna hemen Mary ile tanışmalı.”

Brenna, “Eve giderken uğrayabilir miyiz?” diye sordu.

Connor, “Bir yere daha uğrayamayız,” diye cevap verdi.

“Çok geç oldu.”

Brenna hevesinin kursağında kalmasını istemiyordu. Kocasının yanına gidip elini omzuna koydu. “Ama başka bir zaman gideriz, değil mi?”

“Evet.”

Onun bu olumlu cevabına ne kadar sevindiğini göstermek için genç adamın sırtını okşadı. Alec ayağa kalkarken gülümsemediğini Brenna görmesin diye başını çevirdi. Onun kardeşine şefkatli davrandığını görmek hoşuna gitmişti. Ama gülümsemesinin asıl sebebi, Connor’ın bundan hoşlanmıyormuş gibi görünmeye çalışmasıydı. Connor, ağabeyine bakarak başını salladı. “Bunu fazla büyütme,” dedi. Sonra ayağa kalkarken karısına çarpmamak için uzanıp onu kendinden uzaklaştırdı.

Alec de başını salladı. “Bana kalırsa, sen de buna hak ettiğin değeri vermelisin.”

Brenna iki erkeğin neden söz ettiklerini anlamamıştı. Genç kadın soru sormaya başlamadan, Alec hemen konuyu değiştirdi.

“Eve giderken, yolda dikkatli olmalısın.”

Brenna, “Connor her zaman dikkatlidir,” dedi.

Alec, “Öyledir,” diye onayladı ama kardeşini ikinci kez uyarmaktan kendini alamadı. “Şu anda senin topraklarında bekliyor olabilir.”

“Ah Alec, bana ümit veriyorsun.”

“Bu dik başlılığın ölümüne sebep olacak. İkimiz de onun Brenna’yı geri almak isteyeceğini biliyoruz.”

Brenna birden kardeşlerin kimden söz ettiklerini anladı. Oflayıp kocasının koluna sarıldı ve, “MacNare domuzundan mı söz ediyorsunuz?” diye fısıldadı.

Kocası gülümsedi. Brenna kendisiyle evlendiği için ne kadar şanslı olduğunu anlamaya başlamıştı. “Evet, MacNare domuzundan söz ediyoruz.”

“Vermezsin, değil mi?”

“Neyi vermem?”

Brenna, söylediklerini kimse duymasın diye yan döndü. “Beni ona vermezsin.”

Connor’ın gülümsemesi kayboldu. “Ne dersin, verir miyim?”

“Vermezsin.”

Genç adamın başını sallayışından doğru tahminde bulunduğunu anladı. Connor, kolunu karısının omzuna atarak, cevabından hoşlandığını göstermek amacıyla onu kendine doğru çekti.

Brenna şaşkınlığını gizlemek için çaba gösteriyordu. Ama bu kolay değildi. Kocasını kardeşine karşı onun davranışını savunmaya çalışıyordu.

“Karım beni incitmek istemedi. Onun bir İngiliz olduğunu unutma. Bu yüzden bazı şeyleri anlamıyor.”

“Neyi anlamıyorum?”

Bu sorunun cevabını Alec verdi. “Biz kendimize ait olan şeyleri kimseye vermeyiz ve eşlerimizi koruruz. Henüz değerin farkında değilsin, değil mi Brenna?”

Connor, “Hayır, henüz farkında değil,” diye cevap verdi.

Brenna, “İngiliz erkekleri de kendilerine ait olan şeyleri başkalarına vermezler,” dedi. Bunu bilmeleri gerekirdi. “Baronlar da sizin kadar mülkiyete düşkündür.”

Alec, “O zaman senin burada ne işin var?” diye sordu. “Baban seni MacNare ile evlenmek üzere buraya gönderirken korumuş mu oldu?”

“Bunların birbiriyle ilgisi yok, Efendimiz.”

“Aradaki fark ne?”

Eğer babasının nedenlerini anlatacak olsa, hem Alec hem de Connor, onun bu işe açgözlülüğünden razı olduğunu düşüneceklerdi. Ondan sonra, Brenna, onları, babasının kızlarını sevdiğine asla ikna edemezdi.

“Burada olmayı istediğim için buradayım,” dedi. “Kocama beni MacNare’ye verip vermeyeceğini sorduğumda, sadece ondan emin olmak istemiştin.” Sonra böbürlenerek, “Beni kimseye vermeyeceğini zaten biliyordum,” diye ekledi.

Alec, “Papazın kutsamasıyla kilisenin onayını aldığınız için mi?” diye sordu.

Brenna ona açıklama yaparken, Alec başını sallıyordu. “Connor bunu bir şekilde geçersiz kılabilirdi. Yeterli sayıda papaz olmadığı için birçok evlilikler kilisenin kutsaması olmadan gerçekleşiyor.”

Connor onun politik olmaya çalıştığını biliyordu. Gülümsemedi. Genç kadının sabrı taşmak üzereydi ve Alec’in onu sorgulama biçiminden, Connor ağabeyinin kızını nasıl davranacağını merak ettiğini anlıyordu.

Alec eğleniyordu. Brenna suratını astıkça ve kararsız cevaplar verdikçe, kızın hakkında onun tahmin edemeyeceği kadar çok şey öğreniyordu.

Alec, “O halde, Connor’ın seni MacNare’e vermeyeceğini nasıl bildin?” diye ısrar etti. “Onu o kadar iyi mi tanıyor-sun?”

“Hayır onu çok az tanıyorum ve hiç anlayamıyorum. Ama onun ne kadar inatçı olduğunu fark ettim.” Ona fikrini değiştirmek için ne kadar dil döktüğünü ve Connor’ın onun söylediklerinin tek kelimesini bile dinlemek istemediğini hatırlamıştı. “Ama annemle babam, çocuklarına kendi ayaklarının üstünde durmayı öğrettiler. Anlarsınız ya, ailem...”

Connor, onun sözünü kesti. “Artık senin ailen biziz.”

“Evet ama kardeşlerim...”

Kocasını yine sözünü kesti. “Şimdi senin kardeşlerin Jamie ve Alec.”

Alec, “Ve Rean,” diye ekledi.

Connor başını sallayarak, “Evet... Ve Rean,” diye tasdik etti. “Onu görmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki. Bazen onu unutuyorum.”

“Connor, niçin ailemden söz etmeme izin vermiyorsun?”

Genç adam yumuşak bir sesle, tekrar, “Senin ailen biziz,” diye hatırlattı.

Alec kardeşinin ne yapmak istediğini çok iyi anlıyor ve onu yürekten destekliyordu. Connor, karısının geçmişi unutup kendisine ve kendi çevresine bağlanmasını istiyor, ama

bu konuda, Jamie'nin sıla özleminden kurtulmasına yardım ederken olduğu kadar incelikli ve kurnazca davranamıyordu. Alec, bunun için kardeşini suçlayamıyordu çünkü Connor'ın hâlâ kurnazca davranmayı beceremediğini biliyordu.

Kocasının ailesini unutmasını istediğini görmek Brenna'yı üzmüştü. Dışarı çıktıktan sonra birkaç dakika onu yok saymaya ve bu kadar acımasız oluşunun nedenini düşünmeye karar verdi. Sonra birden kucagındaki Kincaid atkısını sıkı tuttuğunu fark etti ve dışarı çıkmadan önce onu bir iskemlenin üstüne bırakmak amacıyla koltuğunun altına aldı. Sonra, kaşlarını çatarak yan gözle kocasına baktı. Connor ise ona göz kırptı.

Alec gülmemek için kendini zor tutuyordu. Bu 'eve gidince görürsün' bakışını çok iyi tanıyordu. Jamie de kimi zaman kendi fikrini söylemek için yanıp tutuştuğunda, bunu yapmaması gerektiğini bildiği için susar ama Alec'e tıpkı böyle bakardı.

Brenna'ya dönüp, "Hâlâ merakımı tatmin etmedin, Brenna," dedi.

Genç kadın zorla gülümsedi ve ne konuştuklarını hatırlamaya çalıştı. Connor ona göz kırpmıştı. Kocasına ne olmuştu?

"Brenna, ağabeyime cevap ver."

Ona göz kırparken Connor'ın bakışları sıcacıktı. Böyle yakışıklı bir savaşçı ne diye çoğu zaman o kadar geçimsiz biriydi ki? Bunları düşünürken içini çekti.

"Ağabeyine severek cevap vereceğim." İki kardeş uzunca bir süre kızın cevabını beklediler. Brenna'ya Connor'dan önce Alec acıdı. Ona konuyu hatırlattı.

"Bana Connor'ın seni MacNare'ye vermeyeceğini nereden bildiğini açıklayacaktın."

"Bu çok basit. Beni MacNare'ye vermesine izin vermedim."

Jamie, Brenna'yı desteklediğini göstermek için, "Elbette vermezdin," diye söze karıştı.

Alec güldü. Brenna onun tepkisini anlayamamıştı. Connor

gülmedi. Sadece gülümsedi. Brenna, onun tepkisini de çok şaşırtıcı buldu.

Connor karısını arkasından kapıya doğru çekerken hâlâ gülümsüyordu. Tam konuyu unutmak üzereyken, karısı ona verdiği cevabı niye komik bulduğunu sordu.

"Komik bulmadım; memnun oldum."

Genç kadın, "Peki," dedi. "Niçin memnun oldun?"

"Çünkü kararlarını uygulatacak kadar güçlü olduğuna inanmıyorsun."

Jamie arkalarından geliyordu. Connor'a yanıldığını söyleyince genç adamın ilgisi ona yöneldi. "O sana kendi isteklerini yaptırarak kadar güçlü olduğuna inanmıyor. Sanırım, istediğini elde etmenin yolunu bulacak kadar akıllı olduğunun farkında."

Brenna da, "Bizim babalarımız cahil kızlar yetiştirmedi-ler," diye ekledi. "Bunu kabul etmezseniz, hata edersiniz."

Jamie, arkasında duran kocasına, "Değil mi?" diye sordu.

Alec karısı için önemli olan bir konuda ona karşı çıkmayacak kadar deneyimliydi. "Evet öyle," dedi.

Connor, çift kanatlı kapının birini karısının geçmesi için açtı. Jamie Brenna'ya sarılarak onunla vedalaştı. Sonra Connor'a sarılıp kulağına bir şey fısıldayınca genç adam gülümsedi. Jamie de onu yanağından öptü.

Dışarı çıkmadan önce Connor'a, "Bu eve daha sık gel," dedi.

Quinlan hanımını gördüğü anda şaşkınlıktan gözleri büyüdü. Brenna onun endişelendiğini fark etmişti. Quinlan'a bakarak, önemli bir şey değil, demek ister gibi başını salladı ve alnındaki dikiş izlerini saklamak için saçlarını önüne çekti. Genç asker bir şey söylemedi.

Herkes onun merdivenlerden ağırlığını sol tarafına vererek indiğini fark etmişti. Connor onu ata bindirirken dikkatli davrandı ama genç kadın buna rağmen acıyla yüzünü buruşturdu.

Connor'ın ağabeyine veda edişi ona sızılarını unutturdu. Kocasının davranışı öyle komikti ki neredeyse yüksek sesle

gülecekti. Ağabeyinin önünde eğilerek onu selamlayacağına ya da elini sıkacağına, avcunun içiyle Alec'in omzuna vurmuştu. Buna karşılık, Alec de ona aynı şeyi yaptı. Bu barbarlara özgü sevgi gösterisi sona erince, Connor atın üstüne atlayıp Brenna'nın arkasına oturdu ve kolunu onun beline doladı.

Sonra genç kadının kulağına eğilip, "Biraz sonra evine varacaksın," diye fısıldadı.

Alec, Jamie misafirlerle vedalaşıp Grace'i aramak üzere içeri girene kadar sabırla bekledi. Karısı kapıyı kapatır kapatmaz Brenna'ya döndü. Keyifli olduğu yüzünden belli oluyordu. "Kızım atkısına çok düşkündür," dedi.

Brenna onun niçin bundan söz etmek gerektiğini duyduğunu anlamamıştı. "Öyle mi?" diye cevap verdi.

Alec başını salladı. "Kendi atkısını kokusundan tanır. En azından karım buna inanıyor. Sanırım haklı; çünkü Grace'e kendi atkısının yerine bir başkasını verdiğimizde hemen anlıyor. Uyurken de ona sarınmayı seviyor. Bu gece atkısına ihtiyacı olacak, Brenna. Yoksa karımı da beni de uyutmaz."

Brenna'nın yüzündeki şaşkın ifadeden, Alec'in ne demek istediğini anlamadığı belliydi. Connor, "Grace'in atkısını geri vermeni istiyor," dedi.

Göz açıp kapayana kadar Brenna'nın yüzü kıpkırmızı oldu. Atkırı Alec'e uzatırken neredeyse yere düşürüyordu. "Onu iskemlenin üstüne bırakacaktım. Unuttuğuma inanamıyorum. Bunu yapmaya kararlıydım ama aklım konuşmalara kaydı ve..."

Alec elini onun elinin üstüne koyunca, Brenna yaptığı hataya mantıklı bir açıklama aramaktan vazgeçti. Alec ona önemli bir şey söylemek üzere gibiydi. Genç kadın bunun ne olabileceğini merak ederek gerildi.

"Karım haftanın ilk gününde istediğin çiçekleri dikmeye gelecek, Brenna."

"Teşekkür ederim, efendim."

Connor, "Alec sana teşekkür etti," dedi.

"Farkındayım. Bana bu kadar iyi davrandığı için ben de ona teşekkür ettim."

"Kızımın yardımına koştuğun için sana teşekkür borçlu olmasaydım, Connor'la benim, hiçbir şeyin farkına varmayacağımızı düşündüğün için sana çatardım. Biz her şeyi görürüz."

Connor, "Sizin gibi iki akıllı kadının bizim hakkımızda yanlış düşünmesi olacak şey değil," dedi.

Alec, "Evet," diye ekledi. "Yanıldınız. Elini Brenna'nın linin üstünden çekip birkaç adım geriledi. "Bahsi senin kazanmana bizim karar verdiğimizizi anladın, değil mi? Ama bunun için bize teşekkür etmene gerek yok."

Brenna güldü. "Sizin sayenizde kazandığıma inanıyorsunuz ama bence öyle değil, Efendim."

Alec kaşlarını kaldırdı. "Özellikle hiçbir şeyin farkında değilmişiz gibi davrandık."

Genç kadın, "Doğru," diye cevap verdi. "Benim kazanmamı istediğinizi de biliyorum ve bu yönde çaba gösterdiğinizizi de biliyorum. Ama biz, sizin zannettiğinizden farklı bir konuda bahse girmiştik. Jamie de ben de, yüzümdeki yarayı ark edeceğinizi biliyorduk."

Connor, "Hangi konuda bahse girmiştiniz?" diye sordu. "Kuzup bir hali vardı."

"Jamie senin beni görür görmez, dayanamayıp ne olduğunu soracağından emindi. Ben de senin bu konuda tek kelime söylemeyeceğini iddia ettim. Eğer hafızam beni yanıltmıyorsa, sanırım sen de öyle yaptın."

Connor, "İkisi aynı şey," diye itiraz etti.

"Öyle mi?" Brenna'nın yüzünde masum bir gülümseme belirmişti. Kocasının yanıldığını düşündüğü belliydi.

Alec, "Kabul et, Connor," dedi. "Zafer Brenna'nın."

"Jamie çiçeklerimi dikmeye geldiğinde Grace'i de getirecek mi?"

"Hayır. Çocuklarımın topraklarımın dışına çıkmalarına izin vermiyorum. Connor, ben de karımla birlikte geleceğim. Orada olmanı istiyorum."

Alec kardeşine sevgisini göstermek için tekrar omzuna vurduktan sonra dönüp evine doğru yürüdü. Grace kapının

arkasında bekliyor olmalıydı; çünkü Alec kapının bir kanadını açar açmaz ona doğru koştu ve atkısını elinden çekip aldı.

Connor ile Brenna yola koyulunca, genç kadın kocasının kucacağına yerleşti ve kollarını onun beline doladı.

“Grace’e veda edemediğime üzülüm.”

“O şimdi babasına yaramazlığının hesabını vermekle meşgul.”

“Ağabeyin ona ne yapacak? Olay sadece bir kazaydı, Connor. Alec onu kırmamın.”

“Onun ve Dillon’un yukarıya yalnız çıkmaları yasaktır. Alec Grace’e sadece söz dinlemesini hatırlatacaktır.”

“Diğer çocuklar da onun kadar başına buyruk mu?”

“Hayır. Oğlanlar yabancılardan çekinirler. Ama sana bir kere alışmaya görsünler. O zaman, Tanrı yardımcın olsun. Onlar Grace’den çok daha muzurdur.”

“Korkarım, Grace her zaman benim gözdem olacak.”

Connor, Brenna’nın onlara refakat eden Kincaid askerlerini fark etmemesi için lafı uzatıyordu. Alec’in bu kalabalık asker grubunu niçin onlarla birlikte gönderdiğini düşünüp endişelenmesini istemiyordu. Ağabeyinin onları bir ordu askerle MacNare’den korumak istediğini bile düşünebilirdi.

Ağabeyinin her şeye burnunu sokmasına tahammül etmek zorunda olduğunu biliyordu. Ama bu hiç hoşuna gitmiyordu. Quinlan de aynı duyguları paylaşıyordu ama o, efendisinin aksine, duygularını saklama gerçğini duymuyordu.

Brenna, “Çocuklarımın birini diğerlerinden çok sevmeyeceğimden emin olabilirsin,” dedi.

Connor’un buna verecek bir cevabı yoktu. Ama Brenna’nın yarası sızlamaya başlamıştı ve acıyı hissetmemek için, kocasının konuşmaya devam etmesini istiyordu. Başını zonklatıyor, kaba eti ateş gibi yanıyordu.

Genç kadın kucagında hareketlenince, Connor, onun amacının ne olduğunu anladı.

“Dillon ile Grace doğmadan evden ayrıldım,” dedi. “Mary Kathleen’i diğerlerinden daha iyi tanıdığım için, en fazla ona yakınlık duyarım. Ama, yine de, Grace’e özel bir düşünlü

ğüm olduğunu itiraf etmeliyim. Bunun nedeni ise bana başka birini hatırlatması.”

Brenna başını kaldırıp onun yüzüne bakmak istedi ama Connor onun başını yavaşça göğsüne bastırarak buna engel oldu. Brenna bundan ne kadar rahatsız olduğunu göstermek için onu çimdikledi ve sonra, Grace’in ona kimi hatırlattığını sordu.

“Bir zamanlar kucagiıma aldığım bir çocuğu hatırlatıyor.”

Connor başka bir şey söylemedi ama kucagiına aldığı o çocuğun anısı onu mutlu etmişti. Sesindeki sıcaklık bunu belli ediyordu.

“Euphemia’nın bizi ziyarete geldiğine memnun oldun mu?”

“Evet. Ama sen olmadın, değil mi?”

Brenna, “Elbette oldum,” diye itiraz etti. “Sadece biraz... onunla karşılaşmaktan biraz çekiniyorum. Onun onayını almak çok önemli. Senin annen sayılır. Benden hoşlanmazsa, bu beni çok üzer.”

“Niçin?”

Connor’un böyle bir şey sormaya gerek duyması Brenna’yı şaşırttı. “Çünkü evinde uyumlu bir yaşam olması gerekir de ondan. Onun isteklerini yerine getirmek de benim görevim. Yanımızda olduğu sürece evin hanımı odur. Şimdi anladın, değil mi?”

“Sen en küçük şeyleri bile sorun haline getiriyor, kendini üzüyorsun. Senden hoşlanacaktır, merak etme.”

Brenna, bundan Connor kadar emin değildi ama Euphemia’nın sevgisini kazanmaya yemin etti. Kadını memnun etmenin çeşitli yollarını düşünürken birkaç dakika geçti. Sonra endişelenmeyi bırakıp başka şeyler düşünmeye başladı. Bacağındaki ağrıyı unutmak için Jamie’yle geçirdiği eğlenceli anları hatırlamaya çalıştı ama yararı olmadı.

“Yürüyüş yapmak için güzel bir gün, değil mi?”

Connor cevap vermedi. Brenna ısrar etti. “Biraz yürümek istiyorum. Bacaklarımın hareket etmesi iyi olacak.”

“Hayır.” Connor itirazını yumuşatmak için çenesiyle onun

başını okşadı. “Seni kucagımda yüzü koyun taşısam faydası olur mu?”

Bu teklif genç kadını dehşete düşürdü. Hayalinde kendisini at üstünde, kocasının kucagında yüzükoyun giderken canlandırdı. Başını aşağı doğru sallanıyordu. Oracıkta utancından ölebilirdi.

Connor’ın adamlarıyla ilk karşılaşması bundan daha görkemli olamazdı. “Bu teklifi niçin yaptığını anlayamadım. Ben gayet iyiyim. Sadece, böyle güzel bir günde, yürümenin zevkli olacağını düşünmüştüm. Unut gitsin.”

Gururunu rahatına tercih etmişti. Zaten Connor da ondan bunu bekliyordu. Canının ne kadar yandığını anlamak için elini kızın eteğinin altına uzattı. Durup bakmayı düşünmüştü ama hemen vazgeçti. Onu buna razı etmek en azından bir saat sürecekti. Oysa, on dakika içinde ağabeyinin toprakları ile kendi toprakları arasındaki sınıra varacaklardı.

Connor’ın dokunuşu Brenna’ya şefkatli bir okşama gibi geldi. Ama, yine de, bundan hoşlanmadı. Hiç kıpırdamadan, “Elini çek,” diye fısıldadı.

“Baldırım berelenmiş, değil mi? Acıyor mu?”

“Hiç acımıyor. Lütfen elini çek. Utanıyorum.”

Connor onun dediğini yaptı.

Brenna, “Bir İngiliz erkeği karısına biraz anlayış gösterirdi,” diye mırıldandı.

“Ben İngiliz değilim.”

Genç kadın, “Hayır, değilsin,” diye tasdik etti. “Sana evin hakkında bazı sorular sorabilir miyim?”

“Sorabilirsin.”

“Bir kere, senin topraklarına vardığımızda, lütfen bana söyle.”

“Yukarıdaki tepeye bak. Nöbetçilerimin bizi gözlediklerini göreceksin.”

Brenna hemen toparlanıp kendisine çeki düzen verdi. Saçlarını ve atkısının kıvrımlarını düzeltti. Pembeleşmeleri için yanaklarını çimdikledi.

“Tanrı aşkına, sen ne yapıyorsun?”

“Yanaklarımı çimdikliyorum.”

Bunun nedenini sormamaya karar verdi ama dayanamadı. Genç kadın, “Çünkü solgun görünmek istemiyorum,” diye cevap verdi.

Connor başını salladı. Hiç bu kadar saçma bir şey duymamıştı.

“Senin şatona varmamız ne kadar sürer?”

“Çok yakında varacağız.”

“Yani Alec’le Jamie’ye bu kadar yakın mı oturuyoruz?”

“Evet.”

“İstediğim zaman onları ziyarete gidebilir miyim?”

“Evet.”

Heyecanından sızılarını unutmuştu. Connor, evini, topraklarının ortasında değil de, ağabeyinin topraklarının sınırında yaptığını anlattı. Brenna onun bunu Alec’i memnun etmek için yaptığını düşündü.

Efendileri elini havaya kaldırınca, MacAlister ordusunun askerleri tara atarak onu selamladılar.

“Eve her dönüşünde seni böyle selamlarlar mı?”

“Hayır, bunu sadece uzun süre uzak kaldığımda yaparlar.”

“Bu kez eve gelmeyeli ne kadar oluyor?”

“Yaklaşık üç hafta.”

Bu kadar zaman ne yapıyordu acaba? Tam soracakken yüzündeki mavi boyayı hatırladı. Hemen sormaktan vazgeçti. Onun bir yerlere saldırıp yağmalamaya gittiğini öğrenecek olursa neçesi kaçacak, sonra da, bu barbarlara özgü eğlence hakkındaki düşüncelerini söyleyerek kocasının keyfini kaçıracaktı.

Askerlerin önünden geçerken, Brenna onların kendisine nasıl baktıklarını fark etti. Onlara gülümsedi ama askerler ona gülümsemediler. Hemen endişelendi.

“MacNare ile evlenmek üzere yola çıktığım için askerlerin benden nefret mi edecekler?”

“Hayır.”

“Ama önlerinden geçtiğimiz askerler bana gülümsemediler.”

“Elbette gülümsemeyecekler.”

“Niçin?”

“Çünkü sen benim karımsın. Sana saygı gösterecekler.”

“Ya ben bu saygıya layık değilsem?”

“Layıksın.”

Bu çok düşünceli ve sevecen bir cevaptı. Ama, Connor düşünceli ve sevecen bir adam olmadığı için Brenna hemen şüphelendi.

“Niçin?”

“Çünkü ben seni seçtim.”

“Unutma, ben seni seçtim.”

“Benimle tartışmak hoşuna gidiyor, değil mi?”

Genç kadın bu soruya cevap vermeye değmeyeceğini düşündü. “Evinin beğenecek miyim?”

“Elbette.”

“Görmek için sabırsızlanıyorum. Alec’in evi kadar güzel mi? Eğer o kadar güzel değilse bile, hayal kırıklığına uğrayacak değilim.” Sonra telaşla, “Büyük olması gerekmez,” diye ekledi. “Büyük mü?”

Onun heyecanı karşısında Connor gülümsedi. “Evet, benim evim de ağabeyimin evi kadar güzeldir.”

“Evinle iftihar ediyorsun, değil mi? Bunu ses tonundan anlıyorum.”

“Sanırım haklısın.”

“Safon Alec’in evindeki kadar geniş mi? O kadar geniş olması şart değil.”

“Çünkü o kadar geniş bir salona ihtiyacın yok.”

“Evet.”

“Kesin bir şey söyleyemem. O kadar büyük mü bilmiyorum. Hiç düşünmedim.”

“Evinin bu kadar çekici yapan ne?”

“Güvenlidir.”

Bu da ne demek oluyordu? Güvenliğin görüntüyle ne ilgisi vardı? “Ama görünüşü nasıl?”

“Kale gibi. Sağlam ve yenilmez.”

Bu adama ne demek istediğini anlatamayacaktı. Bekleyip görmeye karar verdi.

Connor ise ona bilmesi gereken her şeyi söylediği kanısındaydı. Evinin kale gibi sağlam ve yıkılmaz olduğundan emindi ama ağabeyinin tavsiyelerine uyararak, güvenlik amacıyla birkaç şey daha yaptıracaktı.

Eve yaklaştıkça, Brenna’nın heyecanı artıyordu. O kadar mutluydu ki sürekli gülümsemekten kendini alamıyordu.

Babasının evinin enkazı görününce, Connor’ın yüzü asıldı.

Genç kadın bu kocaman yapının enkazına baka kalmıştı. “Eskiden burada kim yaşıyormuş?” diye fısıldadı.

“Babam.”

“Burada mı öldü?”

“Evet.”

“Sen onunla birlikte burada mı yaşıyordun?”

“Evet.”

Connor’ın buz gibi soğuk sesi geçmiş hakkında soru sorulmasını istemediğini gösteriyordu. Brenna, kocasının nasıl olup da böyle katı, sert bir adam olduğunu anlayabilmek için onun hakkındaki her şeyi öğrenmek istiyordu ama sabırlı olması gerektiğini biliyordu. Israrlı olursa, kocası hiçbir zaman ona içini dökmeyecekti. Önce ona, güvenilir biri olduğunu kanıtlaması gerekiyordu. Sonra yavaş yavaş kocası ona daha yumuşak davranmaya başlayacak ve sırlarını söyleyecekti.

Genç kadın bu harabeden gözlerini ayıramıyordu. Uzaklaştıktan sonra bile, onu biraz daha seyredebilmek için, yana doğru eğilip arkaya baktı.

Daha önce de yangının bıraktığı izleri görmüştü ama Mac Alister malikânesinin enkazında insanın aklını kurcalayan bir şey vardı. Bunun ne olduğunu bulması birkaç dakika aldı. Eskiden gördüğü o yanmış binayı otlar sarmıştı. Burada ise öyle bir şey yoktu. Enkazın üç tarafını çevreleyen bir orman vardı. Ama tek bir dal bile evin yıkıntısına uzanmamıştı. Buranın özenle, olduğu gibi korunduğu belliydi. Belki de bu yüzden, Brenna’ya bu kadar tekinsiz görünmüştü.

Connor bu enkazı niçin yıktırmamıştı? Kendine ve adamlarına bir şeyi hatırlatması için mi korumuştur burayı? Genç

kadın sabırlı olması gerektiğini hatırladı. Zaman içinde bu soruların cevaplarını öğrenecekti.

Doğrulup kocasına dayandı ve onun elini tuttu. İçinden, babasının ruhuna bir dua okudu. Sonra, ölmüş annesi için dua etti.

Bir dakika sonra, yeni evi görüldü. O zaman Brenna, kendisi için dua etmeye başladı. Gözlerini sıkı sıkı kapadı. Gördüğünü sandığı şeyin gerçek olmaması için dua ediyordu. Ama, cesaretini toplayıp gözlerini açtığı anda, bir canavarı andıran bina yerinde duruyor, bir tepenin üstünden, öfkeli bir ejderha gibi ona bakıyordu.

Onu bu kadar çirkin bir yerde yaşamaya mahkum ettiğine göre, Tanrı ona gerçekten kızmış olmalıydı. Annesiyle babasını tahmin ettiğinden çok üzümüştü herhalde. Özür dilemesi Tanrının kendisini bağışlamasına yetmemişti besbelli.

Kendini toplaması ve kendisine hakim olması gerektiğini düşündü. Bu kaleden Tanrı değil Connor sorumluydu.

Derin bir nefes alıp yeni yuvasının güzel bir yanını bulmaya çalıştı. Şatoyu baştan aşağı inceleyecek ve sonunda mutlaka heyecan içinde gülümseyecekti.

Çok büyük bir yapıydı. Bu olumlu bir şeydi, değil mi? Bir binanın büyüklüğü önemliyse gerçekten büyüktü burası. Connor'ın böyle düşündüğü de açıkça belli oluyordu.

Üstelik çok yüksekti. Bu kale görünümündeki şato en az üç kattı. Ama Brenna bu konuda karar veremiyordu çünkü binada tek bir pencere bile göremiyordu.

Ama, büyük ve yüksekti.

Nihayet pencereleri gördü. Ferahlamıştı. İçinden ağlamak geldi. Bir mezarın içinde yaşamak zorunda kalmayacaktı. Evet, şatonun pencereleri vardı ama kurumuş çamur rengiyle uyum sağlayan, kahverengi, çirkin bir bezle örtülmüşlerdi. Brenna bu perdeleri ilk fırsatta ortadan kaldıracak, o zaman bina daha güzel görünecekti?

Hayır, bu mümkün değildi. Çiçeklerin bile yararı olmayacaktı. Bu binayı bir yuva haline getirebilmesi için bir mucize gerekliydi.

Kendinden utandı. O sadece görüntülerle ilgilenen biri değildi. Tavrını hemen değiştirmesi gerekiyordu. Bu korkunç şatoya *evim* diyerek işe başlamalıydı.

“Brenna, canını sıkan bir şey mi var?”

“Bunu da nereden çıkardın?”

“Nefes nefesesin. Bir şeyden korkmuş gibisin.”

Brenna, ilk aklına geleni söyledi ve bu kesinlikle yalan değildi. “Evini görünce nefesim kesildi.”

Şatoyu öven bir iki cümle de söylemeliydi. O zaman Connor çabalarının boşa gitmediğini anlayıp memnun olurdu. O eviyle övünüyordu. İyi bir eş de hiç değilse onunla aynı duyguları paylaşmaya çalışmalıydı.

“Çok büyük.”

Connor'ın buna verecek cevabı yoktu.

“Daha önce hiç bu kadar büyük bir yapı görmemiştim. Çok da yüksek, değil mi?”

Connor'ın buna da verecek bir cevabı yoktu.

“İnşaatı bitirdin mi?”

“Şatoyu kuşatan arka duvarların bitip bitmediğini mi soruyorsun?”

Hayır, Brenna bunu aklından bile geçirmemişti. Ön tarafın bitip bitmediğini merak ediyordu. “Bitti mi?”

“Evet.”

Söyleyecek başka bir şey bulamadığı için, “Anlıyorum,” dedi. “Kale duvarları çok etkileyici değil mi?”

“Olabilir.”

“En az otuz metre yükseklikte. Tahtaların böyle kahverengine dönüşmüş olmaları tuhaf değil mi?”

Connor genç kadını beline doladığı koluyla hafifçe çekecek göğsüne bastırdı ve eğilip kulağına, “Brenna,” diye fısıldadı.

“Evet, Connor?”

“Herşey güzel olacak, merak etme.”

Brenna yarım dakika sonra başını sallayarak onu onaylamayı başardı. Sonra güçlü ve dayanıklı olabilmek için içinden dua etti ve durumunu en iyi şekilde değerlendireceğine ses-

sizce yemin etti. Şimdiye kadar asla güç bir işten kaçmamıştı. Şimdi de ümitsizliğe boyun eğmeyecekti. Yeterince çaba gösterir ve Tanrının kendisine verdiği akli kullanırsa her şeyi başarabilirdi. İmkansız olan bir şey yoktu.

Güven duygusuna yeniden kavuştuğu için kendini daha iyi hissediyordu. Küçük köprüyü geçtikten sonra, yeni evine daha büyük bir ilgiyle baktı. Connor'ın adamlarına gülümsedi. Onlar da, tıpkı daha öncekiler gibi, Brenna'ya gülümsediler. Ama surat asıp arkalarını da dönmediler. Belki de ona nasıl davranmaları gerektiğini bilmiyorlardı. Ama, Brenna iyi davranışlarıyla, saygılarına layık olduğunu onlara kanıtlayacaktı.

"Dağın yarısını kale duvarlarıyla çevrelemişsin, değil mi?"

"O bir dağ değil, sadece bir tepe, kadınıim."

"Evet ama, sadece aşağı taraftaki dış avluda en az otuz kulübe olmalı. Bir otuz kulübe daha yapılabilir. Askerlerin duvarların içinde mi talim yapıyorlar?"

Connor, atını yukarı taraftaki iç avluya doğru sürerken, "Bazen," diye cevap verdi.

Brenna her şeyi birden görmeye çalışıyordu.

Şatonun avlusuna girmeden, Connor atını durdurdu. Aşağı atladı. Adamlarının sorduğu sorulara cevap vermeye çalışırken, Brenna'nın attan inmesine yardım etmek için döndü.

Karısını yere bıraktığı anda da kalabalık çevresini sardı. O da, atının dizginlerini arkasında tutarak yamacın son kısmını tırmanmaya başladı. Brenna'nın arkasında olduğunu sanıyordu. Dizginler elinden alındığında, Quinlan ya da Owen'ın atı ahıra götürme görevini üstlendiklerini tahmin etti. Çünkü huysuz kısrak bu iki askerden başka kimsenin yanına yaklaşmasına izin vermezdi.

Kadınlar ve erkekler, birbirlerini iterek, efendileriyle konuşmaya çalışıyorlardı. Brenna ezilmemek için gerilemeye başlamıştı. Kısrak da kalabalığın arasında kalmaktan hoşlanmıyordu. Şaha kalkarak kişnemeye başlamıştı. Genç kadın, onun kimseye zarar vermesine fırsat vermeden dizginlerini

kavradı ve kendisiyle birlikte geri çekilmesini sağladı. Birkaç kez ayakları yerden kesilir gibi oldu. Hayvan onu sürüklemeye çalışıyordu. Ama binicilik ve at terbiyesi konusunda ağabeylerinden aldığı dersler imdadına yetmişti. Hayvana boyun eğmedi ve dizginleri çekerek onu başını eğmeye mecbur etti. Son bir mücadeleden sonra, at, onun kendisine sözünü geçirmeye kararlı olduğunu anlamıştı.

Brenna, söz dinlemesini takdir ettiğini göstermek için onu okşadı ve ahıra götürdü.

Bir asker merdivenlerde duruyordu ve efendisi çağırana kadar yerinden kıpırdamadı.

"Her şey yolunda, Connor."

Birden ortalığa bir ölüm sessizliği çöktü. Herkes konuşmayı dinliyordu. "Bundan emindim, Crispin. Bu nedenle, yokluğumda komuta görevini sana verdim."

İki savaşçı, avlunun tam ortasında karşı karşıya durmuş, birbirlerinin gözünün içine bakıyorlardı.

"Sana iyi bir haberim var. Üvey annen, büyük salonda seni bekliyor."

Connor gülümsedi. "Bu iyi bir haber."

"Leydi Euphemia'nın MacAlister topraklarına dönmesinin nedeni eşini görmek isteği olmalı."

"Ben de öyle tahmin ediyorum. Belki de bunu yeni bir başlangıç olarak görüyordur. Kendisi iyi mi, Crispin?"

Savaşçı, "İyi görünüyor," diye cevap verdi. "Connor, ona Leydi MacAlister diye mi hitap edeceğim?"

"Evet. O babamın karısıydı ve tekrar evlenmedi."

Crispin, "Hâlâ babamın yasını tutuyor. Giysileri simsiyah," dedi. "Seninle konuşmak istediğim bir şey daha var."

"Daha sonra konuşsak olmaz mı?"

Savaşçı, "Bunu şimdi duymak isteyeceğini sanıyorum," diye ısrar etti. "Efendi Hugh sınırına bırakılan bir şeyi bize göndermiş. Onu görmek isteyeceğinizi düşünüyor. Bu her neyse, bir saate kadar burada olacak."

Quinlan, efendisine, "Hugh sana bir hediye mi göndermiş?" diye sordu.

Crispin, "Bu hediyeye değil de bir mesaj," diye cevap verdi. "Hugh'in askerlerinden daha belirgin bir şey öğrenemedim. Ama endişeliydiler ve birkaç kez, bundan efendilerinin sorumlu olmadığını tekrarladılar. Connor'ın bunu anlaması Hugh için son derece önemliymiş."

Quinlan, "Bir şey anlayamadım," diye söylendi. "Kimden geldiğini niçin söylemiyorlar?"

Crispin, "Açıklama yapmayı reddettiler," diye yanıtladı.

Connor, "O halde, bekleyip göreceğiz," dedi.

Sonra arkadaşına gülümsedi ve içeri girmek üzere yarıdan geçerken, ondan memnun olduğunu göstermek için omzuna vurdu. Quinlan da, Crispin'in dengesini bozmak için onu itti. Crispin sarsılmadı ve sıkılmış gibi yaptı ama gözlerindeki pırıltı duygularını ele veriyordu.

"Eğlenceyi kaçırdın, Crispin. Orada olacaktın ki, kılıcımı nasıl kullandığımı göresin. Gerçekten görülmeye değerdi. Birkaç numara öğrenirdin."

Crispin gülü. "Benim kılıcımı çekmeme gerek kalmazdı," dedi. "Ellcrim de aynı işi yapar. Üstelik, bildiğin her şeyi sana ben öğrettim." Sonra, "Değil mi, Connor?" diye seslendi.

"Böyle basit tartışmalara karışacak değilim. Ama gerçek şu ki, ikinizi de ben eğittim."

Crispin efendisine hayrandı. Onun kalabalığın arasında, merdivenlere doğru ilerleyişini seyretti. İki asker, efendileri şatoya döndüğünde, onunla masaya oturarak, klan içindeki son olayları konuşurlardı. Bu bir gelenek haline gelmişti. Ama şimdi, diğer askerlerin onu selamlama fırsatını bulmaları için geride kaldılar.

Ancak, hem Crispin, hem de Quinlan, sık sık omuzlarının üstünden arkaya bakıyorlardı. Crispin şaşırılmıştı. Çünkü, durduğu yüksek noktadan efendisinin atının üstünde şatonun çevresindeki su dolu hendeğin üstündeki açılır kapanır köprüye doğru gelişini ve yalnız olmadığını görmüştü. Acaba şimdi niçin yalnızdı?

Quinlan kendini tutamayıp gülümsedi. O, efendisinin niçin yalnız olduğunu çok iyi biliyordu.

Connor, binaya girmek üzere merdivenleri tırmanmaya başlayınca, Crispin daha fazla dayanamadı. "Yolculuk iyi geçti mi, Efendimiz," diye seslendi.

Connor, başını çevirip ona bakarak, "İyi geçti," diye seslendi.

"Demek evlendiniz, öyle mi?"

"Evlendim."

"Gelin nerede?"

Connor karısının arkasından geldiğini ve kalabalık tarafından yolunun kesildiğini sanıyordu. Doğrusu, Crispin'le konuşmaya başladıktan sonra onu fazla düşünmemiştir.

Kalabalığı gözleriyle tarayarak karısını aradı. Owen'ın çevresindeki kadınlara gülücükler saçmakta olduğunu gördü. Ama, Brenna ortalıkta görünmüyordu.

"Owen niçin ahırda, atımın yanında değilsin?"

Connor avlunun tam ortasındaydı.

Owen, Quinlan'a sinirli bir bakış atarak, "Bu görevi bir başkası benden devraldı, Efendimiz," diye açıkladı.

Connor, arkadaşına döndü. "Karım nerede, Quinlan?"

"Sanırım onu aşağı avluda bıraktın."

Efendileri yola doğru yürümeye başlayınca, kalabalık geriye doğru kaçıştı. Connor'ın yüz ifadesinden, telaşlı olduğu belli oluyordu. Arkasından, Crispin ile Quinlan geliyorlardı ama, efendilerinin aksine, onların yüzünde telaş ve endişeli bir ifade yoktu.

"Quinlan, bu kadar kısa zamanda nasıl atımı ahıra götürüp avluya dönebildin?"

"Atını ahıra ben götürmedim."

Connor, ahır sorumlusunun gelip kısırağı aldığını sanmıştı.

"Davis mi götürdü?"

"Hayır."

"O halde kim..."

"Senin inatçı atını Davis'den daha usta biri ahıra götürdü."

Connor, Quinlan'ın sesindeki gizli gülüşü sezdi ve bir şeyler döndüğünü hissetti. Brenna ile kısırağın yalnız olduğunu

düşünerek endişelenmekten vazgeçti; çünkü, Brenna tehlike de olsa, Quinlan'ın bu kadar neşeli olmayacağını biliyordu.

“Onu unutmuşsun, değil mi, Connor?”

“Onu asla unutmadım, Quinlan. Davis'den daha usta bir at bakıcısı olan kimdi? Şakayı bırak.” Arkadaşını uyarıyordu. “Havamda değilim.”

“Şaka yapmayacağım ama bana yine de inanmayacaksın. Atını ahıra götürmek görevini karın üstlendi.”

“Sana inanmıyorum.”

Quinlan, Crispin'i dürttü. “Onu unutmuştu,” diye fısıldadı.

Ahırların yanına vardıklarında Connor, arkadaşlarından önce davranarak kapıları açtı.

Ahır sorumlusu koşarak geldi. Efendisini selamladı ve *evinize hoş geldiniz* demek üzereyken Connor onun sözünü kesti.

“Davis kısırağım burada mı?”

“Evet, efendimiz. Onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim.”

“Onu ahıra sokmakta her zamanki kadar zorlanmadın, değil mi?”

“Eşiniz beni bu zor görevden kurtardı. Kendisi hayvanlarla kesinlikle çok iyi anlaşıyor, Efendimiz. Ama bunu sizin bildiğinizden eminim. Atı hemen sakinleştirdi. Hayvan, onun kendisini yerine götürmesine seve seve razı oldu.”

Bu inanılması güç bir durumdu ama Connor, Davis'in doğru söylediğini biliyordu.

“Leydi MacAlister nerede?”

“Ewan'ın karısı çocuklarını hava alsınlar diye bahçeye çıkarmıştı. Onları gördü ve sanırım oraya gitti.”

Connor başını sallayıp yürüdü. Davis arkasından, “İyi bir seçim yapmışsınız, Efendimiz,” diye seslenince, hafifçe durdu.

Ama Brenna, Ewan'ın kulübesinden ayrılmıştı. Çocukların annesi, yüzü kızarak, hanımının yanına gelmesine ne kadar sevindiğini anlatırken, Connor'a Brenna'nın nereye gittiğini söyleyeceğine, onu övmeyi tercih ediyordu.

“Bebegi kucagina almakta ısrar etti ve henüz yıkanmamış olmasını umursamadı. Çocuklarla çok iyi anlaşıyor, Efendimiz. Benim en küçüğüm yabancılara pek sokulmaz ama ona hemen alıştı. Eşiniz, İngiliz olmasına rağmen çok iyi bir kavalan. Çok da düşünceli. Brocca'nın pencereden kendisini seyrettiğini görünce onun yanına gitti.”

Connor nihayet Brenna'yı bulduğunda sabrı tükenmek üzereydi. Genç kadın, Brocca'nın kulübesinden çıkmış, başta bir kapıyı çalmak üzereydi. Connor onun yolunu kesti.

Brenna onu gördüğüne memnun olmuşa benzemiyordu. Connor ise karısının onu böylesine tedirgin ettikten sonra kendisine surat astığına inanamıyordu.

Genç kadın kaşlarını çatarak kollarını göğsünün üstünde kavuşturdu. “Beni unuttun, değil mi?”

Connor kızın bu tavrından hiç hoşlanmamıştı. Ona iyice yaklaştı. Öyle ki, Brenna'nın kocasının yüzüne bakabilmesi için başını kaldırması gerekiyordu. Sonra, “Benimle bu ses tonuyla konuşmayacaksın,” dedi.

Brenna'nın gerileyeceğini düşünmüştü ama öyle olmadı. Ama genç kadın ona daha yumuşak bir sesle hitap etti. “Açık konuşabilir miyim, Connor?”

“Hayır, konuşamazsın. Ama benimle birlikte eve gelebilirsin.”

Dönüp yürümeye başladı. Ama Brenna yerinden kıprdamamıştı.

“Bana karşı mı geliyorsun?”

“Hayır, Efendimiz. Sana karşı gelmiyorum. Bekliyorum.”

“Neyi bekliyorsun?”

“Beni unuttuğunu itiraf etmeni.”

“Bu doğru değil.”

“Demek özür dilemeye hiç niyetin yok?”

Brenna kocasının yüzündeki anlamsız ifadeyi görünce bunun hiç aklına gelmemiş olduğunu anladı. Ulu Tanrım! Connor gibi bir barbarı, düşünceli bir kocaya dönüştürmek için sabrımı son damlasına kadar harcamak zorunda kalacaktı. Ama bugünlük bu kadar yeterdi. Connor kendini toplaya-

na kadar ona tek bir kelime daha söylemeye cesareti yoktu. Brenna'ya göre, bu fena bir başlangıç sayılmazdı.

Connor ise, karısını sırtına vurup eve götürmeyi düşünürken, Brenna ona gülümsedi ve elini tuttu. Genç adam bu değişikliğe neyin sebep olduğunu anlayamadı ama bir şey sormadı. Bugünlük onu yeterince azarlamıştı. Karısı kendisine karşı gelmemesi gerektiğini anlamış görünüyordu. Bu da fena bir başlangıç sayılmazdı. Brenna'nın bazı şeyleri öğrenmesi biraz uzun sürecekti.

Connor avluya gidin patikaya yönelince, Brenna, Quinlan'ın yanında duran askeri gördü.

"Brenna bir daha seni aramamı gerektirecek durumlar yaratma."

Genç kadın başını sallayarak tasdik etti çünkü kocasının bunu beklediği belliydi. Sonra, Quinlan'a baktı. "Beni unuttu, değil mi?"

Connor bu konuda ne düşündüğünü belli etmek için onun elini sıktı.

"Öyle görünüyor, Leydim."

"Beni ona hatırlattığın için teşekkür ederim."

Quinlan sol tarafına bakıp başını sallayarak, "Ben hatırlamadım," dedi. "Crispin hatırlattı."

Brenna askere gülümsedi. "Teşekkür ederim, Crispin" Kendisini ona tanıyacaktı ama genç adam çok dalgın görünüyordu. Brenna da, onun daha önemli bir şey düşünmekte olduğuna karar vererek bundan vazgeçti.

Crispin'in yüz ifadesi Quinlan'ı güldürdü. Arkadaşı çok şaşırılmış görünüyordu. "Bu kadın nefesini kesti, değil mi, Crispin?"

Asker başını salladı. Quinlan'a kendisini beklemesini işaret etti. Onunla özel olarak bir iki kelime konuşmak istiyordu.

"Connor'ın böyle davrandığını hiç görmemiştim. Genellikle, kadınlara karşı pek sabırlı değildir."

"O herhangi bir kadın değil. Onun karısı. Sanırım onunla birlikte olmak Connor'ın hoşuna gidiyor."

Crispin gülümsedi, "Ben de onun yerinde olsam bu kadınla beraber olmaktan hoşlanırdım," dedi. "Çok güzel bir kadın, değil mi? Daha önce, onun kadar güzelini hiç görmemiştim."

"Connor bunun farkında bile değil."

İki erkek gülüştüler. Brenna omzunun üstünden arkaya bakarak onlara gülümsedi.

"Leydimizin gözünü korkutmak kolay olmasa gerek." Crispin bunları söylerken, ona hayran olduğu sesinden belliydi.

"Biraz çekingen biri olsaydı, Connor onu ezer geçerdi. Bize Isabelle hakkında ne demişti hatırlıyor musun?"

"Ondan çok az söz etmişti. Annesini hatırlamıyor bile."

"Evet doğru; ama babasının ölmeden önce söylediklerinin hepsini kelime kelime hatırlıyor."

"Donald karısına, *tatlı Isabelle'im* dermiş. Onu çok severmiş."

"Evet, öyle."

"Ama Donald oğluna aynı hatayı yapmamasını öğütlemiş."

"Connor, babasının onu sadece dikkatli olması konusunda uyardığını anlamış. Eğer, Leydi Brenna ile Connor'ın ilk karşılaştıklarında birbirlerine nasıl baktıklarını görseydin benim gibi düşünürdün."

"Neymiş o düşündüğün?"

Quinlan cevap verirken Brenna'ya bakıyordu. "O da Connor'ın *tatlı sevgilisi* olacak."

Crispin, Quinlan'ın söylediklerini düşünüyordu. O da arkadaşı gibi, Connor'ın huzur ve mutluluğu bulmasını istiyordu. Ama aşk? Connor'ın böyle bir şey hissetmeye hazır olduğundan emin değildi.

"Böyle konuştuğunu hiç duymamıştım."

"Ben de Connor'ın böyle davrandığını hiç görmemiştim."

"Nasıl davrandığını?"

Quinlan omuz silkti. "İlk andan itibaren ikisinin arasında kıvılcımlar çakmaya başladı. Sanki biri Connor'ın kafasına

demir bir çubukla vurmıştu. Bu kadına kalbini verecek çünkü bunu engellemek elinde değil. Surat asmayı bırak, Crispin. O çok iyi yürekli bir kız.”

İki asker arada belli bir mesafe bırakarak, genç çiftin arkasından yürüyor, bu arada Crispin, Quinlan’a onun yokluğunda olanları anlatıyordu. Brenna ise onların kendisinden söz ettiklerini kesinlikle fark etmemişti. Connor o kadar hızlı yürüyordu ki ona yetişebilmek için koşması gerekiyordu. Birden daha fazla dayanamayacağını anlayıp durdu. Connor onun kendisini izlemesi için ya sürüklemek zorunda kalacak ya da kendi haline bırakacaktı. Bu seçimi ona bırakıyordu.

“Niçin durdun?”

“Koşmaktan yoruldum.”

Connor’ın yüz ifadesi bir gülümsemeyle yumuşadı. “Niçin yavaşlamamı söylemedin?”

“Sana ayak uydurmak istedim. Çok yorgun olduğumun farkında değildim. Yemekten sonra toparlanacağımdan eminim. O zamana kadar biraz dinlenebilir miyiz?”

Connor ona yaklaştı. “Akşam yemeğini yediğimizi unutun mu? Acıkmış olamazsın.”

Brenna omuz silktilti. Kocasını iştahsız bir kadın olduğuna inandırmaya çalışmasının bir anlamı yoktu. “Bir şeyler yiyebilirim,” diye itiraf etti. “Alec’le yeni tanıştığım için biraz sinirliydim. Yemeğe oturduğumuzda da aklım başka yerdedi. Pek bir şey yiyemedim. Niçin güldüğünü anlamıyorum, Connor. Komik bir şey söylemedim.”

Connor özür dilemedi. Zaten Brenna ondan özür beklemiyordu. Ama artık gülmüyordu ve genç kadın buna bile şükretti.

“Seni kucağıma alıp taşımamı ister misin? Bunun yararı olur mu?”

Bu teklif Brenna’nın hoşuna gitmedi. “O zaman adamların güçsüz bir kadınla evlendiğini sanırlar,” dedi. “Onların böyle düşünmesine neden olmaksansa, emeklemeyi tercih ederim.” Dikleşti. Connor’ın elini bıraktı ve hızlı hızlı yürüyerek onun önüne geçmeye çalıştı. Ama fazla ileri gidemedi. Connor onu

belinden kavrayıp yanına çekti. Kendisine yaslanmasını söylemesine bile gerek kalmadı. Brenna itiraz edemeyecek kadar yorgundu. İçini çekerek kocasına yaslandı. Gözlerini kapamaya cesareti yoktu çünkü ayakta uyuya kalmaktan korkuyordu. Bu daha önce başına gelmişti.

“Yorucu bir gün geçirdin.”

“Hayır.”

“Söylediğim her şeye itiraz etmek zorunda mısınız?”

“Sadece düşündüğümü söyledim. Henüz seninle kavga etmedim, Connor. Ettiğim zaman fikrimi söylemekle kavga etmek arasındaki farkı anlayacaksın. Lütfen, avluya varır varmaz tek başıma yürümeme izin ver. Adamlarının benim kendi gücümle ayakta duramadığımı düşünmelerini istemem.”

Eliyle saçlarını düzeltti. Heyecanlıydı. Parmakları alındaki yaraya değince acıyla yüzünü buruşturdu. “Sana ne söylesem yanlış oluyor. Burada her şey o kadar farklı ki. Ben kargaşayı sevmem. Oysa, sana rastladığım günden beri hayatımın düzeni kalmadı. Barış ve huzur içinde yaşamak istiyorum.”

“Bundan sonra hayatın çok daha kolay olacak.”

Brenna kocasının bu sözlerine inanmış görünmüyordu. “Söz veriyor musun?”

Connor gülümsedi. “Söz veriyorum.”

Genç kadın da gülümsemeye ve sakinleşmeye çalıştı.

Kocasına tekrar sokulurken, “Sürprizlerden hoşlanmam,” dedi. “Önceden haberim olursa, o başka.”

“Önceden haberin olan bir şey sürpriz sayılmaz ki.”

Brenna, “Doğru,” dedi. “Anlatsana, hayatım nasıl daha kolay olacak?”

“Beni memnun etmek için çaba göstermek zorunda kalmayacaksın. Buraya nadiren gelirim.”

“Seni memnun etmek için çaba göstermek beni rahatsız etmiyor. Ama buraya neden nadiren gelirsin? Burası senin evin.”

“Evet.”

“Ben de buradayım.”

“Biliyorum. Arada sırada birbirimizi göreceğiz.”

İç avluya varmışlardı. Burası bomboştu.

“Arada sırada burada olacağımı söyledin, değil mi?” Sesi gergindi.

Connor ise bambaşka bir şey düşünüyordu. Güney sınırlarındaki komşuları, kendi sınırına bırakılan bir şeyi Connor’ın görmesini istemiş, bu da genç adamı meraklandırmıştı. Onun ne olabileceğini tahmin etmeye çalışıyordu. Şimdiye kadar yaşadığı hayat nedeniyle, doğal olarak şüpheli biriydi ve bu sürprizin sevindirici bir şey olmayacağı kanısındaydı. Ancak, önemli meseleler söz konusu olduğunda sabırlı davranırdı. Bu yüzden, göstereceği tepkiye karar vermeden önce bekleyip görmeyi tercih etti.

Brenna’nın sorusu onu düşüncelerinden ayırdı. “Arada sırada dediğine göre, birbirimizi ne sıklıkta göreceğiz?”

“Ayda bir ya da iki kere.”

“Ciddi misin?”

“Evet.”

Connor’ın anlattıklarını duymak bile istemiyordu. “Bir koca karısıyla, ayda bir iki kereden fazla birlikte olmalı.”

“Benim başka önemli görevlerim var.”

Brenna’ya, Connor tarafından terk ediliyormuş gibi geldi. Daha da kötüsü, Connor’ın bunu yapmak için sabırsızlandığını hissetmesiydi.

“Geri dönmeye hiç zahmet etmeyebilirsin de.”

Connor onun öfkesini fark etmemiş görünmeye karar verdi. “Ama buraya dönmek için birçok neden var. En önemlisi senin burada olman.”

Genç kadın biraz rahatlar gibi oldu. Kocasının söylediklerinden pişman olarak ona iltifat edeceğini sanarak, “Ben mi?” diye fısıldadı.

“Çocukların olmasını istiyorum.”

Brenna’nın içinden onu boğmak geldi. “Bunu daha önce söylemiştin.”

“Hatırladığına sevindim.”

“Bana söylediğin her şeyi hatırlıyorum. Benimle,

MacNare’yi aşağılamak için evlendin. Sana bir oğlan çocuk doğurduktan sonra beni İngiltere’ye göndermeye razı olacaksın. Bu iki önemli gerçeği asla unutacağımı sanmıyorum. Bunlar bana ne kadar değerli olduğumu hatırlatıyor.”

“Sana yalan söylememi tercih mi ederdin?”

Genç kadın başını salladı. “Bu konuda asla bir daha konuşmak istemiyorum. Buralara tekrar uğradığında görevlerini ve beklentilerini bana anlattırısın. Şimdi izin verirsen, içeri girmek istiyorum.”

“Donald genç askerlerle birlikte geri döner dönmez, adamlarımı çağırıp seni onlara takdim edeceğim.”

“Buna zahmet etme, Connor. Zaten alnımda kara bir leke var, bir tane daha olması bir şeyi değiştirmez.”

“Neymiş o kara leke?”

Connor, avlunun ortasında durmuş karısına dikkatle bakıyordu. Brenna’nın sözleri ve davranışı onu çok şaşırtmıştı. Genç kadın taş binaya doğru yürümüş ama merdivenlere yönelmemişti. Merdivenlerin yanındaki duvarın önünde bir aşağı bir yukarı dolaşıyordu.

Connor onu sinirlendirmişti besbelli, ama nedenini bilmiyordu. Amacı onu sakinleştirmekti. Söylediklerinin nereye varacağını hiç düşünmemiş, sadece karısının gözlerindeki yaşları görünce durumu kavramıştı. Ona her zaman evde olmayacağını söylerken düşünceli davrandığı kanısındaydı ama karısı bunu bir ihanet gibi algılamıştı. Bu kızı anlaması hiç mümkün olmayacaktı.

“Şu kara lekenin ne demek olduğunu açıkla,” diye tekrarladı.

“Hem İngilizim hem de herkes benim MacNare ile evlenmek üzere yola çıktığımı biliyor. Ne demek istediğimi anladığımdan eminim.” Sonra, kocasına bakarak, “Ne beceriksizim,” dedi. “Merdivenler nerede? Onları bulamıyorum.”

Connor, “Yan tarafta,” diye cevap verdi.

“Alec’in merdivenlerinden düşmüştüm, hatırlıyor musun?”

Crispin, Connor’ın yanına gelmişti. “Leydim merdivenlerden mi düştü?”

“Anlaşılan düşmüş.”

Connor olayı arkadaşına anlatacağı ama Brenna'nın yanlış yöne doğru yürüdüğünü fark etti. “Merdivenler diğer tarafta, Brenna.”

Genç kadın hemen döndü. “Girişteki merdivenlerin binanın tam ortasında, avluya bakan bir noktada olması gerek,” dedi. “Günümüzde bunun böyle olması gerektiğini herkes bilir. Connor, ben bu gece yerde değil yatakta yatmak istiyordum. İçerde yatak var mı?”

Kocasının yüzüne baktı. Connor'ın onun somurttuğunu görmesini ve gelecekle ilgili planları duymak istemediğini anlamasını bekliyordu. Onun arada sırada buraya uğrayacağını duymak bugün için yeterliydi. Midesi bulanmıştı. Crispin ile Quinlan'ın kocasının yanında durduğunu görünce hemen surat asmaktan vazgeçip gülümsedi. Eninde sonunda Connor onu bir cadaloza dönüştürecek. İki asker de onun bir akıl hastası gibi bağırp çağırıldığını duymuş olmalıydılar. Onların fikrini değiştirmek için çok geç kalmış olabilirdi ama yine de denemeye karar verdi.

Her şey yolundaymış ve birkaç saniye önce deli bir kadın gibi davranan o değilmiş gibi, “Güzel bir akşam, değil mi?” diye seslendi.

Crispin, “Siz öyle diyorsanız öyledir, Leydim,” diye cevap verdi. Sonra Quinlan'a dönüp, “Ona ne oldu?” diye fısıldadı.

Quinlan, “Bizi gördü,” diye cevap verdi. “Sanırım bizi şimdi gördü ve kocasının onun kalbini kırdığını anlamamızı istemedi.”

“Ben onun kalbini kırmadım.”

“Bana öyle geliyor ki kırmışsın.”

Connor arkadaşını kenara iterek karısına doğru yürüdü.

Brenna gülümseyerek taş merdivenleri tırmanmıştı; bir merdiven sahanlığı olmadığını görünce, bir basamak aşağıya indi ve antreye açılan kapının tokmağını kavramak için uzandı. Kapı açılmıyordu. Ya içeriden sürgülenmiş ya da demir veya çelik çubukla açılması engellenmişti. İki eliyle tokmağa

arıldı; bütün gücünü toplayarak kapıyı açmaya çalıştıysa da, sadece bir parmak aralayabildi. Ama bu aralıktan içeri girmesi mümkün değildi.

Connor yardımına koştu. Merdivenleri tırmanırken genç kadının kendi kendine söylenmekte olduğunu duydu. Kolunun beline dolayıp kendine çekti. Sonra kolunu kızın omzunun üstünden uzatıp kapıyı bir itişte açtı.

Erkeğin gücü Brenna'yı etkilemişti. Kocasının kendisini düşsüz sanmaması için, “Onu kilitli sandığım için fazla zorlamadım,” dedi.

“Şimdi açıldı.”

Connor karısının içeri girmesini bekliyordu. Brenna ise ona yaslanmış, olduğu yerde duruyordu.

“İçeriye merak etmiyor musun?”

“Dışarıya kadar görkemli mi?”

“Evet.”

Brenna da onun bunu söylemesinden korkuyordu.

“Ne yapıyorsun?”

Brenna kocasına verecek bir cevap bulmadan önce, kendisi kendisine ‘cesaretimi topluyorum’ diye itiraf etti. “Nelere karşılaşacağımı tahmin etmeye çalışıyorum. İçeri girelim mi?”

Connor gökyüzüne bakarak gözlerini devirdi. Genç kadın telaşla çığı aştı ve sahanlığın ortasında aniden durdu. Gözlerini karanlığa alıştırmaya çalışıyordu. Sol taraftaki çift kapının önünde bir askerin durduğunu gördü. Ona selam verdi ve sonra, ilgiyle etrafına baktı.

Görüntü kötüydü ama tahmin ettiği kadar kötü değildi. Tam önünde taş merdivenler, sağ tarafta bir duvar vardı. Büyük bir olasılıkla birinci katta olduğunu ve yatak odalarının üst katta bulunduğunu düşündü. Salonu merak ediyordu ama çift kapılı girişe yöneldiğinde Connor onu durdurdu.

Genç kadının kolundan tutup merdivenlere yönlendirirken, “Oraya hiçbir zaman girmeyeceksin,” diye açıkladı.

“Niçin?”

“İçerde yüksek rütbeli askerler var. Seni kucağıma alıp yukarı çıkarmamı ister misin?”

Kıza düşünme fırsatı vermedi. Onu kucağına aldı ve o daha ağzını açacak zaman bulamadan merdivenlerin tepesinde kapının önüne gelmişlerdi.

Daracık sahanlıkta bir nöbetçi bekliyordu. Connor kapıyı açabilmek için bir basamak aşağı inmek zorunda kaldı.

İçeri girmeden önce askere bakarak başını salladı. Sonra Brenna'yı yere bıraktı ve çabucak her şeyin yerini söyledi.

Büyük salon girişin sol tarafında, yüksek rütbeli askerlerin dairesinin üstündeydi. Alec Kincaid'in şatosundaki salon kadar büyük olmasa da oldukça genişti. İçerde fazla mobilya yoktu.

Girişin tam karşısındaki duvarda büyük bir ocak vardı. Ocakta yanan ateş salonu ısıtmıyor, sadece havanın rutubetini alıyordu. Duvarlardan birinde, kahverengi çirkin bir kumaşla örtülmüş üç pencere ortada çevresinde ikişer kişilik sıralar bulunan uzun bir masa vardı.

Salon mezar gibiydi. Brenna, en kısa zamanda bazı değişiklikler yapması gerektiğini hissetti. Yerlere kilimler sererek ve duvarlara canlı renklerde kumaşlar ve işlemeli örtüler asarak işe başlamayı düşündü. Masanın üstüne güzel bir örtü örtebilir, sert tahta sıraların üstüne minderler koyarak onları daha rahat hale getirebilirdi.

Bu değişikliklerden sonra salonun nasıl görüneceğini hayalinde canlandırdı ve bir an önce işe başlamak istedi.

"Buraya bazı küçük ilaveler yapabilir miyim, Connor?" Heyecanla ellerini çırpı ve gülümseyerek kocasına bakıp cevabını beklemeye başladı.

"Burası senin evin, Brenna. Ne istersen yapabilirsin."

"Seni öpebilir miyim?"

Bu soru Connor'ı hazırlıksız yakalamıştı. "Benden rahatsız olduğumu unuttun mu?"

"Hayır, unutmadım. Ama artık rahatsızlığım geçti. Sebepni biliyorsun, değil mi?"

Fısıldayarak konuşuyordu. Connor da öyle yaptı. "Hayır, bilmiyorum," diye fısıldadı. Gözleri gülümsüyordu.

"Çünkü evimizde ilk defa olarak karşı karşıya duruyoruz.

ence bu her şeye yeniden başlamamız için mükemmel bir sebep. Şimdi beni öpmelisin."

"Her canın istediğinde her şeye yeniden başlayamayız."

Brenna uzanıp onun başını avuçlarının arasına aldı ve dudaklarından öpmek için kendisine doğru çekti. Kocasını yarmak için dudaklarını hafifçe onun dudaklarına değdirdi ve kendisini öpmesini bekledi. Connor bunu yapmayınca yine dudaklarını onun dudaklarına değdirdi.

"Her şeye yeniden başlıyoruz," diye fısıldadı.

Genç adam direnmeyi sürdürüyordu ama artık karısının söylediklerini duymuyor, onunla sevişmekten başka bir şey düşünemiyor ve çok kısa bir süre sonra ona teslim olacağını biliyordu.

Brenna erkeği tahrik etmek için uzanıp onun üst dudağını dudaklarının arasına aldı. Connor ona sıkı sıkı sarılıp vücudunu kendi bedneine bastırdı ve başını salladı.

"Hayır, yeniden başlayamayız."

Kızın gözlerinde muzip bir pırıltı başladı. "Aman Connor, yeniden başladık bile!"

Bunu söyledikten sonra kocasını tutkuyla öptü. Bu öpüş öncekilere benzemiyordu. Connor'ı davet eder gibi ağzını açtı ve kocası dayanamayıp dilini onun sıcak ağzının içine uzattı.

Belki de gülmüştü onu öperken; hatırlamıyordu. Gülmüş olabilirdi çünkü Brenna ilk olarak açıkça onu baştan çıkarmaya çalışmıştı. Ama yine de Connor'a karşı nasıl bir güce sahip olduğunun farkında değildi. Connor, onun bunu hiç öğrenmemesi için Tanrıya yalvarıyordu. O sadece kocasıyla sevişmek istediği için böyle davranıyor ve bu arada, bütün masumiyetiyle, kocasından ne kadar hoşlandığını belli ediyordu.

Connor onun zevkten inlediğini duydu ve boynuna daha sıkı sarıldığını hissetti. Bundan gurur duydu. Kendisi duygularını gayet iyi kontrol ediyordu ama kısa bir süre sonra karısı kontrolünü kaybedecekti. O dürüst ve açık sözlüydü. İçinden geldiği gibi davranan, ağzına geleni söyleyen biriydi.

Söylenmeyen şeylerin söylenen şeylerden çok daha önemli olduğu bu ihanet ve entrikayla dolu dünyada, Brenna'nın sade ve gerçekçi bakış açısı Connor'a çekici geliyordu.

Genç adam içinde buldukları zamana bilinçli bir biçimde teslim olmamış ama yakalanıvermişti. İçinde şehvet ateşi yanmaya başlamış, bir öpüşle tatmin olamayacağını anlamıştı. Hepsini istiyordu.

Connor, tam kızı yukarı kata çıkarıp onunla sevişmeye karar vermişken, Brenna birden başını çevirip öpücüğü yarıda kesti. Boğuk bir sesle, kocasının kulağına, "Yalnız değiliz," diye fısıldadı.

Connor onu tekrar öpmeye davrandı. "Hiç kimse izin almadan buraya giremez."

"Biri bizi seyrediyor, Connor. Lütfen bırak beni."

Genç adam onun sözünü dinleyip döndü ve onları seyreden kişiyi gördü.

Euphemia, yatak odalarının bulunduğu yukarı kata çıkan merdivenlerin başındaki sahanlıkta duruyordu. Connor'ın yüz ifadesi göz açıp kapayıncaya kadar değişti. Gerçek bir sevinçle gülümsedi. Brenna da farkında olmadan onu taklit ederek aynı şeyi yaptı.

"Seni tekrar görmek çok güzel, Euphemia." Connor'ın kadına duyduğu büyük sevgi sesinden belli oluyordu.

Brenna'nın dizlerinin bağı çözülür gibi oldu. Duyduklarına inanamıyordu. Euphemia gelmiş olamazdı. O, bugün değil yarın gelecekti. Ama işte buradaydı ve üvey oğlunun karısının kocasına sarkıntılık ettiğini görmüştü.

Brenna'nın içinden, Euphemia'nın burada olduğunu kendisine söylemediği için kocasını tekmelemek geldi. Ama bunu yapmadı; çünkü bu kadının kendisinden nefret etmesini değil, sevmesini istiyordu.

İlk izlenimler genellikle yanlıştır. Brenna, Connor'ın üvey annesine bakarken bu gerçeği aklından çıkarmamaya çalışıyordu. Euphemia çevredeki çam ağaçları kadar yaşlı görünüyordu. Simsiyah giyindiği ve merdivenin tepesinde bir dala konmuş gibi durduğu için Brenna'ya bir kargayı hatırlattı.

Omuzları öne doğru eğilmiş, bakışları keskindi. Kendisine doğru ilerleyen Connor'a bakarken onun içini okur gibiydi.

Brenna içgüdüsel olarak kadından ürkmüştü. Bir yandan da yaşlı bir kadından korktuğu ve onun görüntüsü hakkında hiç de hoş olmayan şeyler düşündüğü için kendini suçlamaya hazırlanırken, Euphemia'da büyük bir değişiklik oldu. Kadın birden dikleşti. Şimdi, neredeyse Connor'la aynı boydaydı. Omuzlarını geri attı ve bir kraliçe edası ve zarafetiyle basamakları inmeye başladı. Connor'a gülümserken gözlerinin köşelerindeki çizgiler yumuşamıştı. Şu anda kimse onun yüzündeki derin çizgileri göremezdi. Brenna, Euphemia'nın gözlerinde gördüğü samimiyete kandı.

Bu büyük değişiklik karşısında genç kadın donakalmıştı. Euphemia yaşlıydı elbette ama Brenna'nın sevgili annesinden daha büyük değildi. Kocasının yasını tutmak, besbelli bu kadının yüzünde acımasız izler bırakmış ve onun gerçek yaşından çok daha ihtiyar görünmesine neden olmuştu. Connor'ın babasının ölümü yüzünden bu kadar perişan olduğuna göre, onu kim bilir ne kadar çok sevmiş olmalıydı. Kırılmış saçları ve buruşuk yüzü, zavallı kadının çektiği acıların kanıtıydı.

Brenna'nın içi sızladı. Ona yardımcı olmak, acılarını hafifletmek istedi. O anda Connor ona seslendi ve genç kadın hızla onlara yaklaştı. Kocasını üvey annesine takdim etmeyi bitirince, genç kadın Euphemia'nın önünde eğilerek onunla tanıştığına çok memnun olduğunu söyledi. Euphemia'nın tebessümü tedbirliydi. Brenna bunu fark etti ama Connor'ın karısı olarak kabul gördüğünü de hissetti.

Euphemia, "O şeref bana ait," diyerek Brenna'yı bir kez daha şaşırttı. Bu, genç bir kadının sesiydi. Brenna ona yakından bakınca, Connor'ın üvey annesinin bir zamanlar çok güzel bir kadın olduğunu fark etti. Şimdi ise güzel değildi.

Euphemia, "Geri dönüşümün nedeni sensin," diye devam etti. "Çünkü nihayet Connor'ı elde eden kadınla tanışmak için sabırsızlanıyordum. Evlenmesi için yıllardır onun başının etini yiyorum."

Sonra yine Connor'a döndü. "Şimdi Rean'ı evlendirmeye çalışacağım. O bu fikre senin eskiden olduğundan bile daha fazla karşı. İhtiyarladıktan sonra evleneceğinden korkuyorum."

Brenna, kocasının yanında durmuş, ikisinin Rean'ın sağlığı ve mutluluğundan söz etmesini dinliyordu. Connor, Rean'ın şu anda kime bağlı olduğunu öğrenmek istiyordu. Çünkü artık Laird Ferson'un emrinde olmadığını duymuştu. Ama Euphemia, bu gibi konuları oğluyla konuşmasını önererek, ona cevap vermekten kaçındı.

Brenna, "Rean da geldi mi?" diye sordu.

Euphemia, "Hayır," diye cevap verdi. "Oğlum yarın gelecek."

Connor, masaya oturup konuşmaya orada devam etmelerini önerdi. Brenna kocasının arkasından yürüdü ve Euphemia'nın elini üvey oğlunun koluna koyup ona sevgiyle gülümseyişini seyrederken, o da gülümsedi.

Euphemia, birkaç dakika daha Rean'dan bahsetti. Sonra Brenna'ya baktı. Onun bir şey söylemesini beklediği açıkça belliydi. Brenna da, aklına ilk geleni söyledi. "Böyle kusursuz bir insanla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

Birden alaycı bir ses tonuyla konuştuğunu fark ederek dehşete kapıldı. "Tıpkı anneme benziyorsunuz, Leydi Euphemia," dedi. "O da oğullarının olağanüstü olduğuna inanır. O da sizin gibi, böyle düşünmekte haklıdır."

Euphemia başını salladı. "Rean'ı görmek için sabırsızlanıyorum," dedi. "Beni son ziyaret edişinden bu yana altı ay geçti. Çok işi var ve ben onun işlerine burnumu sokmamaya özen gösteriyorum."

Connor, "Yolculuğunuz güç oldu mu, efendim?" diye sordu.

"Kolay olduğunu söylersen yalan olur. Ama beklediğimden kötü geçtiğini de söyleyemem."

Bakışlarını Brenna'ya çevirmişti.

Brenna, Euphemia'nın kendisini konunun dışında bırakmak istemediğini ve bunun güzel bir davranış olduğunu düşündü. "Siz buradan ayrılahı ne kadar oluyor?" diye sordu.

Euphemia, "On altı yıl, üç ay," diye cevap verdi. "O kadar acı çekiyorum ki, bazı sabahlar uyandığımda, Donald'ım daha dün ölmüş gibi geliyor."

Connor anlayışlı bir yüz ifadesiyle başını salladı. Euphemia'nın gözlerindeki yaşları fark etmişti. Belli etmeden konuyu değiştirdi.

Brenna kocasının yanında oturup onu dinlemekten zevk alıyordu. Bir konu diğerini açtı ve konular birbirini izledi. Brenna farkına bile varmadan bir saat geçmişti.

Orada bütün gece öylece oturabilirdi. Kocasının yüzündeki huzurlu ifadeyi görmek buna değerdi. Onu hiç bu kadar huzurlu ve mutlu görmemişti. Besbelli bu kadını çok seviyor, ona değer veriyordu ve onu çok özlemişti.

Aklına kendi sevgili annesi geldi. İlerde bir gün buluşacaklarını düşününce gözleri yaşlarla doldu. Moralini bozmamak için bunları düşünmekten vazgeçti ve akşam yemeğinde ne yiyeceğini düşünmeye başladı.

Euphemia onun adını söyleyerek, genç kızın konuşmaya katılmasını sağladı.

"Affınıza sığmıyorum. Yolculuk beni çok yordu. Artık eskisi kadar genç değilim. Kısa yolculuklar bile beni yoruyor. İzin verirseniz yatmak üzere odama çekilmek istiyorum. Odama bir tepsi içinde hafif bir akşam yemeği gönderirseniz minnettar olurum."

Connor, üvey annesine yardım etmek için hemen ayağa kalktı.

Brenna, "Eşyalarınızı yerleştirmenize yardımcı olmamı ister misiniz, Leydi MacAlister?" diye sordu.

"Connor'ın hizmetçilerinden biri eşyalarımı yerleştirdi, çocuğum."

Brenna eğilerek ona iyi geceler diledi. Connor, Euphemia'yı odasına götürüp geri dönene kadar kendisini beklemesini söyledi. Brenna, Connor'ın üvey annesiyle yalnız kalmak istediğini anladı; bunu anlayışla karşıladı ve dışlanmaktan rahatsız olmadı.

Genç adam uzun bir süre geri dönmedi. Geri döndüğünde,

Brenna'nın karnı açlıktan guruldamağa başlamıştı ve o kadar uykusu gelmişti ki, başını dik tutmakta zorlanıyordu.

Kocasını yine tedirgindi. Üvey annesinin yanında olduğu gibi huzurlu ve sakin değildi. Ona gösterdiği sabrın yarısını karısına göstermeye niyetli görünmüyordu.

“Üst katta dört oda var, Brenna,” dedi. “Eğer gidip görmek istersen, mutfaklar, avlunun arka tarafında başka bir binadadır.”

Kızın elini tutup onu merdivene doğru sürükledi. Brenna, bu merdivenlerin savaşıların tarafındakiler kadar dik olmadığına şükretti.

“Niçin burada parmaklık var da aşağıda yok? Bunun bir nedeni var mı?”

Kocasını, “Evet,” diye cevap verdi. “Gerçekten aç mısın?”

“Bir şeyler yesem iyi olur. Aşağıda niçin parmaklık olmadığına bana söylemeni bekliyorum.”

“Parmaklık olmayınca askerleri aşağı itmek daha kolay oluyor da ondan.”

Brenna onun şaka yaptığını sandı. Ama Connor gülümsemeyince fikrini değiştirdi. “Bu pek terbiyeli bir davranış değil, değil mi?”

Connor onun şaka yaptığını anlamadı ve bu soruyu cevap vermeye değer bulmadı.

Sahanlığa vardıklarında, genç adam Brenna'nın arkasındaki karanlık koridoru gösterdi. “Yatak odamız sahanlığın öteki tarafında. Dosdoğru gidersen, tam karşıda.”

Brenna kocasının hızına ayak uyduramıyordu. Connor onu elinden çekerek sürükledi ve ancak odaya girdikten sonra durdu. Kapı büyük bir gürültüyle kapandı. İçerisi zifiri karanlıktı. Connor pencereye doğru yürüyerek içeri ışık girmesi için perdeyi açtı.

Brenna rahat bir nefes aldı; çünkü oda hiç de umduğu kadar kötü değildi. Odanın bir tarafında oldukça büyük bir şömine, diğer tarafında da bir yatak vardı. Yatağın iki yanında, üzerlerinde şamdanlar olan iki sandık duruyordu. Bunların dışında, kapının yanındaki duvarda birkaç askı vardı.

Brenna manzarayı görmek için pencereye koştu ve bunu yaptığına hemen pişman oldu. Tam karşıda avlu ve ötede yıkıntılar vardı. Kasvetli bir manzaraydı. Ama bir şey sormadı. Şu anda geçmişle ilgilenmek istemiyordu. Yatağın yumuşak mı sert mi olduğunu anlamak için üzerine uzandı.

“Çok güzel bir yatak,” dedi. “Oda da öyle. Sen, bir köylü gibi gereksiz lükslerden uzak yaşıyorsun Connor, değil mi?”

“Bu seni rahatsız ediyor mu?”

Genç kadın, “Hayır,” diye cevap verdi. “Banyo yapabilir miyim?”

“Yarın seni göle götürürüm.”

“Mümkünse bu gece olsun.”

Connor insafa geldi. “Sana banyo hazırlatayım,” dedi. “Mutfakta su ısıtılıp yukarı getirilene kadar bekleyeceksin.”

Genç kadın başını salladı. “Adamlarına zahmet vermek istemem. Mutfakta yıkanabilirim, değil mi?”

Onun böylesine düşünceli oluşu Connor'ı şaşırtmadı. Genç kadının en güç şartlarda bile kendisinden çok başkalarını düşündüğünü fark etmişti.

“Evet, mutfakta yıkanabilirsin.”

“Orada yemek de yiyebilir miyim?”

“İstersen yiyebilirsin.”

Dışarı çıkmak üzere kapıyı açtı ama durakladı. Kaşlarını çattı. Karısının gözlerinin altındaki koyu renk gölgeleri fark etmişti. Yumuşak ışıkta daha da koyu görünüyorlardı. Kızın bu perişan durumundan kendisini sorumlu hissetti. Bu kadar uzun bir yolu bu kadar kısa bir zamanda aşarak onu çok zorlamıştı. Bir yandan da başka bir seçenek olmadığını düşünüyordu. MacNare ve askerleri peşlerindeydi. Brenna'nın güvenini sağlamak, uykudan çok daha önemliydi.

“Dinlenmeni istiyorum.”

“Sen de yanımda olacak mısın?”

“Evet.”

“Şimdi Euphemia burada olduğuna göre, hâlâ yarın gitmekte ısrarlı mısın?”

“Evet.”

“Sence benden hoşlandı mı?”

“Elbette hoşlandı. Bunun için benden güvence almaya ihtiyacın yok.”

“Uzun bir süre kalacak mı bizim yanımızda?”

“Umarım.” Bunu kapıdan çıkarken söylemişti. “Sormadım.”

“Connor?”

“Efendim?”

“Lütfen adamlarından birini Gilly’yi aramaya göndermeyi unutma.”

“Unutmam. Soracağın başka bir şey var mı?”

Ne kocasının huysuzluğu ne de asık suratı yıldırabiliyordu onu. Kapıya koşup, ayak parmaklarının ucunda yükseldi ve genç adamı öptü. Davranışı çok içtendi. Connor kolunu beline dolayıp onu kendine çekti ve tekrar öptü. Bu kadar tutkulu bir öpücük olacağını düşünmemişti, daha uzun sürmesini istedi. Brenna kocasının kollarından sıyrılarak öpüşmeyi yarıda kesmişti. Erkeğin gözlerindeki şaşkınlığı gördü. Güldüğünü göstermemek için arkasını döndü ve kocasına gidebileceğini söyledi.

Connor merdivenlerin yarısına geldiğinde, karısının onu kapı dışarı etmiş olduğunun bilincine vardı.

Quinlan ona, “Gülümsüyorsun,” dedi. Efendisini mutlu eden şeyin ne olduğunu öğrenmek istemiş, Connor’a neden gülümsediğini bilmediğini itiraf etmekten başka seçenek bırakmamıştı.

Bu mümkün değildi ama Connor’ın babasının evinin enkazı yaklaşmış gibi görünüyordu. Brenna odanın neresinde durursa dursun görebildiği tek şey bu enkazdı.

Bu iç karartıcı görüntüden gözlerini ayıramıyordu. Connor’ın babasının orada öldüğünü biliyordu ama acaba Connor bu ölüme tanık olmuş muydu? Brenna, *dilerim babasının ölümüne tanık olmamıştır*, diye düşünüyordu. Bir insanın babasının ölümüne tanık olmasından daha acı bir şey olabilir miydi?

Kapı vurulunca bu kederli düşüncelerden uzaklaştı. Bir

asker eşyalarını getirmişti. Yalnız kalır kalmaz, eşyalarının içinden bir takım çamaşırda iki kurdele ve saç fırçasını alarak aşağı koştu.

Giriş katında kimsecikler yoktu. Dışarıda da sessizlik hakimdi. Çıt çıkmıyordu. Bu sessizlik hiç hoşuna gitmedi. O çevresinde aile fertlerinin, hizmetçilerin ve konukların olmasına alıştı. Bu değişikliğe alışması kolay olmayacaktı.

Aşçı kadın Brenna’yı almaya geliyordu. Brenna elini arka kapının tokmağına uzatırken, kapı ardına kadar açıldı. Aşçı şaşırmıştı ama kısa bir süre içinde toparlandı. Geriledi ve eğilerek selam verdi. Ancak işitilebilen bir sesle kendini tanıttı. O kadar alçak sesle konuşuyordu ki, sanki bir papaza günahlarını itiraf ediyor ve başkaları tarafından duyulmasından korkuyordu. Adı Ada’ydı ve boyu Brenna’nın iki misliydi. Koca bir göbeği vardı; örgülü saçlarındaki aklar onun yaşlanmakta olduğunu gösteriyordu.

Aşçı kadının kibarlığı ve yumuşak sesi Brenna’ya annesini hatırlattı ve kadını hemen benimsedi. Ada, Brenna’nın annesi kadar da otoriterdi. Hanımını sıcak suyla dolu küvetin yanına götürüp, içine girmesine yardım etti ama Brenna’dan saçını yıkamayacağı konusunda söz alana kadar ona sabun vermedi.

İki kadın biraz Gal lisanında, biraz da işaretlerle konuşuyorlardı. Ada kelimeleri değiştirip bozarak, genizden konuşuyor. Brenna onun uzun cümleleri içinde ancak bir iki kelimeyi anlayabiliyordu. Bir ara kadın, hanımının alnındaki dikiş izlerini göstererek kaşlarını çattı ve sinirli sinirli başını salladı. Brenna, Ada’nın, dikişlerin ıslanmasını istemediğini anlamıştı.

Ada, Brenna’nın tahta küvetten çıkmasına yardım ederken o ana kadar fark etmediği bir şey gördü. Genç kadının baldırı berelenmişti. Yaşlı kadın civcivlerini korumak isteyen anaç bir tavuk gibi gıdaklayarak Brenna’nın omzuna dokundu. Ancak bu öylesine güçlü bir dokunuştaki ki, genç kadın az kalsın mutfağın öteki ucuna uçacaktı.

Efendisinin genç karısını bir çarşafa sardıktan sonra, bu

yaraların arkasındaki gerçeği öğrenmek istedi. Brenna olup bitenleri anlatmayı birkaç kez denedi ama kadın sadece onun merdivenlerden düştüğünü anlayabildi.

Brenna yanında getirdiği temiz çamaşırları giymek isteyince, Ada buna izin vermedi. Çamaşırları Brenna'nın elinden çekip aldı ve ona yeni giysiler verdi. Genç kadın bunun Connor'dan kaynaklandığını anlamıştı, çünkü Ada sürekli eğilip selam vererek, "Efendimiz MacAlister," diye tekrarlayıp duruyordu.

On dakika içinde, Brenna altın rengi bir elbise giymiş ve üzerine MacAlister desenli, ekose bir önlük takmıştı.

Ada onun mutfak masasına oturmasına yardım etme konusunda ısrarlıydı. Kadına yardıma ihtiyacı olmadığını söylemenin hiçbir yararı yoktu; o çoktan kararını vermişti. Tartışmak boşunaydı.

Brenna yemek olarak önüne konan şeyin ne olduğunu anlayamadı. Ama kokusu ve tadı o kadar güzeldi ki, ikinci bir tabak daha yeme arzusuna karşı koyamadı. Hem yemek hem de Ada'nın varlığı onu dinçleştirmişti. Yatmak istemiyordu. Hava kararmadan önce dışarı çıkıp dolaşmaya karar verdi.

Mutfak kapısından dışarı adımını atar atmaz, bağırsan erkek sesleri duydu. Sesler avludan geliyor gibiydi. Anlaşılan, orada büyük bir kalabalık toplanmıştı ve herkes sesini duyurabilmek için daha çok bağırma çalışıyordu. Brenna neler olduğunu merak etmişti ve bir an önce öğrenmek için sabırsızlanıyordu. Hisarın iç kalesinin önündeki yamaca tırmanmakta olan erkekler gördü.

Genç kadın kalenin yanına vardığında avlu sessizleşmişti. Askerlerin tepeye doğru tırmanmakta olduklarını düşündü. Ama köşeyi dönünce onların büyük bir daire halinde durduklarını gördü ve olduğu yerde kalakaldı.

Askerlerin hepsi dairenin ortasına bakıyorlardı. Oldukları yere mihlanmış gibiydiler. Brenna adamlardan üçünün giysilerinin deseninin MacAlister ekosesinden farklı olduğunu gördü. Sadece onlar hareket ediyordu. Arada sırada Connor'a bakmak için başlarını kaldırıyorlar ve o zaman, Brenna onla-

nın yüzündeki korku dolu ifadeyi görüyordu. Connor dairenin karşı tarafındaydı. Başını kaldırıp baksa, karısının orada durduğunu görecekti. Ama o da diğerleri gibi yere, dairenin ortasındaki bir noktaya bakıyordu.

Askerlerin bu tutumu karşısında Brenna çok kötü bir şey olduğunu hissetti.

Onlara doğru yürürken gözlerini kocasından ayırmıyor, onun kendisine bakmasını bekliyordu. Onun bakışlarından ilerlemeye devam mı etsin, geri mi dönsün, anlayabilirdi. Connor'ın kaskatı duruşu genç kadın için yeterli bir uyarı olmalıydı ama bu bile göreceği şeye karşı hazırlıklı olmasını sağlayamadı.

İki MacAlister askerinin arasındaki yere sokuldu ve önünde duran adamların omuzları üstünden bakabilmek için ayak parmaklarının üstünde yükseldi. Tam o sırada, adamlardan biri hafifçe kııldadı ve Brenna herkesin bakmakta olduğu noktayı görebildi.

Yerde kanlar içinde bir hayvan yatıyordu. Boğazına bir ip geçirilmişti. Önce bunun anlamını kavrayamadı. Sonra, bu zavallı hayvan kalıntısının boynundaki pembe kurdeleyi gördü.

Bir darbe yemiş gibi oldu. Midesi bulandı, kusacak gibi oldu. Acı acı inledi. Bu hayvan onun sevgili Gilly'siydi.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Connor karısını gördü ve onun kendisine bakmasını beklemeye başladı. Yerde kanlar içinde yatan hayvan cesedinin kendi Gilly'si olduğunu hemen fark edemediğini anlamıştı. Onun bunu hiç fark etmemesi için içinden Tanrı'ya dua ediyordu. Ama Brenna'nın atını er geç tanıyacağından emindi. Ah, atı görür görmez o pembe kurdeleyi boynundan çıkarmayı niçin akıl edememişti? Brenna, perişan durumdaki hayvan leşinin Gilly'e ait olduğunu bu kurdele yüzünden anlayacaktı.

Onun ne kadar üzüleceğini düşününce içi sızladı. Genç kadının olayın bilincine vardığı anda gözlerinde beliren acı Connor'u o kadar etkiledi ki, neredeyse kontrolünü kaybedecekti. Bütün iradesini kullanarak yerinden kıpırdamadı. Kız alçak sesle inliyordu. MacAlister, askerlerin bunu rüzgârın fısıltısı sanacaklarından emindi. Nitekim birkaçı önce gökyüzüne sonra kendisine baktı.

Brenna elini boğazına götürdü. Bir adım geriledi ve gözleriyle Connor'ı aradı.

Connor onun yanına koşmak istiyordu ama yerinden kıpırdamadı. Zaten, askerler uzaklaşmadan ona sevgi gösterisinde bulunamazdı. Hugh'ın adamları efendilerinin yanına dönüp MacAlister'ların tepkisini anlatacaklardı. Connor ise, MacNare'nin kendisine ilettiği bu mesaj hakkında ne düşündüğünü belli etmektense ölmeyi yeğledi.

Karısının tanıklar önünde çılgılık atmasından ya da sinir

krizi geçirmesinden korkuyordu. Çünkü atını çok sevdiğini biliyordu. Ancak karısının hemen oradan uzaklaşması için dua ediyordu. Ona yardımcı olmak istedi. Gözlerinin içine bakarak kendisi gibi soğukkanlı olmasını, sesini çıkarmamasını sağlamaya çalıştı. Kızdan çok fazla şey talep ettiğini biliyordu. Üstelik, kızın onun istediği gibi davranacağından da emin değildi. Ana, tam ona içeri girmesini söyleyecekken, Brenna'nın elinin yanına düştüğünü ve yüzüne renk geldiğini gördü. Karısı dimdik duruyordu. Ürperir gibi oldu. Sonra başıyla kocasını selamladı. Connor onu tanımakta güçlük çekiyordu.

Brenna onun umduğundan çok daha olgun davranmıştı. Hugh'un askerlerine bakarken, inanılır gibi değildi, ama yüzünde hafif bir gülümseme vardı. Sanki onları evine buyur etmek istiyor ama efendisi kendisini onlara takdim etmedikçe bunu yapmaması gerektiğini biliyordu.

Connor içinden, Ulu Tanrım! dedi. Onunla iftihar ediyordu. Adamların yüzüne tek tek bakar, onları incelerken gözlerinde sadece merak vardı. Son olarak Connor'a baktı. Ona selam verdi ve dönüp, soylu bir prenses edasıyla uzaklaştı.

Herkes onun arkasından bakıyordu. Kalanların yanındaki birkaç hizmetçi hanımlarını bekliyordu. Brenna önlerinden geçerken, içlerinden biri ona seslendi.

"Leydim, erkekler neye bakıyorlar?"

Brenna yüksek sesle, "Önemli bir şey değil," diye cevap verdi. "Sadece bir at ölüsü."

Ağır ağır yürümeye devam etti. Köşeyi dönüp gözden kaybolduğunda, Hugh'ın askerleri tekrar Connor'a baktılar. Leydi MacAlister'in yüzünde gördükleri tebessüm onları çok şaşırtmıştı.

Adamlardan en yüksek rütbelisi Efendi MacAlister'a, "Hugh bu işle bir ilgisi olabileceğini düşünmenizden endişe ediyor," dedi.

Crispin efendisinin yerine cevap vermek için öne doğru bir adım attı. Hugh'un adamından çok daha uzun boyluydu. Adamcağız onu karşısında bulunca geriledi.

“Hugh’un endişelenmesine gerek yok. Efendimiz bu mesajı kimin gönderdiğini biliyor.”

Quinlan, “İşinizi bitirdiniz,” dedi. “Artık gidin; yapacak önemli işlerimiz var.”

MacAlister’in askerlerinden çoğu başlarını sallayarak onu onayladılar. Hugh’un adamı, hepsinin efendileri gibi gülümsemekte olduklarını fark etti.

“Hugh’a sadece efendinizin bu olaydan hoşlanmadığını söylemeliyim, değil mi? Başka bir şey söylemeyecek miyim?”

Connor, “Ne istersen söyle,” dedi. “Benim için fark etmez.”

“Hayvanın kalıntılarını götürmemizi istiyor musunuz?”

Crispin, “Bırakın,” diye cevap verdi. “Köpeklerimize veririz”

Connor başını salladı ve arkasını dönüp yürüdü.

Haberci gördüklerini unutmayacak ve efendisinin yanına gittiğinde, sadece düşmanın gönderdiği mesajın Connor MacAlister’i çok eğlendirdiğini söyleyecekti.

Brenna odasına girer girmez öğürmeye başladı. Derin nefesler alarak ve Gilly’nin kanlı hayalini zihninden uzaklaştırmaya gayret ederek yediği yemeği midesinde tutmaya çalışıyordu.

Mide bulantısı yavaş yavaş azalmış, geçmeye yüz tutmuştu. Yatağın kenarına oturarak ellerini kucagında kavuşturdu. Bu dehşet verici olayın nedenini bulmaya çalışıyordu. Ağlamadı, çünkü ona hayvanların değil insanların arkasından yas tutulduğu öğretilmişti. Ağlamak için çok büyük bir istek duyuyordu ama kendini kontrol edip bu isteğini yendi.

Zavallı Gilly. Onun sadık atının hiç kimseye zararı dokunmamıştı. O iyi huylu, söz dinleyen at, yıllar boyunca Brenna için neşe kaynağı olmuştu. İyice yaşlanıp ölümü yaklaştığında, bir yonca tarlasında dolaşırken hayata veda etmeliydi. Onun böyle işkence gördükten sonra yokuş yukarı sürüklenmiş olması kabul edilemeyecek kadar korkunç bir şeydi.

Narin atının katiller onu bıçak ve baltalarla parçalamadan ölmüş olması için dua ediyordu. Böyle alçakça bir şeyi kim yapmış olabilirdi? Tanrının yarattığı böyle zarif bir varlığa bunları yapan nasıl bir canavar olmalıydı? MacNare... Evet, bu işin arkasında mutlaka o vardı. Connor’un izini sürerken büyük bir öfkeye kapılmış olmalıydı. O sırada Gilly’ye rastlayınca, anlaşılan, gazabını ona yöneltmişti. Brenna, o güne kadar, insanların böyle tüyler ürpertici bir gaddarlık yapabileceklerinden habersizdi. Babası MacNare ile evlenmesine karar verdiğini açıkladığında genç kız öfkelenmiş ve üzülmişti. Ama bu derebeyinden korkmamıştı.

Şimdi ise ondan ödü kopuyordu. Bu adam, eğer bir hayvana bunu yapmışsa, bir insana neler yapmazdı? Bu düşüncenin arkasından aklına daha korkunç bir şey geldi. Eğer Connor karşısına çıkmasaydı şimdi bu iblisle evli olacaktı. Bunun bilincine varınca yeniden öğürmeye başladı.

Yatağın üstünde oturup olup bitenleri ne kadar düşündüğünün farkında değildi, ama Connor içeri girdiğinde oda karanlıktı. Brenna kocasının ne yüzüne baktı ne de onunla konuştu. Connor da sesini çıkartmadı. Genç kadın bu davranışı yüzünden ona minnet duydu. Çünkü henüz Gilly hakkında konuşmaya hazır değildi.

Connor önce karısının ne durumda olduğunu görmek için ona yan gözle baktı. Sonra kapıyı kapatıp sürgüledi. Ocağın başına gidip ateşi yaktı. Brenna’nın kendisine bağırmasını bekliyordu; genç kadın sesini çıkartmayınca endişelendi. Connor, Gilly’yi yolda bırakma konusunda ısrar ettiği için karısının ona çok kızgın olduğunu tahmin ediyor ve onun öfkesini içine atmasını istemiyordu. Öfkesini ne kadar çabuk dışa vurursa o kadar çabuk uykuya dalabilirdi.

Ağabeyi ona sadece kadınlara mahsus bir özellikten söz etmişti. Bu, öfkesini dile getirerek ondan kurtulabilme özelliği idi. Erkekler bunu yapamazdı. Bir savaşçı, kendisine yapılan haksızlığın intikamını alana kadar, yıllar yılı öfkesini yüreğinde beslerdi. Connor da farklı değildi.

“Titriyorsun. Ateşin başına gel.”

Brenna kocasının sözünü dinleyerek onu şaşırttı. Şömineye doğru birkaç adım atar atmaz, Connor onu kollarına çekti ve başını kaldırıp yüzüne bakmasını söyledi. Sonra kendisine bağırabileceğini ekledi.

Brenna şaşırmişti. "Sana bağırarak istemiyorum," dedi.

"Bana kızdığını biliyorum. Haydi söyle de kurtul."

"Sana kızgın değilim."

"Atını yolda bırakmak benim kararım."

"Evet ama bu gerekliydi." Genç kadın başını çevirip alevlere baktı. "Sorumlu olan MacNare."

"Evet."

"Gilly'ye yaptıklarından zevk almış olmalı. Değil mi?"

"Bunları düşünme."

"Bana cevap ver." Sesi istediğinden çok daha sert çıkmıştı. Ama Connor hiç de bundan rahatsız olmuşa benzemiyordu. Karısının fikrini onaylarken sesi yumuşak, yüz ifadesi sevecendi.

"Evet ata işkence etmekten zevk duyduğundan eminim."

"Dilerim Gilly hemen ölmüş olsun. Sence işkence görmeden önce ölmüş müdür?"

Connor ona yalan söylerken gözlerinin içine bakıyordu. "Evet."

"Nasıl emin olabilirsin?"

"Biliyorum." Öyle içten konuşuyordu ki kız onun gerçeği söylediğine inandı.

"Onun yelesini süslemek için taktığım kurdeleleri çıkarmalıydım. MacNare onun bir kadına ait olduğunu o kurdelelerden anladı, değil mi?"

"Kurdeleler olmasa da anlardı. Bizim atlarımızdan çok daha küçüktü."

Connor sakın sakın konuşuyordu. Brenna, onun kollarından sıyrılarak bir adım gerileyip yüzüne baktı. Bu yüzde öfke izi yoktu.

Genç kadın, "Çok sakınsın," dedi. "İçinden bağırarak gelmiyor mu?"

"Böyle bir tepki olup bitenleri değiştirir mi?"

Brenna başını salladı. Kocasının haklı olduğunu biliyordu. Bağırıp çağırmak Gilly'yi geri getirmezdi. Ne var ki, Connor'ın sergilediği duygusuzluk Brenna'yı hissettiği öfke ve dehşetle baş başa bırakıyordu.

"MacNare için Gilly'nin kalıntılarını bize gönderme zahmetine girdi?"

"Yaptığını görmemi istedi. Artık yat. Dinlenmeye ihtiyacın var."

"Bu mesaj sana mıydı, bana mı?"

"Bana."

"Ama Gilly bana aitti."

Connor, "Sen de bana aitsin," dedi.

"Bu mesaj ileride olacakları mı haber veriyordu?"

"Hugh'ın askerleri, MacNare'nin bunu bir armağan olarak adlandırdığını söylediler." Connor, Brenna'yı tekrar kendine çekti ve soymaya başladı.

Genç kadın, kocası iç gömleğini çıkarmaya başlayana kadar itiraz etmedi. Ama o zaman, "Üşürüm," dedi.

Connor direndi. "Bu gece ben seni ısıtıyorum," diye cevap verdi. "Görüyorum ki hâlâ babanın sana verdiği madalyonu boynunda taşıyorsun. Sana onu atmanı söylemiştim."

Aslında Connor'ın buna pek önem verdiği yoktu. Artık karısını daha iyi tanıyor ve bu madalyonu aşığılamak için takmadığını biliyordu. Bu nedenle zararsız bir davranıştı.

"Dediğini yapmadım."

"Neyi yapmadım?"

"Onu atmadım."

Connor, gülererek, "Görüyorum," diye cevap verdi. "Çok bitkinsin, değil mi?"

"Evet ama uyuyabileceğimi sanmıyorum. Çok öfkeliyim ve..."

"Ve?"

Genç kadın başını salladı. Ne kadar korktuğunu itiraf etmeye hazır değildi. "Sen de benimle yatacak mısın?"

"Henüz değil. Bitirmem gereken bir işim daha var."

“Önemli mi?”

“Evet.”

“Birkaç dakika için yanıma uzanabilir misin? Lütfen.”

Connor, Brenna'nın bu isteğini kabul etmezse karısının yatağa girmeyeceğini anladı. Bu yüzden, itiraz etmeden çizmelerini çıkardı, yatağın üstüne sırtüstü uzandı. Ellerini başının altında kavuşturdu, gözlerini tavana dikti. Brenna da onu seyrediyordu.

Hiçbir tasası olmayan biri gibiydi. Brenna onu avluda görmeseydi, Gilly'nın başına gelenlerden henüz haberi olmadığını düşünebilirdi. Ancak Connor'ın bu tepkisi genç kadını sakinleştireceğine endişelendiriyordu.

Kapıya yakın olan tarafta yatmayı tercih ederdi ama kocası onun pencere tarafında yatmasını uygun görmüştü. Brenna ne Connor'ın babasının evinin enkazına ne de Connor'a bakmak istiyordu. Kocasının yüzündeki soğuk ifade de evin enkazının ay ışığı altındaki görüntüsü kadar sarsıcıydı. Sonunda o da sırtüstü yattı ve gözlerini de tıpkı kocası gibi tavana dikti.

Kocasının bu kayıtsız tavrına bir anlam veremiyor, onu anlayamıyordu. Gilly'ye bakarken de kesinlikle ilgisiz görünüyordu. O sırada onun, Hugh'ın adamlarına özellikle öyle görünmeye çalıştığını zannetmişti. Ama şimdi bundan o kadar da emin değildi. Belki de Connor rol yapmıyordu. Gerçekten o kadar duygusuz olabilir miydi?

Evet bu at onun için evcil bir hayvandan farksızdı. Onu kendisi büyütmişti ve çok seviyordu. Ama eninde sonunda bir hayvandı. Ya, Connor'ın askerlerinden birinin cesedi, böyle paramparça olmuş bir durumda, sürüklenerek önüne getirilseydi, genç adam acaba farklı mı davranacaktı?

Brenna bütün kalbiyle öyle olmasını isterdi.

Kocasının davranışı konusunda düşünürken birkaç dakika geçmiş, bu arada ikisi de konuşmamışlardı. Genç kadının aklına başka bir soru geldi ve hâlâ uyanık olup olmadığını anlamak için kocasına baktı.

“Sence o askerleri kim gönderdi?”

“Hugh.”

“O MacNare'nin müttefiki midir?”

“Eğer efendileri MacNare'nin müttefiki olmasaydı askerleri çoktan öldürülmüş olurdu.”

“Peki, senin müttefikin mi?”

Connor, “İşine geldiği zaman benim müttefikim olur,” diye cevap verdi. “Hugh'ın toprakları bizim güney sınırımıza komşudur. Yoluma çıkmadığı sürece onun barış içinde yaşamasına izin veriyorum.”

“Ben olsam ona güvenmezdim.”

“Ben de güvenmiyorum zaten.”

Connor, Brenna'nın uykuya dalmamak için çabaladığını görüyordu. Gözlerini açık tutmakta zorlanıyor, sık sık esniyor, ama uykuya boyun eğceğine, olup bitenler hakkında konuşabilmek için uyanık kalmaya çalışıyordu. Connor, karısının bu savaşı kaybetmesine yardımcı olmaya karar verdi. Onu kendine çekip kollarının arasına aldı ve sırtını okşamaya başladı. Erkeğin bedeninden yayılan ısı genç kadını ısıttı, çok geçmeden uyuklamaya başladı.

Yarı uykulu, “MacNare iblisin biri,” dedi. “Ve iblisler kimseden korkmazlar. Bu da onları daha korkunç ve daha tehlikeli yapar.”

Connor gözlerini kapadı ve karısının bu alçaktan korktuğunu söylemesini bekledi.

Brenna, bunu dolaylı olarak itiraf etmeyi tercih etti. “Özellikle kadınlar bu gibi insanlardan korkar.”

Connor, “Ama sen korkmamalısın,” dedi. “Sana zarar gelmesine izin vermeyeceğimi biliyorsun, değil mi, Brenna?”

Kız, “Evet,” diye fısıldadı. “Benim de sana kimsenin zarar vermesine izin vermeyeceğimi biliyorsun, değil mi?”

Connor karısının alınına dudaklarını değdirip onu öperken gülümsüyordu. “MacNare ölümsüz değil. Onun da herkes gibi korkuları var. Özellikle bir adamdan çok korkar.”

“Bundan emin misin?”

“Evet.”

“Onun korktuğu bu adamdan kadınlar da korkmalı mı?”

“Hayır.”

“Kim bu adam?” diye sordu. Ama, kocasının, bu iblisin korktuğu adamın adını söylemesini beklerken uykuya daldı.

Bir saatten uzun bir süre mışıl mışıl uyuduktan sonra, asma köprü indirilirken çıkan gürültüyle uyandı.

Connor yanında değildi. Ayakları yere değmeden, kocasının şatonun güvenli ortamını terk etmekte olduğunu anlamıştı. Şalını kapıp ona sarınarak pencereye koştu.

Görüntü korkunçtu. Bir elinde alev alev yanan bir meşale, diğerinde bir ip taşıyan atlı askerler, arkalarından kemikten ibaret bir hayvan leşini sürükleyerek ağır ağır köprüden geçmekteydiler. Atların nal sesleri, hayvan leşinin kemiklerinin köprünün tahta menteşelerine çarptıkça çıkardığı tıkırtıların yankısını bastırıyordu.

Connor, en önde, babasının evinin enkazına doğru gidiyordu. Askerler yıkıntılara varınca atlarından indiler. Bir hilal oluşturdular ve dört adam, tam ortada bir çukur kazmaya başladılar. Askerler kazdıkları toprağı kenara yığarken, erkeksi bedenleri meşalelerin titrek ışığında parlıyordu.

Derin bir çukur kazdılar. Bir başka asker çukura doğru ilerledi ve diğerlerine elini uzatarak çukurdan dışarı çıkmalarına yardım etti. Adamlar hep birden öne doğru ilerleyip ipleri çekmeye başladılar. Atın cesedi de yerde sürüklenerek onlarla birlikte ilerliyordu. Karanlık çukurun başına geldiğinde hafifçe sarsıldı ve aşağı kayd. Askerler ipleri ellerinden bıraktıkça, ipler birer yılan gibi kıvrılarak hızla çukurun içine doğru kayıp gözden kayboldular. Çukuru tekrar toprakla doldurdular. Şimdi çukurun üstündeki tümsekte tek bir meşale yanıyordu. Diğer meşaleler ise askerlerin elinde atlara doğru ilerlemekteydiler.

Birkaç dakika sonra askerler yıldırım hızıyla ve gök gürültüsüne benzer sesler çıkararak şatonun asma köprüsünden geçiyorlardı. Geride, nöbetçi gibi, tek bir ışık bırakmışlardı. O ışık birkaç dakika daha yandı, sonra iki kez titreyip söndü.

Brenna pencereden kocasının yolunu gözlüyordu.

On dakika sonra, Quinlan ile Crispin şatoya döndüklerin-

de, Brenna, onların kendisini görmelerini engellemek için geri çekilip gölgelerin arasına saklandı. Anlaşılan, askerler yıkanmak için göle gitmişlerdi. Kocasını da onlarla gitmiş olmalıydı.

Aradan yaklaşık bir saat kadar bir süre geçtikten sonra Connor görüldü. Brenna onu görünce nefesi kesilir gibi oldu. Elindeki meşalenin ışığı genç adamı aydınlatıyor, ışığın pırıltıları içinde muhteşem vücudu altından bir heykel gibi görünüyordu. Önce onun nasıl bir tehlike oluşturduğunu fark etmedi ama kocasını yaklaşıncaya ondaki değişikliği gördü. Yırtıcı bir hayvan gibiydi. Uzun adımlarla ilerliyor, ipeksi derisinin altında kasları akışkan bir sıvıyla dolmuş gibi dalgalanıyordu. Bakışlarıyla çevresini kollar gibiydi.

Sanki düşmanına öldürücü bir darbe indirmeye hazırdı. Onun bedeninden yayılan güç, genç kadının kalp atışlarının hızlanmasına neden oldu. Ürperti ve ısınmak için şalına sarındı. Gerçekçi olmadığını farkındaydı. Connor onun kocasıydı ve ondan korkmasına gerek yoktu. Yine de içgüdüleri onu uarmaya devam ediyordu. Connor avluya vardığında, Brenna bunun nedenini anladı.

Onun korkunç öfkesine tanık olmadan önce bunu hissetti. Connor başını önüne eğmişti. Askerlerin sürükleyerek kazdıkları çukura götürdükleri Gilly'nin cesedinin yerdeki izlerini takip ediyordu. Hugh'un adamlarının zavallı Gilly'nin cesedini koydukları yere gelince durdu. Silkindi. Sonra kendini topladı. Başını arkaya atıp gökyüzüne baktı. Meşalenin keskin ışığında yüzü kül rengiydi ve hatları öfkeden sertleşmişti. Çenesindeki damar atıyordu. Omuzları ve sırtı taş gibiydi. Tepeden tırnağa öfke doluydu. Brenna bir vahşinin ölüm saçan soğuk gözlerinin içine bakıyordu. Connor meşaleyi fırlatıp attı. Kılıcını iki eliyle tutup başının üstüne kadar kaldırdıktan sonra, var kuvvetiyle kanlı toprağı saptı.

Bu dehşet verici bir görüntüydü. Brenna kımıldayamadı, nefesi kesildi ve kocasına seslenemedi.

Uzaktaki yıkıntıların ötesine baktı ve birden Connor'ın öfkelerini anladı. Kocasını ona, babasının orada öldüğünü söyle-

mişti ama Brenna buna kimin neden olduğunu soracak vakit bulamamıştı. Şimdi de soracak değildi. Çünkü, kalbinin derinliklerinde, bu sorunun cevabını biliyordu.

Derin bir nefes alıp tekrar kocasına baktı. Connor ona bakıyordu. Bir dakika kadar göz göze kaldılar. Sonra Connor dönüp kılıcını aldı ve patika boyunca yürümeye başladı.

Brenna ona seslendi. Connor ona tekrar baktığında gözleminde hâlâ o ölümcül ifade vardı. Brenna'nın korkması gerekirdi ama korkmadı. Elini kocasına doğru uzattı ve onu yanına çağırırdı.

Sonra gidip odanın ortasında durdu. Ayak sesleri gittikçe yaklaşıyor, genç kadın gözünü kapıdan ayırmıyor, kalp atışları gittikçe hızlanıyordu. Onu kollarına alacak ve tatlı okşayışlarla teselli edip öfkelerini yatıştıracaktı.

Kocasının bir efendiden yabancı bir adama dönüşmesine tanık olmuştu. Şimdi, MacNare'nin korktuğu tek adamın Connor olduğundan zerre kadar şüphesi kalmamıştı.

O domuza acımak içinden gelmedi.

Connor görevlerine odaklanmakta güçlük çekiyordu. Karısı ve bir gece önce ona ne kadar kaba davrandığı aklından çıkmıyordu.

Ona bir hayvan gibi, davranmıştı. Öfkelerini kontrol altına alana kadar, hatta bütün gece, gölde kalmalıydı. Ama Brenna ona seslenmiş ve yanına çağırılmış, genç adam da onun albenisine karşı koyamamıştı.

Brenna ona dokunmakla hata etmişti. Yatak odasının diğer tarafında kalsaydı, onu görmezden gelebilirdi. Connor bunu düşünür düşünmez doğru olmadığını itiraf etti. Merdivenleri tırmanmaya başladığı anda ona sahip olmaya kararlıydı. Ama ona vahşice sahip olmayı planlamamıştı. Acaba canını yakmış mıydı? Tanrı şahittir ki bilmiyordu. Brenna ona karşı koymamış ya da durmasını söylememişti. Kız itiraz etseydi onu dinlerdi. Bundan emindi. Karısının ona doğru koşmasını ve sıkı sıkı sarılmasını unutamıyordu. O anda Connor'ın kendisine neler yapacağını bilmiyordu elbet. Onun aklından

geçenleri tahmin edebilse belki de kendisini pencereden aşağı atardı.

Brenna onu asla affetmeyecekti. Neden etsindi ki? Connor onu utanmazca kullanmış, onu dehşete düşüreceğinden emin olduğu şeyler yapmış, genç kadına iki kez onun anlayış gösteremeyeceği bir biçimde sahip olmuştu. Karısına niçin bu kadar ihtiyacı olduğunu çok iyi biliyordu. Uzun yıllardır nefret ve kin duygularıyla yaşamıştı. Brenna'nın ise yumuşak ve sevgi dolu bir ruhu vardı. Connor'ın, nefes almak, hissetmek için ona ihtiyacı vardı.

Crispin efendisine arkadan yaklaşarak elini omzuna koydu.

“Connor, Peter'i boğuyorsun!”

Connor askerinin boğazını bırakıp onu itti. Peter sendeleyerek geri çekildi. Öksürerek derin derin nefes almaya çalıştı ve doğruldu.

Connor, sert bir sesle, “Az kalsın bir adamı öldürüyordun, Peter,” dedi. “Elindeki kılıca vurarak düşürmeseydim, en sadık askerlerimden birini öldürecektin. Aptallığı bağışlamam söz konusu değil.”

Peter, “Efendim, ben...” diye söze başladı.

Connor elini kaldırarak onu susturdu. “Bana mazeret gösterme. Sana ne ceza verileceğine Quinlan karar verecek.”

İki kumandanıyla bu konuyu konuşmak için askerinin uzaklaşmasını bekledi. Crispin ile Quinlan iki yanına geçtiler.

Crispin, Peter'i son derece yeteneksiz buluyordu. Onu evine geri göndermekten yanaydı. Quinlan da onun gibi düşünüyordu ama öfkesi geçene kadar karar vermeyeceğine söz verdi.

Crispin konuyu değiştirdi. “MacNare'ye nasıl bir misilleme yapacağına karar verdin mi?”

“Verdim. Bugün akşama doğru seninle birlikte yola çıkacağız. Yanımıza almamız için sekiz on asker seç.”

“Önce Kincaid'e uğrayamayacak mısın? Kan davasına devam etmemek konusunda senden söz almıştı.”

“Gidip ağabeyime durumu anlatmam gerekirse de bunu

yapmayacağım. Biliyorum, çok kızacaktır. Ama, MacNare'nin bana gönderdiği mesajı öğrendiğinde benim de buna karşılık ona bir mesaj göndermem gerektiğini kabul edecektir.”

Quinlan, “Yanında ben olmadan MacNare ile çatışmaya girme ya da onu öldürme,” dedi.

Crispin, “Ne zaman Connor’a ben refakat etsem, böyle söylüyorsun,” diye hatırlattı. “Connor’ın da senin düşmanı-mız hakkında neler hissettiğini bildiğinden eminim.”

“Crispin, ben de ne zaman Connor’a refakat etsem, sen aynı şeyi söylüyorsun.”

Connor onların arasındaki rekabete son vermek için, zamanı geldiğinde ikisinin de yanında olacağını söyledi. “İhtiyacım olan kanıtı bulmadan onu öldürmeyeceğim. Babama verdiğim söz benim için her şeyden daha önemli. Crispin, git adamlarını seç ve güneş batmadan yola çıkmaya hazır ol. Quinlan, sen de benimle birlikte avluya gel de yokluğumda adamların ne yapmalarını istediğimi anlatabayım.”

Connor askerlerin sorumluluklarını özetledi. Avluya geldiklerinde, son emrini açıkladı. “Karım başka bir yatak odasına taşınısın. Bunu hemen yapın.”

“Sen ve Leydi Brenna, MacNare’ye yapılacak misilleme konusunda anlayamadınız mı?”

“Hayır. Bu konuyu onunla konuşmadım. Neden konuşmam gerektiğini düşünüyorsun?”

“O senin karın, Connor.”

“Bunun bilincindeyim.”

“Parçalanarak öldürülen hayvan da onun atıydı.”

Connor, “Evet,” diye onayladı. “Bu nedenle de niyetimi ona anlatmam gerektiğine inaniyorsun, değil mi?”

Quinlan, Connor’ın yüzündeki şaşkınlık ifadesini görünce güldü. Anlaşılan, MacNare’ye yapacağı misillemeyi Brenna’ya anlatmak aklına gelmemiştir.

“Kadınların çoğu kocalarının duygularını onlara anlatmasından hoşlanırlar.”

“Öyle mi?”

“O halde, onun başka bir odaya taşınmasına karar vermenin farklı bir nedeni var.”

“Bu konu seni ilgilendirmez.”

“Haklısın. Ama arkadaşın olarak, bu kararın karımı üzceğini söylemem gerektiğini düşünüyorum. Bunu anlayışla karşılamayacaktır. Leydimin sana karşı güçlü duygular beslediğini anlamış olmalısın.”

“Elbette biliyorum bunu. Özellikle de bu yüzden onun başka bir odaya taşınmasını istiyorum. Orada daha rahat edecektir.”

Connor bu konuda tek bir kelime daha söylemeye yanaşmadı. Quinlan’a görevlerini yerine getirmeye başlamasını emretti ve içeri girdi.

Görevi birinci katı temizlemek olan hizmetçi Netta efendisini görünce, masayı silmekte olduğu bezi elinden düşürdü. Olduğu yerde sıçrayarak eğilip efendisini selamladı.

Bu hizmetçi, Connor’ı görürü görmez titremeye başlayan korkak bir kadındı. Connor bunun nedenini bir türlü anlayamıyordu. Kadın bir yıldan uzun süredir onun yanında çalışıyordu ve Connor ona karşı bir kez bile sesini yükseltmemişti.

“Netta, yukarı çık ve karıma kendisiyle konuşmak istediğimi söyle.”

“Hâlâ uyuyorsa onu uyandırırım mı, efendim?”

“Connor, başını salladı. “Hayır, henüz erken. Eğer sana hemen cevap vermezse onu rahatsız etme.” Sonra, “Gürültü etmemeye çalış,” diye ekledi. “Babamın dul eşi de hâlâ uyuyor olabilir.”

Hizmetçi telaşla odadan çıkmaya çalışırken iki kez tökezledi. Connor beklerken boş odanın içinde dolaşırken, Brenna’ya yapacağı açıklamayı düşünüyordu. Bir gece önceki davranışı için özür dilemesi gerektiğini biliyordu. Ama bunu yapmıyacaktı çünkü özür dilemeyi becerememekten korkuyordu. Şimdiye kadar hiçbir zaman, hiç kimseden özür dilememişti. Bunu şimdi öğrenecek değildi.

Netta döndüğünde Connor ocağı yakmıştı. Hizmetçi kadın, Leydi MacAlister’in yukarıda olmadığını söyledi. Genç adam ona, uşakları dışarı gönderip karısını aratmasını emretti

ve tekrar odanın içinde bir aşağı bir yukarı dolaşmaya başladı. Quinlan, bildiklerini karısıyla paylaşması gerektiğini söylemiş ve bu onu şaşırtmıştı. Alec'in endişe verici konuları Jamie'ye söyleyip söylemediğini merak etti. Hayır, ağabeyi elbette böyle bir şey yapmazdı. Bir erkek böyle davranmazdı değil mi?

İçinde bulunduğu durumdan öğreniyordu. Nefretle başını salladı. Evlenmek hayatını güçleştirmiş, karmaşık bir hale getirmişti, ama bunun böyle olacağını evlenmeden önce düşünmeliydi. Artık oldukça geçti. Ancak, şimdi Brenna ona aitti ve Connor, ondan asla vazgeçmeyeceğini itiraf edecek kadar dürüsttü. Onun başka biriyle birlikte olabileceğini düşünmek bile onu öfkeliyordu. Bu, Brenna ile evli olmaktan hoşlandığını mı gösteriyordu? *Kimi kandırmaya çalışıyordu?* Karısından pekâlâ da hoşlanıyordu. Böyle bir şeyin mümkün olabileceğini hiç düşünmemişti. Şu anda bile, onun içeri gireceği anı beklerken gergindi.

Ve bu Connor'ın hiç hoşuna gitmiyordu. Kumandanını etkilemeye çalışan genç bir asker gibi sabırsızlanıyordu. Karısına karşı yumuşamıştı ve dikkatli olmazsa ona âşık olacaktı. O zaman başına gelecekleri de çok iyi biliyordu.

Brenna'yı sevmek çekeceği acılara değmezdi.

Crispin, Efendi Kincaid'in geldiğini haber vermek için içeri girdi ama biraz geç kalmış, daha ağzını açmaya fırsat bulamadan Alec yanı başında belirivermişti. İki erkek Connor'ın odada dolaşmasını seyrediyorlardı. Birkaç dakika sonra onlara katılan Quinlan, Efendi Kincaid'in önünde eğilip onu selamladıktan sonra Connor'a baktı. Onun ağabeyinin geldiğini henüz fark etmemiş olmasına şaşırmıştı. Arkadaşının bu kadar dalgın olmasına alışık değildi. Quinlan onun Leydi Brenna'yı düşündüğünden emindi.

Kardeşinin ilgisizliği Alec'in hiç hoşuna gitmemişti. Ama birkaç saniye sonra ağabeyinin gözünde yeniden değer kazanmayı başardı. "Ağabeyimin geldiğini haber verecek miydin, vermeyecek miydin, Crispin?"

Alec, onu, "Senin başını kaldırıp bana bakmanı bekliyor-

du," diye tersledi. "İnsan, bir adama arkasını döndüğü için öldürülebilir."

"Ailemden birine arkamı dönmek tehlikeli olamaz, Alec. Olsa olsa kabalık olur." Ağabeyine doğru yürüyüp onu eğilerek selamladı. "Burada olmanızdan onur duyuyorum, Efendim," dedi.

"Terbiye konusunda hâlâ eksiklerin var."

"Bildğim her şeyi senden öğrendim. Görüyorum ki biri seni kızdırmış. Kılıcını kuşanmışsın."

Alec, "Evet, öfkeliyim," diye cevap verdi. "Adamlarım aşağıdaki düzlükte bekliyorlar. Bana meydan okumaya cesaret eden bir adamı arayacağız. Senin de bizimle birlikte gelmeni istiyorum."

"Elbette."

Alec başını salladı. Connor'ın, arayıp bulup, saklandığı yerden çıkaracakları adamın adını bile sormadan onun isteğini kabul edişine memnun olmuştu. Ağabeyi onun sorgusuz sualsiz sadakatinin kendi eseri olduğunu düşünerek gururlanıyordu. Çünkü onu kendisi yetiştirmişti. Salona doğru yürüdüler. Alec kardeşinin omzuna vurdu ve oradaki tek sandalyeye oturdu. Connor'a da yanındaki tahta sıraya oturmasını işaret etti.

"Dawson, söylediğimi yapacağımı anlamak istemiyor." Sonra kemerli girişin dışında dolaşmakta olan hizmetçiye seslendi, "Bana bir su getir, kızım."

Hizmetçi kız çaresizlik içinde çevresine bakındı. Connor, onun elindeki şeyleri bırakacak bir yer aradığını düşündü. Tam, kıza elindekileri basamaklara bırakmasını söyleyeceken, kız koşarak Connor'ın yanına geldi, önünde eğilerek onu selamladı ve elindekileri genç adamın yanı başındaki masanın üstüne bıraktı.

Hizmetçi kız anlatmaya başlamadan, Connor bunların ne olduğunu anlamıştı. "Efendimiz, mutfaktan üç kişiyi Leydimi aramaya gönderdim. Ama sadece onun bıraktığı eşyaları bulabildiler. Hâlâ onu aramaya devam ediyorlar, Efendim. Efendi Kincaid'in emrini yerine getirdikten sonra, lütfen, ha-

nimefendinin eşyalarını ne yapmam gerektiğini bana söyler misiniz?”

Connor karısına çok öfkelenmişti. Sabrı tükenmek üzereydi. “Onları burada bırak, Netta,” diye emretti.

Kız eğilerek onu tekrar selamladı. Sonra gidip Alec’e su getirdi. Connor masrapayı ağabeyinin önündeki masanın üstüne koyarken kızın ellerinin titrediğini gördü ve buna hiç şaşırmadı. Kadınlar ağabeyinden çok korkarlardı.

Alec, “Karımı mı kaybettin?” diye sordu.

Connor, “Yok canım!” diye cevap verdi. “Elbette hayır.”

Alec kardeşine takılmaktan vazgeçmedi. Uzanıp, Brenna’nın eşyalarının arasından sarı bir kurdele aldı. “Bunlar ne?”

“Orada bir torba, bir hançer ve bir kurdele olduğunu sen de görüyorsun. Alec, Tanrı tanığıdır ki, Brenna’nın bunu nasıl başardığını bilmiyorum. Yürürken ayakkabıları bile ayağında durmaz. Her şeyini düşürür orada burada bırakır. Sürekli kaybeder eşyalarını. Ona, daha dikkatli olmayı nasıl öğreteceğimi bilmiyorum.”

Brenna’nın dalgınlığı Alec’e çok eğlenceli görünmüştü. Kardeşini üzmemek pahasına bir kahkaha atarak, sahanlığa bir sandık koymasını, adamlarının buldukları eşyaları bu sandığın içine bırakmalarını söyledi.

Crispin kapıda duruyordu. “İzninizle bu görevi ben üstleneyim,” dedi.

Quinlan ise, “Karımı aramamı ister misin?” diye sordu.

Alec, “İkinizin de bizim yanımıza gelmenizi tercih ederim,” diye emretti. “Anlatacaklarım ikinizi de ilgilendiriyor.”

Söze başlamak için, iki adamın gelip masanın başına, Connor’un karşısına oturmalarını bekledi.

“Biz bir ya da iki hafta burada olmayacağız. Dawson ve askerleri, dağlarda saklanıyor. Onu oradan çıkarmak uzun sürebilir.”

Connor, “Yola çıkmak için acele etmediğin anlaşılıyor,” dedi.

“Dawson’ın bir yere gideceği yok. Budala kendini güvende sanıyor.” Başını sallayarak, “Nasıl olup da böyle düşündüğünü hayal bile edemiyorum,” diye ekledi.

Crispin, “Dawson’un yanında kaç kişi var?” diye sordu.

“Kaç kişi olduklarını kesin olarak bilmiyorum. Quinlan, efendin yokken, şatoyu korumak senin görevin mi?”

“Evet, Efendimiz.”

“Sınırdaki ve duvarların üstündeki nöbetçilerin sayısını iki misline çıkar.”

Connor, “Bunu yapmaları için emir verdim, Alec,” dedi. “Sen bunları düşünme.”

Crispin, “Sorun çıkacağını mı düşünüyorsunuz?” diye sordu.

Bu soruya Connor cevap verdi. “Alec, her zaman sorun çıkacağını düşünerek hazır olmak ister. Biz de öyle.”

“Duyduğuma göre, MacNare, gelinini kaçırıp onunla evlendiğini duyunca büyük bir öfke nöbetine kapılmış. Brenna’nın refakatçisi, kızın kendi isteğiyle sana geldiği konusunda onu ikna etmiş. Şimdi MacNare sana kızdığı kadar Brenna’ya da kızıyor.”

Connor, “Brenna’nın suçu yok,” dedi.

Quinlan, kuşkulu bir bakışla, “Leydi Brenna’nın askerleri kendi efendilerinin yanına döneceklerine, MacNare’e gitmişler, öyle mi?” dedi. “Bu kadar aptal olabileceklerine inanmıyorum.”

Alec, “Bu kararı vermeye yönlendirildiler,” diye açıkladı. “MacNare’in durumunu düşünebiliyor musunuz? Orada en az yüz davetli vardı –MacNare’in akraba ve arkadaşları. Gelinin bir gece önce gelmesini bekliyordu. Gelmeyince, onun bir an önce gelmesini sağlamak için askerlerini yola çıkardı. Kalabalığın önünde küçük düştüğünü anlattılar. Lanet olsun, Quinlan, gülmeye cesaret edeyim deme.”

Quinlan, “MacNare’in düştüğü durumu komik buluyorum,” diye itiraf etti.

Connor, “Ben de,” dedi.

Crispin de, “Ben de,” diye ekledi.

Birbirlerine olan sadakat ve bağlılıkları tamdı. Bu üç erkek yüreklerinde kardeşiler. Alec onların arasındaki bağı anlıyor, bunu onaylıyordu; MacNare'in düştüğü yüz kızartıcı durumla alay ettikleri için onları azarlayacak olursa, iki yüzlü bir adam durumuna düşerdi. Kendisi de olanları duyunca kahkahalarla gülmüştü, ama yine de bunu kardeşine itiraf edecek değildi. Şu anda MacNare ile kardeşi arasındaki düşmanlığı körüklemek değil biraz olsun bastırmak istiyordu.

"Üçünüzün de MacNare hakkında neler hissettiğinizi biliyorum. İtiraf edeyim ki, bu adamdan ben de pek hoşlanmam. Ancak, onun ve babasının babanın öldürülmesiyle ilgili olduklarından hâlâ emin değilim, Connor."

Sözünü kesmek isteyen Crispin'i, elini havaya kaldırarak susturduktan sonra, "Bana bunu kanıtlayacağın güne kadar, Donald MacAlister'in kılıcı duvarımda, senin evime adımını attığın gün koyduğum yerde kalacaktır. O güne kadar, hiçbiriniz MacNare'i öldürmeyeceksiniz. Anlaşıldı mı?"

Connor, "Anlaşıldı," diye cevap verdi. "Sen benim efendimsin. İsteklerin her zaman yerine getirilecektir."

"Çok doğru. Öyle olacak."

Connor öfkelerini kontrol etmekte zorlanıyordu. Kendi düşüncelerini istediği zaman söyleyebilirdi ama Crispin ile Quinlan'ın yanında ağabeyinin sözlerine açıkça karşı çıkmak, Alec'in otoritesini sarsacağı için yanlış olurdu.

"Sana karşı görevlerimizi hatırlatma konuşman bitti mi?" diye sordu.

Alec ona sert sert baktı. "Uzun bir süre önce, sana MacNare'i öldürmeyeceğim konusunda söz vermiştim. Çünkü, onun suçlu olduğunu gösteren gerekli kanıtları bulduğunda, bu hak sana ait olacaktı. Ama senin hayatta kalman konusunda bir söz vermedim, Connor. Bir daha damarıma basma."

Alec, sözüne devam etmeden önce, Connor'ın başını sallayarak onu onaylamasını bekledi. "Tanrı bana üçünüzün sağ kalmanızı sağlama görevini verdi. Bu, yerine getirilmesi neredeyse olanaksız bir görev. Üçünüzü de evime aldığım gün,

bu sorumluluğu üstlenmiş oldum. O zaman üçünüz de yarı yarıya ölmüştünüz. Karım tam bir hafta başımızda oturarak tedavi etti sizi. Bana verdiğiniz sıkıntılardan dolayı sizi bağışlamış değilim."

Connor, "Hatırlıyorum," dedi. "Ölmeme izin vermeyeceğini söylemiştin."

Alec güldü. "Sen de bana gidip Crispin'le Quinlan'ı almanı emretmiştin." Derin derin içini çekti. "O günden beri bana emir vermeyi alışkanlık haline getirdin. Crispin'le Quinlan'ın ölmelerine de izin vermeyeceğim konusunda bana söz verdiğini hatırlıyor musun? Hayır, elbette hatırlamıyorsun. Ama senin hatırın için geçmişte değiştiremem, Connor. Ama şu an için bir şeyler yapabilirim. Sana yararlı olabilecek bazı şeyler öğrendim. İngiliz askerlerinden biri MacNare'e, seninle kaçmayı Brenna'nın planladığını söylemiş. Bu doğru mu?"

"Hayır, bu doğru değil."

"Ama sen onu zorlamadığını söylemiştin."

"Hayır, onu zorlamadım."

"Onunla evlendiğini anlatırken bazı önemli ayrıntılardan söz etmedin."

Connor, "Ne gibi?" diye sordu.

Alec bu soruya hemen cevap vermedi. "MacNare'in adamlarından ikisi, İngiliz askerleriyle birlikte Baron Haynesworth'un malikanesine doğru yola çıkmışlar."

Crispin, "Efendimiz Kincaid, Baron Haynesworth de kim?" diye sordu.

Kincaid, "Brenna'nın babası," diye cevap verdi.

Quinlan söze karıştı: "Leydime eşlik eden on iki asker vardı."

"Üçü sağ kalmış. MacNare kötü haber almaktan hoşlanmaz. Özgür bir kız yetiştirdiği için Brenna'nın babasını sorumlu tutuyor. Ondan, bu olayı acilen telafi etmesini isteyecek. Baronu tanımadığım için, yaptığı anlaşmanın bozulmasına nasıl tepki göstereceğini bilmiyorum. Ama ben, kızımın belli bir erkekle evlenmesini beklerken, o başka biriyle evlense, buna nasıl tepki göstereceğimi biliyorum. Kızımı bulup gerçeği onun ağzından duymak isterdim."

“Başka bir deyişle, Baron’un askerleriyle birlikte buraya geleceğini düşünüyorsun.”

“Mümkün.”

Connor omuz silkti. “Olursa olur.”

“Babası kızını geri almak isterse ne yapacaksın?”

“Onu benden hiç kimse alamaz. Hiç kimse.” Connor sesini yükseltmemişti ama her kelimeyi öyle güçlü bir biçimde telaffuz etmişti ki, bağırsa bu kadar etkili olamazdı.

Crispin merakla sordu: “Onu öldürür müsün?”

Connor, “Bunu yaparsam, karımın üzülmeyeceğini düşünürüm,” dedi.

Alec, “Mümkündür, öyle mi?” diye sordu. “Elbette üzülür.”

“İşlerin bu noktaya gelmesine izin vermem. Babasının ne yapacağını beklemeyi tercih ederim.”

Alec başını salladı. Kardeşinin ani bir öfkeye kapılarak saçma bir şey yapmayacağını öğrenmek onu memnun etmişti.

“Ben olsam bundan Brenna’ya söz etmezdim. Onu üzmenin anlamı yok. Bana saçma geliyor ve anlayamıyorum ama, karımı gözlemleyerek kadınların en küçük şeylere bile üzüldüklerini öğrendim. Jamie, MacNare’in Brenna’nın atına yaptıklarını duyunca çok üzüldü. Doğrusunu isterseniz bu vahşet bana da çok iğrenç geldi. Maalesef, Jamie bütün ayrıntıları öğrenme konusunda ısrar ederek Hugh’dan her şeyi öğrenmiş.”

Quinlan, “Efendi Hugh size mi geldi?” diye sordu.

Crispin, “Bütün geceyi at üstünde geçirmiş olmalı,” dedi.

“Hayır, dün akşam, geç vakitte geldi. Nöbetçilerimden biri ona yolu göstermiş. Çok sinirliydi ama yeterince bira içince sakinleşti ve daha ilginç haberler verdi. Bildiğin gibi, o MacNare ya da seninle birleşmeye her zaman karşıydı. Uzun bir zaman önce bana gelip, ikinizden birinin onun fikrini değiştirmek için şiddet kullanması halinde onu korumamı istemişti. Elbette, ona kardeşimin asla böyle bir şey yapmayacağını söyledim. Bana inanıp ikna olduğundan eminim. Ama ona

MacNare konusunda aynı güvenceyi veremedim. Hugh barış içinde yaşamak istiyor. Onun babası ve dedesi, seninle düşmanın arasındaki o değersiz topraklar üzerinde egemendiler. Topraklarının mevkii onu savunmasız kılıyor. Çünkü hem senin hem de MacNare’in askerlerinin sayısı onunkilerden çok fazla. Hugh bugüne kadar hiçbir insana el kaldırmamış, hiç kimseye haksızlık etmemiştir. Bu yüzden ona yardım edeceğime söz verdim. O, hiçbir kötü niyeti olmayan ihtiyar bir adam, Connor. Onun öldürülmesine izin veremem.”

“Ben de onu korumayı önerdim, Alec.”

“Bunu biliyorum ama senin bu teklifini kabul ederse, sen arkana döndüğün anda, MacNare onun adamlarını kılıçtan geçirir. Kralımın bu ihtiyara karşı özel bir sevgisi var. Onun başına kötü bir şey gelecek olursa, üzülür. Bütün bunları MacNare’e anlattım ve kralın arabulucusu olarak, Hugh’ın bağımsızlığını savunacağımı ve barış içinde yaşamasını sağlayacağımı söyledim.”

“MacNare ona baskı mı yapıyor?”

Alec, “Evet,” diye cevap verdi. “Hugh, düğünden sonraki şölene davetli olduğu için MacNare’in bölgesine gitmiş. Ama ne yazık ki, ihtiyarcık, MacNare’nin kendisini öfkeliendiren kişileri ortadan kaldırmak için kullandığı çirkin yöntemlere tanık olmadan oradan ayrılamamış.”

Crispin, “İngiliz askerler!” diyerek aşikar olanı dile getirdi. “Dokuz adam da leydimin atı gibi mi öldürülmüş? Aynı yöntemle mi?”

Alec, Connor’ın gözlerinin içine bakarak, ağır ağır başını salladı. “Hugh’un gördükleri karşısında ne kadar sarsıldığını söylemeye gerek yok. Dilerim Brenna askerlerin başlarına geleni hiç duymaz. Tanrı yardım etsin de duymasın.”

Ama dileği yerine gelmedi çünkü Brenna konuştuklarını kelimesi kelimesine duymuştu. Arka kapıdan içeri girmiş, Alec’in sesini duymuş ve onu selamlamak için yanına gelmeden önce üstüne başına çeki düzen vermek için durmuştu. Adının geçtiğini duyana kadar konuşulanlara kulak misafiri olmak gibi bir niyeti yoktu. Ama onlara katıldığı anda ko-

nuyu değiştireceklerini de biliyordu. Ne Alec ne de Connor fısıltıyla konuşuyordu. Ama alçak sesle konuşmalarından konunun önemli olduğu belliydi. Yanlış bir şey yaptığını biliyordu ama o anda bu umrunda bile değildi.

Alec babasının dokuz askerinin başına gelenleri anlatırken neredeyse çığlık atacaktı. Gözlerinin önünde canlanan dehşet verici sahne onu o kadar sarsmıştı ki, midesine saplanan sancı yüzünden iki büklüm oldu. Ölen askerlerin ruhları için dua ederek toparlanmaya çalıştı. Biraz sonra odasında yalnız kaldığında diz çökerek, Tanrıya onları yanına alması için yalvaracaktı. Bunu yaptıktan sonra da Tanrıya, kendisine Connor'ı gönderdiği için şükredecekti. Eğer Connor vaktinde yetişmeseydi, Brenna şimdi iblisle evli olacaktı. Bu düşünce kanını dondurdu ve yeniden iki büklüm oldu.

Büyük salondaki konuşmalara odaklandığı için ağlamaya başlamadı. Kendisine yalnız kaldığında istediği kadar ağlayabileceğini telkin ederek dikkatini konuşmalara vermeye çalışıyordu.

Alec, "Bunca yıldır hayatta kalmayı başardığı halde," diye devam etti. "Hugh çok saf biri. Evine döndükten sonra uzun süre gördüklerinin etkisinden kurtulamamış. Kendini toparlamaya çalışırken adamlarından biri, MacNare'in Brenna'nın atının leşini, onu sana getirmesini öneren bir notla birlikte topraklarının sınırına bıraktığını haber vermiş. Hugh, senin onu görmek isteyeceğini düşünmüş. MacNare'in onu 'bir armağan' diye adlandırdığını biliyor muydun?"

Connor, "Evet," diye cevap verdi.

Quinlan, başını sallayarak, "Hugh da atına atlayıp, dosdoğru size geldi," dedi.

"Seninle konuşmak istediğim bir konu daha var, Connor. Bu, şu ana kadar konuştuklarımız kadar önemli değil ama Hugh'ın söylediği bir şey beni düşündürdü."

"Ne söyledi?"

"Hugh, İngiliz askerlerinden, Brenna'nın çocukken sana evlenme teklif ettiğini duymuş. Bunu bana söylememiştin, değil mi? şimdi, MacNare'e sataşmamak konusundaki buyruğuma karşı gelmediğini senin ağzından duymak istiyorum."

Alec yumruğunu masaya indirdiği anda Brenna'nın sesi duyuldu. "İyi günler, Efendimiz! Sizi tekrar görmek ne büyük zevk!"

Kincaid'in asık yüzünde göz açıp kapayana kadar kısa bir fire içinde içten bir gülümseme belirdi. Crispin ve Quinlan da bunu görünce ferahlamışlardı. Brenna dosdoğru Alec'in yanına gitti. Bu arada yan gözle baktığı Connor'ın düşünceli olduğunu fark etmişti. Sonra ilgisi yine Alec'e yöneldi. Onu görmekten ne kadar mutlu olduğunu belli etmek için heyecanla eline sarıldı. Ama yaptığı hatayı hemen fark ederek eli çekti.

Alec, bu sevgi gösterisi karşısında şaşırmış ama bir yanlan da memnun olmuştu. Uzanıp kızın elini avcuna aldı. "Bu zevk bana ait, Brenna. Bugün daha iyi misin?" Alnındaki dişiye bakıyordu.

"Çok iyiyim, teşekkür ederim. İyi olmamak mümkün mü? Hava o kadar güzel ki!"

Crispin, "Yağmur yağıyor," diye hatırlattı.

Brenna, "Yağmur durdu," diye cevap verdi. "Lütfen oturun. Önemli bir toplantıyı mı böldüm? Jamie de sizinle birlikte geldi mi?"

Alec onun elini bırakarak cevap verdi. "Jamie evde."

"Buna üzüldüm. Gelecek sefer Connor'ı görmeye geldiğinizde, umarım onu da getirirsiniz."

Genç kadın, erkeklere tekrar oturmalarını söyledi. Oturdular.

Brenna, Connor'ın yanına gidercek oturmasını bekledi. Sonra elini onun omzuna koydu. Bu hareketi Connor'a sevgisini göstermek için değil, Alec'e, kocasına olan bağlılığını göstermek için yapmıştı.

"Eşiniz iyi mi?" diye sordu.

Alec, "İyi olduğunu tahmin ediyorum," cevabını verdi ama Jamie'nin adı geçince bakışları ısınmıştı. "şu anda benimle konuşmuyor."

Brenna, "Aman Tanrım!" diye fısıldadı.

Connor, "Jamie kocası kadar inatçı olabilir," diye fısıldadı.

Alec sırtarak, "Bak, bu doğru," dedi. "Onu Mary Kathleen'in yanına göndermiyorum diye bana kızgın." Sonra, Brenna'ya, "Kızımın doğumu yaklaşıyor," diye açıkladı. "Bu onun ilk doğumu olduğu için, karım, kendisinin orada olmasının kızımıza iyi geleceğini düşünüyor."

Quinlan, Brenna'ya, "Leydi Kincaid bu yörede şifacı olarak bilinir," dedi.

Brenna, "Efendimiz, elimde olmadan merak ediyorum, niçin Jamie'nin Mary Kathleen'in yanına gitmesine izin vermiyorsunuz?" diye sordu.

Karısının ağabeyinden açıklama istemesi Connor'ı şaşırtmıştı. Bunun Brenna'nın cesaretinden kaynaklanmadığını biliyordu. Sadece merak etmişti, o kadar. Daha sonra, ağabeyine Brenna'nın bu soruyu düşüncesizce davranarak onun kararını sorgulamak için değil sadece merak ettiği için sordugunu söylemeye karar verdi.

Alec ise onun sorusunu anlayışla karşılamıştı. "Jamie de aynı şeyi söylüyor. Ben işlerimi bırakıp kızımın yanına gidemem; karımı da bensiz göndermem. Beni kandıramayacağımı anlayınca emirlerime karşı gelmeyi deneyeceğinden eminim."

Connor, "Benim karım asla emirlerime karşı gelmez," dedi. "Doğru mi, Brenna?"

Genç kadın, "Jamie'nin yerinde ben olsam, eminim gitme izin verirdin," diye cevap verdi.

"Hayır vermezdim."

"Eh, o zaman da, kızımızın hatırı için, senin buyruklarına karşı gelmeden gidebilmenin bir yolunu bulurdum diye düşünüyorum, Connor."

Onun bu sözleri Alec'in hoşuna gitmişti. "O kadar akıllı mısın?"

"Öyle olduğuma inanmak isterim, Efendimiz. Biz sekiz kardeşiz. Herhangi bir isteğimi gerçekleştirebilmek için akıllı davranmam gerektiğini öğrendim." Quinlan gülünce, "Yoksa, boş yere övündüğümü mü düşünüyorsunuz?" diye sordu. "Ben Connor'la evlenmek için yola çıktım ve gördüğünüz gibi, şimdi onun eşiyim."

Connor'dan başka herkes güldü. O ise şaşırılmış görünüyordu.

Salondaki gergin hava yumuşamıştı. Brenna artık onları konuşmalarına devam etmek üzere baş başa bırakabilirdi. Ama tam veda edip ayrılmak üzereyken, Alec fikrini değiştirdi.

"Bir arkadaşınla tanıştım, Brenna. Senden çok etkilenmiş ve seni savunmayı görev sayıyor."

Bu sözler, Quinlan'ı Connor'ın adına rahatsız etti. Bir erkeğin başka bir erkeğin karısını savunabileceğini düşünmesi bile, kadının kocasına hakaret sayılırdı. "Connor karısını korur. Ona meydan okumaya cesaret eden bu adam kim?"

Crispin, "Evet, Leydimi Connor savunur," diye mırıldandı.

Brenna ise öfke ve üzüntüsünü saklamaya bile gerek görmemişti. "Teşekkür ederim," dedi. "Ben kendimi koruyabiliyim." Her nedense, erkeklerin hepsi onun bu düşüncesini çok komik buldular. Alınmış görünmeye karar verdi. "Kimmiş bu arkadaş?"

"Peder Sinclair."

Quinlan koyun gibi bakıyordu. "Eğer bu kişinin papaz olduğunu söylseydiniz, itiraz etmezdim Efendi Kincaid."

Alec, askerin söylediğini duymazlıktan geldi. "Seni çok övüyor Brenna," diye ekledi.

Connor, "Peder Sinclair sana niçin geldi?" diye sordu.

"Ona Murdock'un yerine geçmesini emrettim. Sürekli kalamaz ama şimdilik hâlâ Murdock'un yasını tuttuğumuz için başka birini aramıyorum. Ona henüz bir şey söylemedim çünkü bugün şatodan aceleyle ayrıldım. Ama ben eve dönene kadar ona yatacak bir yer vermelerini ve karnını doyurmalarını söyleyeceğim. Döndüğümde geri gönderirim." Omuz silkerek, "Bundan fazla bir şey yapamam," diye ekledi.

Brenna, "Onu nasıl geri göndereceksiniz, Efendimiz?" diye sordu.

Bu soru karşısında Alec şaşırılmış göründü. "Bu güç bir şey değil."

“Ama, niçin onu geri göndermek istiyorsunuz?”

“Niçin mi? Çünkü onu istemiyorum. Aslında ona iyi davranıyorum. Her nedense Peder Sinclair benim yanımda huzursuz oluyor.”

Quinlan, “Connor’ın yanında da sinirli görünüyor,” dedi.

Brenna kendini tutamadı. “Duyduklarıma inanamıyorum. Papazlar bu dağların en güçlü insanları değil mi? Connor bana öyle söylemişti.”

Alec, “Evet, sahip oldukları gücün bilincinde oldukları sürece öyle,” diye cevap verdi. “Buradaki bütün papazlar gibi o da korunur ve özgürdür.”

“Öyleyse onu niçin geri göndereceksiniz?”

Alec, ikinci kez, “Çünkü onu istemiyorum,” diye açıkladı.

Genç kadın, “Ben istiyorum,” diye cevap verdi.

Connor, karısını, “Olmaz,” diye tersledi.

Alec, Brenna’ya, “Burada bir papazın yaşamasını gerçekten istiyor musun?” diye sordu.

Connor, “Hayır,” diye cevap verdi.

Aynı anda, Brenna, “Evet,” dedi.

Alec sırttı. “İstediyin olacak Brenna,” dedi. “Connor’la birlikte geri döner dönmez Sinclair’i buraya göndereceğim.”

Connor ağabeyini, “Alec!” diye uyardı.

Alec, “Karımı reddedemem,” cevabını verdi.

Brenna kocasının suratının asıldığını görmezden gelmeye çalıştı. İki kardeşe de isteğini geri çevirmediği için teşekkür etti. Connor ise, ona bunda kendisinin payı olmadığını hatırlattı.

Genç kadın, “Sizi önemli konularınızla baş başa bırakıyorum,” dedi. “İzninizle, ben de bana düşen görevi yerine getireyim.”

Connor, “Senin görevin yok,” dedi.

“Ah, pekâlâ var! Dışarı çıkıp, en uygun yeri bulmalıyım.”

Kocası, “Ne için en uygun yer?” diye sordu.

“Tabi ki küçük kilise için! Pederin bir kiliseye ihtiyacı olacak.”

Brenna, planını bu kadar çabuk açıklamaması gerektiğini çok geç fark etmişti. Connor, hem onu hem de ağabeyini boğazlamak ister gibiydi.

Ona bu planını uygulamasının mümkün olmadığını söylemedi. Tek bir kelime daha etmedi. Belki de karısıyla konuşacak olursa, öfkeden sesinin çıkmayacağından korkmuştu. Brenna ise toplantının sonunda, Connor’ın bu konuyu tamamen unutmuş olacağını umuyordu. Eğer şansı varsa, kilisenin inşaatı Connor bu konuyu hatırlamadan bitmiş olurdu.

“Gücünü benim üzerimde kullanmak hoşuna mı gidiyor, Alec?”

Ağabeyi sırttı. “Hem de çok hoşuma gidiyor.”

Brenna salonun çıkışına doğru yürürken Alec ona durmasını söyledi.

“Sen akıllı bir çocuk muydun?”

“Öyle diyorlar.”

“Kardeşime çocukluğunda mı evlenme teklif ettin?” Brenna ellerini kavuşturup düşünür gibi yaptı. “Tam olarak kaç yaşında olduğumu hatırlamıyorum.”

Alec, “Yaklaşık bir şey söyle,” diye emretti.

“Kızınız Grace’in şimdiki yaşından biraz büyüktüm. Sanırım beşinci ya da altıncı yaşımı sürüyordum. Evet, Connor’a ilk evlenme teklif ettiğimde o yaşıyordum; ama hatırlarsanız, ona üç kez evlenme teklif etmiştim. Ben yalnız akıllı değil, aynı zamanda azimliyimdir. İtiraf etmeliyim ki bu sorunuz bende merak uyandırdı. Çünkü size ilk takdim edildiğimde de aynı konuyu konuşmuştuk. Size, Connor’la zorla evlenmediğimi, onun karısı olmaktan büyük mutluluk duyduğumu söylemiştim. Nasıl olmayabilirim ki? Çok uzun bir süredir onunla evlenmek istiyordum. Tanrım, görgüsüzlüğümü bağışlayın. Size Grace’in nasıl olduğunu sormayı unuttum.”

Alec, “Çok iyi,” diye cevap verdi.

“Dün çok korktu. Umarım gece korkulu düşler görmemiş-tir. Biliyor musunuz, şimdi düşünüyorum da, bence Tanrının kızınız için çok önemli planları olmalı.”

Alec meraklanmıştı. Bu, Brenna’nın beklentilerini aşıyordu.

“Niçin böyle düşünüyorsun?”

Brenna böbürlenerek, “Düşünmüyorum, biliyorum,” dedi. “Onu merdivenlerden aşağı uçarken yakalayabilmem için Tanrı, o anda orada olmamı sağladı. Eğer orada olmasaydım Grace büyük bir kazaya uğrayacak, ağır yaralanacaktı. Merdivenlerden baş aşağı yuvarlandı. Yere düşseydi, kesinlikle boynu kırılacaktı. Bu olaydan Tanrının sorumlu olduğuna inandığım için saçmaladığımı düşünebilirsiniz. Ama benim inancım bu doğrultuda. Connor yerine MacNare ile evlendim, Grace’in başına neler gelmiş olacağını düşünmek bile istemiyorum. O zaman, Grace bugün kendini nasıl hissediyor olacaktı? Aman Tanrım, çenem açıldı mı susmak bilmiyorum. Eminim sizin konuşacağınız önemli şeyler vardır. Sanırım, kocama ne zaman evlenme teklif ettiğim ve kocamın benimle hangi nedenlerle evlendiği konusundaki açıklamalar sizin için yeterli ve doyurucu olmuştur.”

Alec’in önünde eğilerek onu selamladıktan sonra uzaklaştı. Dışarı çıkmadan önce, arkasına bakmadan, “Tanrının gizemli yöntemleri vardır,” dedi. “Örneğin ben, onu asla sorgulamam.”

Brenna odadan çıktıktan sonra, bir dakika süreyle erkeklerin hiçbiri ağızını açıp tek kelime söylemedi. Hepsi de salonun girişindeki boşluğa bakıyorlardı.

İlk gülümseyen Alec oldu. “Karı beni müşkül duruma düşürdü,” dedi. “Biliyor musun, ne düşünüyorum? Bunu bilinçli olarak yaptı. Konuşmalarımızın ne kadarını duydu dersin?”

Connor duraklamadan cevap verdi. “Hepsini.”

“Bizi dinlememesi gerekirdi.”

“Hayır, dinlememeliydi.”

“Ona kızmam gerekir.”

“Evet.”

“O halde niçin içimden gülmek geliyor? Onunla evlenerek emirlerime karşı geldiğinden bir daha söz etmeyeceğim. Birbiriniz için yaratıldığınız açıkça görülüyor.”

“Senin emirlerine karşı gelmedim, Alec. MacNare’in top-

raklarına akınlar düzenleyip oraları yağmalamaktan vazgeçmemi söyledin; ben de buyruğunu uyguladım. Ama şimdi, Brenna’nın atına yapılanlardan sonra, sana verdiğim sözü tutmamı benden isteyemezsin.”

Alec itiraz etti. “Senden, bana verdiğin söze sadık kalmanı hâlâ isteyebilirim, ama bunu yapmayacağım. Kısrığa yapılanların intikamını almak için istediğini yapabilirsin. Ama vereceğin karşılık aşırı olmamalı.”

Alec, kardeşinden söz aldıktan sonra gitmek için ayağa kalktı. “Çok akıllı bir kadınla evlendin, Connor. Bunu aklından çıkarmasan iyi olur.”

Connor onun bu önerisinin üstünde durmadı. Ancak, sonra, çok sonra, iş işten geçtikten sonra ağabeyinin bu sözlerini hatırladı ve onları önemsemediğine pişman oldu.

Bu hatasının bedelini çok acı bir şekilde ödeyecekti.

ONUNCU BÖLÜM

Leydi Brenna, başka bir yatak odasına taşınacağı haberini hiç de iyi karşılamadı. Kocasını bu kararını ona önceden bildirmek zahmetine bile katlanmamıştı. Quinlan bunu Leydi Brenna'ya başka birinin bildirmesini tercih ederdi. Genç kadının incinmesinden korkuyordu. Bu nedenle konuyu açmak için onunla yalnız kalmayı bekledi. Ama Brenna'nın kaybettiği eşyaları konusundaki telaşı, genç askerin bu planını uygulamasına engel oldu. Brenna'ya bu haberi Connor'ın üvey annesinin yanında vermek zorunda kaldı.

Connor'ın buyruğu Leydi Brenna'yı öfkelenmiş, genç kadın perişan olmuştu. Bu açıkça belliydi. Quinlan sevgili leydisinin bu durumuna üzüldü elbette ve onun duyduğu acıyı fark ettiğini belli etmemeye çalıştı. Ama bu kolay olmadı. Genç adam, Connor'ın vurdumduymazlığına o kadar sinirlenmişti ki, ona bundan böyle, bu gibi moral bozucu haberleri Leydi Brenna'ya bildirmek yerine işkence görmeyi tercih edeceğini söylemeyi bile düşündü.

Brenna, Quinlan'ın bakışlarından onun kendisine acıdığını anlamıştı. Bu onu daha da fazla üzdü. Euphemia düşünceli davranarak, odasından bir şey almak bahanesiyle arkasını dönüp uzaklaşmıştı. Brenna büyük bir çaba harcayarak toparlandı. "İsterseniz ben getireyim, Leydi MacAlister," dedi.

Euphemia hemen cevap vermeyince, Brenna onun kendisinin sözlerini duymadığını sandı ve tekrar Quinlan'a döndü. "Açıklamanız için teşekkür ederim."

Quinlan, onun kendisini daha iyi hissetmesini sağlayacak bir şey söylemek istiyordu. Telaş içinde, aklına ilk geleni söyledi. "Görüyorsunuz ya Leydim, eşyalarınız zannettiğiniz gibi çöpe atılmamış. Rahatlamışsınızdır."

"Evet, elbette rahatladım. Connor size, niçin benim odamın değişmesine karar verdiğini söyledi mi?"

"Hayır Leydim, söylemedi."

"Kendisi şimdi nerede?"

"Ağabeyi ile birlikte ava gitti."

"Gideli ne kadar oldu?"

"Bir dakika önce çıktılar."

"O halde onu yakalayabilirim."

"Acele ederseniz yakalayabilirsiniz."

Brenna kapıya koştu ama kapı çok ağırdı. Onu tek başına açmasına olanak yoktu. Quinlan atılıp ona yardım etti.

Quinlan onu merdivenlerin dibine kadar izledi ama avluya çıkmadı. Doğal olarak, genç kadının kocasının fikrini değiştirmeye çalışacağını düşünüyordu.

Ne var ki bu düşüncesi yanlıştı. Brenna'nın kocasına bu konuyu tekrar düşünmesi için yalvarmaya hiç niyeti yoktu. Ona sadece bu kararı hakkında ne düşündüğünü söyleyecekti. Ahırlara kadar koştu. Bir yandan da, çocuklarına hava aldirmek için dışarı çıkmış olan kadınlara, "İyi günler, hanımlar," diye sesleniyordu.

Nefes nefese kalmıştı. Tepenin eteğinde, atının üstündeki Alec'i görünce ona el salladı. Seslenmek isterdi ama bunu yapabilmesi için önce derin bir nefes alması gerekiyor ve o, vakit kaybetmekten korkuyordu.

Ahırların içi gölgelerle örtülmüştü. Kocasını gördüğü anda yüzüne yapmacık bir gülümseme oturttu. Connor, binmek üzere seçtiği atın yanında durmuş, koşum takımlarını seçiyordu. Ahırlardan sorumlu olan baş seyis ise efendisinin genellikle tercih ettiği aygırı sakinleştirmeye çalışıyordu.

Brenna, kocasının onun üzerinden geçmeden oradan çıkıp gidememesi için ahırın girişinde duruyordu. Ağır ağır ona doğru yürüdü. Bal gibi tatlı bir sesle, "Bir dakikanızı alabilir

miyim, Efendimiz?" diye sordu. Yüzünde sesi kadar tatlı bir gülümseme vardı.

Connor, ona bakmadan, "Dönüşüme kadar bekleyebilir misin?" dedi.

"Emin değilim. Hava kararmadan döner misin?"

"Hayır."

Gülümsemeye devam etmek Brenna için çok zordu. Ama seyis onu dikkatle süzüyordu. Üstelik genç kadın, gerçek düşüncelerini ona belli etmemeye kararlıydı. Connor'ın da, bütün dikkatini karısına yöneltene kadar bilmesini istemiyordu, elbette. Söyleyeceği tek bir kelimenin bile kocasının dikkatinden kaçmasını istemiyordu.

Connor, "Davis, benim aygırımın nesi var?" diye sordu.

"Bilmiyorum, Efendimiz. Siz içeri girene kadar bir şeyi yoktu."

Brenna, "Bana kalırsa sinirlenmiş," dedi.

"Onun sinirli olduğunu biliyoruz, Brenna."

Connor'ın onu küçümseyen cevabı karşısında, genç kadın gerginleşti. "Evet, elbette biliyorsunuz," diye cevap verdi. "Bu at onunla ilgilenmediğin için sinirli." İçinden, şu anda kendisinin de aynı duygular içinde olduğunu geçirdi. "Aygırımı onu burada bırakıp gitmesini istemiyor. Onun yanına gidip koşum takımlarını eline alsan sakinleşecektir."

Davis, hanımına bakıp tatlı tatlı gülümseyerek, "Bunun işe yarayıp yaramayacağını merak ettim, Efendimiz," dedi. "Leydim haklı olabilir."

Brenna aşırı tatlı bir sesle, "Dilerim halkı çıkarım," dedi. Midesinin bulanmaya başladığını hissediyordu.

"Connor, "Brenna bir sorun mu var?" diye sordu. "Sesin gergin."

"Kendimi çok iyi hissediyorum, Connor. Yine de ilgilenmediğin için teşekkürler."

Gülümsemeye çalışmaktan yüzü ağrımaya başlamıştı. Tek tesellisi, birkaç dakika sonra bu çabalarının karşılığını alacağını bilmektir.

Kocası, "Bu saçmalıklar için vaktim yok," diye söylendi. Ama bu sözlerinin boş konuşmaktan başka bir şey olmadığı

ğı biraz sonra anlaşıldı. Çünkü karısının söylediğini yapınca, Brenna'nın tahmin ettiği gibi, hayvan hemen sakinleşti ve okşamaları için başını Connor'a uzattı.

Genç kadın, "Okşa onu," dedi. "Okşamazsan incinecek."

"Onun dinlenmesi gerekiyor. Şunu da söyleycem ki, atların duyguları yoktur."

Bu adam her zaman Brenna'nın söylediğinin aksini söylemek zorunda olduğuna mı inanıyordu? Ona bağırarak için, içinden dua etmeye başladı.

Connor koşum takımını askıya astı. Davis'e seçtiği atı dışarı çıkartmasını söyledi. Sonra, ahırın duvarına dayanarak kollarını göğsünde kavuşturdu ve nihayet Brenna'ya baktı.

Davis dışarı çıkmadan tek bir kelime söylemedi. Sonra, sabırsızlanarak, "Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Bana niçin hoşça kal demediğini merak ettim. Diyecek miydin yoksa?" Öfkeli olduğu sesinin titremesinden belliydi. Connor bunun nedenini bildiğine inanıyordu. Brenna bu sabah kocasının ondan özür dilemesini beklemiş ama beklediği gibi olmamıştı. Şimdi ise, akıllı bir kadın olduğundan, Connor'ın kendisinden asla özür dilemeyeceğini anlamış bulunuyordu. Karısı bunda haklıydı. Connor'ın, bir gece önce ona vahşice saldırdığı için özür dilemeye hiç niyeti yoktu. Onu başka bir yatak odasına taşımak, Connor'ın özür dilemesi demekti. Akıllı bir eş bunu hemen anlayıp rahatları.

Oysa, şu anda Brenna hiç de rahatlamış görünmüyordu. Connor, kendisinin bu büyük jestinden karısının henüz haberi olmadığını tahmin etti. Şimdi ona bunu anlatmak için vakit harcayacak değildi. Alec onu bekliyordu. Döndüğü zaman karısı hâlâ bir açıklama bekliyorsa, o zaman bunu yapabilirirdi.

"Ben şatodan ayrılırken genellikle veda etmem."

"Artık evlisin ve karına daima veda etmelisin."

"Başka emrin var mı?"

"Geri dönecek misin?"

"Ben burada yaşıyorum, Brenna. Elbette geri dönacağim. Bunu sormak için mi yolunu kestir?"

“Hayır. Seninle başka bir konuda konuşmak istiyorum. Konuşmam bitene kadar sözümü kesmezsen memnun olurum.”

Connor sinirlenmişti. “Çabuk söyle,” dedi.

Ses tonu beni rahatsız etme diyordu. Brenna dişlerini gıcırdattı.

“Biraz önce benim başka bir odaya taşınmamı emrettiğini öğrendim. Bu konudaki düşüncelerimi öğrenmek isteyeceğinden eminim. Önce, düşüncelerimi açıkça söylemek için iznini rica ediyorum.”

“İkimiz yalnız olduğumuz zaman, düşüncelerini açıkça söylemek için izin istemen gerekmez. Bana ne söylemek istiyorsan söyle; ama biraz çabuk ol.”

Brenna boğuk bir fısıltıyla, “Hemen söyleyeceğim,” dedi.

“Bana teşekkür etmek için dönmemi bekleyemez misin? Göz kapağına ne oldu? Seğiriyor.”

Brenna bir an için kocasının varlığını unuttu. Omzunun üzerinden arkasına bakarak ahırın kapısından ne kadar uzak olduğunu, buradan ne kadar kısa bir süre içinde kaçıp kurtulabileceğini hesaplamaya çalıştı. Kapı hemen arkasındaydı. Bunu görünce ferahladı; derin bir nefes aldı. Söyleyeceklerini bitirdikten sonra buradan mümkün olduğu kadar çabuk uzaklaşması gerekecekti. Bu nedenle, kaçışa hazır olmak için eteklerini tutup hafifçe yukarı kaldırdı ve ancak o zaman bütün ilgisini ve öfkesini kocasına yöneltti.

Artık gülümsemiyordu.

“Sana teşekkür etmek gibi bir niyetim yok, Connor,” diye söze başladı. “Ama, benim başka bir odaya taşınmamla ilgili kararın hakkında söyleyeceklerim var. İğrenç kelimesi bile anlatmaya yetmez. Sen aşağılık, adi, küstah, kalpsiz, kötü ruhlu bir domuzsun. Nasıl olur da beni bilinçli olarak bu denli incitebilirsin? Birlikte yaşadığımız o tutkulu, doyurucu geceden sonra, beni böyle aşağıladığın için bir keçiyle evli olduğumu düşünüyorum. Eh, bunu tam zamanında yaptın; çünkü bu hakareti asla unutmayacağım. Yine kalbimi kırdın ve seni hiç bağışlamayacağım.”

Brenna sözlerini burada noktalasa, ona daha fazla hakaret etmese iyi olurdu. Connor’ın domuz kelimesini duyduğu andaki tepkisini hissettiği anda susmalıydı. Genç adamın çenesi kasıldı. Brenna, sözlerinin hedeflediği noktaya ulaştığını anlamıştı. Ona sıraladığı diğer hakaretleri hatırlayamıyordu. Çünkü konuşmaya başladı mı arkası kendiliğinden gelir, kendine hakim olamaz, sözler ağzından denetimi dışında döçülürdü. Ama galiba, onu bir atın poposuna benzettiğini de söylemişti. Kocasına o kadar kızgın, duyduğu acı o kadar büyüktü ki içinden onu bir at gibi bağlamak geliyordu. Ama böyle çocukça bir şey yaparak kendisini küçük düşürecek değildi. Bu çocukça bir şey olurdu. Ne var ki kendine hakim olması çok güçtü.

Brenna, şu andan itibaren sadece kaçıp kurtulmayı ve bir gün daha yaşayabilmeyi düşünmeliydi. Connor, ‘domuz’ kelimesini duyunca, önce gözleri hayretle açılıp yuvalarından fırlayacak gibi olmuş, sonra da küçülüp ateş saçmaya başlamıştı.

Brenna arkasına baktığında birinin kapıyı kapatmış olduğunu gördü. Bu onun zamanlamasını önemli ölçüde etkileyecekti. Kapıyı itmek için eteklerini bıraktı. Ama o anda Connor uzanıp elini tutarak onu çekti. Onun, bir an içinde yanına gelivermesi genç kadını çok şaşırtmıştı. Biraz önce koşum takımlarının yanındayken şimdi Brenna’yı ahırın derinliklerine sürüklüyordu.

Brenna, bütün içtenliğiyle, “Tanrım, bana yardım et,” dedi.

“Eğer yüksek sesle dua edeceksen, tek bir lisanla dua et. Tanrı Gal lisanını tercih eder.”

Brenna homurdanarak inanmadığını belli etti. Kocasının elini sıkmasından bunu anladığını hissetti. Connor onu boş bir bölmeye çekip kapıyı kapattı.

Genç kadın erkeğin gözlerindeki ifadeyi görünce ondan uzaklaşmak için gerilemeye başladı. Sırtının duvara dayandığını hissedince durdu. Ama hemen ne kadar büyük bir korku içinde olduğunun belli olduğunu düşündü. Ellerini kavuştu-

rarak soğukkanlı görünmeye çalıştı. Elbette en doğrusu buradan kaçmak olurdu ama Connor çıkış yolunu kapatmıştı.

Kocasını sakinleşmiş görünüyordu. Ama Brenna durumunun bilincindeydi. Connor karısını cezalandırmadan bir yere gidecek değildi. Genç kadının aklını başına toplaması gerekiyordu. Kocasını ona çok kızmıştı. Bu kesindi. Ama ne kadar öfkeli olursa olsun, ona asla dokunmazdı. Beri yandan ona çok acı şeyler söyleyecekti ve bu daha da korkunçtu.

Yalancıkıtan sakin bir sesle, "Biraz önce söylediklerini tekrarlamak ister misin?" diye sordu.

"Hayır, teşekkür ederim."

"Gerçekten ısrar ediyorum, Brenna. Her kelimeyi tekrar duymak istiyorum."

Connor, çok uzun sürse de, beklemeye hazır olduğunu belli ediyordu. Atları birbirinden ayıran bölmenin duvarına dayanıp kolunu demir parmaklıklı kapının üstüne koymuş, sabırla bekliyordu.

Brenna onun kendisini böyle utanç verici bir duruma düşürmesinden rahatsız olmuştu. Ama şu anda bunu düşünecek durumda değildi. Üstelik, kendisine kızdığı için Connor'ı suçlayamıyordu, çünkü ona bağışlanması mümkün olmayan şeyler söylemişti. Ne var ki, özür dileyecek değildi. Kocasının tam anlamıyla kalpsiz olduğunu düşünmüyordu ama ona çok kırdı.

Samimiyetini göstermek için başını sallayarak, "Korkarım bu isteğini yerine getiremeyeceğim çünkü söylediklerimin çoğunu unuttum. Beni hayal kırıklığına uğrattığını söylediğimi hatırlıyorum," dedi.

Connor'ı kandıramamıştı. "Bana domuz dediğini hatırlıyorum."

"Öyle mi?"

"Bunu söylediğini çok iyi biliyorsun. İki lisanda da bana domuz dedin."

"Öyle mi?"

"Evet."

"Telaşla söylemiş olacağım. Evet, söylemiş olabilirim."

"Öfkeyle söyledin."

"Düşüncelerimi açıkça söylemem için bana izin vermişsin."

Connor sert bir sesle, "Bana hakaret etmene izin vermedim," dedi. "Bir daha asla benimle böyle konuşmayacaksın, anladın mı?"

"Yine kalbimi kıracak mısınız?"

"Pazarlık etmiyoruz, kadın."

Kocasının öfkesi karşısında Brenna gözlerini kırıştırdı ve söyleyecek bir şey aradı. Onu sakinleştirecek bir şeyler söylemek istiyordu ama ne söyleyeceğini bilemiyordu.

"Eğer söylediklerimin hepsini hatırlayabilseydim, çoğunu geri..."

Connor onun sözünü kesti. "Ben her kelimeyi hatırlıyorum. Hangi lisanda tekrarlamak istersin? Senin lisanında mı, benimkindede mi? Bana bağırırken hangi lisanda konuşacağına karar veremiyor, ikisini bir arada kullanıyordun."

"Bunları duymak istemiyorum."

Connor, karısının sözlerini tekrarlamaya başlayınca, Brenna itiraz etmekten vazgeçti. 'Domuz', 'keçi' ve 'atın poposu' gibi kelimeleri duyunca gözlerini kırıştırdı. Kocasını konuşmasını bitirdiğinde genç kadın utanç içinde başını önüne eğmişti.

"Sana böyle şeyler söylememeliydim," dedi.

"Evet, söylememeliydin."

"Beni niçin yatağından attın?"

"Dün gece sana yaptıklarından sonra benim yanımda kalmak istiyor muydun?"

"Niçin kalmak istemeyeceğimi düşündün?"

"Sorularına soru sorarak cevap verme."

Brenna, "Evet, kalmak istiyordum," diye bağırdı. "Ben senin karımın, askerlerinden biri değilim."

"Seni üzdüm." Connor şimdi kendine kızıyordu. Bir gece önce kontrolünü nasıl kaybettiğini hatırlamıştı.

"Evet, beni üzdün. Bunu sana daha önce de söylemiştim. Konuştuğumda beni dinlemiyor musun? Belleğinin güçlü

olduğunu biliyorum. Biraz önce söylediklerimi, sıraladığım hakaretleri bir kelimesini atlamadan tekrarladın. Üzülmem mümkün mü? Henüz anlamaya başlamıştım, seni ne kadar...”

“Beni ne kadar?”

Genç kadın başını salladı. Onu ne kadar çok sevmeye başladığını söyleyecek değildi. Bu yüzden, ilk aklına geleni söyledi.

“Quinlan’ı, kararını bana bildirmekle görevlendirdiğin için seni ne kadar ayıpladığımı.”

Connor sinirlenmişti. “Bu da nereden çıktı?” dedi.

Kız yumruklarını sıktı. Kocasını nasıl olur da ne demek istediğini anlamamış görünebilirdi? Brenna’nın bu kadar saf, bu kadar kolay kandırılabilir birini olduğunu düşünmeye nasıl cesaret edebilirdi? Belki de karısı onun için o kadar önemsizdi ki, Connor, ona yaptığı kabalığı unutturmuştu.

“Bilinçli olarak beni öfkelenmeye çalışıyorsun, değil mi? Eh, artık gerçeği biliyorum. Sana aşık olmaya başladığımı anladın ve kalbimi kırarak buna engel olmaya çalışıyorsun. Ama başarılı olamayacaksın. Şöyle ya da böyle, bana önem vermeni sağlayacağım. Bu soğuk tavırlarınla ölümüne neden olmazsan, bunu yapacağım. Böyle olması gerekiyor, Connor. Aksi haksızlık olur. Ben mutsuz olacaksam, Tanrı önünde yemin ederim ki, sen de mutsuz olacaksın. Ben sıradan bir sokak kadını değilim ve bana böyle davranmana izin vermeyeceğim. Annem böyle aşağılandığımı bilse günlerce ağlardı. Bana kendin söylemek zahmetine bile katlanmadın. Bu işle Quinlan’ı görevlendirdin. Şimdi de, bana haber bile vermeden gidiyorsun. Bana ihtiyacın olursa bir ulakla gönderebileceğin bir madalyon yaptırmak istiyordum sana. Ama, zaten onu takmazdın, değil mi? Bütün bunlar bana ihtiyaç duymanın senin için aşağılanma anlamına geldiği için oluyor. Evet, sana madalyonumu gösterdiğim ve ailemin bu geleneğinden söz ettiğim zaman bana ne söylediğini çok iyi hatırlıyorum. Bunun seni aşağıladığını ve onu atmam gerektiğini söylemiştin. Benim için önemli olan şeylerin senin için hiçbir önem taşımaması kalbimi kırıyor.”

Bir kelime daha söylememeye karar vermişti ama on sayıye sonra vazgeçti. “Şatoya dönüp, seninle evli, değilmişim gibi davranmaya başlamadan önce söylemek istediğim tek bir şey daha var. Kocalar dışarı çıkarken karılarına hoşça kalırlar ve veda öpücüğü verirler.”

Yüzünün ıslandığını hissedince ağlamaya başladığını anladı. Kendine hakim olamadığı için öfkelenmişti. Kocasına utanç verici şeyler söylemekle kalmamış – Tanrı bağışlasın, ona omuz demişti – üstelik onun önünde ağlamaya başlamıştı.

Bir cadaloz gibi davrandıktan hemen sonra sızlanmaya başlayacak olursa, kocasının onu önemsemesini nasıl sağlayabilirdi? Başarısız olacağı kesindi. Her şeyi berbat etmişti. Hiçbir şey istediği gibi olmayacaktı. Hiçbir şey.

Gerçi kendini daha fazla küçük düşürmesi mümkün değildi ama Alec’in sesi onu daha beter duruma düşmekten kurtardı. Connor’ın ağabeyi beklemekten usanmış, kardeşine acele etmesi için sesleniyordu.

Brenna, “Sana engel oldum,” diye fısıldadı.

Connor tek bir kelime söylemedi. Çıkıp gitmedi de. Kaldırmadan duruyor, karısına bakıyordu. Yüzünde garip bir ifade vardı. Genç kadın, *acaba birdenbire İblis gibi boynuzlarım mı çıktı da bana ilk kez görüyormuş gibi bakıyor*, diye düşündü.

Kocasının şatodan çıktığını görmek istemiyor, o zaman kontrolünü tümüyle kaybedip, bir günahkâr gibi acı acı ağlamaya başlayacağını biliyor, Connor’ın onu böyle hatırlamasını istemiyordu.

“Güle güle git,” diye fısıldadı. “Tanrı seni korusun.”

Genç adam cevap vermedi. Karısının yanından geçip dışarı çıktı. Arkasına dönüp baktığında yüzünde hâlâ tedirgin bir ifade vardı. Brenna’nın ne kadar kederli olduğunu anladığı kesindi ve büyük bir olasılıkla, buna neden olmaktan çok memnundu.

Artık gitmişti. Brenna ahırın içinde durup, asma köprüünün indirilirken çıkardığı sesi dinledi. Bunu, metal kınları içindeki kılıçların şıkırtısı ve tahta köprüünün üstünden geçen atların

nal sesleri izledi. Ağabeyinin yanında, en önde giden kocası gözlerinin önünde canlandı. Şu anda, çenesini tutmayı hiç beceremeyen karısının gevezeliklerinden çok daha eğlenceli konularda konuşup gülüyor olmalıydı.

Orada bir dakika daha kalarak, Tanrıya kocasına göz kulak olması için dua etti. Sonra, gözlerindeki yaşların kuruyup kurumadığını kontrol edip, yüzünde sahte bir gülümsemeyle dışarı çıktı. Kimse onu rahatsız etmesin diye telaşlı görünmeye çalışıyordu.

Avluya çıkan yokuşun yarısına geldiğinde arkasından gelen gök gürültüsüyle irkildi. İçgüdüsel olarak adımlarını sıklaştırıp gökyüzüne bakınca yavaşladı çünkü gökyüzünün rengi değişmemişti. Tek bir kara bulut görünmüyordu. Ne var ki kendisi çevresiyle ilgilenemeyecek kadar perişandı. Onu çok seven ve ona hayran olan bir kocayla, sonsuza dek mutlu yaşama olasılığını biraz önce yok etmişti. Şu anda başka ne düşünebilir, neye ilgi duyabilirdi ki?

Askerler onu yoldan çekilmesi için uyararak amacıyla bağınıyorlardı. Genç kadının önünde yürüyen birkaç kişi ise kendiliklerinden yoldan çekilmişlerdi. Arkada hâlâ gök gürlüyor, sesler gittikçe yaklaşıyor, genç kadının ayağının altındaki toprak sanki titriyordu. Ama Brenna bunun mümkün olmadığını biliyordu.

Brenna atlardan birinin Davis'in kontrolünden çıkıp dört nala yokuş yukarı gelmekte olduğunu düşündü. Tehlikeden uzaklaşmak için çamlığa doğru yürüdü. Ama bir an içinde vahşi hayvan ona yetişti.

Brenna kaçamadı. Gafil avlanmıştı. Ayaklarının yerden kesildiğini hissedince bir çığlık kopardı.

Connor onu belinden kavrayarak atının üstüne almış, bunu yaparken atın hızını kesmeye gerek bile duymamıştı.

Brenna'nın ödü kopmuştu.

Connor onu belinden kavrayıp havaya kaldırdığı zaman attığı çığlığı duymuştu. Ama genç kadının hemen kendini topladığını fark etti. Brenna kocasının kucasına oturup, onun kollarının arasında olduğunu hissedince rahatlamış, korkusu

geçmişti. Sırtını Connor'a dayamış, yüzünde masumiyeti kollar belirgin, kaygısız bir ifadeyle etrafına bakıyordu. O denli gevşemişti ki, Connor onu sıkı sıkı tutmasa düşebilirdi. Kocasına olan güveni tamdı.

Kollarını havaya kaldırıp gerindi; avuçlarını güneşe doğru açtı. Başını arkaya atıp gözlerini kapadı.

Connor şaşkına dönmüştü. Özlediği böyle tatlı bir teslimiyetti. Bunun her anının tadına varmak isterdi. Karısını seyrederken içinden kahkaha atmak geldi. Bu kadın onu ne kadar mutlu ediyordu. Atını yavaşlattı ve tepeye çıkınca durdu.

Kızın beline doladığı kolunu gevşeterek onun kendisine bakmasını bekledi.

Karısı kollarını onun boynuna dolayarak genç adama yaslandı. Onun adını fısıldayarak boynuna bir öpücük kondurdu. Dudakları bir kelebeğin kanatları kadar tatlı ve yumuşaktı. Connor onun bu sevgi gösterisi karşısında sarsıldı. Gülümsemesi kayboldu. Duygularını belli etmemeye çalışarak kızın masmavi gözlerinin içine baktı.

Tek kelime konuşulmadan bir dakika geçti. Aralarındaki gerilim ve beklenti gittikçe artıyordu. Connor'ın bakışları Brenna'nın ağızına kaydı. Fısıldayarak karısına veda etti. Sonra onu kendine çekip dudaklarından uzun uzun ve tutkuyla öptü. Bu, kusursuz bir öpücüktü. Karısının bu öpücüğü hatırlamasını istiyordu, kendisi de hiç unutmuyacaktı. Ağzıyla onunla sevişmiş, tutkusuyla onu bağışladığını açıklamış ve yumuşak dokunuşlarla onun da kendisini bağışlamasını beklediğini hissettirmişti.

Connor, Alec'in kendisini beklediğini unutmamak için çaba gösteriyordu. Başını kaldırdı ve efendilerinin bu şaşırtıcı davranışını izlemek için çevrelerinde bir kalabalığın toplanmış olduğunu gördü.

Bu insanların hiçbiri, daha önce, Connor'ın böyle bir sevgi gösterisinde bulunduğunu görmemişlerdi. Erkekler onun bu davranışına akıl sır erdiremiyorlardı. Kadınlar ise, bir tanesi hariç, çok sevinmişlerdi. Çünkü, Connor nihayet gerçek bir koca gibi davranıyordu. Onun bu davranışı kendi kocalarının

da değişmesini sağlayacaktı. Efendileri karısına veda etmek için onu öpüyorsa, onun emrindeki adamlar da mutlaka kendisini örnek alacaklardı.

Connor bakışlarıyla çevresini taradı. Ava gitmiş olan Donald ve diğer askerlerin geri dönmüş, yüzlerinde aptalca bir ifadeyle kendisine bakmakta olduklarını görünce, Brenna'yı klan halkına takdim etmenin zamanı olduğuna karar verdi.

Elini kaldırarak susmalarını işaret etti.

"Leydi MacAlister hanımınızdır. Onu bütün kalbinizle sevecek, hayatınız pahasına koruyacak ve ona bana hizmet ettiğiniz gibi hizmet edeceksiniz. Çünkü o benim karım."

Kalabalıktan sevinç çığlıkları yükselince memnun olup başını salladı. Sonra Brenna'nın attan inmesine yardım etti.

Öpüşme Brenna'nın başını döndürmüştü. Arkaya doğru sendeledi; iki kadın onu tutmasa düşecekti.

Connor karısını orada bırakıp geri döndü ve tek bir kere, ahırların önünde deli gibi sırtarak kendisini beklemekte olan Quinlan ile konuşmak için durdu.

Brenna istemeden içini çekti. Uzun bir zamandan beri ilk kez hayatından memnundu.

Her şey düzelecekti.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Leydi Brenna için yaşam bir karabasana dönüşmüştü. Bu karabasan Raen ile başlıyor, Raen ile bitiyordu.

Connor'ın Alec ile birlikte avlanmak için şatodan ayrılışından birkaç saat sonra, Euphemia'nın biricik oğlu Raen gelmişti.

Brenna mutfak bölümünde olduğu için asma köprünün indirildiğini duymamıştı. Bu nedenle, Raen'in geldiğinden en son onun haberi oldu.

Hizmetçiler onu ararken, Brenna, Ada ile birlikte mutfak masasının başında oturuyor, onunla konuşmaya çalışıyordu. Üvey kayınvalidesi ile birlikte yiyeceği ilk yemeğin annesinin bayram sofraları kadar kusursuz olmasını istiyordu. Yarım saatten beri, o akşam ne yemek yeneceğini ve neyin ne zaman sofraya geleceğini anlatıyor ya da anlatmaya çalışıyordu. Amacı Euphemia'yı olumlu bir biçimde etkilemek ve onun Connor'ın iyi bir evlilik yaptığını inanmasını sağlamak. Yemek listesi üzerinde konuşmak kolay olmadı. Yaşlı aşçı kadının ona yardımcı olmak istediği her halinden belliydi ama hanımının söylediklerinin bir ya da iki kelimeden fazlasını anlamadığı açıkça anlaşılıyordu. Netta yardımına koşmasa, sofraya hangi yiyeceklerin geleceğini bilmek mümkün olmayacaktı. Netta, Brenna'nın Gal lisanında anlattıklarını, sadece kendisinin, Ada'nın ve bir de muhtemelen Tanrının anlayabileceği garip bir Gal şivesine tercüme ediyordu.

Netta bir hazineydi. Hizmetçi kız Brenna'dan sadece bir-

kaç yaş büyüktü ve şatoda sadece bir yıldır hizmet etmekteydi, ama MacAlister topraklarında neredeyse Connor kadar yaşadığı için, her şeyden haberi vardı. Daha da önemlisi, Netta, hanımının ihtiyacı olan şeyleri nereden bulacağını da biliyordu.

Brenna ona, büyük salonu misafir kabul etmeye daha uygun hale getirmek, özellikle burada kocasının daha rahat etmesini sağlamak istediğini söyleyince; hizmetçi kız bu işi üstlenmek için ona yalvardı, bütün hizmetçileri toplayıp onlarla birlikte yerlere sermek için hasır öreceğini söylemiş; ertesini gün öğlene kadar yerlerin ovulup pırıl pırıl yapılacağını ve hasırların örülüp yayılacağını vaat etti.

Brenna ise, "Ben iskemle ve sıraların yastıklarını dikip, salona koyacak birkaç şey daha bulana kadar hasırlar bir kenarda dursun," demişti. "Hepsini birden ortaya çıkarırız."

Hem Netta hem de Ada, kısa bir süre sonra hanımlarının heyecanını paylaşmaya başladılar. Netta bir sürü öneri getiriyordu.

"İstediyiniz iskemleler için şunu söyleyebilirim leydim, efendimizin yemeklerde oturmayı tercih ettiği, arkası yüksek iskemleye benzer iki tane güzel iskemle var. Sepicinin kulübesinde, üstleri örtülü olarak duruyorlar. Lothar boş kulübelere girip terk edilmiş eşyaları toplamaya meraklıdır. Ama, kimse onun hırsız olduğunu düşünmesin diye, sadece belli bir süre boş kalmış olan kulübelere girer. Bu iskemleler ona hiç lazım değil. Bunu bana kendisi söyledi. Hatta sağdan soldan toplayıp getireceği başka eşyalar için yer açılın diye onları yakacağını bile söyledi. Onları size seve seve verecek ve bununla gurur duyacaktır. Hatta onda, hoşunuza giden başka şeyler de bulabilirsiniz. Ama sizi bir konuda uyarmak istiyorum. Lothar çok gevezedir ve aceleniz olduğunu söylemeniz de çenesi durmayacaktır. Susmasını ima etseniz bile kulak asmaz. Karısı öldüğünden beri yalnız yaşıyor. Misafire bayılır."

Brenna, "Onunla istediği kadar oturup sohbet edebilirim," diye cevap verdi.

Büyük salonla ilgili planlarını, umduğundan da çabuk uygulayabileceğini fark eden Brenna sevinçten çılgına döndü, Netta'dan kendisine Lothar'ın kulübesinin nerede olduğunu östermesini istedi. Ama hizmetçi birden hanımına verecek önemli bir haberi olduğunu hatırladı.

"Leydi Euphemia'nın oğlu geldi leydim."

Hanımı bu haberi duyunca ayağa fırlayıp telaşla kapıya koştu. Ada, Netta'yı dirseğiyle dürterek hanımına sorması gereken soruyu hatırlattı.

"Leydim bir dakika ayırıp, Ada'nın içini rahatlatılabilir miiniz?"

Brenna kapıdan çıkmak üzereyken, durdu.

"Ada sizi anlayamadığı için onu işten çıkarıp yerine başkasını almanızdan korkuyor. O çok çabuk endişelenir de..." Brenna aşçıya doğru yürüyüp onun elini tutunca hizmetçi kız külmelerini yarıda keserek sustu.

Brenna, "Ada, sen istediğin sürece mutfakların hanımevendisi olacaksın," dedi. Bu bir vaatti. Netta'nın tercüme etmesini bekledi, sonra, "Senin dilini konuşmadığım için, sorun bende. Ama sabırlı ol. Öğreneceğim."

Ada, hanımının bu önemli görevde kalmasına izin verdiğini anlamıştı. Minnettarlığını göstermek için hanımının elini hafifçe sıktı. Bir yandan da başını evet anlamı der gibi sallıyordu. Evin hanımı mutfaktan çıkınca, Netta'nın uzattığı bezle gözlerini sildi.

Dışarıda, gökyüzünde koyu gölgeler belirmişti. Brenna bundan hiç hoşlanmazdı. Çünkü ailesiyle birlikte yaşarken, böyle havalarda dışarı çıkması yasaklanırdı. Bardaktan boşanırçasına yağmur yağmaya başlamadan arka kapıya ulaşabildiği için şanslıydı.

İçeri girip kapıyı kapattı. Gürültü etmemeye özen gösteriyordu. Anne oğlun buluşmasına gölge düşürmek istemiyordu. Salonun kapısının önünde beklemeye başladı. Sohbet tavsayınca içeri girecekti. Planı kendini tanıtır, Euphemia ile Raen'in bir ihtiyaçları olup olmadığını sormak, sonra onları tekrar baş başa bırakmaktı.

Euphemia'nın fısıltıları duyuluyordu. Brenna onun oğluya la konuştuğunu tahmin etti.

"Connor'ın iyi bir evlilik yapıp yapmadığını bilmiyorum. Brenna güzel bir kızcağız ama daha çok küçük. Bana kalırsa bir evi idare edecek beceriye sahip olamaz. Çevresindekileri memnun etmeye hevesli görünüyor. Gözlemediğim kadarıyla da şimdiden Connor'a büyük bir sadakatle bağlı. Evde ona yol gösterecek yaşlı bir kadın olsa daha iyi olurdu. Ama zaten bu önemli değil çünkü kısa bir süre sonra... Değil mi? Burada ancak tek bir hanımefendi olabilir."

Raen, "Güzel mi dedin?" diye sordu. "Anlatsana onu bana."

Euphemia, onu azarladı. "Tanrı aşkına, ne kadar önemsiz sorular soruyorsun! İstersen fahişelerle birlikte ol ama başka bir adamın karısına karşı şehvet dolu niyetler besleme. Son yıllarda hiçbir şey öğrenmedin mi? Eğer böyle bir şeye kalkışırsan, her şeyi tehlikeye atarsın."

Raen, "Sakin ol anne," dedi. Sesinden tedirgin olduğu belliydi. "Sadece merak ettim o kadar. Evli bir kadını yatağa atmak gibi bir şey düşünebileceğimi ima ederek beni aşağılıyorsun."

Annesi, "Bunu daha önce yaptın, Raen," diye hatırlattı. "Hatırladığım kadarıyla, birkaç kez yaptın."

Genç adam, "O zaman çok gençtim," diye cevap verdi. "Aklım ermiyordu. Connor karısından memnun olmalı. Sana mutlu göründüler mi?"

"Benim düşüncemi sorarsan, Connor çok mutsuz. Kızın Connor'a karşı ne hissettiğini bilmiyorum çünkü onunla fazla konuşmadım."

"Eğer kocasını yatakta mutlu ediyorsa, Connor daha fazla ne isteyebilir? Ben kendi payıma karımda başka hünerler aramam."

"Sen başka şey düşünmez misin?"

"Erkeklerin çoğu başka şey düşünmez. Ben de farklı değilim. Bana öyle azarlar gibi bakma, anne."

"Emin olamam elbet ama bana kalırsa, bu kız Connor'ı

akta da mutlu edemiyor. Bu sabah erkenden onun başka odaya taşınmasını emretmiş. Brenna onun peşinden gidip varmış olmalı. Ya da yataklarını ayırırlarsa ona bir varis emeyeceğini hatırlatmıştır."

"Peki Connor'ı fikrini değiştirmesi için ikna edebilmiş"

Euphemia, "Evet," diye cevap verdi. "Daha bir saat önce, kılardan birinin onun eşyalarını tekrar Connor'ın odasına olduğunu gördüm."

Raen gülerken, "Connor'ın mutsuz olduğunu vurguluyorsun," dedi.

Annesi, kendinden emin bir tavırla, "Mutsuz olduğuna inanmıyorum," dedi. "Ona acımıyorum, elbette. Bu kızla intim duygularını tatmin etmek için evlendi. Mutsuzluğunun nedeni kendisi. İnanır mısın, kaçırmaya gittiği kız bu değil."

"Bu ne saçmalık?"

"Doğru söylüyorum. Brenna'nın babası MacNare'e başka kızını vermeyi vaat etmişken, diğer kızını göndermiş."

Raen, "Tam İngilizlere göre bir davranış," diye mırıldandı.

Brenna'nın yüzü alev alev yanıyordu. Connor'ın yatakta zevk alıp almadığının -daha çok da almadığının- tartışılmasından çok utanmıştı. Karı koca arasındaki özel ilişkiler asla başkaları tarafından söz konusu edilmemeliydi. Connor'ın akrabaları kuzeyde barbarların yaşadıkları topraklarda yetiştikleri için mi bu kadar kaba ve cahildiler? Yoksa bu tepkiyi aldığı için mi böyle davranıyorlardı?

Daha fazla utanması mümkün görünmüyordu ama bir dakika sonra Euphemia, Connor'ın kaçırmak istediği kadının kendisi olmadığını söyleyince bu gerçekleşti.

Üvey anne yanlış biliyordu. MacNare'e hangi kız kardeşin gönderildiği Connor'ın umrunda bile değildi. O sadece bu adamın evleneceği kadını kaçırmak istemiş ve bunu da yapmıştı. İyi de, Euphemia, Brenna'nın babasının vaat ettiği kızın

yerine başkasını gönderdiğini nereden biliyordu? Connor'ın üvey annesinin MacNare'ler ile MacAlister'ler arasında sürüp giden kan davasından haberli olması Brenna'ya göre normaldi. Bu topraklarda yaşayan herkes bunu biliyordu. MacNare'in bir İngiliz kıızıyla evlenmek istediğini de duymuş olabilirdi.

Ancak, MacNare'in istediği kız başkasıyla sözlü olduğu için, onun kız kardeşinin gönderildiğini, bu kadına ancak Connor söylemiş olabilirdi.

Connor niçin böyle bir şey yapmıştı? Alec ve yakın arkadaşları Quinlan ile Crispin dışında hiç kimseye hiçbir planından söz etmezdi. Onlar da tıpkı Connor gibiydiler. Önemsiz saydıkları bir şeyden Euphemia'ya söz etmezlerdi.

Bu soruya akılcı bir cevap ararken bütün ağırlığıyla kapıya yaslanmıştı. Kendisini aşağılanmış ve değersiz hissediyordu. Niçin öyle hissetmeyecekti ki? Kendi öz babası onu hiç sayarak sıcak yatağından kaldırıp hoşça kal bile demeden MacNare'e göndermişti.

Connor ona sadakatsizlik etmiş miydi? Bu seçenek aklına gelir gelmez, hayır anlamında başını salladı. Kocasının birçok kusuru olduğu, bu kusurlar yüzünden Brenna'nın belki de ihtiyarlamadan delireceği kesindi ama genç adamın bazı erdemleri de vardı. Bir kere, o şerefli bir adamdı. Brenna bundan emindi. Şerefli adamlar karılarını bilinçli olarak aşağılamazlardı.

Tanrı bilir, Euphemia bunu nasıl öğrenmişti. Ama Brenna onun onayını ve dostluğunu kazandıktan sonra, bir gün, bunu ona soracak cesareti bulacaktı.

Şu anda en önemli sorun, Euphemia'ya, genç olmasına rağmen, Connor'ın evini yönetebileceğini kanıtlamasıydı. Kocasının üvey annesi Brenna hakkında kötü bir şey söylememişti. Bu da genç kadına, kısa zamanda kendisini kanıtlayabileceği konusunda umut vermişti.

Connor'ın ailesinin onun için önemli olması doğaldı. Connor, akrabalarının Brenna'yı kabul ettiklerini görünce, kendisinin de Brenna'nın ailesine ilgi göstermesi gerektiğini anla-

ıyordu. Hiç değilse, Brenna kardeşlerinden söz ettiğinde onu tanıyamıyordu. Henüz onların adlarını bile bilmiyordu. Brenna'nın adlarını zaman içinde kocasına öğretmek konusunda Brenna kendine söz verdi.

Euphemia, Brenna'nın Connor'a iyi bir eş olamayacağından düşünüyordu ama Brenna böyle şeylerden asla yılmazdı. Kendi de kenara çekilecek değildi. En büyük amacı, duygularını ve katılmış bir savaşçıyı sevecen bir kocaya dönüştürmekti. Şöyle ya da böyle, bunu başaracaktı.

Kararlılığı daha da pekişmiş olarak doğruldu. Bir plan yapmıştı bile. Ağır ağır derin bir nefes alarak kapıyı açtı. Sonra Euphemia ve Raen'in duymaları için hızla kapattı. Zorla kükümseyerek onlara doğru yürüdü.

"İyi günler, Leydi MacAlister," diye seslendi.

"İyi günler, Brenna. Bize katıldığımıza sevindim. Oldukça uzun bir süredir seni bekliyoruz."

"Sizi beklettimse özür dilerim. Mutfakta akşam yemeğiyle ilgileniyordum."

"Yanımıza gel çocuğum, seni oğlumla tanıştırayım."

Brenna, üvey kayınvalidesinin kendisine 'çocuğum' diye hitap etmesine öfkelenmişti ama kısa sürede kendine hakim oldu ve söyleneceğini yaptı. Raen şöminenin yanında ayakta duruyordu. Genç kadın onu selamladı. Niyeti ona doğru yürümekti. Ama Raen daha çabuk davranıp, adeta koşarak onun yanına gelmişti. Neyse ki, kıza çarpmadan duracak kadar sağduyulu ve tahliydirdi; yoksa, Brenna'ya çarpıp onu yere devirmesi işten bile değildi. Genç kadın, onun bu heyecanı karşısında biraz rahatsız olarak birkaç adım gerileyip aralarında uygun bir mesafe bıraktı.

Euphemia, "Oğlumun adı Raen," dedi. "Yüzündeki ifade senden çok etkilendiğini anlıyorum." Sonra tatlı bir sesle, "Terbiye kurallarını unuttun mu, oğlum?" diye ekledi.

Raen hâlâ tek kelime söylememişti. Brenna'yı dikkatle süzüyor, bu da genç kadını tedirgin ediyordu. Bu adamın nesi vardı?

Önünde duran adamın Euphemia'nın kanından olmasına

şaşıyordu. Birbirlerine hiç benzemiyorlardı. Besbelli Raen baba tarafına benziyordu. Bu bir şanssızlıktı. Raen'in baba sülalesi çirkin insanlar olmalıydı.

Raen göze batacak kadar çirkin değildi. Sadece donuk ve sıradan bir görünüşü vardı. Soluk benizli, ela gözlüydü. Aslında gözleri sanki ne renk olacaklarına karar verememiş gibiydiler. Neredeyse Connor kadar uzun boyluydu ama yağlı bedeninde gözle görülebilecek tek bir kas yoktu. Bu da onun, kendi memleketinde ağır işler yapmadığını gösteriyordu.

Brenna'ya bakışı genç kadını son derece rahatsız etmişti. Önce bir dakika kadar kızın ağzına bakmış, sonra bakışları göğüslerine kaymıştı. Hâlâ oraya bakıyordu. Bu hiç de uygun bir davranış değildi. Ama, Brenna onun uzak kuzeyden geldiğini hatırladı. Orada terbiye kuralları farklıydı.

Raen onun elini avuçlarının arasına alarak, "Çok güzel bir kadınsın, Brenna," diye fısıldadı. "Umarım Connor senin değerinin farkındadır."

"Bir kadının değerinin görünüşünden değil kalbindeki duygulardan kaynaklandığını bildiğinizden eminim. Ama, inanın bana Raen, kocam değerimi biliyor." Sonra çok sert konuştuğunu fark ederek, gönlünü almak için, "İltifatınız için teşekkür ederim," diye ekledi.

Raen, "Evet elbette," diye onayladı. Sonra genç kadının önünde eğilerek onu selamladı ve onunla tanışmayı nasıl sabırsızlıkla beklediğini söyledi. Bu arada baş parmağını ağır ağır Brenna'nın avcunda gezdiriyordu. Bu Brenna'nın hiç hoşuna gitmiyor, onun bunu niçin yaptığını anlayamıyordu. Elini çekmek istediğinde Raen buna fırsat vermedi. Kız o anda, bu adamdan hiçbir zaman hoşlanmayacağını anladı. Ama ona terbiyeli davranacaktı.

Euphemia, "Arkaya dönüp size bakmaktan sırtım ağrımaya başladı," diye seslendi. "Yanıma gelip masaya oturun."

Brenna bu fırsattan yararlanarak elini çekti. Sonra, Euphemia'ya dönerek, "Hanımefendi, uzun arkalı sandalyede daha rahat etmez misiniz?" diye sordu.

"Connor'ın yokluğunda masanın başında benim oturmamı mı istiyorsun?"

Euphemia'nın sorusuna cevap beklemediği açıkça belliydi. Göz açıp kapayınca kadar kısa bir süre içinde, evin reisi onununa geçti. "Düşünceli bir çocuksun."

Brenna geri çekilmek istediğinde Raen ona arkadan soluk ellerini omuzlarına koydu. "Anne," dedi, "Brenna çocuk değil. Ona şöyle bir bakan herkes yetişkin bir kadın olduğunu anlar."

Euphemia, "Beni eleştirmeyi bırak, Raen," diye sızlandı. Oğlu onu duymazdan gelerek Brenna'nın kulağına eğildi. Masada yanına otur ve bana düşüncesini anlat."

Genç kadın ona cevap vermek için döneceği nefretinin yüzünden belli olacağını biliyordu. Bu nedenle annesine bakarak konuşmayı tercih etti. "Annemizle yeni buluştunuz. Konuşacaklarınız vardır. Engel olmak istemem."

"Saçma! Bir hafta önce birlikteydik."

"Ben çok daha uzun süre ayrı kaldığımı sanıyordum. Niçin böyle düşündüğümü bilmiyorum." Yalan söylemişti çünkü Euphemia oğlunu çok uzun zamandır görmediğinden söz etmişti. Brenna bunu çok iyi hatırlıyordu. "Ama bir hafta bile bir anne için çok uzun zamandır," dedi. "Değil mi, Leydi MacAlister?"

Euphemia, "Pek sayılmaz," diye cevap verdi. "Raen, Brenna'ya çok sokulmuşsun. Beni daha fazla yok saymana dayanmam. Gel ve yanıma otur."

"Ona çok sokulduğumun farkında bile değilim!" Adam bunu öyle büyük bir şaşkınlıkla söylemişti ki, besbelli annesi onun samimiyetine inandı. Ama Brenna o kadar kolay kandırılacak biri değildi. Raen ondan uzaklaşıp masaya doğru yürüyünce derin bir nefes almamak için kendini güç tuttu.

"Brenna, işlerinin başına dönebilirsin. Raen sana ilginç bir haberim var."

Brenna, Euphemia'nın fikrini değiştirip onu geri çağırmasından korkarak, telaşla kapıya yöneldi.

Raen onu durdurdu. "Gök gürültüleri duyduk. Sen içeri girdiğinde yağmur başlamış mıydı?"

"Evet, başlamıştı."

“O halde giysilerin niçin ıslak değil?”

Sağanak başlamadan birkaç dakika önce içeri girdiğini itiraf edecek değildi. Çünkü o zaman, onların yanına gelmeden ne yaptığını açıklamak zorunda kalacak ve onların özel konuşmalarına kulak misafiri olduğu anlaşılacaktı.

“İki hizmetçi düşünceli davranarak pelerinlerini üstüme örttüler.”

Raen başını sallayarak onun yalanına inandığını gösterdi. “Umarım yağmur bir an önce durur. İçeride kapalı kalmaktan nefret ederim.”

Brenna, onun yağmur yüzünden içeride kapalı kalacağı düşüncesini tuhaf buldu. Hava nasıl olursa olsun, Connor’ın askerleri görevlerinin başındaydılar. Ama Raen başka erkeklerle benzemiyordu. Annesi onun her şeyiyle ilgilenmiş ve onu çok şımartmıştı. Besbelli, oğlunun ne kadar zayıf kişilikli görüldüğünün farkında değildi.

Brenna bu akşam yemeğin sonuna kadar nasıl dayanacaktı? Connor’ın üvey kardeşinin yanına oturmak zorunda kalmamak için Tanrıya dua ediyordu. Böyle bir olasılık bile iştahını kaçırmaya yeterdi.

Akşam yemeğine kadar, bir daha salona girmedi. Ancak, akşamın oldukça neşeli geçmesi ona sürpriz oldu. Euphemia daha az rahatsız edici, Raen de adeta nazikti. Masada Brenna’nın karşısına oturmuş, geçmişe ait eğlenceli hikâyelerle hem annesini hem de yengesini eğlendirmişti. Genç kadın odasına çekildiğinde, hep birlikte yiyecekleri bir sonraki yemeği sabırsızlıkla beklediğini hissetti.

Ertesi gece de Raen’la birlikte çok hoş vakit geçirdikten sonra, ilk anda onu böylesine acımasız bir biçimde yargıladığı için vicdan azabı duymaya başladı. Onun hakkında çok kötü şeyler düşünmüştü ama şimdi yanlış olduğunu anlıyordu. İlk karşılaşmalarında Raen kötü niyetli olduğu için değil, heyecandan öyle davranmış olmalıydı. Belki sadece görgüsüzdü. Belki de, Brenna’yı çok beğendiğini göstererek, annesinin gelini hakkındaki olumsuz duygularına karşı çıkmak istemişti.

O gece yatağında, Raen’e aşırı tepki gösterdiğini düşündü

bunu bir daha yapmamaya karar verdi. Herkese ikinci bir şans tanınmalıydı.

Connor’ın yokluğunun üçüncü sabahında, Brenna uyandı. Hava güneşliydi. Dışarıdan gülüşme sesleri geliyordu. Çırafları atıp ayağa fırladı ve dışarıya bakmak için pencereye koştu. Aşağıda uşaklar ve hizmetçiler koşuşturuyorlardı. Genç kadın, neşeli yüz ifadelerinden onların da açık havada kalmaktan kendisi kadar zevk aldıklarını anladı.

Bugün yapmak istediği en az yüz şey vardı. Görevlerini kenara atacak değildi, ama dağları keşfe çıkmak da onun görevlerinden biri değil miydi? Bugün bunu yapacaktı.

Dağlarda dolaşmanın düşüncesi bile gülümsemesine yetti. Çeyleyle giyinip aşağı indi. Salonu kimse yoktu. Avluya çıkmak için ağır kapıyı açmayı denedi ama başaramadı. Bunun üzerine, yenilgiyi kabul etmeyerek arka kapıya yöneldi. Netta içeriden, “Günaydın leydim. İyi uyudunuz mu?” diye seslendi.

Brenna, “Evet, teşekkür ederim,” diye karşılık verdi. “Leydi MacAlister aşağıya indi mi?”

“Hayır leydim, inmedi. Raen, gün boyunca atla dolaşmak için dışarı çıktı. Akşam yemeğine kadar dönmeyeceğini söyledi.”

“Surların dışına çıkarken yanına Connor’ın askerlerinden kaçını aldı mı?”

“Hayır yalnız gitti. Bu tehlikeli, değil mi?”

Brenna omuz silkti, “Öyle düşünmüyor olmalı.” Sonra, “Acaba nereye gitti?” diye ekledi.

Netta, “Benim sormam uygun olmazdı,” dedi.

Brenna ise artık hizmetçi kızla ilgilenmiyor, sahanlıktaki kalmış üstüne yığılmış olan öte beriye bakıyordu. Netta onu tanıdığına, onların hanımına ait olduğuna ikna etmekten sonra, Brenna’nın düşürmüş ya da orada burada bırakmış olduğu şeyleri yukarı taşımaya başladı.

O akşam, Raen, annesi ve Brenna ile birlikte yemek yemek için tam vaktinde döndü. Yorgun görünüyordu ama yine de onları eğlendirdi. O akşam da uygunsuz hiçbir şey yapmadı.

Brenna'yla aynı anda yukarı çıkmak üzere ayağa kalktı. Genç kadının dirseğini tutarak yanında yürüyordu. Bu çok kibar bir hareketti. Bir yandan da ona eğlenceli, bir hikâye anlatıyor, birlikte gülüyorlardı. Raen kapının tokmağına uzanırken eli Brenna'nın göğsüne dokundu. Ama bunun farkında bile olmadığı yüzündeki masum ifadeden belliydi. Genç kadın, yine boş yere kuşkulandığını düşündü.

Yatağına yatmak üzere hazırlanırken, *bana neler oluyor*, diye düşündü ve Euphemia'ya kendisini kabul ettirmek için gösterdiği çabaların sınırlarını bozduğuna karar verdi. Gerçek şuydu ki, bu kadın bir azizeyi bile akli başından gidecek kadar öfkeli edebilirdi. Brenna'nın her zaman tetikte olmasında şaşılacak bir şey yoktu. Connor'ın üvey annesi, memnun edilmesi son derece güç bir kadındı ve onun onayını kazanmanın Brenna'nın umduğundan çok daha güç olduğu anlaşılıyordu.

Euphemia onu hiç açıkça eleştirmiyordu ama kızın her yaptığında dolaylı olarak da olsa bir kusur bulmayı başarıyor ve bunu küçümseyen bir tavırla belli ediyordu; o zaman, Brenna'nın içinden dişlerini gıcırdatmak geliyordu.

Ama Brenna ona kendini kabul ettirme çabalarından vazgeçecek değildi. Aksine iki misli çaba gösterecekti.

Ertesi sabah, Brenna aşağı inmeden, Raen yine tek başına atla dolaşmaya çıkmıştı. Brenna o günü Euphemia'nın her isteğini yerine getirmekle geçirdi. Yemek saati geldiğinde bitkin düşmüştü.

Ama onu daha kötü şeyler bekliyordu. Akşam hiç iyi geçmedi; hatta berbat geçti. Raen ile konuşmayı denedi ama o somurtuyor ve küstahça davranıyordu. Nazik davranmaktan yorulmuş olacaktı. Terbiye kurallarına uymak için en küçük bir gayret göstermedi.

Yine şehvet düşkününü bir zampara gibi davranıyordu. Bitmek bilmeyen yemek boyunca gözlerini Brenna'dan –daha doğrusu onun ağzından– ayırmadı. Genç kadın, onun arsızca gülümsemesinden ve bakışlarından, kendisini ne kadar rahatsız ettiğinin farkında olduğunu anlıyordu.

Euphemia hiçbir şeyin farkında değilmiş gibi davranmayı seçmişti. Brenna, ondan bu duruma son vermesini rica etse bile, herhangi bir şey yapacağı şüpheliydi. Oğluna duyduğu sevgi ve bağlılık, onun kusurlarına karşı gözlerini kör etmişti. O Raen'in kusursuz olduğunu düşünüyordu. Bu, oğlunun her dediğini yapmasından belliydi.

O geceye kadar Euphemia, yemekler hariç her şeye ve herkese kusur bulmuştu. Brenna kayınvalidesinin yemekleri beğendiğini sanıyordu. O gece de, diğer geceler yaptığı gibi, tahta tabağına konan her şeyi silip süpürmüştü. Ancak masa toplandıktan ve hizmetçiler odadan çıktıktan sonra, memnuniyetsizliğini dile getirdi.

“Brenna misafir geleceğini tahmin etmediğin için hazırlıksız olduğunu, çok fazla işin olduğundan yemek konusunda aşçıyla yeterince konuşamadığını düşünerek birkaç gündür sustum. Ama daha fazla çenemi tutamayacağım. Mutfaktaki cahil kadının yerine daha hünerli bir aşçı bulmada ısrarlıyım. Bu geceki yemek tam bir felaketti. Yemin ederim ki tavuk etinden çok yağ yedim. Turta da o kadar tatsız ve lezzetsizdi ki yutmakta güçlük çektim. Connor uzun zamandır bu zavallı kadının yaptığı yemekleri mi yiyor?”

Raen annesini, “Anne, Brenna buraya yeni geldi. Bunun cevabını bilemez,” diye tersledi.

Euphemia'nın kaşları hâlâ çatıktı. Brenna'ya, “Yüzün kırmış, şekerim,” dedi, “yorucu bir gün mü geçirdin?”

“Evet, efendim.”

“Odana çıkıp yatsana. Raen bana arkadaşlık eder.”

Brenna odadan daha çabuk çıkmak isterdi ama sakin davranmaya çalıştı. Raen arkasından gelerek girişteki merdivenlerde ona yetişti. Kızın koluna yapıştı ve ona yukarı kadar eşlik edeceğini söyleyerek Brenna'ya yaslandı. Genç kadın ondan biraz olsun uzaklaşabilmek için merdiven trabzanına sarıldı.

“Benimle birlikte yukarı kadar gelmene gerek yok, Raen,” dedi. “Bundan daha önemli işlerin olduğundan eminim.”

Raen onu merdivenlerden yukarı sürüklerken, “Bir kere düşün,” dedi. “Bu merdivenler de çok dik.”

“Düştüğümü kimden öğrendin?”

“Hizmetçilerden birine alnını nasıl yaraladığını sordum. O da merdivenlerden düştüğünü söyledi. Ağabeyim burada yokken senin güvenliğini sağlamazsam, ona karşı görevimi yapmamış olurum.”

“O zaman dikkatsizlik ettiğim için düştüm. Artık dikkat ediyorum.”

Raen kızın kolunu bırakıp, birkaç dakika nefes almasına izin verdikten sonra, kolunu onun beline doladı.

Brenna, “Lütfen beni rahat bırak,” dedi.

Raen onu duymazdan geldi. “Connor’ı tekrar görmek için sabırsızlanıyor musun? Onu özlediğinden emimim. Özellikle de geceleri yatakta onun yanında olmasını ve bacaklarının arasına girmesini istiyorsun.”

Genç kadın, “Benimle böyle konuşamazsın,” diye bağırdı. O kadar öfkelenmişti ki kendisini güç tutuyordu. Raen’den uzaklaşmak için çırpındı.

Adam ise onu daha da sıkı tutuyor, yukarı doğru sürüklüyordu. Yumruğunu kızın sağ göğsünün altına bastırılmış, onun hareket etmesini olanaksız kılmıştı. Brenna her kıvıldaışında Raen’in parmaklarını hissediyordu.

Brenna tırnaklarını var gücüyle onun koluna batırıyordu. Raen bir kere bile onun yüzüne bakmadı. Duyduğu acı karşısında hiçbir tepki göstermedi.

Genç adam, “Onun yokluğunda seninle ilgilenebilirim,” diye fısıldadı. “İçindeki sızıyı geçirmenin yollarını biliyorum. Bu gece kapını kilitleme, Brenna.”

Brenna, onun söylediği bu iğrenç sözler karşısında nasıl olup da delirmedğine şaşıyordu. “Eğer beni rahat bırakmazsan yemin ederim ki bağırırım.”

Raen şaşırılmış gibi yaptı. “Niçin bağıracaksın ki?” Bu arada elini yukarı doğru kaydırıp kızın göğsünü avcuna almış, sıkmaya başlamıştı.

Öfke Brenna’ya beş erkeğin kuvvetini vermişti. Bütün gücüyle Raen’in böğrüne bir dirsek attı ve beklediği tepkiyi aldı. Genç adam acıyla böğürerek iki büklüm oldu; bu arada

Brenna serbest kaldı. Yatak odasının kapısına doğru geri geri yürüdü ve hançerine uzandı. Hançerin her zamanki yende, kemerine taktığı torbanın içinde olmadığını fark edince bir an paniğe kapıldı. Ama artık Raen ona bakmıyor, onu yalamaya çalışmıyordu.

Odasının kapısını açıp genç kadına iyi geceler diledikten sonra uzaklaştı. Merdivenlerden aşağı inerken ıslık çalıyordu.

Brenna öfke ve dehşet içindeydi. Tir tir titriyordu. Korarak odasına girdi. Kapıyı kapatıp sürgüledi ve hıçkırarak ağlamaya başladı.

Tanrı aşkına, şimdi ne yapacaktı?

Raen’in ona tekrar dokunmayı denemesi olasılığı genç kadını dehşete düşürüyordu. O gece, yatağın Connor’ın yattığı tarafında uyudu. Ertesi sabah da, aşağı kata her zamankinden geç indi. Ama çok daha sakindi Raen’in tanıklar önünde uygunsuz bir şey yapmaya cesaret edemeyeceğini biliyordu. Bir daha asla onunla yalnız kalmayacak ve böylece Connor dönene kadar güvende olacaktı.

Kocasını gördüğü anda ona başına gelenleri anlatacaktı. Ama o dönüp Raen’i evden uzaklaştırana kadar kendini korumak zorundaydı.

Bu olayı ilk öğrenen Connor olmalıydı. Raen onun üvey kardeşiydi. Çok gerekmedikçe, olup bitenleri başkasına anlatmak doğru olmazdı. Artık onun yapacağı en küçük bir şeye, cüretkâr bir bakışa bile tahammül edemeyecekti. Böyle bir durumda, eğer buna hakkı varsa, Raen’i evden kovacaktı. Quinlan böyle bir şey yapmaya hakkı olmadığını söyleyecek olursa, o zaman da eşyalarını toplayıp Kincaid’lere taşınacaktı. Alec, Brenna’ya onun hiçbir isteğini reddetmeyeceğini söylemişti.

Öğleden sonra, vaktinin büyük bir kısmını öfke içinde doluşarak geçirdi. Raen’i yok sayarak, Euphemia’ya kendisinden söz etmesi için ısrar etti. Connor’ın üvey annesi ilgi odağı olmaya bayılıyordu. Bir saat boyunca kendini övdü. Brenna onun söylediği her kelimeyi can kulağıyla dinledi. Euphemia

yanında olmadıkça salondan çıkmayacaktı. Sonunda Raen de bunu anladı. Biraz hareket etmek için dışarı çıktı.

Brenna'ya genç kadınla alay eder gibi, kendisine eşlik etmek isteyip istemediğini sormaya cüret etti. Arsız arsız sırtarak, kızın ne yapmak istediğini anladığını belli etmek istiyordu.

Brenna ona bakmaya tenezzül etmeden, "Hayır teşekkür ederim," dedi. "Annenizi dinlemeyi tercih ederim. Leydi Euphemia, çok ilginç bir hayatımız var."

Euphemia, "Trajik bir hayat," diye düzeltti.

Brenna'nın teşvikiyle, daha sonra sevgili annesiyle babasının ölümü yüzünden çektiği acılardan söz etti. Hiç kimse Euphemia gibi acı çekmiş, onun kadar ezici hayal kırıklıklarıyla karşılaşmış olamazdı. Euphemia yaklaşık bir saat daha kendinden söz etti. Brenna onun yanında kaldı. Anlattıklarını hayranlıkla dinlemiş gibi yaptı. Sonunda yaşlı kadın odasına çekilmek istediğini söyleyince, Brenna onun koluna girdi. Birlikte yürümeye başladılar.

"Sizinle akşam yemekleri hakkında konuşmak istiyordum, efendim."

"Ben de sizinle konuşmak istiyordum. Bir kere daha hayal kırıklığına uğradım, Brenna. Sözümü dinleyip aşçıyı işten çıkarmadın mı?"

"Elbette çıkardım." Brenna yalan söylüyordu. "Bir planım var. Umarım onaylarsınız. Siz benden çok daha bilgilisiniz. Öğütlerinizden yararlanacağım."

"Kendini suçlama. Senin bilgin bu kadar."

Brenna itiraz etmedi ama bu sözleri kabul ettiğini de belirtmedi. "Beş kadının sırayla akşam yemeğinizi hazırlamalarını söyledim. Bu beş günün sonunda, içlerinden birini seçersiniz."

Euphemia ilgisiz bir tavırla omuz silkti. "Bunu bana bırak."

"Teşekkür ederim, efendim."

Kadını kızdırmadan yatak odasına ulaşan Brenna, içeri girince duvara dayanıp, yüksek sesle derin bir oh çekti.

Netta ocağın başında durmuş ısınmaya çalışıyordu. "Leydi Euphemia beş değişik aşçıyı deneme planınızı beğendi mi?"

Brenna gülümsedi, "Evet beğendi. Ada'ya, hafta sonuna kadar Euphemia'ya görünmemesini söylemeyi unutma."

"Ada bunu biliyor leydim. Sizin çabalarınızı takdir ediyor. Ancak, hafta boyunca bütün yemekleri onun hazırladığını Leydi Euphemia'nın anlamasından korkuyor. Ada'yı işten çıkarıp, yerine başka birini almak istemediğinizden emin misiniz?"

Brenna, "Eminim," diye cevap verdi. "Ada iyi bir aşçı. Efendimizin üvey annesi huysuzluk etmeyi seviyor. Yaptığımız sahtekârlığın efendimize sadakatsizlik anlamına gelmediğine karar verdim. Sadece onun akrabalarını memnun etmeye çalışıyoruz. Hepsi bu."

"Hiçbirimiz Leydi Euphemia'yı kandırmanın efendimize sadakatsizlik olduğunu düşünmüyoruz. Leydi Euphemia ile oğlunun burada ne kadar kalmayı planladıkları hakkında bir fikriniz var mı?"

"Hayır, ama inan bana kocam gelince ona ilk soracağım şey bu olacak."

"Sizi rahatsız eden başka bir şey mi var? Bu akşam yemeğinize neredeyse hiç dokunmadığınızı fark ettim. Biraz önce odaya girdiğinizde de yüzünüz çok solgundu."

Brenna ona Raen'in yaptıklarından söz edecek değildi. Bu sorunu çözmek bir hizmetçiye değil kendisine düşerdi. Laird MacAlister'in üvey kardeşini suçlamanın ciddi sonuçları olabileceğini düşünüyordu. Tanrı bilir ya, kendi erkek kardeşlerinden birinin karısı başka bir kardeşi hakkında böyle bir suçlamada bulursa, Brenna çok sinirlenirdi.

Netta'nın sorusuna cevap olarak, "Bu akşam pek aç değilim," dedi.

Birkaç dakika sonra hizmetçi kız odadan çıktı. Brenna kapıyı sürgüledikten sonra, yatağının üstüne oturup nakış işlemeye başladı. Ada ona masa örtüsü olarak kullanması için parlak safran rengi bir kumaş vermişti. Genç kadın, kumaşın ortasındaki bir dikdörtgenin içine Connor'ın aşiretinin

renklerini işlemeye çalışıyor ve bunun kusursuz olmasını istiyordu. Bu nedenle geç saatlere kadar çalıştı. Planladıklarını yapabilirse, masa örtüsü birkaç güne kadar hazır olacaktı.

Her sabah bir saat süreyle bu örtüyü işlemesi gerekiyordu. Eğer hava iyi giderse, bunu açık havada diğer kadınlarla birlikte otururken yapmayı ve bu arada onları da tanımayı planlıyordu.

Her gün öğlenden sonra bir saat süreyle at binmeye karar vermişti. Bacaklarını iki tarafa sarkıtarak at binmeyi öğrenmek istiyor, bu onu çok heyecanlandırıyordu. Connor'ın karısının iyi bir binici olması gerekmez miydi?

Ayrıca bu ne kadar zor olabilirdi ki?

ON İKİNCİ BÖLÜM

Brenna neredeyse ölüyordu. Hem de bir kez değil, birkaç kez. Her şey bir öğleden sonra çıplak ata binmeyi denediğinde oldu.

Davis, Quinlan'la konuşurken, onun böyle bir şey yapacağını aklına bile getirmedigine, bunu bilse onun efendisinin atına binmesine değil, yanına yaklaşmasına bile asla izin vermeyeceğine yeminler ediyordu. Brenna kocasının ava giderken niçin bu ata binmediğini anlayamamıştı. Davis ona, atın çok yorgun olduğunu, dinlenmeye ve beslenmeye ihtiyacı olduğunu anlattı. Genç kadın hayvanın biraz şımartılmaya da ihtiyacı olduğunu söyleyince, Davis de onayladı.

Hanımefendi ona, atı biraz gezdirmek istediğini söyleyip, bunun için izin istediğinde, Davis Brenna'nın Arap atını sadece tepeye çıkarıp geri getireceği konusunda söz vermesini istedi. Böylece hayvan da biraz hareket etmiş ve kendisiyle ilgilenildiğini hissetmiş olacaktı. Brenna'nın kısırağı etkilediği besbelliydi. Genç kadın şatoya ilk geldiği gün onu ahıra götürmüş ve Connor'ın atı buna izin vermişti. Bu, Brenna'yı kabul ettiğini gösteriyordu. Genç kadının atlar konusundaki becerisi de kimsenin itiraz edemeyeceği kadar ortadaydı.

Davis, hayvanın uysal bir tavırla yokuşu çıktığını görünce doğru karar verdiğine inandı. Leydi Brenna ondan bir eyer isteseydi kuşkulandı mutlaka. Ama o, böyle bir şey söylememişti, değil mi?

“Leydim bana yalan söyledi demek istemiyorum, Quin-

lan. Bunu değil söylemek, aklımdan bile geçirmem. Tepeye tırmandıktan sonra fikrini değiştirmiş olmalı. Sanırım bu fikir birden aklına geldi ve denemek istedi. Ama endişelenme. Beni bir daha kolayca kandıramaz. Zaten, bana yalan söylemeyi deneyeceğini aklımdan bile geçirmiyorum. Ancak, birden aklına gelen bir şeyi uygulamak isteyebilir. Hepsi bu.”

Quinlan, Davis’in açıklamasını kabul etti. Baş seyis gibi o da, hanımının bir daha böyle bir tehlikeyi göze alamayacağını düşünüyordu. Çünkü, birden kendini kanatları kırılmış bir kartal gibi havada uçarken bulunca duyduğu korkuyla aklı başına gelmiş olmalıydı.

Ertesi gün, Quinlan, duvarları sağlamlaştırmakta olan askerlerin çalışmalarını denetlerken, Brenna, Connor’ın atını tekrar gezintiye çıkardı. Biraz güç yürüyordu. Bu nedenle Davis onun ata binbileceğini bir an bile düşünmemişti.

Ama, hanımının tam anlamıyla bir çılgın olduğunu henüz bilmiyordu. En azından, Quinlan’a kendisini bağışlaması için yalvarırken bu mazereti fısıldamıştı. Efendisinin eşini eleştirmeye hakkı olmadığını bildiği için bunu fısıltıyla söylemişti.

Davis, kumandana, “Beni kandırdı. Evet, kandırdı,” dedi. “Gözümün içine bakarak yalan söyledi demek istemiyorum. Hayır söylemek istediğim bu değil. Doğrusunu istersen, bunu söylemiyorum ama düşünüyorum. Çünkü bu kez ona sıkı sıkı tembih ettim. Ata binmeyeceği konusunda bana söz vermesini istedim. Ağzı kulaklarına vararak gülümsedi. Bu da söylediklerimi kabul ettiğine inanmama yetti. Çünkü herkes bilir ki, bir kadın kendisine söylenen bir şeyi yapmayacaksa gülümsemez. Bundan böyle bir dakika için bile endişelenmene gerek yok, Quinlan. Artık onu tanıdım. Beni bir daha kandıramaz.”

Ama Brenna ertesi gün öğleden sonra onu yine kandırdı. Davis de Brenna’nın atın üstünde olduğunu duyunca akıllıca davranıp ortadan kayboldu.

Oysa saklanmak zahmetine katlanmasına hiç gerek yoktu. Quinlan, hanımı ölmeden bu sorunu kendisinin çözümlemesi gerektiğini anlamıştı. Davis bunu beceremeyecekti.

Quinlan felaketi önlemeye kararlıydı. Leydi Brenna’nın bir daha böyle bir tehlikeye atılmasını kesinlikle yasaklayacaktı. Ancak yamacın tepesinde, çamların arasındaki patikada yürürken Brenna’nın kahkahasını duyunca kuşkulandı. Bir an sonra da, onu aşağıda Connor’ın atının sırtında dimdik otururken gördü. Genç kadının yüzündeki neşe karşısında gülümsedi. Durup, uzun bir süre onu seyretti. Oysa, bu tehlikeli oyuna hemen dur demesi gerektiğini biliyordu.

Leydi Brenna birkaç dakika süreyle atın sırtında kaldıktan sonra hayvan onu yere attı.

Quinlan onun kalkmasını bekledi. Brenna kımıldamıyordu. Genç adam bayır aşağı koşmaya başladı. Daha sonra, Crispin’e, atın hanımefendiye doğru dört nala geldiğini görünce kalbinin duracak gibi olduğunu söyleyecekti.

Atın genç kadını çiğneyeceğinden emindi. Ama öyle olmadı. Kuzguni aygır genç kadını çenesiyle dürttü. O anda göz açıp kapayana kadar, Brenna dönüp hayvanın dizginlerini yakaladı ve kahkahalar atmaya başladı.

Quinlan dizginleri onun elinden aldı, hayvanı oradan uzaklaştırmak için terkisine eliyle vurdu. Sonra eğilip Brenna’ya elini uzattı. “Hareket etmediğinizi görünce öldüğünüzü sandım.”

“Bu bizim aramızda oynadığımız bir oyun. Hiç kımıldamazsam Willie hemen yanıma geliyor. Ben de onun dizginlerini yakalayabiliyorum. Yoksa beni peşinden koşturuyor.”

Quinlan onun söylediklerinin tek kelimesini bile anlayamayacak kadar perişandı. İçinden, ona sesini yükseltmesi gerektiğini tekrarlıyordu ama bu kadın onun kız kardeşi değil efendisinin karısıydı. “Delirdiniz mi?”

“Sanmıyorum.”

“Kendinizi öldürmeye karar verdinizse bile, bunu ben değil de, Crispin nöbetçi olduğu zaman yapın.”

Ona bunu bir daha yapmasına asla izin vermeyeceğini söylediikten sonra elinden tutup ayağa kaldırdı. Sonra genç kadın üstündeki tozları silkelirken geri çekildi. Söyleyeceklerinin hiçbir şekilde yanlış ya da eksik anlaşılmasını isteme-

diği için bekledi. Genç kadının bütün dikkatinin kendisinde odaklanmasını istiyordu. “Bir daha böyle bir riske girmeyeceksiniz. Asla eyersiz ata binmeyeceğiniz konusunda bana söz vermenizi istiyorum. Şunu bilin ki gülümsemeniz beni etkilemeyecektir.”

“Sen benden çok daha akıllısın, Quinlan. Seni kandırmaya asla kalkışmam. Buna cesaret edemem.”

Quinlan biraz yatışmıştı. Genç kadına kendisine hâlâ söz vermediğini hatırlattı.

“Benimle bağırmadan konuşabilir misin? Beynim zonklamaya başladı.”

Quinlan davranışından utanarak, “Özür dilerim, leydim,” dedi. “Bana ne oldu bilmiyorum.”

Brenna, “Seni korkuttum,” diye hatırlattı. “Şimdi bana nerede yanlış yaptığımı söyle. Atın sırtında niçin istediğim kadar kalamıyorum?”

Genç adam, “Aygırın üstünde fazla geride oturuyorsunuz,” diye cevap verdi. “Vermeniz gereken söze gelelim...”

Kız onun sözünü kesti. “Bu önerin dün kesinlikle işime yarardı. Onu yeterince sıkı da tutmuyordum ama bunu düzelttim. Zavalhı Willie. Bir süre başını arkaya, bana doğru sallayıp durdu. Eminim benim geri zekâlı olduğumu düşünmüştür.”

Quinlan atın sağduyusu Leydisinden fazlaymış, diye düşündü. “Sizi çiğneyip öldürmeyişine şaşırdım,” diye söylendi. “Ona Willie dediniz. Doğru mu işittim?”

“Evet. Ama önce Connor’ın ona bir isim vermediğini keşsin olarak öğrendim. Davis beni buna inandırdı.”

“Hayır, Connor ona isim koymadı.” Birden sustu.

“O zaman, ona Willie adını vermeme ses çıkartmaz.”

Quinlan’ın göz kapakları seğirmeye başlamıştı. “Niçin Willie?” diye sordu.

Genç kadın, “Bu William’ın kısaltılmışı,” diye açıkladı. Dizginleri Quinlan’ın elinden alıp ahırlara doğru yürümeye başladı. O anda Quinlan kızın ayakkabılarından birinin yerde kaldığını fark etti. Eğilip aldı ve ona uzattı. Brenna ona teşekkür etti. Genç adamın koluna asılarak ayakkabısını giydi.

“Willie erkek kardeşimizin adıdır. Eğer kocama bunu söylemezsem bir itirazı olacağını sanmıyorum. Connor benim ailemden söz etmemden hoşlanmıyor.”

“Onun ailenizden söz etmenizden hoşlanmadığını nasıl anladınız?”

Brenna, “Ne zaman onların adını ansam suratını asıp konuyu değiştiriyor,” dedi. Sonra, “Niçin böyle yaptığından, neler hissettiğinden emin değilim. Onlardan hoşlanmıyor olamaz; çünkü onları tanımıyor. Belki de sadece ilgisizlikten böyle yapıyordur. Sanırım, benim ailemden söz edilince sıkılıyor,” diye ekledi.

“Bundan emin değilim leydim.”

Genç kadın omuz silkti. “Olabilir,” diye cevap verdi. Bunu, onunla aynı fikirde olduğu için değil, terbiyeli davranmış olmak için söylemişti.

“Ata verdiğin addan Connor’a bahsetmezsen memnun olurum. Connor bazı şeylere karşı tuhaf davranıyor. Gerçi bundan rahatsız olmayacağından emin gibiyim ama yine de hoşlanmayabilir.”

“Ona bundan söz etmememi mi söylemek istiyorsunuz, Leydim?”

“Evet.”

“Özellikle söylemem ama sorarsa anlatırım. Bana, bir daha çıplak ata binmeyeceğiniz konusunda söz verecek misiniz?”

“Eğer sana söz verip de sözümü tutmasam ne yapardın? Asla böyle bir şey yapmam ama yapacak olsam sonucun ne olacağını merak ettim.”

“Kocanız dönene kadar sizi odanıza kilitletirdim.”

“Böyle bir şey yapar mıydın?”

“Böyle bir şey yapmak istemezdim, elbette. Ama sizin güvende olmanız önemli.”

“Birisini şatodan atmaya hakkın var mı?”

Quinlan, “Bunu size asla yapmam,” diye cevap verdi.

“Ama Connor yokken, başka birini şatodan atmaya hakkın var mı?”

“Efendime geçerli nedenler gösterebileceksem evet.”

“Benim de buna hakkım var mı? O kadar şaşırmış görünme. Beni odama kilitlemeye cesaret etsen bile, şatodan atmayı düşüneneğim insan sen olmazdın. Zaten sen asla beni odama kilitlemezsin. Başka birini buradan uzaklaştırabilir miyim diye düşünüyordum.”

“Eğer size zorluk çıkaran biri varsa bunun kim olduğunu bana söylemelisiniz. Ya da isterseniz, kocanızın gelmesini bekleyebilirsiniz.”

Brenna bu açıklamadan böyle bir şey yapmaya hakkı olmadığı sonucunu çıkartmıştı. Şimdi hiç değilse, neye hakkı olduğunu biliyordu. Raen’i şatodan uzaklaştırmakla tehdit edemezdi çünkü ahlaksız adam onun blöf yaptığını anlardı. İçini çekip, önüne bakarak yürümeye devam etti.

Hayal kırıklığına uğramıştı ama böylesine katı bir uygulamanın ancak Raen ona tekrar dokunmaya kalkışırca gerekli olacağını düşünerek teselli buldu. Oysa, onu kendisinden uzak tutacak bir planı vardı.

Quinlan hanımının niçin bu kadar umutsuz görüldüğünü merak etti. “Böyle bir şeye hakkınız olmasını mı isterdiniz, Leydim?”

Brenna ona cevap vermedi; uzun bir süre de tek kelime söylemedi.

“Eğer bir sorunuz var da onu tek başına çözmiyorsanız bana söyleyin. Sorununuzu çözmekten mutluluk duyarım.”

Genç kadın başını salladı. “Bu, ailenin bir ferdiğini ilgilendiren kişisel bir sorun.”

Quinlan rahatlamıştı. İçinden gülümsemek geliyordu ama bunu yapmadı. Çünkü genç kadının sorunlarını küçümsemiş gibi görünmek istemiyordu.

“Euphemia ile sorunlarınız var, değil mi?” Genç kadının cevap vermesine fırsat vermeden devam etti: “Raen ile annesi hakkında konuşmanız uygun olur. Raen’in onu yola getireceğinden eminim.”

Brenna bu kez şiddetle, hayır anlamında başını salladı. “Bu sorunu ben çözebilirim. Connor gelince, onunla konuşacağım.”

“Nasıl isterseniz, Leydim.”

Genç kadın konuyu değiştirdi. “Biliyorsun ki, geldiğimden beri burada işlerin nasıl yürüdüğünü öğrenmeye çalışıyorum. Benden başka herkesin bildiği bir dizi kural var. Bu topraklar konusundaki cahilliğim yüzünden birini inciteceğim diye sürekli korku içindeyim. Bu konuda bana yardım etmen yararlı olur.”

“Elimden gelirse bunu yapmaktan mutlu olurum.”

“Bu akşam, sen ve senin seçeceğin iki kişi, akşam yemeğinde bana eşlik edebilir misiniz? Konuşmamıza orada devam edebiliriz. Bana MacAlister aşireti hakkında bilgi veririrsiniz. Şimdi ben de sizlerden biriyim ve uyum sağlamak istiyorum.”

“Sizinle yemek yemekten şeref duyarım. Seçeceğim diğer iki kişinin de benim duygularımı paylaşacaklarından eminim.”

Brenna, içinden, *ben de rahat ederim*, diye geçirdi.

“Ayrıcalık yapıyor gibi görünmek istemem. Bu nedenle, Connor gelene kadar her akşam farklı iki kişiyi seçersen sevinirim. Böylece ben de kocamın askerlerinden birkaçıyla tanışmış olurum.”

Quinlan, “Elbette,” diye cevap verdi.

“Connor ne zaman dönecek?”

“Kesin bir şey söyleyemem.”

“Uzun zamandır yok. Onunla konuşmam gerekiyor.”

Genç adam onun sesindeki çaresizliği hissetti ve Connor’ın üvey annesinin onu çok rahatsız ettiğine karar verdi. İki kadının bir güç savaşına girdiklerini tahmin etti ve Leydi Brenna’nın bu kadar çabuk huzursuz olmasına şaşırıldı. Belki de yalnızlık ve kocasına duyduğu özlem onu tedirgin ediyordu. Connor’ın onu terk ettiğini bile düşünüyor olabilirdi. Connor onu bambaşka bir hayatın içinden çekip alarak kendi hayatına katmıştı.

Brenna’nın yolunu bulması için ihtiyacı olan tek şey zamandı. En azından Quinlan böyle olmasını istiyordu. Ama günün ilerleyen saatlerinde sorunun tahmin ettiğinden daha

önemli olduğunu düşünmeye başladı. Askerlerin yanına giderken, Netta onun yolunu kesip, Leydinin garip davrandığını söyledi.

“Yatak odasının kapısını vurdum ama duymadı. İçeri girdiğimde de, bir çığlık koparıp ayağa fırladı. İnanmayacaksınız ama elini hançerine attı. Çok korkmuş görünüyordu, Quinlan.”

Aşçının arkadaşı Brocca da konuşmaya kulak misafiri olmuştu. Söze karıştı. “Ada bana hanımının hasta olmasından korktuğunu söyledi. Hiçbir şey yemiyormuş. Hamile olması için de çok erken.”

İki kadın da durumu abartıyor olabilirlerdi. Quinlan bekleyecekti.

Ancak, hanımının tahta tabağındaki yemekleri kaşığıyla itelediğini ve en çok bir iki lokma yediğini görünce, kadınların endişelenmekte haklı olduklarını anladı. Hanımefendiyi ertesini sabah Leydi Kincaid’e götürmeye karar verdi. Leydi Kincaid sorunun ne olduğunu kesinlikle anlar, hanımın hastaysa onu tedavi ederdi.

Brenna, Quinlan’ın kendisi için bu kadar endişelendiğinin farkında değildi. Birkaç günden beri ilk kez biraz rahatlamıştı. Quinlan’ın onlarla birlikte yemek yemeleri için seçtiği iki askerın yaşları oldukça ileri idi. Brenna’ya eski günlere ait hikâyeler anlattılar. Leydi Euphemia’nın sesi çıkmıyor, ama konuşmaları dinlemekten hoşnut görünüyordu. Her kelimeye kulak veriyor, konuklardan biri eğlenceli bir şey anlatırken eğer olayı biliyorsa başını sallıyor ya da gülüyordu.

Raen beklediği ilgiyi göremeyen şımarık bir çocuk gibi davranıyordu. Yemek boyunca suratını astı ve gözlerini masadan ayırmadı. Karnını çabucak doyurup kaşlarını çatarak Brenna’ya baktıktan sonra, bardağını sert bir hareketle masaya bırakıp hızla dışarı çıktı.

Askerlerin hiçbiri Raen’in kabalığından rahatsız olmuş görünmüyordu. Quinlan hanımının ne kadar yorgun olduğunu fark ederek sofradan kalkmak istedi. İyi bir uyku uyursa, belki iştahına kavuşabilirdi.

Daha yaşlı olan askerlerden biri ona kolunu uzattı ve birlikte merdivenlerden yukarı çıkmaya başladılar. Genç kadın odasına girene kadar asker sahanlıkta bekledi. Brenna ona iyi geceler dilemek için döndüğünde; askerın arkasında Raen’in gölgelerin arasına saklanmış olduğunu gördü. Ona seslenip ne için beklediğini soracaktı ama adam köşeyi dönüp odasına kaçtı.

Netta yatak odasında onu bekliyordu. Hanımı korkmasın diye kapı açılır açılmaz, genç kadın daha içeri girmeden ona seslendi. Brenna hizmetçiye kendisini neden beklediğini sormadan Netta anlatmaya başlamıştı bile. Euphemia hizmetçi kızı her akşam odasındaki mumları yakmasını ve yatmak için hazırlanmasına yardım etmesini emretmiş, o da eğer bunları efendisinin üvey annesi için yapacaksa, efendisinin karısına da aynı şekilde hizmet etmesi gerektiğine karar vermişti.

“Kocan evde seni bu saate kadar beklemekten rahatsız olmuyor mu?”

“Efendimizin dairesinde çalışmak üzere seçilmem bir şereftir. Burada çalışmaya başladığımdan beri, kocam Deverick ortalıkta kral gibi dolaşüyor. Kendisini dinlemeye razı olan herkese, karısı Laird MacAlister’in evinde çalıştığı için çok önemli bir adam olduğunu anlatıyor.”

Brenna, böyle düşünceli bir hizmetçisi olduğu için çok şanslı olduğunu düşündü.

“Çok iyi kalplisin, Netta.”

“Bu iltifatlarımızla başımı döndürüyorsunuz, Leydim. Yatmak üzere hazırlanmanıza yardım etmemi ister misiniz?”

“Hayır, şimdi güvencedeyim. Yani, kendi başıma hazırlanmayı becerebilirim, demek istiyorum. Gitmeden, sana çabucak bir soru sorayım. Kim bana tahta bir madalyon yapabilir?”

“Alan’ın elleri çok hünerlidir. Sanırım istediğiniz şeyi o yapabilir. İsterseniz yarın memnuniyetle sizi ona götürebilirim.”

Brenna ona tekrar teşekkür etti ve hizmetçi kız gider gitmez kapıyı sürgüledi. Bir saat kadar nakış işledikten sonra

yattı. Mumları söndürüp yatağa girdikten hemen sonra kapının vurulduğunu duydu.

Cevap vermedi.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Connor nihayet kendi topraklarına dönmüştü. Oradan ayrılan çok uzun zaman olmuş gibi hissediyordu. Asma köprüyü geçip şatonun arazisine girince boynunda ve omuzlarında bir gevşeme oldu. Birden eve dönmek için neden bu kadar sabırsızlandığını anladı.

Brenna'yı tekrar görmek istiyordu. Bunu bir zaaf olarak kabul ediyor ve bundan hiç hoşlanmıyordu. Sürekli onu düşündüğünü kendi kendisine itiraf edince iyice tedirgin oldu. Tanrı aşkına, ona neler oluyordu? Ne zaman, birkaç dakika dinlenmek için gözlerini kapayacak olsa, zihninde karısının hayali canlanıyordu ve kaybolmak bilmiyordu.

Alec de aynı durumdaydı ama bu, Connor için bir teselli olmaktan uzaktı. Alec'in ondan farkı, sadece karısını düşünmekle kalmayıp sürekli ondan söz ediyor olmasıydı.

Alec, birlikte oldukları son gece Connor'un huzursuzluğunu fark etmişti. Connor bir saati aşkın bir süre kampın içinde dolaştıktan sonra tek başına bir kenara çekilmişti. Alec birkaç dakika sonra onun yanına gitti. İki kardeş birer ağaç gövdesine yaslanmışlar bir an içleri geçmişti. Elleri kılıçlarının üzerindeydi.

Alec konuşmak istediği konuyu açmakta zorlanıyordu. "Sana bakınca Jamie ile evlendikten sonra ilk günlerdeki halimi görüyorum," diye söze başladı.

"Ne görüyorsun bakalım? Duymak istesem de istemesem de söyleyeceksin, değil mi?"

Ağabeyi, "Elbette," diye cevap verdi. "Benim hatalarımdan ders al; birçok sıkıntıdan kurtulmuş olursun."

"Babam gibi konuşuyorsun. O da bana aynı şeyleri söylemişti."

"Annenden mi söz ediyordu?"

"Evet. Ondan sevgili, tath Isabelle'im diye söz ederdi."

Alec başını salladı, "İyi bir savaş verdin. Ama mücadeleden vazgeçmenin zamanı geldi. Seni seyrederken üzölmeye başladım."

"Alec, neden söz ediyorsun sen?"

Ağabeyi güldü. "Neden söz ettiğimi çok iyi biliyorsun. Karımı sevmemeye çalışıyorsun, değil mi? Seni anlıyorum elbette. Korkuyorsun."

"Tanrı yardımcın olsun. Kocakan gibi oldun."

Alec bu hakareti duymazdan geldi. "Babanın Isabelle hakkındaki sözlerinin sana hiç de ders olmadığını görüyorum. Senin de diğer erkeklerden farkın yok. Babanın söylediklerini hatırlıyor musun?"

"Her kelimesini hatırlıyorum. O da, onun hatalarından ders almamı tavsiye etmişti. Tath Isabelle'ini çok sevmiştir ama ölümlüyle ona ihanet ettiğine inanıyordu. Onu asla bağışlamadığına yemin ederdi. Babam numara yapıyordu, Alec. O katı bir adamdı ve öfkelenmiş gibi yapmadan duygulardan söz etmesi olanaksızdı. Beni teselli etmeye çalışıyordu. Çocuk olduğum halde bunu anlıyordum. Doğrusunu istersen, bu saçma konuşmayı niçin sürdürdüğümüzü anlamıyorum."

Alec uzun bir süre tek kelime etmedi. Connor'ın onun söylediklerini düşündüğüne ve karısına âşık olmadığını inandırmaya ikna etmeye çalışmakta olduğundan emindi.

Ah, sevginin zayıflık olduğunu düşünen adamların saçmalığı!

"Bazen düşünüyorum da, eğer Jamie'yı kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya gelmeseydim, onu sevdiğimi itiraf eder miydim," dedi. "Şu anda, keşke edebilseydim diyorum, çünkü şimdi daha yaşlı ve umarım daha deneyimliyim. O zaman şimdi bildiğim bazı şeyleri bilmiyordum. Ama sen öyle de-

ğilsin Connor, çünkü ben sana her şeyi anlattım. Sana söylediğimi yap ve direnmekten vazgeç. Daha az acı çekersin."

"Ben hayatım boyunca sadece bir tek adamdan korktum, Alec. Tanrı beni bir kadından korkmaktan korusun. Karımın benim üzerimdeki gücünden söz ederek bana hakaret ediyorsun."

Alec meraklanmıştı. "Korktuğun erkek kimdi?" diye sordu.

"Sen. Bana ve arkadaşlarıma yardım etmemenden korkuyordum."

"Baban seni evime alacağını biliyordu. Ama sen o kadar emin değildin, değil mi? Seni evime aldıktan sonra bile kuşkuların tümüyle kaybolmadı. Ama karın senin gibi değil. Eğer bu kadar deneyimli biri olmasaydım, geçen gün onun seni korumaya çalıştığını sanırdım."

"Beni korumaya çalışıyordu. Bu kadın pek bir şeyden korkmuyor. Bir yıl daha yaşarsa çok şaşarım."

"O güçlü bir kadın, Connor ve benim karım kadar akıllı. Kimi zaman onların bizden daha akıllı olduklarını bile düşünüyorum. Bana bakışından yanıldığımı düşündüğünü anlıyorum. Sana bir soru soracağım? Sence karılarımız bu geceyi nerede geçiriyorlar?"

"Bizim yataklarımızda."

"Biz neredeyiz?"

Connor güldü. "Rutubetli ve soğuk ormanda. Dinlen biraz Alec ve saçma konuşmalarla beni oyalama."

Ağabeyi bu öneriyi kabul etmeye hazırды. Gözlerini kapatarak esnerken, "Son bir şey söyleyeceğim," diye fısıldadı. "Bu konuşmadan kimseye söz edersen seni öldürürüm."

Crispin efendisini düşüncelerinden ayırıp ona gerçeği hatırlattı. Connor'ın kaşlarını çatmış görünce, "Seni rahatsız eden bir şey mi var?" diye sordu.

"İliğim kemiğim ağrıyor. Senin de benim kadar yorgun olduğundan eminim."

"Sen de benim gibi tepeden tırnağa çamur ve kurumuş kana bulanmışsın. Kim bilir ne pis kokuyoruz. Atıma kadar

yürüyebilecek hale geldiğimde göle gideceğim. Sanırım sen de aynı şeyi yapacaksın.”

“Etkilemek istediğin bir kadın mı var?”

“Aklıma gelen birkaç kişi var. Ben de karının seni gördüğünde ne tepki vereceğini düşünüyordum. Arkasına dönüp aksi yöne kaçmaya başlayacaktır.”

O sırada Quinlan Connor’ın dikkatini çekti. O efendisini her zaman şatonun önünde beklerdi. Oysa şimdi ahırların önünde bekliyordu. Yüzünde değişik bir ifade vardı. Connor onu hiç böyle görmemişti. Onu tanımasa arkadaşının kendisini görünce rahatladığını sanabilirdi.

Crispin de aynı şeyi düşündü. “Biz yokken çok korkunç bir şey olmuş olmalı.”

Quinlan onların attan inmelerini bekledi. “Her şey yolunda, Connor.”

“Öyle olacağından emindim.”

Crispin, “Yüzündeki ifadeden yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu sandım,” dedi. “Bizi görünce ferahlamış gibisin.”

“Ferahlamış mı? Eğer erkek olmasaydım, yemin ederim ki büyük bir sevince kapılırdım.”

Crispin, “Öyleyse bir sorunla karşılaştın, değil mi?” diye sordu.

“Daha biraz önce efendimize her şeyin yolunda olduğunu söyledim. Ama, bazı küçük, sinir bozucu şeyler oldu.” Quinlan arkadaşına bunları söyledikten sonra, tekrar efendisine döndü. “Connor, Tanrı önünde yemin ederim ki asla evlenmeyeceğim.”

“O halde bu küçük, sinir bozucu şeylerin karımdan kaynaklandığı sonucunu mu çıkarmalıyım?”

Quinlan, gülmek için büyük bir gayret göstererek, “Karın asla böyle şeylere neden olmaz,” diyebilirdi. Bunu gülmeden söyleyebilmek onun için büyük bir başarıydı.

Davis ile genç bir asker atları almak için dışarı çıktılar.

Baş seyis, yardımcısının efendisini selamlayıp içeri girmesini bekledi. Sonra, “Geri dönmeniz çok iyi oldu, efendimiz,” dedi. “Atınız içerde.”

İhtiyar adamın atının ahırın içinde olduğunu söylemesi Connor’ı şaşırtmıştı. “Tahmin ediyordum,” diye cevap verdi.

Davis, “Bir haftadan beri, ben bu konuda bir tahminde bulunamıyorum da...” diye mırıldandı.

“Ben yokken huysuzluk mu etti?”

“Hayır, böyle bir şey yapmadı, efendimiz. Gözümün içine bakıp yalan da söylemedi.”

Connor, onun bu sözlerine açıklık getirmesini söylemeye fırsat bulamadan, Quinlan, Davis’in, atkısını çekiştirerek onu sarstı. “Hanımım da sana yalan söylemedi. Sadece sana gülümsedi. Bu ikisinin farklı şeyler olduğunu anlamalısın.”

Baş seyis başını salladı. Efendisini selamlayıp telaşa ahıra girdi.

Crispin, “Bu da ne demek?” diye sordu. “Davis delirdi mi?”

Quinlan, “Hepsi delirdiler,” diye karşılık verdi. “Ama ben hepsinden akıllı olduğum için leydimin oynadığı oyunu hemen anladım.”

Bu kez Crispin gülmek için kendini güç tutuyordu. “Efendimizin hanımından mı söz ediyorsun?”

“Evet. Ama, şu anda hayatta ve sağlığı yerinde.”

Connor, “Umarım öyledir,” diye söze karıştı.

Crispin savaşı kaybedip kahkahalarla gülmeye başladı.

Quinlan arkadaşının davranışından hoşlanmamıştı. “İstedığın kadar gül,” dedi. “Şunu unutma ki benim nöbetim sırasında Leydim kendini öldüremedi.”

Connor, arkadaşının Brenna’dan kaynaklanan sorunları abarttığını düşünüyordu. Başını sallayarak, bunları şimdi dinleyecek hali olmadığını belli etmek istedi ve şatoya doğru yürümeye başladı. Bir an için de olsa Brenna’yı görmek, iyi olduğundan emin olmak istiyordu. Sonra atına atlayıp göle gidecekti.

“Bir kadıncağızın yarattığı önemsiz sorunları duymak istemiyorum,” dedi. “Bana söyleyeceğin daha önemli bir şey var mı?”

Quinlan, "Hayır," diye cevap verdi. "Biraz önce de söylediğim gibi, sorunların üstesinden geldim."

Crispin, "Arkadaşımızın bir kadın gibi sızlanmasına neden olan şeyi merak ettim," dedi. "Quinlan, eğer seni rahatlatırsa, olup bitenleri bana anlat."

Quinlan güldü, "Hanımefendi kocasına söylemememi tembihledi," dedi. "Ona söyleyemeyeceğim bir şeyi sana da söyleyemem."

"Karımın benim öğrenmemi istemediği şey nedir?"

"Size birkaç sürprizi var. Benden bunları size söylemememi istedi. Ama ısrar ederseniz..."

"Hayır, kendisi söyleyene kadar beklerim. Bu sürprizlerden hoşlanmayacağım galiba, öyle mi?"

Quinlan'ın tek söylediği, "Belki," oldu.

"Şimdi nerede?"

"Ölçü alıyor."

"O ne demek?"

"Bugün Peder Sinclair geldi. Hanımınız onu kilisenin ölçülerini onaylaması için çağırdı."

Connor bir süre cevap vermedi. Sonra, "Bu işi nerede yapıyor?" diye sordu.

Quinlan gülümseyerek, "İç avluda," dedi.

"Şaka yapıyorsun."

"Hayır, şaka yapmıyorum. Hanımefendi kiliseyi şatonun karşısına yapmak istiyor."

Hem Connor hem de Crispin ona kuşku dolu bakışlarla bakıyorlardı. Onların bu tepkisi Quinlan'ın çok hoşuna gitmişti. Nihayet, yokluklarında zavallı Quinlan'ın nelerle mücadele etmek zorunda kaldığını anlamaya başlamışlardı.

Connor, "Buna engel oldun, değil mi?" diye sordu.

"Elbette. Leydimin ne yapmak istediğini öğrenir öğrenmez ona, bunun için senden izin alması gerektiğini söyledim. Bir şeyden daha söz etmek istiyorum. Onu odasına kilitlemekle tehdit ettim."

Connor başını sallayarak, "Kilise yüzünden mi?" diye sordu.

"Doğrusunu istersen, hayır. Ona böyle bir tehdit savurmadı başka bir şey neden oldu."

Crispin, "Hanımefendi bu tehdit karşısında ne yaptı?" diye sordu.

"Blöf yaptığımı anladı. Efendimizi o kadar özlemişti ki, her şeyden etkileniyor, en küçük bir ses duysa yerinden sıçırıyordu. İştahı da yoktu. O kadar endişelendim ki onu Leydi Kincaid'e götürdüm. Leydi Kincaid bana Leydi Brenna'nın sağlığının yerinde olduğunu söyledi. Haklıydı besbelli, çünkü Sinclair gelir gelmez hanımefendi onun yanına gitti, birlikte dua ettiler. Şimdi çok daha iyi görünüyor. Ona sizden haber aldığımızı, bugün hava kararmadan geleceğinizi söyledim. Bu habere çok sevindi."

"Jamie, Brenna'nın alnındaki dikişleri çıkardı mı?"

"Hayır, hanımın onları kendisi çıkarmıştı."

Connor başını salladıktan sonra konuyu değiştirdi. Quinlan'a, "Ewan'ı yine duvarın üstünde görevlendirdiğini gördüm," dedi. "Başka bir göreve geçip, savaş hünelerini geliştirmek istiyordu."

"Bunun için geçerli bir nedenim var."

"Ne gibi?"

"Karının Ewan'ı kandıramayacağımdan eminim. Leydi Brenna göle gitmek istiyordu."

"Sen de buna izin vermedin, değil mi?"

"Hayır, vermedim."

Crispin, "Buna rağmen gitmeyi denedi mi?" diye sordu. "Bu yüzden mi onu odasına kilitlemekle tehdit ettin?"

Quinlan, içini çekti. "Hayır, neden bu değildi."

"Öyleyse..." Connor yokuşun tepesine gelip iç avluyu görünce kafası karıştı. Cümlesi yarım kaldı.

Her yere derin çukurlar kazılmıştı. Topraklarına tecavüz edilmiş gibiydi. Öfkelenmeye başlamıştı. Ne yazık ki bunun sorumlusu olan kadın da oradaydı; karısı. Ona bakarken Connor'ın boğazı zonklamaya başladı. Kükremek üzereydi. Neyse ki, dişlerini sıkarak ve gökyüzüne bakarak kendine hakim olmayı başardı.

Brenna kocasının orada olduğunu farkında değildi. Ona oldukça uzaktı ve arkası dönüktü. İki asker duvara dayanmış onun adınlarını izliyorlardı. Efendilerini görür görmez hazır ola geçtiler.

Onu görünce rahatlamış gibiydiler. Connor bunun nedenini çok iyi anlıyordu.

Çenesindeki kas ağrımaya başlamıştı. Yerdeki çukurlara baktıkça öfkesi büyüyordu. Brenna bir iki saniye kımlıdamadı. Sonra olduğu yerde topaç gibi döndü. Elinde bir hançer vardı.

Genç kadın çığlık atmadı ama Connor, yüz ifadesinden, onun bağırarak üzere olduğunu anlamıştı. Brenna'nın gözlerindeki korku Connor'ı şaşırtmıştı. Kız, kocasının kendisine bakmakta olduğunu anlayınca bir sevinç çığlığı kopardı. Hançeri atıp ona doğru koşmaya başladı.

Quinlan, "Tuhaf davrandığını söylemişim," dedi.

Connor başını salladı ama sesini çıkartmadı. Karısı bir çukurun etrafından dolanarak ona doğru koşuyordu. Yanına gelince durmasını bekliyordu. Ne var ki öyle olmadı. Brenna onun kollarına atılıp boynunu öpünce şaşırıldı.

Bu uygunsuz bir davranıştı. Çünkü yalnız değildiler. Ama Connor aldırmadı ve ona sıkı sıkı sarıldı. Rahatlamıştı.

Brenna kulağına, "Eve döndüğün için çok mutluyum," diye fısıldadı.

Connor onu biraz daha sıkıp kollarını gevşetti. Genç kadın bir süre daha ondan ayrılamadı. Sonra kendini toplayıp doğruldu.

"Sana anlatacağım birçok şey var."

Connor, "Öyle görünüyor," diye cevap verdi. "Bu akşam her şeyi anlattırın. Şimdi git, yüzünü yıka." Kızın yüzü çamur içindeydi.

Quinlan ile Crispin efendilerini merakla seyrediyorlardı. Connor'ın sesi gergindi ama kendisi sakindi. Öfkesini karısından saklıyordu. Quinlan bunun takdir edilecek bir şey olduğunu düşündü. Ama Crispin öyle düşünmüyordu. O, durumu daha iyi kavramıştı. Efendisi, öfkesinin acısını as-

kerleriyle birlikte talim yaparken silahından çıkarmak üzere saklıyordu.

Brenna, "Şimdi nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Göle."

"Ben de seninle gelebilirim."

"Hayır, gelemezsin."

"Ama ben..."

"Yanımda başkaları olacak, Brenna."

"Sadece birkaç dakika için benimle içeri gelebilir misin? Büyük salonda sana bir sürprizim var."

"Bekleyemez mi?"

"Sanırım bekleyebilir."

Connor onun gitmesini, kız da onun fikir değiştirmesini bekliyordu.

"Merak ediyorum, işin ne kadar sürecektir?"

Connor öfkesini ondan daha ne kadar süre gizleyebileceğini merak ediyordu. "Akşama kadar."

"Connor, beni gördüğüne sevindin mi?"

"Evet."

Yüzündeki ifade bunun tam aksini gösteriyordu. Brenna onun önünde eğilip avlunun diğer tarafına doğru uzaklaştı. "Geldiğinde hava kararmış olursa dikkat et. Yerde çukurlar var."

Connor, "Gördüm," diye seslendi.

Leydi Brenna mutfaklara gitmek üzere köşeyi dönene kadar üçü de konuşmadılar.

Crispin, "Hançerini yerden almayı unutmadı," dedi.

Quinlan, "O hançeri asla unutmuyor. Sürekli yanında olup olmadığını kontrol ediyor. Ama ondan başka her şeyini hâlâ orada burada unutuyor," dedi. Sonra, "Seni tebrik etmeliyim, Connor," diye ekledi. "Öfkeye kapılmadın."

"Bu hiç de komik değil, Quinlan. Avlumda yirmiden fazla çukur var. Onların hemen kapatılmasını sağla."

Connor bu emri verdikten sonra, Crispin ile birlikte yeni atlar almak için ahırlara doğru yürüdüler. Connor, karısı ile tekrar karşılaşmadan öfkesinin yatışacağını umuyordu. Onu

üzemek istemiyordu. Bu çılgın kadının şatonun karşısına bir kilise yapmak istediğini düşündükçe, ona karşı çok yumuşak davrandığı sonucuna varıyordu.

“Beni memnun etmek istiyordu. Kilise kelimesi ne zaman geçerse bunu hatırlamalıyım.”

Quinlan, “Efendimiz,” diye seslendi. “Peder Sinclair, Kincaid’lerin şatosuna dönmeden ona birkaç dakika ayırıp kendisiyle konuşabilir misiniz?”

Connor, kendilerine katılması için papaza işaret etti. “Karımın neden korktuğunu biliyor musunuz?”

“Söyleyemem.”

“Duyduğuma göre tuhaf şeyler yapıyormuş ama sizinle konuştuktan sonra eski neşesine kavuşmuş. Size itirafta bulundu mu?”

Papaz ona yine tatmin edici olmaktan uzak bir cevap verdi. “Söyleyemem, efendimiz.”

“İtirafta bulundu mu?”

“Evet.”

“Bu arada size onu rahatsız eden şeyin ne olduğunu söyledi mi?”

“Bunu söylemiş olsaydı bile, size söyleyemezdim. Çünkü bu, itiraflarda söylenen hiçbir şeyi asla tekrarlamamak konusundaki büyük yeminimi bozmak olurdu.”

Connor bu açıklamayı kabul ederek başını salladı ve Rahibi tekrar zorlamadı.

“Benimle konuşmak istediğiniz neydi?”

“Burada kalmama izin verdiğiniz için size teşekkür etmek istemiştim. Sizi rahatsız etmem. Zaten her zaman burada olmayacağım. Görev alanım çok geniş.”

“Karıma teşekkür etmelisiniz, Peder. Sizin burada kalmanızı o istedi.”

“Ona daha önce teşekkür ettim. Kendisine her zaman borçlu kalacağım. Leydi Brenna evinizdeki odalardan birinde kalmamı istiyor. Onun bu inceliğini takdirle karşılıyorum. Ancak, adamlarınızdan biri benimle yalnız konuşmak isteyebilir. Bu nedenle kendi evim olmasında yarar görüyorum. Bu sizin için uygun mu?”

Connor, “Uygun,” diye cevap verdi. “Boş kulübelerden birini temizletip sizin için hazırlatırım. Ne zaman burada kalmanaya başlayacaksınız?”

“Efendi Kincaid şatosundan ayrılmama izin verir vermez. Bir şeyden daha söz etmek istiyorum. Birkaç güne kadar üstüme bu değişikliği anlatmak üzere İngiltere’ye gideceğim. Bir haftadan fazla kalmam.”

Connor, “Size eşlik etmek için birkaç asker vereyim,” dedi.

“Buna gerek yok, Efendimiz. Rahip giysileri içindeyken kimse bana zarar vermeye cesaret edemez. Ruhlarını şeytana adanmış olanlar bile.”

“Vahşi hayvanlardan bu anlayışı göremezsiniz.”

Rahip, “Ana yoldan ayrılmam,” diye ısrar etti.

“Nasil isterseniz.”

“İngiltere’ye herhangi bir haber yollamak ister misiniz?”

Connor, hayır anlamında başını salladı. Sinclair uzaklaşana kadar bekledikten sonra yoluna devam etti. Karısını düşünüyordu. Brenna rahibe çok iyi davranmış, onun gururunu ve duygularını incitmemeye özen göstermişti. Connor, onun çok yakında bir gün kendisine karşı da aynı duyarlılığı göstereceğini umuyordu.

Buna Connor’ın şatosunun avlusuna ilişmeyerek başlayabilirdi.

Evde olmak güzeldi.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Sürprizler birbirini kovahtıyordu. Connor, karısının anlaşılmasız düşünceleri arasında bir yerlerde, kendisini memnun etmek gibi masum bir planın pusuda beklediğini biliyordu. Ancak, avlunun içinde bir kilise olmasının onu memnun edebileceği sonucuna nasıl vardığını asla anlayamayacaktı. Böyle canavarca bir şey yapmasının başka bir nedeni olmalıydı. Ama bu doğruysa bile, Connor mezara girene dek düşünse de bunun ne olduğunu bulamayacaktı.

Şimdi tek bir gerçekle karşı karşıyaydı. Daha kötüsü olamazdı. Karısı ona başka sürprizler hazırlamış olsa da, hiçbiri avluda inşa etmek istediği kiliseden daha kötü olamazdı.

Ama Connor yanılıyordu.

Eve geldiğinde, içeri girip, önceden planladığı gibi Euphemia ile konuşmamıştı. Çünkü onun yanına gitmek için avludan geçmesi gerekecek, o zaman da çukurların arasından geçmek zorunda kalacaktı. Quinlan ona bu çukurların uzun boylu bir adamın boyunu geçecek derinlikte olduklarını söylemişti. Üstelik, hiç kimsenin bu çukurlardan birine ayak üstü düşeceği de kesin değildi. Yok olmaya bu kadar yaklaşmak Connor'ın bir öfke nöbetine kapılmasına neden olabilirdi. Şatoya arka kapıdan girebilirdi elbette. Ama bunu yapmamıştı çünkü sakinleşene kadar oradan uzaklaşması gerekiyordu. Planı, akşama kadar avludan uzak durmaktı. O zamana kadar çukurlar doldurulmuş, kendisi de bu korkunç sürprizin etkisinden kurtulmuş olurdu.

Evden uzak olduğu süre içinde üstünde birikmiş olan kirlilik kadı. Sonra atına atlayıp, duvarların tahta direklerinin taşlarla güçlendirme çalışmalarını denetlemek için kuzeydeki çukurlara yöneldi. Bir sorunu görmek, bir başkasını da görmesine yol açtı. İkindinin geç saatlerine kadar eve dönemedi.

Ahırların önüne geldiğinde güneş batıyordu. İçeri girer girmez iki şey dikkatini çekti. Bunlardan ilki kendi yağız atının yerinde olmayışı, ikincisi de Davis'in arka kapıdan dışarıya çıkmakta oluşuydu.

Yaşlı seyise seslendiği zaman adamcağız neye uğradığını şaşırıldı. "Atım nerede, Davis?"

"Dışarıda, Efendimiz."

Bu yeterli bir cevaptı. Connor baş seyise yanına gelmesini emretti. Sonra, "Arka kapıdan kaçmaya mı çalışıyordun?"

"Evet."

"Niçin?"

"Siz atınızın yerinde olmadığını fark etmeden buradan uzaklaşmak için."

Connor, kontrollü ve yumuşak bir sesle, "Anlıyorum," dedi. "Peki, atım şu anda, tam olarak nerede?"

"Biraz hava alıyor."

"Bunu kim emretti?"

Davis bunu ona söylemekten korkar gibiydi. Telaşla, geriye doğru bir adım attı. Cesaretini toplayıp cevap verdi. "Karımız."

Connor, "Sana atımı dışarı çıkarmanı mı emretti?" diye sordu. Neler olup bittiğini, Davis'in niçin bu kadar sinirli göründüğünü anlamaya çalışıyordu.

"Şey, yani, tam olarak emretti denilemez."

"Quinlan ya da Crispin'e atı dışarı çıkarmasını söyledi?"

"Hayır, onlara kesinlikle böyle bir şey söylemedi. Gerçek şu ki, bana da söylemedi."

Connor, sabırlı olması gerektiğini hatırladı. "Anlamama yardım et Davis ve olduğun yerde kıpırdanıp durma. Sorularına cevap vermeden hiçbir yere gidemezsin. Karımın yanında biri var mı, yoksa atı yalnız başına mı dolaştırıyor?"

“Belki Quinlan şu ana kadar hanımefendiye yetişmiştir. Genellikle yetişiyor. Ancak, dolaştırmak derken neyi kas-tettiğinizi anlamıyorum. Hiç kimsenin dolaşmakta olduğunu sanmıyorum. Hele atınızın, hiç!”

Birdenbire, Connor’ın kalp atışları hızlandı. Aklına bir şey gelmişti. “Atıma binen biri mi var?”

“Evet.”

“Quinlan mı?” Davis’in sıksa boğazına yapışıp, ihtiyar adamı sarsmamak için kendini güç tutuyordu. “Söylesene, atıma kim biniyor?”

Davis efendisinin öfkeli sesini duyunca yüzünü buruşturdu. “Bakın, şu anda atınıza hanımınız biniyor olabilir. Belki de o binmiyordur.”

Connor, Davis’in böyle bir şey söyleyeceğini hissetmişti. Öfkesine yenik düşmek üzereydi. Kendini güç tutuyordu.

Nasıl olur da Quinlan, Brenna’nın böyle bir tehlikeye atılmasına razı olabilirdi? Bu sinirli ata hakim olmak birçok erkeğin bile kolayca başarabileceği bir iş değildi. Connor, narin yapılı karısını onun üzerinde düşünmek bile istemiyordu.

“Eğer hayvan Quinlan’ın elinden kurtulursa karımı üstünden atar. Neredeler?”

“Efendimiz, sanırım size söylediklerimi anlamadınız. Atımız Quinlan’ın elinden kurtulamaz çünkü onun yanında değil. Quinlan sadece hanımefendiyi seyrediyor ve onun başına bir şey gelmemesi için dua ediyor.”

“Aman Tanrım!”

“Hanımefendiye bir şey olmamıştır. Bunu adım gibi biliyorum.”

Connor kapıdan çıkarken Davis’in bu sözlerini duyup durdu. “Ona bir şey olmadığını nereden biliyorsun?”

“Sevgili karınızın başına kötü bir şey gelmiş olsaydı, kalabalığın içinden biri gelip sizi bulurdu.”

“Kalabalık mı? Hangi kalabalık?”

“Karınızı seyreden kalabalık. Altı yedi gün önce, birer birer onu seyretmek için toplanmaya başladılar. Ama hiç kimse karınızı rahatsız etmiyor. Bu konuda içiniz rahat olsun. Quin-

lan da her zaman kenarda durup onu kolluyor. Benim görme-gerek yok. Ben olup bitenleri biliyorum. Dışarı çıkıp kalabalıktan yükselen sesleri duymam yeterli. Hanımefendinin ne yapmakta olduğunu hemen anlıyorum. Düşerse kalabalık böğürür gibi sesler çıkartıyor, atın üstünde dimdik oturuyorsa sevinç çılgınlıkları atıyorlar. Son zamanlarda en çok sevinç çılgınlıkları duyuyorum. Bundan da hanımefendinin artık bu işi iyice öğrendiği sonucunu çıkartıyorum.”

“Neredeler?”

“Yamacın öteki tarafında, mutfakların arkasında.” Efendisi koşarak uzaklaşırken, arkasından, “Seslerin geldiği yöne doğru yürüyün,” diye seslendi. “Böğürtüye benzer sesler geliyor. Duyuyor musunuz? Bu demektir ki...” Davis sözüne devam etmenin anlamsız olacağını düşündü. Efendisi tepeyi aşmış, diğer tarafta kaybolmuştu bile.

Connor mutfakların önünden geçerken kalabalıktan gök gürültüsünü andıran sevinç çılgınlıklarını yükseliyor, bu da karısının güvende olduğunu gösteriyordu. Şu an için. Tekrar nefes almaya başladı ama o kadar korkmuştu ki, nefes almayı hatırlayabilmesine şaşırıyordu.

Bir an sonra, MacAlister klanının yamaçta toplanmış olduğunu gördü. Anneler, kucaklarında çocuklarıyla yere oturmuş, babalar ayakta birbirleriyle konuşuyorlardı. Orta yaşlı kadınlar dikişlerini de getirmişlerdi ama onlar da herkes gibi Brenna’yı seyrettikleri için, başka bir şeyle ilgilenecek durumda değildiler. Gencinden ihtiyarına, herkes büyük bir coşku içindeydi.

Connor, bunların hepsi delirmiş olmalı, diye düşündü.

Nihayet coşku içinde kendinden geçmiş olan klanını kuş-bakışı görebileceği bir noktaya ulaştı. Durdu ve aşağıdaki gör-rüntüyü büyük bir şaşkınlık içinde seyretmeye başladı.

Buna hiç hazırlıklı değildi. Zaten, hiçbir şey onu bu gör-rüntüye hazırlayamazdı. Karısı yağız atın üstündeydi. Yalnız o kadar da değil. Atın eyeri yoktu ve karısı çıplak ata binmeyi pekâlâ da başarıyordu. Hayır, o kadar değildi; Brenna çok başarılıydı. Sırtı ve omuzları bir asker gibi dimdikti. Başını

dik tutuyor, atı bir MacAlister askerinin beceri ve yeteneğiyle sürüyordu. Aynı zamanda zarif ve kadınsıydı. MacAlister topraklarında atla birlikte kayar gibi ilerlerken altın rengi saçları havada uçuyordu. Sonra karısının kahkahasını duydu ve göğsü gururla kabardı. O zaman gerçeği anladı. O da, diğerleri gibi çıldırmış olmalıydı.

Sağa sola yığılmış olan samanları gördü. Quinlan'ın bunu bir felaketi önlemek için yapmış olduğunu anladı. Evet bu akıllıca bir önlemdi ama Connor'ın onun kemiklerini kırmasına engel olamayacaktı. Kalabalık kendinden geçmiş, sevinç çığlıkları atarak Brenna'yı teşvik ediyordu. O sırada Quinlan Connor'ı gördü ve deli gibi el sallayarak Brenna'ya seslendi. Connor onun bu halini görünce kendine geldi. Karısının bir an önce bu çılgınlığa son vermesi gerekiyordu. Yoksa bir felaketle karşılaşmaları isten bile değildi.

Karısının ne yapmaya hazırlandığını anladığında çok geç olmuştu. Connor bayır aşağı yürümeye başladığı anda yağız at ilk saman yığınının üstünden atladı. Brenna irkilmemişti bile. Ama aygırın ikinci sıçrayışında neredeyse yere düşüyordu.

Connor daha fazla dayanamayacaktı. Durup bacaklarını iki yana doğru açtı ve parmaklarını ağzına götürüp tiz bir ıslık çaldı. Yağız at ıslık sesini duyar duymaz başını kaldırdı. Aynı anda kalabalık kükrer gibi bir ses çıkarıyordu. Connor'ın atı yön değiştirdi.

Brenna, Willie'ye ne olduğunu anlayamamıştı. Her şeyi denediği halde atı geri çeviremiyordu. Hayvan yamacı tırmanmaya başlamıştı.

Genç kadın bir an sonra bunun nedenini anladı. Connor yamacın sonunda duruyordu. Elleri belinde, bacakları ayrıktı. Yüzündeki ifadeden karısının gösterisi hakkında ne düşündüğü açıkça belliydi. Brenna, hemen, atı diğer yöne çevirmek için iki misli gayret göstermeye başladı. Kendisine merhamet etmesi için bir yandan Tanrıya, bir yandan da Willie'ye yalvarıyordu.

Genç kadın ne kadar yalvarırsa yalvarsın, dizginlere ne

kadar asılırsa asılsın, inatçı at onu dinlemeye yanaşmıyordu. Efendisinin önüne gelip durmadan bir an önce, Brenna onun kulağına eğilip, "Hain," diye fısıldadı. Kendisi hakkında ne düşündüğünü bilmesini istiyordu.

Connor bunu duymuştu. En iyisi şu anda karısına hiçbir şey söylememektir. Çünkü o kadar öfkeliydi ki, bir kere konuşmaya başlarsa, kendini tutamayıp onu kırmaktan korkuyordu.

Brenna, kocasının haşin bakışlarından onu çok korkuttuğunu anlamıştı. Ona her şeyin yolunda olduğunu söylemek istedi. Ama buna cesaret edemedi. Connor'ın yüz ifadesi, Brenna'yı şu anda kocasını yatıştırmaya kalkışmaması konusunda uyarıyordu.

Öfkesinin farkında değilmiş gibi yapmaya karar verdi. Bu iyi bir tavır olmayabilirdi ama şu anda daha iyisini düşünmüyordu.

Doğruldu ve neşeli görünmeye çalıştı.

"Sürprizim hoşuna gitti mi?" diye sordu. Oysa Connor'ın bu sürprizden hiç hoşlanmadığını biliyordu. Kocasını sadece öfkelenmişti. O kadar. Ama yine de, az da olsa bir ümit vardı. Brenna belki kocasının içinde kopan fırtınanın içinden geçip sakin bir noktaya ulaşabilirdi.

Onun kendisini Willie'nin üstünden çekip almasını ya da bağırmağa başlamasını bekliyordu. Ancak Connor dizginlere dokunmadı bile. Arkasını dönüp ahırlara doğru yürümeye başladı.

Willie sakin sakin onun peşinden gidiyordu. Birden, genç kadının sağ tarafında Crispin belirdi. Çok solgundu. Sanki korkunç bir şey görmüştü. Brenna'ya yan gözle olsun bak saydı genç kadın ona niçin bu durumda olduğunu soracaktı. Ama bakmıyordu. Hemen sonra, sol tarafında Quinlan'ı gördü. Koşmaktan nefes nefese kalmıştı. Buna rağmen hayatından memnun görünüyordu. O da Brenna'ya bakmıyordu. Baksa, genç kadın ona da niçin bu kadar mutlu görüldüğünü soracaktı.

Ahırların yanına geldiklerinde Connor nihayet konuştu.

Crispin'e karısını attan indirmesini ve kendisi içeride Quinlan ile konuşurken onun yanında beklemesini emretti.

İçeri girip kapıları kapattılar. Connor, Davis'e seslendi: "Olduğun yerde kal."

Davis, "Atınızı alayım mı?" diye sordu. "Sesinizin tonundan tedirgin olmuş görünüyor."

Connor atın dizginlerini Davis'e verdikten sonra Quinlan'a döndü. "Anlat."

"Söyleyeceğim hiçbir şey beni haklı çıkarmaz. Yapabileceğiniz tek şey var, efendim. Beni hemen görevimden almalısınız."

Connor onu, "Ben öfkeliyim, aptal değilim," diye tersledi. "Bir kadına söz geçiremiyor musun? Sıran geldiğinde yine şatonun sorumluluğunu üstleneceksin. Şimdi söylesene, karımın böyle bir tehlikeye atılmasına nasıl izin verebildin? Aklı mı yitirmiştin? Herkes çıldırmış gibi. Nasıl oldu da bunu engellemedin?"

"İzin vermekten ve engellemekten bahsediyorsun, öyle mi, Connor? Şaka yapıyor olmalısın. Yağmuru durdurmak senin karına söz geçirmekten daha kolaydır. Son iki haftayı onun ne yapacağını tahmin etmeye ve onun beni kandırmasını engellemeye çalışarak geçirdim. Bütün çabalarım boşa gitti."

Connor Quinlan'ı susturmak için elini kaldırırken Davis'in yine arka kapıdan sıvışmaya çalıştığını fark etti.

"Davis," diye kükredi. "Eğer bir daha o kapıdan dışarı çıkmaya kalkışırsan ölümün benim elimden olur. Gel buraya."

Baş seyis hemen itaat etti. "Sizi yalnız bırakmak istemiştim," dedi. "Hepsi bu efendimiz. İsteddiğiniz başka bir şey mi var?"

"Evet. Soracaklarıma cevap vermeni istiyorum."

Quinlan, "Yerinde olsam ona bir şey sormazdım," dedi. "Daha da fazla öfkeleneceksin."

"Bu mümkün değil. Bak Davis, bildiğin gibi ben harekete geçmeden önce dinlerim."

Davis, "Bundan eminim," diye onayladı.

"Karım benim atımın koşum takımlarını kendisi mi taktı?"

"Hayır. Böyle bir şey yapmadı."

"Kim taktı?"

"Ben."

Connor'ın gözleri küçülmeye başlamıştı. "Anlıyorum. Karımın onu dışarıya çıkarmaya niyetli olduğunu biliyor muydun?"

Seyis, "Biliyordum," diye cevap verdi. "Zaten koşum takımlarını almama o neden oldu."

Connor, Quinlan'ın sırttağını gördü ve ona sert sert baktı. Sonra yine Davis'e döndü.

Quinlan arkadan gelecekleri bildiği için ağzı kulaklarına varıyor, kendini tutamıyordu.

"Bana bunu niçin yaptığını açıklamazsan senin delirmiş olduğunu düşünmeye devam edeceğim."

"Gülümsemesi yüzünden, efendimiz. Acı gerçek bu."

Connor gözlerini kırptırdı. "Gülümsemesi mi?"

Davis başını salladı. "Baştan sona kadar her şey onun gülümsemesi yüzünden oldu. Beni kandırdı. Ama bunu hiçbir zaman yüksek sesle söylemem. Çünkü bu size sadakatsizlik olur. Ben asla sadakatsizlik etmem. Sadece doğruyu söylüyorum. Sonra hanımefendinin kalbi..."

"Kalbi mi?"

"Evet, onun kalbi bir melek kadar temiz. Gülümsemesi de öyle. Ama beyni... ah o beyni yok mu! Bana güçlük çıkaran o. Leydinin beyninde bir sorun olduğu kanımsındayım. Ortaya çıkıp bunu açıkça söyleyecek değilim. Hanımınız buralardaki kadınlara benzemiyor. Onun kafası akıllı bir erkek gibi çalışıyor. Ben bunu nereden bilecektim? Bana bir kez bile yalan söylemedi. Hayır efendimiz, söylemedi."

"O zaman atımı almasına niçin izin verdin?"

"Gülümsemesi."

Quinlan, "Ne sorarsan sor cevap 'Hanımefendinin gülümsemesi,' olacak," dedi.

"Bir de kalbi elbette. Ama, gülümsediği zaman onun bir melek kadar masum olduğunu anlıyorum..."

Connor onun sözünü kesti. "Davis, sana derhal ahırı terk etmeni emrediyorum. Ben dışarı çıkmadan geri dönme."

Connor'ın bunu ihtiyar adama ikinci bir kez söylemesi gerekmedi. Ancak pantolonunun tutuşmuş olduğunu fark eden bir adam bu kadar hızlı hareket edebilirdi.

"Karıma gülümsemekten vazgeçmesini mi söylemeliyim?"

Quinlan, ciddi bir yüz ifadesiyle, "Bu işe yarayabilir," dedi. "Aynı zamanda ona bir erkek gibi düşünmekten vazgeçmesini de söylemelisin."

"Bu da ne demek?"

"O Davis'den daha akıllı."

"Senden de mi daha akıllı, Quinlan?"

Asker iç geçirdi. "Emin değilim. Ama benden daha kurnaz olduğu kesin."

"Beni çok korkuttu."

"Bu duygunun yabancıysa değilim."

İkisi de hangisinin daha önce gülmeye başladığını anlayamadılar. Ama birkaç saniye içinde kahkahalarla gülmeye başlamışlardı. Connor, karısı ölmeden o atın sırtından indiği için güldüğünü sanıyordu. Quinlan ise niçin güldüğünü çok iyi biliyordu. Efendileri gelecek sefer şatodan ayrıldığında, Crispin hanımefendi ile baş başa kalacaktı. Onun nöbetinde Brenna'nın neler yapacağını çok merak ediyordu.

Hem Brenna, hem de Crispin duymuştular gürültüyü. Brenna onların kendisine güldüklerini düşünüyordu. Ama Crispin onun ne kadar perişan görüldüğünü fark edince, sıradan bir şey söyler gibi, "Üzülme, Leydim," dedi. "Ne Connor, ne de Quinlan Davis'e ya da başka birine gülmezler. Bunu kendilerine yakıştırmazlar."

Brenna, "Bana güldüklerini düşünüp üzülmemden mi endişelendin? Doğru düşünmüşsün," dedi. "Ama kocamın ya da arkadaşının böyle davranacaklarını düşünmek bana yakışmaz. Sanırım niçin bu kadar neşeli olduklarını biliyorum."

"Neden dersiniz, Leydim?"

"Connor itiraf etmese de, sanırım sürprizim hoşuna gitti. Dur bakalım, diğer sürprizlerimi görünce ne yapacak!"

Crispin, boğuk bir fısıltıyla, "Diğer sürprizler mi?" diye sordu.

Brenna onun bunu niçin bu kadar komik bulduğunu anlayamamıştı. Gülmesine aldırmadığını göstermek için genç askerin kolunu okşadı. Belki de onu Connor ile Quinlan'ın kahkahaları güldürmüş olabilirdi.

Önce Connor kendine hakim olup gülmeyi kesti. Arkadaşına, "Daha sonra karımla konuşacağım," diye söz verdi. "Dışarı çıkmadan bir soruma daha cevap ver. Başka var mı?"

"Ne var mı?"

"Sürpriz."

"Bildğim kadarıyla bir tane daha var."

Connor birden dizlerinin üstüne çökececek gibi oldu. Quinlan hemen açıkladı. "Endişelenecek bir şey değil. Büyük salonda bazı zararsız, küçük değişiklikler yaptı." Başını sallayarak, "Odayı bu sabah gördüm," diye ekledi.

Efendisi, kapı tokmağına uzanırken, "İnşallah haklısındır," diye mırıldandı.

"Aygırın üstünde karımı görünce o kadar korktum ki bir haftada ancak kendime gelirim. Ne zaman aklıma gelse, ihtiyar bir adam gibi tir tir titriyorum. Onu havada uçarken görür gibi oluyorum..."

Sözüne devam edemedi. Bu hayali uzaklaştırmak ister gibi başını iki yana salladı. Elinin hâlâ titrediğini fark etti ve içini çekti.

Quinlan da hanımını yağız atın üstünde ilk gördüğü anı uzun süre unutamayacağını düşünüyordu. Ancak, onun çok iyi bir binici olduğunu da inkâr edemezdi.

Connor, ahırın kapısını açarken, "Çok iyi bir binici, değil mi?" dedi.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Brenna hapı yutmuştu.

Kocasını ahırdan çıktığında, ilk söylediği sözler onun zihnindeki hayali çizgiyi açıkça ortaya koymuştu. Çizginin bir yanında dokunulabilecek, diğer yanında ise, dokunulamayacak şeyler vardı. Besbelli Connor yağız atın sadece kendisine ait olduğuna inanıyordu.

Bunu değiştirmek için ona yalvarabilirdi. Ama kocasının öfkesinin yatışmasını bekleyecek kadar akıllıydı.

“Seninle yalnız konuşmak istiyorum, Brenna.”

Genç kadın, tedirginliğini saklayıp ilgilendiğini hatta meraklandığını göstermeye çalışarak, “Elbette,” dedi. Ama bunun doğru bir yaklaşım olmadığını hemen anladı ve tavrını değiştirip ona güvenmiş gibi yaptı. “Buna sevindim, Connor. Karınla özel olarak ilgilenmenin zamanı çoktan geldi. Benimle ne zaman konuşmak istiyorsun?”

Connor’ı kandıramamıştı. “Tedirgin olduğunu anlamamı istemiyorsan niçin geri geri kaçyorsun? Omzunun üstünden arkaya bakıp kaçış yolu aramaktan vazgeçsen iyi olur.”

Brenna, Crispin’e baktı. Efendisinin aşağılayıcı tavrını nasıll karşıladığını anlamak istiyordu. Askerin hiç aldırmadığını görüp sevindi. Crispin yamacın dibindeki düzlüğe bakıyordu. Orada gördüğü bir şey gözlerini kamaştırmış gibiydi.

Quinlan, Connor’ın her kelimesini dikkatle dinliyor ama hâlâ çok rahat görünüyordu. Brenna’nın kısa bir süre içinde Connor’ın öfke nöbetine muhatap olacağını biliyor ve buna

seviniyordu. Bu adamın, her adımını izleyip kocasına bildirmekten başka işi yok muydu? Besbelli yoktu. Haksızlık ettiğini bile bile, Quinlan ile çocukluğundaki dadısı Elspeth arasında bir benzerlik olduğunu düşündü. O da, Brenna’yı annesine gammazlamaya bayılırdı.

Connor, “Seninle hemen şimdi konuşmak istiyorum,” dedi.

Karısının cevabını bekledi. Sonra, Quinlan ile Crispin’e akşam yemeğini onlarla birlikte yemek istediğini söyledi. Daha sonra Brenna ile birlikte eve doğru yürümeye başladı.

“Sürprizime sevinmedin, değil mi?”

Connor homurdanmakla yetindi.

“Willie senin atın ve ona senden başka kimsenin binmesini istemiyorsun, değil mi? Bu nedenle mi öfkelenedin?”

“Kaç kere düştün?”

Quinlan’ın kocasına ayrıntılı bilgi verdiğinden neredeyse emin olduğu için doğruyu söylemeye karar verdi. “O kadar çok düştüm ki sayısını unuttum.”

“Ya karında benim oğlumu taşıyor olsaydın ne olacaktı?”

Bu Brenna’nın hiç aklına gelmemişti. Donakaldı.

“Ben... şey, yeni bitti. Böyle bir şey yok...”

“Ne yeni bitti?”

“Çocuğunu taşıyor olamayacağımı bilmemi sağlayan şey yeni bitti. Bebeğimizi bile bile asla tehlikeye atmam.”

“Bu ata bir daha asla binmeyeceksin, tamam mı?”

“Eyerle de mi binmeyeceğim?”

“O ata hiç eyer vurulmadı. Onun bundan hoşlanmayacağına eminim. Böyle bir şey söz konusu bile olamaz.”

“Tamam o zaman. Söylemek istediğin başka bir şey var mıydı? Ya da...”

“Ona bir daha Willie deme.”

Brenna onun bu fikrini değiştirmeyeceğini anlamıştı. “Peki,” dedi. “Geldiğinden beri beni bir kerecik bile öpmediğinin farkında mısın? Bu, hiç aklına geldi mi diye merak ediyorum.”

Connor da en çok bunu düşünmüştü ayrı oldukları sürece. Ama itiraf edecek değildi. "Yalnız kalmadık. Bu gece hatırlat. O zaman öperim."

Genç kadın kocasının şaka yaptığını anlamamıştı. "Unutabilirim," dedi. "Öpsen de öpmesen de fark etmez aslında."

"Fark eder, biliyorum. Önüne bak. Henüz çukurların hepsini doldurmamışlar."

"Çukur dedin de..."

"Şimdi olmaz."

"Anlayamadım."

"Kilise hakkında tek kelime duymak istemiyorum. Ne şimdi, ne de başka zaman. Anlaşıldı mı?"

"İnat ediyorsun."

Brenna, şatonun önüne bir kilise yapılırsa, binanın görünüşünün bozulacağını düşünen Connor'ın bu nedenle kızdığını anlamıştı. Ama kocası kesin olarak hayır dememişti. Bu da genç kadını onun yarın aklın sesini dinlemeye razı olacağı konusunda umutlandırıyordu. Ona evinin çirkin bir görüntüsü olduğunu söyleyemezdi. Bu onun kalbini kırmak olurdu. Bu yüzden, söyleyecek başka bir şey bulmalıydı.

Çok daha önemli bir konuya geçti. "Bu gece yukarıda yalnız kaldığımızda seninle ciddi bir şey konuşmak istiyorum. Sana söyleyeceğim önemli bir şey var," diye fısıldadı. "Hoşuna gitmeyecek."

"Şimdi söyle."

"Geceyi beklemeyi tercih ederim. Sadece seni önceden hazırladım. Vereceğim habere üzüleceksin."

Connor güldü.

Brenna onun gülmesini beklemiyordu. "Önemli bir konu," diye ısrar etti.

"Ne kadar önemli olursa olsun üzülmeceğimden emin olabilirsin. Haydi, şimdi söyle ve kurtul. Çok tedirgin görünüyorsun."

"Evet çok tedirginim. Yine de bunu sana anlatmak için akşama kadar bekleyeceğim. Şimdi senin için hazırladığım sürprizi göreceksin. Kötü bir haber vererek keyfini kaçırmak istemem."

Brenna o anda, *keşke hiç söylemeseydim*, diye düşündü. Kocasını bu kötü habere önceden hazırlamaya kalkışmıyacaktı. Şimdi midesi düğüm düğüm olmuştu. Nasıl olmasındı? İki kardeş arasında savaş çıkmasına neden olacaktı. Tanrı bağışlasın, bu büyük bir günahı. Ama başka bir çözüm yolu var mıydı?

Rahip Sinclair'e de aynı soruyu sormuştu. O da, kocası eve döndüğünde durumu ona anlatması gerektiğini söylemiş, hatta hemen şimdi Connor'ın askerlerine söylemesinde ısrar etmişti. Brenna'nın papazı, bu olayı herkesten önce kocasının duyması gerektiğine ikna etmesi oldukça uzun sürmüştü. Önlem alacağı ve Raen'la asla yalnız kalmayacağı konusunda ona söz verdikten sonra Sinclair yumuşamış, kimseye bir şey söylemeden Connor'ı beklemesine razı olmuştu.

Papaz ona ertesi gün gelip Connor'ın olayı nasıl karşıladığı konusunda bilgi alacağına söz vermişti. Brenna onun asıl amacının, kendisinin yanılıp yanılmadığını öğrenmek olduğundan kuşkulanıyordu. Ama ertesi gün papaz geldiğinde, ona Raen'in şatodan kovulduğunu söyleyebileceğinden emindi.

Connor ona önüne bakmasını söyleyerek içinde bulunduğu ana dönmesini sağladı.

Kocası, "Brocca'nın kocası, av köpeğinin yavrularından birini isteyip istemediğin konusunda senden haber bekliyor," diye tekrarladı.

"Niçin köpeğinin yavrularından birini bana vermek istiyor?"

"Çünkü verecek başka bir şeyi yok."

"Ama niçin..."

"Bu bir armağan, Brenna. Sen onun karısına iyilik yaptın. O da karşılığını vermek istiyor."

Brenna, "Ne kadar düşünceli bir adam," diye cevap verdi. "Evin içinde bir köpek seni rahatsız eder mi?"

Connor, hayır anlamında başını salladı. "O zaman ona köpeği istediğini söyleyeyim. Onu kaybetmemeye çalış, olur mu?"

Genç kadın, "Tanrı aşkına," diye mırıldandı. "Kendimi kötü hissetmem için elinden geleni yapıyorsun, değil mi?"

Kocasına ona cevap vermek zahmetine girmedi. Genç kadını yanına çekip kollarının arasına alarak onu şaşırttı.

"Av köpeği olduğu için hayal kırıklığına uğramadın, değil mi?"

Brenna ona merakla baktı. "Elbette hayır. Bunu da nereden çıkardım?"

Connor ona cevap verirken gülüyordu.

"Domuz yavrusu olmadığı için hayal kırıklığına uğrayabilirsin diye düşündüm."

Genç kadın, "Tanışmamızı hatırlıyorsun!" diye bağırdı.

Connor, karısının içeri girmesi için kapıyı açtı. "Elbette hatırlıyorum. Seni kucağıma aldığımı da hatırlıyorum. Tüy gibi hafifin. Sanırım Grace'in yaşındaydın."

"Hayır, çok daha büyüktüm."

"Eteğinin altına sakladığın domuz yavrusu gibi kokuyordun."

"Bu mümkün değil. Yeni yıkanmıştım. Kız kardeşim öyle söyledi."

"Bebekken bile bana ne yapmam gerektiğini söylemeye çalışıyordun. O zaman anlamalıydım."

Brenna konuşmalara odaklanmakta güçlük çekiyordu. Kocasının gözleri sıcak bir sevgiyle doluydu. Genç kadın başka bir şey düşünemez olmuştu. Tanrım, Connor ne kadar da yakışıklıydı!

"O zaman senin sorun çıkaracak biri olduğunu anlamalıydım."

Brenna, bunun kocasının ona söylediği neredeyse en güzel şey olduğunu düşündü. Yüksek sesle iç geçirip ona teşekkür ettikten sonra da bunun bir iltifat olmadığını anladı.

Connor ona gülmedi. Aksine, ona sıkı sıkı sarılıp, "Yanımda olduğun için mutluyum," diye fısıldadı.

Sonra onu öptü. Brenna bunu beklemiyordu. Kocasına ona o kadar sıkı sarılıyordu ki, genç adamın sert göğsünün basısıyla ezileceğini hissetti. Ama dudakları o kadar yumuşaktı

ki. Dili kızın ağzının içinde dolaşıyor, onda tanımadığı, anlamadığı tepkiler uyandırıyor.

Birden her şey değişmişti. Brenna hayatının geri kalan kısmını ona sarılarak geçirmek istiyordu. Önce, bu duyguların onun eve dönüşünün sağladığı rahatlamayla ilgili olduğunu düşündü. Ama sonra anladı: Evet, Connor gelmişti ve Raen sorununu çözecekti. Ancak, kocasına karşı hissettiklerinin tek nedeni bu değildi.

Brenna ona âşıktı.

Bunun bilincine varmak onu mutlu etmedi. Aksine üzülüydü. Nasıl olmuş da böyle aptalca bir hata yapmıştı? Connor onu sevmiyor, sadece, çocuk doğurması için ona tahammül ediyordu.

Brenna endişeliydi. Yüzü asılmıştı. Gözleri yaşlıydı. Kocasını onu seyrediyordu. "Niye ağladığımı söylemek ister misin?" diye sordu.

Genç kadın, "Çok çabuk oldu," diye kekeleydi. "İnan ki böyle olmaması gerektiğinin bilicindeydim, Connor."

"Brenna, neden söz ediyorsun? Çok çabuk olan nedir?"

Toparlandı. Neredeyse ona âşık olduğunu itiraf edecekti. Oysa, ona bu hatasını itiraf edeceğine tuka basa yabancı insanlarla dolu bir kiliseye çıplak girmeyi tercih ederdi. Kırılğan olmak yeterince kötüydü. Bunu açıklamak ise felaket olurdu.

Duygularını Connor'a anlatmayı denese o zaten anlamazdı. Kocasının kendisini bir gün sevebileceğinden kuşkuluydu. Onun aklı fikri geçmişteydi. Kalbinde başka bir şeye yer yoktu.

Connor, "Bana cevap verecek misin?" diye ısrar etti.

Brenna, "Seni özledim," diye ağzından kaçırdı. "Özlemek istemiyorum ama oldu işte. Uzun süredir yoktun."

Bu cevap genç adamı tatmin etmişti. Karısını, bu kez daha kısa ama aynı tutkuyla öptü. Sonra onun arkasından içeri girdi. Birlikte büyük salonun merdivenlerden yukarı çıktılar.

"Senin yokluğunda buradaki orta yaşlı kadın ve erkeklerden mümkün olduğu kadar çok bilgi toplayıp, sonra durumu kavradım."

“Neyi kavradın?”

Brenna, “Senin geçmişini,” diye cevap verdi. “Babanın başına gelenleri biliyorum. O enkazın niçin hâlâ kaldırılmadığını anlayışla karşıladığımı sana söylemek istiyordum. Babanın adına adaleti sağlayana kadar onun gözünün önünde durmasını istiyorsun.”

“Bana sorsaydın anlatırdım.”

“O halde, ileride sorularımı sana sorarım. Surat asma, Connor. Sürprizimi gördüğünde keyfinin yerinde olmasını istiyorum.”

Connor cesaretini topladı. Başını sallayarak ona göreceklereinden memnun olmaya çalışacağını belli etmeyi denedi. Sonra, “Quinlan ısrarla hiçbir şeye zarar vermediğini söyledi,” dedi.

“Zarar vermek mi? Bu nereden geldi aklına, Tanrı aşkına?”

Bunu sorduktan sonra, avludaki çukurları görünce kocasının gösterdiği tepkiyi hatırladı. O zaman, “Askerler yaptırmayı düşündüğüm binayı taşıyacak direkleri diktikten sonra, dışarıdaki pisliği temizlemeyi planlıyorum,” diye açıkladı.

“Brenna!”

Bakışları ve ses tonuyla onu uyarıyordu.

“Evet?”

“Şu anda bundan söz etmeyeceğiz.”

“Hayır. Elbette hayır. Gülümse, Connor. Evine döndün. Üstelik Euphemia içeride olabilir. Bizim mutlu bir evliliğimiz olmadığını düşünmesini istemem.”

Connor gülünce genç kadın şaşırıldı. “Onun ne düşündüğünün ne önemi var?”

Connor nasıl bu kadar kalın kafalı olabilirdi? “Ona kendimi sevdirmeliyim. Çünkü o senin üvey annen. Bana, ona saygı göstermemi söylemiştin.”

“Öyle mi dedim?”

“Evet. Belki de ben ona saygı göstereceğim demişimdir. Önemli değil. O saygıyı hak eden biri.”

Connor, “Evet,” diye onayladı.

Connor kapıyı açıp karısının önünden geçmesini bekledi.

Brenna durdu. “Senden bir ricam var,” dedi. “Bu akşam sofrada...”

“Evet?”

Brenna kekelemeye başlamış, yüzü kızarmıştı. “Lütfen sık sık bana bakmaya ve bana bakarken kaşlarını çatmamaya çalış. Söylediklerimi dinlemeye çalış, olur mu?”

Connor onun cevap beklemeden salona girmesine memnun olmuştu. Efendilerini beklemekte olan kalabalık bir asker grubu Brenna’yı görür görmez eğilerek onu selamladılar. Brenna’nın teker teker hepsine isimleriyle hitap etmesi Connor’un çok hoşuna gitmiş ve onu şaşırtmıştı. Sonra, karısına bakıp gülümsemekte olduğunu ve onun ağzından çıkan her kelimeyi dikkatle dinlediğini fark etti.

“Brenna, benim halletmem gereken birkaç konu var. Beni sahanlıkta bekle.”

Askerlerin yanında olduklarından Brenna kocasını eğilerek selamladı ve içeri girdi.

Ocağın önünde durup, süslemelere Connor’ın göstereceği tepkiyi görmek istiyordu.

Yarı yola geldiğinde, ters giden bir şeyler olduğunu fark etti. Çünkü salon ilk gördüğü günkü gibi yalın ve iç kapayıcıydı.

Tanrı aşkına, neler olmuştu? Connor gelmeden bitirmek için o kadar çaba harcadığı örtü neredeydi?

Arka taraftaki çıkışta duran Netta, “Hanımefendi,” diye fısıldadı.

Brenna, Connor’a baktı. Genç adan hâlâ askerlerini dinlemekle meşguldü. Kendisi de Netta’nın yanına koştu.

“Ne oldu, Netta? Yastıklar nerede?”

“Leydi Euphemia yastıklardan birinin üstüne oturunca çok sinirlendi. Çok rahatsız olduğunu, kimsenin böyle bir işkençeye katlanmasına gerek olmadığını açıkladı. Hepsini teker teker denedikten sonra, onları kaldırmamı emretti. Kocanızın önünde utanmamanız için onları yakmamı söyledi.”

“Örtü... Masaya örttüğümüz örtü ne oldu?”

Netta başını salladı. “Bir kaza oldu,” diye fısıldadı. “En

azından Leydi Euphemia bir kaza olduğunu söyledi. Öğlen yemeğinde ısrarla şarap istemişti. Hatırlarsanız şarap kırmızıdır, Hanımefendi. Nasıl olduysa bardağı devirdi ve şarap örtünün üstüne döküldü. Ah, hanımefendi, örtü mahvoldu. Efendimiz dönmeden onu bitirebilmek için gece yarılara kadar çalıştığınızı biliyorum. Ah, ne kadar da güzeldi! Quinlan bile onu çok beğendiğini söylemişti.”

Brenna kendi hayal kırıklığını saklamaya çalışarak Netta’yı teselli etmek için onun omzunu okşadı.

“Her zaman kaza olur,” dedi. “Ama, yastıkların rahat olmadığını farkında değildim. Hepsini denedim ve beğendim. Ama eğer Leydi Euphemia...”

“İçlerinin topak topak olduğunu söyledi.”

“Anlıyorum. Eh, bir daha sefere daha iyisini yapmaya çalışırım. Ya hasırlar? Onlar duruyor, değil mi? Sıcak bir görüntüleri olduğu gibi hoş bir kokuları da var. Çiçekler de öyle,” dedi. “Ama onlar da ortada yok.”

“Leydi Euphemia da hasırları beğendi ama masaya doğru yürürken birkaç kez tökezledi. Neredeyse düşecekti. Gözlerinin eskisi gibi iyi görmediğini söyledi ve hasırları hemen kaldırmamı emretti. Bunu anlayışla karşılayacağınızdan eminim.”

“Evet, elbette.”

“Çiçekleri hiç beğenmediğini itiraf etti.”

“Nedenini söyledi mi?”

“Çiçeklerin ona ölümü hatırlattığını çünkü dulların mezarlıklara daima çiçek götürdüklerini söyledi.”

Brenna’nın omuzları düştü. Euphemia şimdi kendisi hakkında kim bilir neler düşünüyordu. “Ocağın üstündeki rafa çiçek koyarak düşüncesizlik ettim,” dedi. Sonra, “Bu aklıma gelmedi, Netta. Onun böyle bir tepki göstereceğini bir an bile düşünmedim. Bu hatamı onarmanın bir yolunu bulmalıyım,” diye ekledi.

“Nereden bilecektiniz, Hanımefendi? Lothar’ın size verdiği iskemleyi de geri yolladı. Keşke ahşabı parlatmak için yarım gün uğraşmasaydı.”

“Niçin geri gönderdi?”

“Leydi Euphemia o sandalyeye oturmaya korktuğunu söyledi. Sallanıyormuş. Onu sandalyenin sağlam olduğunu konusunda ikna etmeye çalıştım ama fikrini değiştirmesini sağlayamadım. Düşmekten ödü kopuyor, anlaşılır. Samırım yaşlandıkça kemiklerinin zayıfladığını biliyor ve bir kemiğini kırarsa iyileşmeyeceğinden korkuyor. Elimde olmayarak, onun gençliğinde de böyle korkuları olup olmadığını merak ettim.” Sonra bu konuda bilgisi olduğunu göstermek ister gibi başını sallayarak, “Genç ya da ihtiyar, kırılan bir kemik asla eskisi gibi olmaz,” dedi.

“Yaşlandıkça daha tedbirli olmuştur. Buna saygı göstermeliyiz.”

“Son bir şey var. Uğradığınız hayal kırıklığından sonra, bundan söz etmek hiç hoşuma gitmiyor.”

Brenna Euphemia’nın başka nelerden hoşnut olmadığını duymaktan korkuyordu. Yine de, “Evet?” dedi.

“Leydi Euphemia bana salona eklemek istediğiniz başka bir şey olup olmadığını sordu. Duvara asmak için bir flama hazırlamakta olduğunuzu söyledim. Ne kadar güzel olduğundan söz ettim. Leydi Euphemia, doğal olarak onu görmek istedi. Dikiş konusunda çok yetenekli olduğunuzu, uzun saatler boyunca çalıştığınızı söylediğim zaman memnun oldu.”

“Flamayı ona gösterdin mi?”

Netta başını salladı. “Ah, hanımefendi, o kadar hayal kırıklığına uğramış göründü ki anlatamam. Bir tavuk gibi dilini şaklatıp başını salladı.”

Brenna utançtan yüzünün yandığını hissediyordu. “Peki sana ne dedi?”

Nakışın atkılarının eğri olduğunu ama bunu anlayışla karşıladığını çünkü sizin daha fazlasını bilmediğinizi söyledi.

“Nakışım şimdi nerede?”

“Leydi Euphemia sizin eşiniz ve arkadaşlarının önünde küçük düşmenizi istemedi.” Netta genç hanımına o kadar acıyordu ki gözleri doldu. Brenna daha da çok utandı.

Bereriksizin biri olduğunu hissediyor, aynı zamanda öf-

kelendiği için suçluluk duyuyordu. O Euphemia'yı memnun etmeye çalıştıkça kadın onu bilgisizlikle suçluyor, Brenna da kendisini gerektiği gibi yetiştirmedeği için annesinin eleştirildiğini hissediyordu.

Perişan bir sesle, "Onu attı, değil mi?" dedi.

"Evet, hanımefendi. Leydi Euphemia onu öğlende sökmeye başladı. Akşam olup da yatmak için odasına çıktığında geriye sadece bir iplik yığını kalmıştı."

Connor içeri girerken karısına seslendi ve ilgiyle etrafına bakındı.

Brenna içini çekerek ona doğru yürüdü. Netta onun elini tuttu. "Ben hepsini çok beğenmiştim, hanımefendi."

Şu anda Brenna'nın en son ihtiyacı olan şey merhametti. Netta incinmesin diye gülümsedi ve "Bir daha sefere çok daha iyisini yapacağım," dedi.

Hizmetçi kız eğilerek hanımını selamladı ve yemeklerin sofraya getirilmek üzere hazırlanmasını diğer hizmetçilere söylemek üzere dışarı çıktı.

"Askerlerinle konuşman bitti mi?"

Connor karısının bu sorusu karşısında gülümsedi. Askerlerin hepsi kendilerine ait olan şeyleri geri almak istiyorlardı. Önce Connor ne demek istediklerini anlamamıştı. Sonra, içlerinden biri sandığın üstüne yığılmış olan eşyaları gösterdi ve orada duran hançerin karısının hançerine çok benzediğini söyledi. Hanımefendinin onların eşyalarını çaldığını söylemek istemiyorlardı elbet. Çünkü onun telaşlı ya da çok neşeli olduğunda dalgın olabileceğini biliyorlardı. Askerlerin hepsi Brenna'yı savunmuşlar, bu nedenle Connor gülmemişti.

Emmet durumu efendisine şöyle açıklamıştı. "Neşeli olduğu zaman dikkati dağılıyor. Sizin gibi o da hanımlarımızın kendilerini önemli hissetmelerini sağlıyor. Eğer eşyalarımızı geri getirmeyi unuttuğu için onu cezalandırırsanız hanımlarımız çok üzülür. Zaten o kendisine ait olmayan eşyaları alıyor ama kendi eşyalarını da bırakıyor."

Connor karısını azarlamamaya söz verdi ve gelecekte herhangi bir şeyleri kaybolursa doğrudan doğruya buraya gelip

sandığın üstüne bakmalarını söyledi. Ondan tekrar izin istemi, melerine gerek yoktu.

Brenna, "Toplantının iyi geçtiği gülümsemenden belli," dedi.

Genç adam, "İyi geçti," diye cevap verdi. "Sorunu çözdüm ama nedeni yok edemedim."

Karısı, "Kısa zamanda onu da çözersin," dedi.

Connor'ın kahkahası salonda yankılandı. "Sanmıyorum. Ama şimdi aslında nedeni ortadan kaldırmak istemediğimi fark ettim."

"Niçin istemiyorsun?"

"Çünkü bu neden hoşuma gidiyor. Benden açıklama isteme. Onun yerine bana hazırladığın sürprizi göster. Seni yeterince beklettim."

"Bu mümkün değil."

"Mümkün olmayan ne?"

"Senin için hazırladığım sürprizi gösteremeyeceğim."

"Niçin? Fikrini mi değiştirdin?"

"Evet. Fikrimi değiştirdim."

"Niçin?"

"Niçin mi?" Çabalarının değersiz olduğunu anlamaması için bir mazeret uydurmaya çalışıyordu. Durumu öğrenirse karısının beceriksiz olduğunu düşünecekti. Oysa, Brenna sadece acele ettiği için başarısız olmuştu.

Connor için yaptırdığı madalyonu hatırlayınca sevindi. Onun önemini vurgulamak için son anda vermeyi planlamıştı.

"Yatak odasında," dedi. "Şimdi görmek ister misin? Gidip getirebilirim."

"Nasıl istersen."

Brenna, "Beklemeni istiyorum," dedi.

"O zaman beklerim."

Brenna, "Teşekkür ederim," dedi. Sonra üvey annesini görüp görmediğini sordu.

"Hayır."

"Şu anda aşağıya inmek üzeredir. Raen'la konuştun mu?"

Connor, "Hayır. Ama Quinlan'ın dediğine göre bir iki saate kadar dönüp, bir gece daha kaldıktan sonra gidecekmiş," dedi.

"Gidiyor mu?"

Raen'in gideceğini duyunca çok sevindiğini belli etmek istemedi ama bu elinde değildi.

Onun tepkisi karşısında Connor kaşını kaldırdı. "Yarın kendi efendisinin yanına dönüyor."

Brenna sıradan bir şey sorar gibi, "Efendisinin toprakları nerede?" diye sordu. Raen'in memleketi keşke İngiltere'nin öteki ucunda olsaydı.

"Buradan çok uzakta. Onu beş on seneden önce görebileceğimizden kuşkuluyum. Brenna, bir sorun mu var?"

"Hayır. Hayır, elbette yok."

"O halde niçin bana sıkı sıkı tutunuyorsun?"

Brenna şaşırmış göründü. Connor'ın aklı karışmıştı. Başını salladı. Genç kadın kollarını kocasının beline dolamıştı. Bu sözler üzerine hemen geri çekildi. Raen'den söz edilince içgüdüsel olarak kocasına daha yakın olmak istemişti. Ama açıklama yapmadı elbette ve onu ne kadar çok özlediğinden söz etti.

"Bunu söylemiştin."

"Evet ama tekrar söylemek istedim. Şimdi bana izin verir misin? Mutfağa gidip aşçıyla konuşmak istiyorum."

Connor izin verdiğini söyleyince genç kadın ona bir veda öpücüğü verdi.

Quinlan içeri girince, "Burada ne oldu, Connor?" diye seslendi ve ona doğru yürüdü.

Crispin arkasından geliyordu. "Nerede ne oldu?" diye sordu.

"Salon... Eskisi gibi olmuş. Hanımefendinin yaptığı değişikliklere ne oldu?"

Connor, onun neden söz ettiğini anlayamamıştı. Ellerini arkasında bağlayarak onu dinliyordu.

"Hanımefendi salonu niçin eski haline getirdiğini sana söyledi mi?"

Connor hayır anlamında başını salladı. "Sadece sürprizin yukarıda olduğunu söyledi."

Quinlan, "Yastıkları, masa örtüsünü ve iskemleyi ne diye yukarı götürmüş olsun ki?" diye sordu.

Crispin, "Belki fikrini değiştirmiştir," dedi.

"Size onun garip davrandığını söylemiştim. Hasırları da mı yukarı çıkarmış?"

Crispin, "Öyle görünüyor," diye cevap verdi.

Quinlan, "İşte bu çok tuhaf..." diye söze başladı.

Connor onu, "Bunu bir daha tekrarlamasan iyi olur," diye tersledi. "Karımın hiçbir şeyi yok. Sadece fikrini değiştirmiş olacak. Ya da başka bir şey olmuştur. Sürprizlerini göstermeye hazır olduğunda bana söyleyecektir."

Konu kapanmıştı. Quinlan, Dawson'ın nasıl yakalandığını merak ediyordu. Crispin anlatırken Connor karısını düşünüyordu. Onunla ve evinde olup bitenlerle daha fazla ilgilenmeye başlaması gerektiğine karar verdi.

Birkaç dakika sonra Euphemia onlara katıldı. Connor eğilerek üvey annesini selamladı ve oturmak üzere sandalyesini çekmek için onun oturmasını bekledi. Bir saatten uzun bir süre, onun yanında oturup babası ve geçmişle ilgili anlattıklarını dinledi. Crispin ile Quinlan ise ocağın önünde konuşmaya devam ediyorlardı.

Tabaklar masaya konurken Raen geldi. Aynı anda, Brenna ile Netta da arka kapıdan girdiler.

Raen, "Connor," diye bağırdı. "Seninle görüşmeyeli uzun bir zaman oldu."

Connor, "Evet uzun bir zamandır görüşmedik," diye onayladı.

Raen onu kucakladı. "Çok iyi görünüyorsun. Evlilik sana iyi gelmiş."

Raen annesini öptükten sonra Brenna'nın karşısına geçmek için diğer tarafa oturdu. Connor'ın iki yanında da akrabaları vardı. Karısının yanına oturabilmesi için üvey kardeşine biraz ileri gitmesini söyleyecekti ki, Brenna telaşla masanın öteki ucuna giderek bir tabure alıp oturdu.

Euphemia, "Bu buluşmayı uzun zamandır bekliyordum," diye açıkladı. Kadın iki oğlunun da yanında olmasından o kadar duygulanmıştı ki, gözleri yaşardı.

Brenna da çok duygulanmıştı. Ama o sevinçli değil üzgündü. İki kardeşin sevgi gösterileri karşısında içinden ağlamak geliyordu. Akrabalarının burada olmasının Connor'ı mutlu ettiği açıkça belliydi. Üvey annesinin kendisine yaptıklarını Brenna ona nasıl söyleyecekti? Onu ne kadar üzeceğini düşündükçe midesine sancılar giriyordu.

Connor yemek boyunca çok az konuştu. Askerlerinin davranışları hoşuna gitmişti. Brenna'nın iki yanına geçmişler, onun konuşmalara katılmasını sağlamak için ellerinden geleni yapıyorlardı.

Brenna kocasının kendisine baktığını gördü ve hemen ona gülümsedi. Bakışlarıyla, onu da kendisine gülümsemeye davet etti.

Connor o gece birçok şeyin farkına vardı. Netta, Brenna'ya duyduğu sevgiyi her fırsatta belli ediyor, hanımı kendisine tatlı bir söz söylediğinde gözlerinin içi gülüyordu. Beri yandan, Euphemia'ya hizmet etmekten hoşlanmadığı ve bu kadını sevmediği anlaşılıyordu.

Connor her şeyi anladığı kanısındaydı. Bu kadar kolay olduğu için içinden gülüyordu. Quinlan, Euphemia'nın Brenna'yı rahatsız edecek şeyler yaptığını söylemişti. Anlaşılan iki kadın, evde kimin sözünün geçeceği konusunda bir güç savaşına girmişlerdi. Bu hak doğal olarak Brenna'ya aitti. Karısının nasıl olup da bunu anlamadığına şaşıyordu. Karışmamaya karar verdi. Bu sorunu kendi yöntemleriyle çözmeye izin verecekti. Çünkü ne derse desin Brenna, Connor'ın onun becerisine güvenmediği sonucuna varacaktı.

Genç kadının iştahsızlığı konusunda Quinlan haklıydı. Crispin ona avluda düşürdüğü hançeri verir vermez, Brenna ona teşekkür etti. Çünkü Crispin hançeri temizlemişti. Sonra yemeğini tabağına yaydı ve bir lokma bile yemedi.

Raen eğlenceli bir hikâye anlatıyor, Brenna'dan başka herkes gülüyordu. Raen yeni bir hikâye anlatmaya başlamadan, Connor karısına bu akşam kendisini nasıl hissettiğini sordu.

"Teşekkür ederim, iyiyim. Sadece yorgunum. Uzun bir gün geçirdim."

Connor ona yukarıya çıkmasını önerdi. "Birkaç dakikaya kadar geliyorum," diye söz verdi.

Raen de ayağa kalktı. "Karına yukarı kadar eşlik edeyim," dedi. Sonra Connor'ın bu teklifinin nedenini merak edebileceğini düşünerek, "Kincaid'lerin merdiveninden çıkarken düştüğünü duydum," diye açıkladı.

Brenna bir çığlık atarak itiraz etmemek için kendisini güç tuttu. "Teklifiniz için teşekkür ederim ama Crispin'le birkaç kelime konuşmam gerekiyor," dedi. Önce Crispin yerinden fırladığı için Brenna, Quinlan'ı değil de onu seçmişti. "Yarına kadar beklersem unutulabilirim. Hepinize iyi geceler," diye ekleyerek, Crispin'i harekete geçirmek için onun koluna girdi.

Crispin bu görevden şeref duymuştu. Hanımefendinin kendisine söyleyeceklerini bir an önce duymak istiyordu. Yatak odasının kapısına geldiklerinde, "Benimle bir şey konuşacağınızı söylemişsiniz, Hanımefendi."

Brenna, "Öyle dedim, değil mi?" dedi. Bir yandan da ona söyleyecek önemli bir şey bulmaya çalışıyordu. Ne yazık ki beyni tamamen durmuş, Brenna'yı, Crispin'e gerçeği söylemekle, onun kendisinin tam bir salak olduğunu düşünmesine razı olmak arasında bir seçim yapmaya zorluyordu.

"Bunu uydurdum."

Crispin anlamaya çalışıyordu. "Benimle konuşacağımız bir şey yok muydu?"

"Doğrusunu istersen Raen'in bana eşlik etmesini istemediğim için bu yalanı uydurdum."

"Connor'ın üvey kardeşinin size eşlik etmesini neden istemediğinizi bana açıklar mısınız?"

"Kimsenin bana eşlik etmesine gerek yok. Ama o teklif edince bunu reddetmek için bir şey uydurmak zorunda kaldım. Anlıyor musun?"

Crispin başını sallayarak genç kadının içeri girmesi için kapıyı açtı. "Nedenini hâlâ söylemediniz."

Crispin de Quinlan kadar inatçıydı. Brenna, "Sana söylediklerimi Connor'a söylemeyeceğine söz veriyor musun? Bunu ona ben anlatmak istiyorum. Cesaretimi toplamam bir iki gün sürebilir," dedi. "Gerçi ona bu akşam anlatmak istiyordum ama..."

"Neyi Connor'a söylememeye söz vermemi istiyorsunuz, Hanımefendi?"

"Kardeşinden hoşlanmadığımı." Gerçeği yumuşatmıştı. Raen, MacNare kadar kötü, iblis kadar hilekâr, ilk fırsatta ortaya çıkıp insanları sokmak için gölgeler arasında bekleyen bir yılan kadar aşağılıktı. "Connor'ın Raen'e değer verdiğini biliyorum. Kardeşini görünce ne kadar sevdiğini mutlaka fark etmişsindir."

"Benim bildiğim, Connor gerçek duygularını saklamakta çok başarılıdır. Ancak, doğal olarak sizin isteğinize uyup ona bu konuda bir şey söylemeyeceğim."

"Teşekkür ederim, Crispin:"

"Hanımefendi, size bir sorum var."

Brenna odaya girmiş kapıyı kapatıyordu. Crispin'in sözlerini duyunca durdu. "Elbette sorabilirsin," dedi.

"Quinlan salona koyduğunuz şeyleri niçin kaldırdığınızı anlayamadı. Çok şaşırıldı."

"Hiçbir şey istediğim gibi olmadı. Bu nedenle kaldırıldılar." Brenna onun başka soru sormasına fırsat vermedi ve kapıyı hemen kapattı.

Kocasını gelmeden yapması gereken birçok şey vardı. Netta ateşi yakmıştı. Brenna kapıyı sürgüledikten sonra soyundu. Gül kokulu bir sabunla bütün vücudunu yıkadıktan sonra, sabahlığını ve terliklerini giydi. Connor'u beklerken olanları ona nasıl söyleyeceğini düşünüyor, Raen'in yaptıklarını onu üzmeden anlatmanın yolunu arıyordu.

İğrenç yaratık gitmek üzere olduğuna göre, Connor'a durumu anlatması gerçekten gerekiyor muydu? Brenna, bir yandan, Connor'a hiçbir şey söylemese bunun kimseye zararı olmayacağını, bir yandan da, ne kadar üzülecek olursa olsun, ona her şeyi anlatması gerektiğini düşünüyordu. Raen ken-

disine dokunmaya cesaret ederek, kardeşine ihanet etmişti. Bunu Connor'dan saklamak yanlış olurdu.

Ne yazık ki gerçeği yumuşatacak bir yol bulamıyor, ama yaptırdığı madalyonun kocasına her zaman sadık kalacağını kanıtlayacağını umuyordu.

Connor'ı beklemek bir işkenceydi. Duvara dayanarak uyanık kalmaya çalışıyor, arada sırada uyukluyordu. Yatağa girmeye cesaret edemiyor, çünkü hemen uykuya dalacağını biliyordu. Bu gece bu kadar yorgun olmasının nedeni kocasının eve dönmesinden kaynaklanan gevşeme olmalıydı. Raen'in neden olduğu endişeler yüzünden kocası yokken hiç dinlenememişti. Artık bütün bunlar değişecekti.

Önce Connor'ın gür sesini, sonra da merdivenden çıkışını duydu. Kapının sürgüsünü açtı. Pencerenin önüne gidip kocasını beklemeye başladı. Onu öperek karşılayacak, yatmaya hazırlanmasına yardım edecek, sonra hediyesini verecekti.

Daha sonra ona Raen'in yaptıklarını anlatacaktı.

Ama bambaşka şeyler yaptı. Kocasını odaya girer girmez koşup onun yüzünü avuçları arasına aldı, aşk ve tutkuyla öptü.

Karısının bu sevgi gösterisini sevinçle karşılayan Connor da onu kollarına alıp sınıksız sarıldı. Bu kadar müşfik, sevgi dolu bir kadınla evlenmiş olmak onu şaşırtıyordu. Brenna kollarını onun boynuna dolayıp, utanarak kulağına sevişmek istediğini fısıldadığında, Connor da aynı istekle dolup taşıyordu. Ondan uzak olduğu süre genç adama sonsuz gibi gelmiş, karısıyla ilgili her şeyi özlemiş, gecenin karanlık saatlerinde bu özlem büyüyüp korkunç bir açlığa dönüşmüştü.

"Eğer uzun bir süre gitmeyeceğime söz verirsem, kapıyı kapatmama izin verir misin?"

Genç kadın ondan bir an bile ayrılmak istemiyordu. İsteksizce geri çekilmeden önce kocasının boynunu öptü. "Her ihtimale karşı kilitli," dedi.

Birden kendini güvensiz ve sinirli hissederek odanın ortasında durup kocasını beklemeye başladı. Kocasına hayranlıkla bakıyordu. Omuzlarında ve göğsünde güçlü kaslar vardı.

Brenna, buna rağmen dokunuşlarının ne kadar yumuşak olduğunu hatırladı.

Birkaç dakika sonra sevişmeye başlayacaklarını düşününce kalp atışları hızlanmıştı. Kesik kesik nefes alarak tekrar kocasının yüzüne baktı.

Connor, tek kaşını hafifçe kaldırarak, "Neye benzediğimi unuttun mu?" diye sordu. Kızın yüzü kıpkırmızı oldu. Bu Connor'ın çok hoşuna gitmişti.

Genç kadın, "Neredeyse unutacaktım," diye cevap verdi. "Saçların ıslak. Yine bensiz göle gitmişsin. Sana bir havlu getireyim."

Ama yerinden kıpırdayamıyordu. Connor, kapıya dayanmış onun utancını yenmesini bekliyor, karısının bu halini seyretmek hoşuna gittiği için bu sürecin uzun sürmesini istiyordu. Brenna ellerini arkasında kavuşturmuştu. Bu da onun çıplak göğsünün ve ince belinin görünmesini sağlıyordu. Connor'ın hayranlığı anında tutkulu bir arzuya dönüştü. Bedeni zonklamaya başlamıştı. Nasırlı elleriyle onun pürüzsüz tenini okşama arzusuyla yapıp tutuşuyordu.

Brenna başını kaldırıp erkeğin kurşun rengi gözlerinin içine baktı ve ne yapması gerektiğini hatırlamaya çalıştı. Aklı başından gitmişti. Gülümseyerek, "Havlu," diye fısıldadı.

"Bana bir havlu getirecektin."

Kız bir kahkaha atarak sandığa doğru yürüdü. Toparlanmıştı. Özür diledi. Açıklama yapmaya çalıştı. Emirler verdi. Bu arada yere çömelip, sandığı açabilmek için şamdanı kendine yaklaştırdı.

Connor karısının her istediğini yapmaya hazırdu. Brenna'nın sözünü dinleyerek yatağın yanına gidip oturdu. Karısı ona yaklaştığında olacakları biliyordu. Onu kucaklayıp yatağa yatırarak ve onunla tutkuyla sevişecekti.

Brenna'nın düşünceleri farklıydı. Kocasının bacaklarının arasında durup onun saçlarını kurularken dikkati yine dağıldı. Kocası sabahlığının kemerini çözmüş, elleri göğsünde dolaşıyordu. Kızın memelerini avuçlarına alıp başparmaklarıyla meme başlarıyla oynamaya başladı. Sonra uzandı, ağzı ve diliyle onun aklını başından aldı.

Kıza durup nefes almasını söylemek zorunda kaldı. Ona sahip olmadan önce zevkten kendinden geçmesini sağlamak istiyordu ama Brenna sabahlığını çıkarıp onu omuzlarından yatağa ittiğinde daha fazla dayanamayacağını anladı.

İkisi de daha fazla bekleyebilecek durumda değildiler. Connor onun bacaklarının arasına sokulup yavaşça derinliklerine dalarken kızın duyduğu zevki görmek için gözlerinin içine bakıyordu. Brenna'nın tepkisi ona öyle büyük bir zevk verdi ki, neredeyse doyumuna ulaşacaktı.

Genç kadın onu kendine çekip öptü. İçindeki basınç artıp zevkin doruğuna ulaşacağını anlayınca, alçak sesle, "Seni seviyorum," diye mırıldanmaya başladı. Ondan da sevgi sözcükleri duymak istiyordu.

Connor ise yüzünü karısının boynuna gömmüştü. Karısının ona duyduğu aşkı dile getiren sesini duyuyor, böyle bir inanılmaz bir mucizeyi yaşadığına inanamıyordu. Birden kalbi yumuşayıverdi. Genç kadının bedeninin sertleştiğini hissettiği anda hızlandı. Onu zevkin doruğuna çıkartırken kendisi de hakkı olan zevki tatmak istiyordu. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştı.

Sonra bitkin düşüp birbirlerine sarılmış olarak kalplerinin seslerini dinlediler. İkisi de konuşmuyordu.

Brenna her sevişmeden sonra olduğu gibi mutluluk göz yaşları döküyordu. Nihayet kendini toplayıp doğruldu. Kollarını iki yana açarak Connor'a gülümsedi.

"Sen yokken galiba en çok bunu özlemişim," dedi.

Connor'ın gururlanmıştı. "Öyle görünüyor," diye cevap verdi. Eğilip karısını öptükten sonra döndü. "Yarın bana aynı sürprizi yapmana izin veriyorum," dedi.

Brenna'nın güldüğünü duyunca sevindi. "Ama o zaman sürpriz olmaz, değil mi? Zaten, sürpriz bu değildi. Sana başka bir şey vereceğim."

Brenna birkaç öpüşmeden sonra yataktan kalkmak için Connor'dan izin alabildi. Ona hazırladığı hediye getirdi. MacAlister şalına sarılıp yatağın ayak ucuna, Connor'ın karşısına oturdu.

Connor, hediye ne olursa olsun memnun olmaya, olmasa bile öyle görünmeye karar vermişti. Önemli olan Brenna'nın duygularıydı ve Kendisi için de sadece bu önemliydi. Besbelli, Brenna onu sevindirmek için oldukça uğraşmıştı. Bu nedenle, hediyeye hak ettiği önemi verecekti. Doğrulup oturdu. Duvara dayandı.

Brenna'ya, "Daha yakına gel," dedi.

Genç kadın kendisine söyleneni yaptı. Ayaklarını altına alıp atkıya sıkı sıkı sarındı.

Connor, boğuk bir sesle, "Daha yakına," diye tekrarladı. Genç kadın başını olumsuz anlamda sallayarak itiraz etti. "Senin bu bakışını tanıyorum, Connor. Eğer biraz daha yaklaşırsam beni yakalayacaksın."

Connor başını sallayarak bunu onayladı. "Daha önce hiç kimseden armağan almadım. Bir gecede iki armağan fazla olacak."

"İki mi? Başka kim sana armağan verdi?"

"Sevişirken bana ne söylediğini hatırlamıyor musun?"

Brenna kaşlarını çatarak hatırlamaya çalıştı. "Çabuk ol mu dedim?"

Connor sırtarak, "Bundan başka ne söyledin?" diye sordu.

"Hatırlamıyorum. Başka bir şey söyledim mi?"

Genç adam, *evet söyledin*, diye düşündü. *Beni sevdiğini söyledin.*

Belki de Brenna sadece sevişmenin heyecanına kapılarak, ne söylediğini fark etmeden söylemişti o sözleri. Ama bir kere ağzından çıkmıştı o sözler. Bu da onları düşündüğünü gösteriyordu. Bu Connor için yeterliydi.

"Niçin gülümsüyorsun? Henüz armağanını vermedim."

"Bu akşam beni arzulan benim için en büyük armağandı."

"Ama bir şey daha var."

"Eğer bana biraz daha yaklaşırsan..."

Kız tekrar başını salladı. "Beklemek zorundasın. Sana iki hikâye anlatacağım."

"Sadece bir tane olsun."

Brenna, "İki," diye ısrar etti.

Connor abartarak içini çekti. "Tamam, kadın!"

"İlk hikâye küçükken başıma gelen bir şey hakkında. Ayrintıları hatırlayamayacak kadar küçüktüm ama çok korktuğumu hatırlıyorum. Babam beni kucağına oturtup olanları anlatmıştı. Kaşlarını çatayım deme Connor. İster hoşuna gitsin, ister gitmesin, şimdi sana ailemden söz edeceğim."

"Kaşlarımı çatmıyorum."

"Ama bunu yapmayı düşünüyordun."

Connor güldü. "Düşünmüyordum. Artık akrabalarından söz edebilirsin. Daha önce izin vermiyordum."

"Niçin?"

Genç adam, *çünkü artık kalbin ve sadakatın bana ait*, diye düşündü. "Hikâyene devam et."

"Babam bana ailemizde yeni bir geleneğin temellerinin atılmasına neden olduğumu söyledi. Amcalarımdan birinin evine gidiyorduk. Yolda, kahvaltı etmek için durduk. Herkes ayaklarını uzatmak istiyordu. Yola çıkma zamanı gelince babam saymayı unutmuş."

"Saymak mı?"

"Sekiz kardeşlik, Connor. Babam bizi daima sayardı."

"Ama bu kez saymadı, öyle mi?"

"Hayır, saymadı. En büyük ağabeyim Gillian'ın yanında olduğumu sanmış. Gillian ise diğer ağabeyim Arthur'un yanında olduğumu düşünmüş," diye açıkladı. "Ama ben onların yanında değildim. O zaman adet edinmişim, uzaklara doğru yürürdüm. Yine öyle yapmışım. Sonuçta beni unutup yollarına devam etmişler ve bunu ancak iyice uzaklaştıktan sonra fark etmişler."

Connor'ın kaşları çatılmıştı. Karısının Grace'in yanında bir çocuk olarak düşünüyor, ne kadar korkmuş olabileceğini hayal bile edemiyordu.

"Beni herkesten önce Gillian buldu. Dediklerine göre öyle bağırmışım ki, İngiltere kralı pencereden bakacak olsa feryatlarımı duyarmış. İşte o gece babam bu yeni geleneği başlatmış."

“Madalyondan mı söz ediyorsun?”

Brenna başını salladı. “Ağabeylerim ve ablalarım bu fikri hemen benimsemişler ve madalyonlarını hiçbir zaman yanlarından ayırmamaya söz vermişler. Annem ise yeni doğan bebekle benim bu madalyonun deri bağlarıyla kendimizi boğacağımızdan korkmuş. Bu nedenle benim sadece evden uzaklaştığım zaman madalyonumu takmama izin verilirdi.”

Uzun bir dakika boyunca genç adamın gözlerinin içine baktı. Sonra elini tutup avcunu açtı. Parmaklarıyla onun avcundaki yara izlerini okşadı. Şimdi bakışlarında ne merhamet, ne tiksinti, sadece acı vardı.

Connor, “Çok korkmuş olmalısın,” dedi. Amacı, genç kadının bakışlarını geçmişten kalma yara izlerinden ayırıp yüzüne bakmasını sağlamaktı. Connor elini çekmeye çalışınca Brenna onun bileğini daha sıkı tuttu.

“Ben bu olayın etkisinden kurtuldum, Connor. Ama sen yaşadıklarının etkisinden kurtulamadın, değil mi?” diye fısıldadı. Şimdi acı sesine yansımıştı.

Connor, “Çünkü henüz bitmedi,” diye açıkladı. “Bu yara izlerinin nasıl oluştuğunu anlatmamı istiyorsun, değil mi?”

“Hayır.”

Genç adam hem rahatladı hem de hayal kırıklığına uğradı.

Onun çektiği acıları düşününce Brenna’nın içi sızlıyordu. Onun kendisini teselli etmeye çalıştığını düşünmesin diye söyleyecek bir şeyler aradı. Brenna sadece geçmişteki korkunç adaletsizlikleri bildiğini ve onu anladığını belirtmek istemişti.

Kocasının elini dudaklarına götürürken, “Bu yara izleri senin geçmişini yansıtıyor,” diye fısıldadı.

Connor yine elini çekmek istedi ama kız yine direndi. Connor’ın sesi bu kez öfkeliydi. “Evet,” dedi.

Brenna eğilip yara izlerini birer birer öptü.

Connor bu dokunuşları yüreğinde ve ruhunda hissetti.

Kızın davranışı karşısında donakalmıştı. Gözlerini kapadı. Karısının dudaklarının dokunuşları onu hem ürpertiyor hem

de içini ısıtıyor, sanki yenileniyordu. Nasıl olduğunu kendisi de bilmiyordu ama içini kemiren o acı kaybolmuş sadece karısının sevgisi kalmıştı.

Brenna, Connor’ın iki avcundaki yara izlerinin hepsini tek tek öptükten sonra uzanıp madalyonu aldı, onun avucuna koydu.

Connor gözlerini açıp tahta madalyonun üstüne kazınmış olan şekle baktı.

Brenna sakin bir sesle, ağır ağır anlatmaya başladı. “Uzun, çok uzun bir zaman önce, Davut adında bir çocuk varmış. Davut ile ailesinin ve arkadaşlarının yaşadıkları ülkede Golyat adında korkunç bir canavar yaşamış. Günlerden bir gün Davut bu canavarla dövüşmek zorunda kalmış. Kılıç kullanmayacak kadar küçükmüş. O da senin gibi babasının kılıcını taşıyabilirmiş ama o, senin gibi, yanmakta olanlar arasından sürünerek geçmek zorunda kalmamış. Ama ikiniz de büyük bir cesarete sahiptiniz. O da senin gibi başkalarını kurtarmak istiyordu, çünkü o da senin gibi soylu biriydi, Connor.”

Connor karısının sözlerinden o kadar etkilenmişti ki konuşamadı. Brenna her şeyi biliyor, buna rağmen kocasının cesur ve soylu olduğunu düşünüyordu. Durumu tam olarak anladığı söylenemezdi. Genç adam henüz böylesine bir övgüye layık değildi. Bunca yıldır, bütün arayışlarına rağmen adaleti sağlayamamıştı.

Başını salladı.

Genç kadın da başını sallayarak devam etti. “Davut’un silah olarak sadece bir sapanı vardı. Golyat’la savaşacağı an geldiğinde eğilip yerden bir taş aldı.” Parmağının ucuyla, havada Davut’un resmini çiziyordu. Davut’un ayağının dibine küçük bir daire çizdi. “Sen gücünün babanın kılıcından geldiğine inanıyorsun, değil mi, Connor?”

Genç adam cevap vermedi. Brenna onun gözlerinin içine bakıyordu. Birkaç dakika bekledi. Sonra, “Ama gücün babanın kılıcından gelmiyor; senin kararlılığından, sabrından, yeteneklerinden ve adalete karşı duyduğun açlıktan geliyor. Davut canavarı öldürdü ve halkını kurtardı. Sen de adamlarını kurtardın.”

“Ama hâlâ düşmanı öldürmedim.”

“Çevrene bak ve neler başardığını gör. Davut her zama senin geçmişinin ve başardıklarının simgesi olacaktır. Se buna layıksın.” Connor’ın görebilmesi için madalyonu yuka kaldırdı. “Bu senin geçmişin ve bu anın,” dedi. Sonra madalyonun diğer tarafını çevirdi. “Bu da geleceğin.”

Connor madalyonun üstündeki şekli tanımıştı. Karısını boynundaki madalyonun üstündeki şeklin aynısıydı. “Gü neş.”

Brenna ona aşkını sunuyor ve karşılığında onun da kendisine sevmesi için dua ediyordu.

Connor tek kelime söylemedi. Ona istediğini vereceği ya da vermek istediği konusunda bir imada da bulunmadı. Uzaklaşmış, kendi dünyasına çekilmiş görünüyordu. Ama Brenna onun gözlerinin buğulandığını gördü ve duymak istediklerinin kocasının gözlerinde saklı olduğunu anladı.

“Bu madalyonu kabul etmek için kalbinin kapısını açman yeterli.”

Madalyonu tekrar Connor’ın avcuna koydu ve eğilip onu öptü.

Geri çekilmeye çalıştı. Ama Connor buna fırsat vermedi. Onu kucaklayıp tekrar tekrar öptü. Onu çok sevdiğini göstermek, beri yandan da veremeyeceği bir şeyi istemesini engellemek için genç kadını böyle uzun uzun öptüğünü kendisi de bilmiyordu.

Çılgınca seviştiler. Bu sevişmenin sonucunda, Brenna iki kez daha doyumuna ulaştıktan sonra kocasının üstünde uyuya kaldı. Connor o zaman, büyük bir zaafının bilincine vardı.

Brenna onu ürkütüyordu.

ON ALTINCI BÖLÜM

Connor gitmişti. Brenna o sabah geç saatlere kadar uyudu ve ancak Netta kapıyı vurduğu zaman uyandı. Ona lütfen bir dakika beklemesi için seslendi ve doğrulup yatağın içinde oturarak sabahlığına uzandı.

Kocasının madalyonu sabahlığın altında duruyordu. Önce hayal kırıklığına uğradı, sonra sağduyusu ona, kocasının madalyonu ararken onu uyandırmamak için, hiçbir şeye dokunmadan kalkıp gitmiş olabileceğini hatırlattı. Madalyonu yatağın yanındaki sandığın üstüne bırakıp kalktı ve sabahlığını giyerek kapıya doğru yürüdü.

Netta içeri girmedi. “Rahip Sinclair geldi ama acele etmeniz gerek yok. Şu anda aşağıdaki düzlükte itirafları dinliyor. Bir iki saat daha buraya dönmeyecek.”

Brenna, “Emin misin?” diye sordu. “Onu bekletmek istemem.”

“Eğer Fionna sözünü tutup itirafları yaparsa, Pederin buraya daha önce dönmeyeceğinden eminim. Onun, papazı, akşama kadar meşgul edecek kadar günahı vardır.”

Brenna gülerek, “Böyle konuşarak günaha giriyorsun, Netta,” dedi.

“Ben sadece gerçeği söylüyorum. Bu nedenle günah işlemiş olmuyorum. Giyinmenize yardım etmemi ister misiniz, leydim?”

“Hayır, teşekkür ederim.”

Netta hayal kırıklığına uğramıştı. “O zaman salona ine-

yim. Doğrusu isterseniz oraya gitmeyi hiç canım istemiyor. Malum kişi orada oturmuş kraliçelik taşıyor.”

“Leydi MacAlister’den mi söz ediyorsun?”

Netta başını salladı. Brenna ise onu azarladı. “Onu saymalı ve ona saygı göstermelisin,” dedi. “Onun efendinin üvey annesi olduğunu unutmamalısın.”

“Nasıl isterseniz, hanımefendi.”

“Böyle olmasını istiyorum. Lütfen elinden geleni yap, Netta. Leydi MacAlister’in huysuzluk yapabileceğinin bilincindeyim.”

“Peki. Ama bu kolay olmayacak. Özellikle de sizin hazırladığınız güzel şeyleri kaldırttığı için ona çok kızıyorum. Minderlerin içi topak topak değişti. Çok rahattılar.”

Brenna, Netta’ya böyle düşündüğü için teşekkür edip onu gönderdi. Yalnız kalıp giyinmek istiyordu. Yıkılırken kafasında o gün yapacağı şeylerin listesini yaptı. Yapacağı ilk ve en önemli şey kocasını bir kenara çekip ona Raen’in yaptıklarını anlatmak olacaktı. Evet, en acil görevi buydu. Ama vakit ve fırsat bulursa Leydi Euphemia’nın şatoda ne kadar kalacağını da öğrenmek istiyordu.

Her sabah odasından çıkmadan önce kısaca dua ederdi. Bu sabah da aynı şeyi yaptı ve Euphemia’nın kendisinden hoşlanması için Tanrının yardımını istedi.

Tanrı isterse bugün önemli bir gün olacaktı. Ancak, öncelik Connor ile konuşmaktı.

Odasından aceleyle çıktı. Yakalanacak olsa utancından ölürdü ama kimseye görünmeden salondaki konuşmaları, özellikle de Euphemia’nın şikâyetlerini dinlemek istiyordu. Şanslıydı çünkü yaşlı kadının yüzü ön tarafa dönüktü ve onu görmedi.

Brenna, Raen’e rastlamaktan pek korkmuyordu, çünkü adam her sabah atla dolaşmaya çıkıyor, ancak hava karardık-tan sonra dönüyordu.

Bu akşam da, bir daha dönmek üzere gidecekti.

Connor neredeydi? Her yerde kocasını aradı. Oysa Brenna’ya bir yere gitmeyeceği konusunda söz vermişti.

Kocasının ona verdiği sözü daima tutacağından emindi. Ya göle ya da babasının evinin enkazına gitmiş olmalıydı. Onun nerede olduğunu Crispin’e soracaktı. Şans eseri, pencereden onun dış avluda olduğunu gördü.

Dışarı çıkıp patikanın yanında, kumandanın diğer iki askerle yaptığı konuşmayı bitirmesini beklemeye başladı. Sonra ona seslendi. “Seni bir dakika meşgul edebilir miyim, Crispin?”

Crispin, “Elbette, Hanımefendi,” diye cevap verdi. Hemen yanına gelip, başını eğerek onu selamladı.

“Kocamı her yerde aradım. Nerede olduğunu biliyor musun?”

“Gitti, hanımefendi. Ne zaman geleceğini bilmiyorum.”

“Göle mi gitti?”

“Efendi Hugh’in şatosuna gitti. En az üç dört gün, belki de daha uzun bir süre dönmez.”

Brenna’nın tepkisi Crispin’i şaşırttı. Genç kadın bayılacak gibi olmuştu. Crispin’in koluna sıkı sıkı sarıldığında da, hanımefendinin korktuğunu anladı.

“Genç kadın, “Raen nerede?” diye sordu. Dehşet içinde çevresine bakınıyordu.

“Sabah erkenden çıktı, hanımefendi. Efendi Finley’in askerlerinden üç kişi ona eşlik ediyorlardı. Onlar da kuzeye gidiyor,” dedi. Sonra “Sayıları ne kadar çok olursa, kendilerini o kadar iyi savunurlar,” diye açıkladı.

Brenna ferahlamıştı. Sevinçten ağlamak geliyordu içinden. “Yani Raen geri dönmeyecek, değil mi?”

“Hayır, hanımefendi, dönmeyecek.”

“Tanrıya şükürler olsun. Connor’a söylemek istiyordum ama ben bunu yapmaya fırsat bulamadan gitmiş ve şimdi... Connor niçin gitti? Bana gitmeyeceğini söylemişti.”

Crispin genç kadının kolunu bırakmasını sağlayabilmek için onun elini okşadı. “Hugh dün gece ölmüş. Efendimizin saygılarını sunmak üzere oraya gitmesi önem taşıyordu. Efendi Kincaid de mutlaka aynı şeyi yapacaktır.” Birden her şey eskisi gibi olmuştu. Connor ona yalan söylememişti. Arkadaşının ölümünü beklemiyordu, o kadar.

“Hugh’ın ailesine acıdım. Umarım huzur içinde ölmüştür.”

“Uykusunda öldüğünü öğrendik. Bu habere sevindiniz mi, hanımefendi? Gülümsüyorsunuz?”

Brenna kendini aptal gibi hissetti. “Kocamın zorunlu olarak gittiğine sevindim. Bana yalan söylememiş. Hugh’ın ölümünü duyduğuma hiç sevinmedim. Gidip Pederi bulacağım ve onun ruhu için dua etmesini söyleyeceğim.”

“Sinclair itirafları dinliyor. İşi biter bitmez sizin yanınıza gönderirim.”

Genç kadın, nihayet askerın kolunu bırakmıştı. “Bana ne oldu bilmiyorum,” dedi.

“Korktunuz.”

Yavaşça başını salladı. “Evet korktum. Artık korkmuyorum.”

Eğilerek Crispin’i selamladı ve eve doğru yürümeye başladı.

“Hanımefendi, Raen’dan korktunuz, değil mi?”

Brenna onu duymamış gibi yaptı. Ama Crispin peşinden gelip sorusunu tekrarladı. Genç kadın dönüp ona gülümsedi ve, “Korkmadım,” dedi.

Crispin hanımının kendisine gerçeği söyleyecek kadar güvenmediğini düşündü. Hayal kırıklığına uğramıştı.

“Dehşete kapıldım.”

Asker gözlerini kırıştırdı. “Niçin, hanımefendi?”

“Bunu Connor döndüğünde önce ona anlatmam gerektiğini düşünüyorum, Crispin. Ama Connor dönmeden Raen’in buraya tekrar gelebileceği konusunda en küçük bir kuşum olsaydı, sana her şeyi anlatırdım. Bundan emin ol. Beni anlıyor musun?”

Crispin, “Anlıyorum,” diye cevap verdi. “Raen, Connor’ın üvey kardeşidir. Söyleyeceklerinizi önce Connor’ın duyması uygundur. Ona söylemeye fırsat bulamamış olmanıza üzül-düm.”

Genç kadın, “Ben de,” dedi. Ama dün gecenin tadını kaçırmamış olduğuna memnundu. Elbette bunu ancak kendine itiraf edebilirdi.

Tekrar uzaklaşmayı denedi. “Hanımefendi, bugün ne yapmayı planlıyorsunuz?”

Bu soru Brenna’yı güldürdü. En hoşuna giden de Crispin’in sesindeki korku olmuştu. “Korkma,” dedi. “Bugün ata binmeyeceğim.”

Dışarıya çıkarken bu kadar uzun süre kalmaya niyeti yoktu. Ama kapıların önünde dikiş diken birkaç kadının yanına uğradı ve öğleden sonraya kadar içeri girmedi. İçeri girerken Euphemia’yı selamlamak için söyleyeceklerini düşünüyordu. İçinden, “Bir daha bana çocuk demese iyi olur,” diye geçirdi. Ama biliyordu ki kadın ona istediği kadar ‘çocuk’ diyebilir, kendisi de asla sesini çıkartmazdı. İçini çekti.

Ulu Tanrım! Bu kadın burada ne kadar kalacaktı? Brenna Euphemia’ya bunu sormanın yollarını düşündü. Ama nasıl sorarsa sorsun, kadının gitmesini istediği belli olurdu.

Büyük salona girdiğinde bu sorunu aklından çıkarmıştı. “İyi günler, Leydi Euphemia,” dedi. “Nasılsınız?”

“Brenna sana bunu daha önce söylemişim ama tekrar söylemem gerektiğini hissediyorum. Bana Leydi MacAlister denmesini tercih ediyorum. Bunu bilgisizliğinden yaptığını biliyorum –daha çocuksun– ama biraz daha fazla gayret göstermeni istiyorum.”

Brenna derin bir nefes aldı. “Evet, Leydi MacAlister, daha fazla gayret göstereceğim,” dedi.

“Hugh’la ilgili acı haberi duydun mu?”

“Evet.”

“Çok acı, değil mi? Boş bir hayat yaşadı. Hayatı hiçbir işe yaramadı. Hatırlanmaya değer hiçbir şey yapmadı.”

Genç kadın, “Ailesinin böyle düşünmediğinden eminim,” diye cevap verdi.

“O hiç evlenmedi. Hiçbir kadının isteyeceği bir adam değildi. Hay Allah, keşke Connor’a geçen gün Raen’den duyduğum haberi söyleseydim. Aklımdan çıktı. Büyük bir olasılıkla gelene kadar unutturum. Yıllar insan bedenini böyle etkiliyor, Brenna. İnsana her şeyi unutturuyor.”

Brenna, “İsterseniz bana söyleyin,” diye önerdi. “Unutursanız hatırlatırım.”

Elleri önünde, Euphemia'nın kendisini masaya davet etmesini bekliyordu. Davet edilmeden oturmak istemiyordu çünkü iki gün önce bunu yaptığında, Connor'ın üvey annesi onu azarlamıştı. Aynı hatayı tekrarlamayacaktı. En çok istediği şeyin bu kadınla iyi geçinmeyi başarmak olduğunu hissediyordu.

"Gel, yanıma otur çocuğum. Orada ayakta durduğun sürece başımı kaldırıp sana bakmak zorunda kalıyorum. Raen'in dün atla dolaşırken duyduğu haberi anlatacağım sana. Kendisini savunabileceğini bildiğim halde, böyle tek başına dolaşmaya çıktığında endişeleniyorum. Tek başına dolaşmak güvenli değildir. Ama bugün onu merak etmiyorum. Kuzeye giden üç asker buraya uğradılar. Onların yanında güvende olur."

"Ya o haber, Leydim? Dün yalnız dolaştıysa o haberi nasıl duymuş?"

Euphemia birkaç dakika düşündükten sonra cevap verdi. "Güneye doğru giden bir grup askere rastlamış. Raen askerlerden ikisini tanıyormuş. Onlarla konuşmak için durmuş."

Brenna, buraya gelirken Connor'ın kimseyle karşılaşmak için alışılmış yolları tercih etmeyip yola ormanın içinden devam ettiğini hatırladı.

"MacNare'in evleneceğini duymanın Connor'ı memnun edeceğini düşündüm. Zavallı kadıncağıza acıdım."

Brenna, "Kadına ben de acıdım," dedi. MacNare'in evleneceği kadının geleceğini düşününce yüreği sızlamıştı.

"Ona iyi davranacağından kuşkuluyum. Ama ümit kesilmez. Kızın adı neydi? İngilizmiş."

MacNare'in evleneceği kadının nereli olduğu Brenna'yı hiç ilgilendirmiyordu. Tek öncelikli olan kadıncağızın neler çekeceğiydi.

"İş işten geçmiş mi?" diye sordu.

"Yani kızın MacNare'in yanına gelip gelmediğini mi soruyorsun?"

"Evet?"

"Sanmıyorum. Raen'in söylediğine göre dün birkaç

haftadan önce olmayacaktı. Ama elbette MacNare fikrini değiştirip, onu daha önce çağırabilir."

Brenna, "O halde belki hâlâ çok geç değildir," dedi. "Hatırla MacNare fikrini değiştirip onunla evlenmekten vazgeçebilir bile."

"Boşuna ümitlenme, çocuğum. MacNare kararlı bir adama benziyor."

"Raen kadının kim olduğunu öğrenmiş mi?"

"Evet ama adını hatırlayamıyorum. Yaşlılık işte..."

Brenna başını salladı. "Evet, efendim."

"Değişik bir isimdi. Raen söylediğinde böyle düşündüğümü hatırlıyorum. Belki aklıma gelir." İlgisiz bir tavırla omuz silkti. "Raen'in bu kadar çabuk gitmesine üzülüm. O da Hugh'a saygılarını sunmak isterdi. Oğlum çok düşünceli bir adamdır. Elbette haber ona ulaşacaktır."

Brenna, paniğe kapıldığını belli etmemeye çalışarak, "Geri döner mi?" diye sordu.

Euphemia, "Belki," dedi. "Bu haberi ne zaman alacağına bağlı. O da diğer toprak sahipleriyle birlikte mezarlıkta olmak ister ama gecikmiş olabilir. Eğer herkes evine döndüyse, onun oraya gitmesinin ne anlamı var? İnşallah vakit varken öğrenip gelir. Aksi halde, yokluğu fark edilecektir."

"Ama Raen toprak sahibi değil, değil mi?"

Euphemia, "Çok yakında olacak," diye terslendi.

Brenna kadını sakinleştirmek için, "Evet," dedi. "Eğer Hugh'ın öldüğünü vaktinde öğrenirse, buraya da uğrar mı?"

Kadın, "Bu düşünceli bir hareket olur," diye cevap verdi. "Cenazeden önce vakit bulamaz ama kuzeye doğru yola çıkmadan önce uğrayabilir. Bu olasılık seni tedirgin mi etti? Üzüntülü görünüyorsun."

"Connor'ın ne zaman döneceğini düşünüyordum. Onunla konuşmak istediğim bir sorun var da..."

"Bir sorun varsa, kocanı tedirgin etmene gerek yok, Brenna. Bana danışabilirsin, değil mi?"

Brenna bir deneme yapmaya karar verdi. "Bu sorun oğlunuzu ilgilendiriyorsa bile size mi danışmalıyım?"

“O zaman kesinlikle bana danışmalısın. Ben onun anne-siyim ve daha ileri gitmeden bu... anlaşmazlığı çözümlenebilirim.”

“Leydim bir daha asla Raen ile yalnız kalmayacağımdan eminim. Bu yüzden bu sorun...”

Euphemia onun sözünü kesti. “Raen’la yalnız kalmak mı? Ne demek istediğini açıkla, çocuğum. Oğlumdan korkuyor musun?”

Brenna kararsız bir tavırla başını salladı. “Şey yaptı... bana sarılarak ve... şey yaparak... benden yararlanmak istedi. Bana dokunmamasını söylediğimde beni dinlemedi. Çok uygunsuz şeyler söyledi.”

Euphemia, “Yeter,” dedi. Gözleri öfkeyle parlıyor, Brenna onun oğluna mı, kendisine mi öfkelenmiş olduğunu anlayamıyordu.

Bir an sonra Euphemia’nın tavrı değişti. Neşelenmiş görünüyordu. Brenna onun gülümsemesini de öfkesi kadar şaşırtıcı buldu.

“Oğlum sana vuruldu, çocuğum. Bu kadar basit. Oğlum talihsiz, zavallı insanlara acır. Çocukluğunda da en çelimsiz yavru hayvanları alıp büyütürdü. Senin zavallı olduğunu söylemek istemiyorum ama ikimiz de Connor’ın sana ne kadar soğuk davrandığını fark ettik. Eminim ki, iyi bir eş olmayı başardığın zaman kocan sana karşı yumuşayacaktır. Dün gece senin masada olmana sevindiğini hissettim.”

Brenna, Connor’a sofrada kendisine karşı müşfik davranmasını tembih ettiğini duysa, kadının ne diyeceğini düşündü. Gerçi kadın böyle düşünmekte haklıydı. Connor önceleri ona karşı soğuk davranıyordu ama artık tavrını değiştirmişti. Yaşlı kadın da bunu bilmiyordu.

“Raen için ne diyorsunuz?” diye sordu.

Euphemia onun elini okşadı. “Bunu abartmadığından emin misin?”

“Hayır, abartmıyorum.”

Euphemia bir süre düşündü. Sonra, “Kocanın kardeşi olduğu için Raen’in de onun kadar önemli olduğunu bildiğinden eminim. Oğlum ne isterse yapmanı öneririm. Onun her

isteğini yerine getirmelisin. Çünkü kocanın yokluğunda evin efendisi odur.”

Brenna öfkelenmişti. “Yani demek istiyorsunuz ki...”

Euphemia yine onun sözünü kesti. “Onun isteklerine her zaman saygılı ol,” dedi. “Raen’in seninle ilgilenmesinden gurur duymalısın. İngiltere Kralı senden hoşlansaydı ona arkasını dönerdin? Hayır, elbette dönmezdin. Bütün bunların kafanı karıştırdığını anlayabiliyorum. Çok gençsin ve aşırı tepki göstermeye yatkınsın. Yerinde olsam bundan Connor’a söz etmezdim. Oğlum hakkında kötü bir şey söylersen çok öfkelenecektir.” Gözlerini kıstı. “Bak şimdi aklıma geldi. Faith. Kızın adı Faith’miş. Sanırım Baron Haynesworth’un kızlarından biriymiş.” Kadın dikkatle Brenna’ya bakıyordu.

“MacNare Faith’le evlenmeyi mi planlıyor? Leydim, bu hanımın Baron Haynesworth’un kızı olduğundan emin misiniz? O benim de babamdır.”

Kadın, “Eminim,” diye cevap verdi.

Brenna hayır anlamında başını salladı. “Babam hatasını çoktan anlamıştır. En küçük kızını böyle bir iblise vermez.”

Euphemia, “Anlamış olsa bile, bundan ne çıkar?” diye sordu. “Bir pazarlık yapıldı mı geri dönüşü yoktur. MacNare reddedilmeyi kabul edemez. Akıllıca davranmış değil mi. Onun şimdi, Connor kadar senden de nefret ettiğinden eminim. Bir insandan intikam almak için onun en değerli şeyini almaktan iyi bir yol olabilir mi? Zorla da olsa Faith’i alacaktır.” Başını salladı. “En azından ben bunu yapacağını tahmin ediyorum.”

Brenna, “Hayır!” diye haykırdı.

Euphemia onun elini okşadı. “Çok üzücü ama yapabileceğin hiçbir şey yok.”

“Faith onunla evlenemez. Biri buna engel olmalı.”

Yaşlı kadın, “Bağırma, Brenna. Hanımefendiler bağırmasın,” dedi. Ama bir an sonra kendisi bağırarak Netta’yı çağırdı.

Brenna, “Netta mutfaktadır,” diye fısıldadı.

“Hayır, mutfakta değil. Odamı temizlemesi için onu yu-

kariya gönderdim. İşte geldi. Netta, sana kaç kere söyleyeceğim? Ben salondayken, sana ihtiyacım olup çağırduğumda sesimi duyman için kapının yanında beklemelisin. Anlıyor musun?”

Netta, “Evet, hanımefendi,” diye cevap verdi. Brenna’nın endişeli halini fark edince sordu: “Bir sorun mu var, leydim?”

“Görüyorsun ki bir sorun var. Hanımına, gözyaşlarını silmesi için bir bez getir. Bak Brenna, hizmetçilerin önünde ağlamamalısn. Çok uygunsuz bir davranış. Bu konuda hiçbir şey yapamayacağını kabul etmelisin.”

Brenna, “Connor bu çılgınlığa engel olacaktır,” diye fısıldadı.

“Bundan kuşkuluyum, çocuğum. O, şu anda Hugh’ın adamlarını korumakla ilgileniyor. Aynı anda iki yerde birden olamaz. Bu korunmasız kadın ve erkekleri terk edip İngiltere’ye gideceğini aklından bile geçiremezsin. Kafanı kullan.”

Brenna, “Oraya savaşmaya değil, ölüye saygılarını sunmaya gitti,” diye ısrar etti.

Euphemia’nın söylediklerine odaklanmak için ümitsizce çaba gösteriyordu ama küçük kardeşinin başına geleceklerden o kadar korkuyordu ki başka bir şey düşünemiyordu.

“MacNare Hugh’ın cenazesine gitmemiş. O, Hugh’ın topraklarını Connor’dan önce ele geçirmek için savaş ilan etmek üzereymiş. Ölen adamın toprakları, ikisinin toprakları arasında. Onları ele geçiren diğerine karşı büyük bir avantaj sağlamış olacak.”

Brenna, “Siz bunları nasıl öğrendiniz?” diye sordu.

“Bazı askerlerin kendi aralarında bu anlaşmazlıktan söz ettiklerini duydum. Bütün MacAlister’ler neler olduğunu biliyor. Ama seni henüz aralarına almadılar, değil mi? Bu yüzden haberin olmamıştır. Netta nerede? Sana bir bez getirmesi ne kadar uzun sürdü. Eğer buradan gitmeye hazırlanıyor olmasaydım, onun yerine bir başkasını işe alırdım.”

Brenna onun ne demek istediğini anlayamamıştı. “Netta’nın yerine mi?” diye sordu.

“Söylediklerime dikkat et, Brenna. Kardeşine gelince, onu aklından çıkarsan iyi olur. Bu konuda yapılabilecek hiçbir şey yok.”

“Ama Connor babamla konuşabilir...”

“Connor’dan babana gitmesini nasıl isteyebilirsin? Umarım, böyle bir durumda, ikisinden birinin diğerini öldüreceğini biliyorsundur. Seni MacNare’in elinden alarak bütün bunları kocan başlattı. Kardeşinin kaderi belli. Ne sen ne de Connor bu evliliğe engel olabilirsiniz. Kardeşini unut. Ya da, kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, onun için dua et.”

Brenna, “Evet, onun için dua edeceğim,” dedi.

Ayağa kalktı, kocasının üvey annesine selam verdi ve dışarı çıkmak üzere kapıya doğru yürüdü. Bu sırada Netta, elinde Euphemia’nın istediği bez parçasıyla, koşarak arka kapıdan girdi.

Euphemia, “Umarım geri döndüğünde kendini toplamış olursun,” dedi. “Dün geceki yemeği herkesin beğendiğini fark ettim. Şimdi itiraf et, aşçıyı değiştirmek istemekte haklı değil miydim?”

Brenna kulaklarına inanamayarak kadına baktı. Şu anda ne diye yemekten bahsediyordu ki?

Netta, Brenna’nın aşçıyla ilgili planını unuttuğunu sandı. Yanlış bir şey söylemesini önlemek için, telaşla, “Ada’yı değiştirmiştiniz, hanımefendi, hatırlıyor musunuz?” dedi.

Brenna, “Evet, hatırlıyorum,” diye fısıldadı.

Euphemia, “Haydi git,” dedi. “Seni böyle perişan görmek beni üzüyor.”

Brenna dışarı çıktı ve o zaman, *keşke odama çıksaydım, orada yalnız kalabilirdim*, diye düşündü. Tekrar salona dönmeyecekti. Çünkü, duyduğu dehşeti denetim altına almadan Euphemia ona bir kelime daha söyleyecek olursa bağırmaya başlayacak ve asla susmayacaktı.

Ağaçların arasında yürümeye başladı. Birkaç adım sonra yerc diz çöktü ve hıçkırarak ağlamaya başladı.

Connor... ah sevgili Tanrım, Connor’a nasıl da ihtiyacı vardı. O bir çare bulurdu. O iblisi yenecek kadar güçlüydü.

Ama nasıl olur da ondan böyle bir şey isteyebilirdi? Şu anda başka insanlar hayatta kalabilmek için ona muhtaçtılar. Hugh'ın adamlarının karşı karşıya kaldıkları tehlikeyi Euphemia'nın abartmadığını biliyordu. Brenna, babasının askerlerinin ve tatlı Gilly'sinin başına gelenleri hatırladı. MacNare'in bu barışsever klanı gözünü bile kırpmadan kılıçtan geçireceğinden emindi.

Connor gidebilse bile, onu ölümüne mi yollamış olurdu? Yoksa o mu Brenna'nın babasını öldürmek zorunda kalırdı?

Hayır, kocasını yollayamazdı. Bu çılgınlığı engellemek için başka kimi yollayabilirdi?

Açgözlülük. Her şey açgözlülükle başlayıp, orada bitiyordu. Babası da, MacNare gibi, bu pazarlığı bir müttefik kazanmak için yapmıştı. İkisi de bunun sonuçlarını düşünmemişlerdi. Güç kazanma tutkusu ve açgözlülük masum insanları kurban etme pahasına beyinlerine ve kalplerine egemen olmuştu.

Ama bu kurban Faith olmayacaktı. Brenna ölmedikçe MacNare kız kardeşine elini süremeyecekti. *Lütfen Tanrım, bana yardım edecek birini bulmama yardım et!*

Hıçkırarak başını eğip ellerini göğsüne bastırdı. Ve umutsuzluğunun bu karanlık anında Tanrı duasına cevap verdi.

Babasına gönderebileceği bir başkası vardı. Bu adam onun elini avcunun içine alıp kendisinden isteyeceği hiçbir şeyi reddetmeyeceğini söylemişti. Ve bu adam, Connor'dan bile güçlüydü.

Brenna'yı reddetmezdi.

Savaş başlamıştı.

Connor, Hugh'ın şatosunun arkasındaki tepenin üstünde duruyordu. Bu tepe aşağıdaki tepelere hakimdi. Genç adamın düşünceleri geçmişe kaydı. Yıllardan beri zihnini kurcalayan soru yine aklına geldi.

Birkaç dakika sonra Quinlan yanına geldi. "MacNare bizimle oyun oynuyor, Connor. Asıl amacı ne olabilir?"

"Müttefikleri ona katılana kadar bizi kendi toprakları ile Hugh'un toprakları arasındaki sınırdan oyalamak istiyor."

"Bizim de aynı şeyi yaptığımızı mutlaka biliyordur."

"Biliyor. Her saldırıda, öleceklerini bile bile üzerimize gönderdiği az sayıda askeri kaybetmeyi göze alıyor. Ama onun asıl amacı bu toprakları ele geçirmek değil. Bana saldırdıktan sonra, bu topraklar üzerinde kolayca hak iddia edebilir."

"Sence, o askerin karının kız kardeşi hakkında söyledikleri gerçek miydi? Yoksa o da güçlerimizi bölmek için yapılan bir blöf mü?"

"İnsanlar ölürken genellikle gerçeği söyler. Ama bu önemli bir şey değil. Faith'in MacNare'den korunmasını sağlamalıyım."

Quinlan bu sözleri sessizce onayladı. "Bugünü çok bekle-din. Sanırım babanın kılıcını Kincaid'den isteyip bu işi bitireceksin."

Connor ona döndü. "Ama niçin şimdi? MacNare benim bilmediğim neyi biliyor? Onu ve müttefiklerini yok edebiliriz. Aptal bir adam değil. Sayımızı biliyor. Bunca yıldır beni sadece küçük, önemsiz hücumlarla tahrik eden bu korkak, niçin birdenbire saldırganlaştı?"

"Bunun cevabını bilmiyorum ama senin, aynı anda birçok yerde birden olamayacağını biliyorum. Tanrı yardımcımız olsun da bu işi yarın bitirelim ve o bize saldırmadan, onun şatosuna saldıralım."

"Sabırlı ol, Quinlan. MacAlister'lerden hiçbirini tehlikeye atacak değilim. Bu arada bütün önlemleri, alıyorum. Tanrı isterse, bugünlerde MacNare'i öldürmek zorunda kalmadan, diğerlerinin kim olduğunu öğreneceğim."

"MacNare'in başka birinin denetiminde olduğunu mu düşünüyorsun?"

Connor, "Evet, öyle düşünüyorum," dedi. "Bu kişi her kimse, çok kurnaz biri."

"Faith ne olacak? Şu anda İngiltere'ye gidemezsin."

"Hayır, ama sen gidebilirsin. Yanına on kişi al ve yarın sabah güneş doğarken yola çık." Sonra onu uyardı. "Bu bir tuzak olabilir."

Quinlan, "Elbette," diye onayladı. "Kadını bulunca onu ne yapayım?"

"Güvende olduğu sürece ona istediğini yapabilirsin."

Connor'ın gülümsemesi arkadaşının aklını karıştırmıştı. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Evllenme zamanın geldi, değil mi?"

Sınıra saldırılar yoğunlaşmıştı. Connor pek az bir çabayla durumunu koruyordu. Ancak, evinden tahmin ettiğinden çok daha uzun süre uzak kalmak zorundaydı.

Her gün birkaç saat uyuyor, geceleri ise, karanlığın örtüsünü Hugh'ın klanını güvenli yerlere nakletmek için kullanıyordu. Eğer her şey onun programladığı gibi yürümeye devam ederse, iki güne kadar bütün erkek, kadın ve çocuklar MacNare'in pençesinden kurtulup güvenliğe kavuşmuş olacaktı. Yaşlı adamlardan bazılarının direnişiyle karşılaşmış, bu kişiler ancak Connor anlaşmazlık biter bitmez topraklarına dönecekleri konusunda babasının ruhu üstüne yemin ettikten sonra onunla iş birliği yapmayı kabul etmişlerdi.

Gerisine ağabeyi Alec karar verecekti. Connor, Alec'in MacNare'in kiminle işbirliği yaptığını bulmasını bekleyecekti. Ama günler geçiyordu. Bir hafta dolmuştu. Anlaşılan, gerçek kendini Connor'dan saklamaya devam edecekti.

Ve her şey yeniden başlayacaktı. MacNare'e egemen olan her kim ise pes etmeyecekti. Connor'ın en büyük kâbusu ise, babası gibi, düşmanın kim olduğunu bilmeden ölmektir.

Brenna birkaç gün sakin olmaya ve aklını günlük işlere vermeye çalıştı. Lothar'ı ziyarete gittiği bir gün dönüşte Netta arkasından koşarak ona yetişti. Hizmetçi kız, hanımının madalyonunun boynunda olmadığını hemen fark etti.

"Madalyonunuzu takmamışsınız, hanımefendi."

"Hayır."

"Ama onu her zaman takardınız. Eğer dün saçınızı toplamış olmasaydınız farkına varmazdım. Yoksa madalyonunuzu kayıp mı ettiniz?"

Brenna saçına bağladığı kurdeleyi çözdü ve bukleleri omuzlarına döküldü. Netta madalyonunun boynunda olmadığını fark ettiğine göre Crispin de fark edecekti. Connor'ın yakın bir arkadaşına yalan söylemek hoşuna gitmezdi.

Netta, "Çok yakında bulursunuz," dedi. "Endişelenmeyin."

Hizmetçi kız konuyu kapamaya yanaşmıyordu. "Odanızda olmadığından eminim," dedi. "Biraz önce temizledim. Orada olsaydı bulurdum. Efendimizin madalyonu sandığın üstünde, çünkü yerinde duruyor. Siz madalyonunuzu hiç kaybetmediniz, hanımefendi. Sahanlıktaki sandığın üstüne baktınız mı?"

Brenna konuyu değiştirmeden önce, "Henüz değil," dedi. "Leydi Euphemia'dan nasıl kurtuldun?"

"Leydi Euphemia dinleniyor. Uyanır uyanmaz eşyalarını toplamamı istedi."

"Gidiyor mu?" Tanrı yardımcısı olsun, gülümsemesine engel olamıyordu.

Netta güldü. "Üvey oğlunun dönüşünü beklemekten vazgeçtiğini söyledi. Yarın sabah yola çıkmaya hazırlanıyor. Efendimizin onu önemsemediği kanısında."

"Connor'ın onu önemsemediği doğru değil. Üvey oğlunun ne kadar meşgul olduğunu o da görüyor."

"Efendimizden bugün haber aldınız mı?"

"Evet, aldım. Her şeyin yolunda olduğunu ve yakında eve döneceğini söylüyor."

"Ama size her gün aynı haberi yolluyor, değil mi?"

"Düşünceli davranıyor ya. Benim için önemli olan bu, Netta."

"Hanımefendi, sizden bir şey rica edebilir miyim?"

"Evet, elbette."

"Leydi MacAlister gittikten sonra, onun sizi geçen hafta niçin ağlattığını bana söyler misiniz? Bunu sormamam gerektiğini biliyorum ama sizin için endişeleniyorum. Ada da aynı şeyi söylüyor." Başını sallayarak, "İkimiz de sizi çok seviyoruz," diye ekledi.

“Ben de sizi çok seviyorum, Netta. Sorun çözümlendikten sonra size niçin ağladığımı anlatacağım.”

“Teşekkür ederim, leydim. İçeri mi girecektiniz?”

“Evet.”

“Yapmamı istediğiniz bir şey var mı?”

“Şu anda aklıma bir şey gelmiyor. Bugün öğleden sonra sana izin veriyorum. Keyfine bak. Ben de ayakkabılarımı değiştirip atla dolaşmaya çıkacağım.”

Netta sırttı. “Crispin’e haber verdiniz mi?”

“Şu anda işi var. Şato surlarının dışındaki duvarlardaki çalışmalarını kontrol ediyor. Connor’ın yağız atına bineceğim diye korkma. Davis onu benden saklıyor.”

Netta dayanamayıp güldü. “Siz ahıra girince Davis yine gözlerini kapıyor mu?”

“Evet ama bunu neden yaptığını söylemeyi reddediyor.”

Brenna avlu boyunca koşarak uzaklaşan Netta’yı seyretti. Akli kardeşindeydi. İçeri girip yatak odasına giden merdivenleri koşarak çıkmaya başladı. Faith’in güvende olduğu haberini beklemek çok, ama çok zordu. Ancak Tanrıya sığınarak uyuyabiliyordu. Brenna elinden geleni yapmış, gerisi Tanrıya kalmıştı.

Odasının kapısını ardına kadar açıp telaşla içeri girdi. Hançeri yatağın yanındaki sandığın üstünde duruyordu. Kendi dalgınlığı karşısında başını salladı. Kendini zorlayıp yavaşlaması gerekiyordu. Belki o zaman öteberisini kaybetmeyecekti. Hemen hançerini alıp kılıfına koymaya hazırlandı.

Arkasında kapının gıcırıtıyla kapandığını duymuştu. Bundan pencereden içeri dolan rüzgârın sorumlu olduğunu düşündü. Yatağın üstüne oturup ayakkabılarını çıkaracağı sırada kapının kilitletiğini işitti.

Dönüp bakmasına gerek kalmadan, odanın içinde kim olduğunu anlamıştı.

Ve onu gördü. Raen kapının önünde duruyordu. Genç kadının çığlığı boğazında düğümlenirken o gömleğini çıkarıyordu.

Crispin, asma köprüden sorumlu olan askerden Raen’in döndüğünü öğrendi.

Asker, “Birkaç dakika önce üç kişiyle birlikte geldi,” diye seslendi. “Ama köprüden sadece Raen geçti. Arkadaşları aşağıdaki koruda bekliyorlar. Raen bana Hugh’in cenazesine gittiğini ve tekrar yola çıkmadan önce annesine veda etmek istediğini söyledi. Asma köprüyü açık bırakmamı önerdi ama bunu kabul etmedim elbette. Eyeri atın üstünde duruyor, Crispin. Yani, gerçekten hemen gitmeye niyetli olmalı.”

Crispin duvardan indi ve Davis ile birlikte bayırı tırmanmaya başladı. Hanımı ona Raen’dan korktuğunu söylemişti. Connor’ın üvey kardeşi şatoyu terk etmeden Crispin onun yanından ayrılmayacaktı.

Şatonun iç kalesine yaklaştıkça adımlarını sıklaştırdı. Nedenini bilmiyordu ama birden hanımının tehlikede olduğunu hissetmişti. Bir an önce onun yanına varmak için koşmaya başladı.

Birden onun çığlığını duydu. Eli kılıcına gitti. Kalbi göğsünden fırlayacak gibi atıyordu. “Alçak!” Bunu önce fısıltıyla söyledi, sonra bağırarak tekrarladı.

Herkes avluya koşuyordu. Böyle acı bir çığlığın arkasından gelen sessizlik herkesi dehşete düşürmüştü.

Crispin yokuşun tepesine vardığında bir erkeğin bağırmasını duydu. İrkilerek başını kaldırıp pencereye baktı. Raen pencerenin önünde duruyordu. Omzunu tutmuş, balta yediği için devrilmek üzere olan bir ağaç gibi sağa sola yalpalıyordu. Sonra arka üstü pencereden dışarı uçtu. Ayaklarının üstüne düşmek için çaresizce kıvrılarak dehşet içinde haykırdı ve yüzükoyun yere çakıldı.

Crispin koşmaya devam ediyor, *sevgili Tanrım, yalvarırım ölmemiş olsun*, diye dua ediyordu. Raen’in üstünden atladı ve kapıya koştu. O anda Brenna dışarı fırladı.

Crispin olduğu yerde kalakaldı. Kızın yüz ifadesi az önceki çığlığından daha korkunçtu. Gözleri ateş saçıyordu. Yüzü bembeyazdı. Üstü başı kan içindeydi. Sol kolu omzundan bileğine kadar kesilmişti. Omzu ve boynu kana bulanmıştı. Giysilerini sanki bir hayvan pençeleriyle parçalamıştı.

Crispin onun nasıl olup da ayakta durabildiğine şaşıtı. Brenna'ya doğru uzandı ama genç kadın onun yanından koşarak geçip merdivenlerden aşağı indi.

"Acele et, Crispin," diye bağıyordu. "Acele et. Onu saklamalıyız."

Cesedin çevresinde bir grup asker toplanmıştı. Brenna koşarak onlara yaklaşınca gerilediler. Yüzlerinden şaşkınlık ve öfke okunuyordu.

"Onu pencereden aşağı ben itmedim. Hayır, hayır... bunu ben yapmadım. Karnına dizimle vurduğumda ayağı atkısına takıldı... Evet, canını yakmak istedim çünkü... Beni yere itmeye çalışıyordu ve hançer elimdeydi... Sonra... yere devrilince hançer ona saplandı... sonra fırladı ve düştü..."

Crispin'i elinden tutmuş ileri doğru çekmeye çalışıyordu. "Anlamıyor musun? Onu saklamalıyız... Oğlunu böyle görmemeli... Aman Tanrım, Connor'a haber vermeliyim... Ona izin veremezdim... Bana dokundu. Ağzı tenime değdi, Crispin... Buna izin veremezdim. Euphemia izin vermem gerektiğini söylemişti ama bunu yapamazdım. Hayır, asla..." Avaz avaz bağıyordu.

Crispin, öfke içinde, "Euphemia oğlunun isteklerine boyun eğmenizi mi söyledi?" diye sordu.

"Evet ama yapamazdım... Denedi ama başaramadan pencereden düştü."

Brenna çırpınmaktan vazgeçip Crispin'in elini bıraktı. Raen'in ayağına yapışıp onu sürüklemeyi denedi.

Crispin, "Hanımefendi onu bırakın," dedi. "Size yardım edeyim."

"Evet, bana yardım et. Euphemia oğlunun geri döndüğünü duymadan onu saklamalıyız. Olur mu?"

Crispin'in sesi sakindi. "Olur," diye söz verdi. Kızı sakinleştirmek istiyordu. "Onu saklayacağız."

Owen, "Hanımefendi, hançerinizi onun sırtına saplanmış," diye fısıldadı. "Onu çıkarıp size vermemi ister misiniz?"

Brenna, "Hayır! Hayır!" diye haykırdı.

Crispin, Owen'a baktı başını sallayarak susmasını işaret etti.

"Connor beni asla affetmeyecek... Tanrım, ben ne yaptım? Onun kardeşini öldürdüm... Hayır, Euphemia onu görmemeli. Bana yardım et, Crispin... Lütfen... Connor'ı istiyorum."

Crispin yavaşça ona elini uzattı. Genç kadın hayır anlamında başını salladı. "Hayır ben kirlendim. O bana elleri ve ağzıyla dokundu..."

Sonra, Crispin'in kollarına atıldı. "Beni göle götür, olur mu?"

Crispin yalan söyledi. "Tabii leydim. Sizi göle götüreceğim."

Brenna hafifçe onun koluna vurdu. "Teşekkür ederim. Bunu ben yaptım, değil mi?"

"Neyi siz yaptınız?"

"Onu öldürdüm."

"Hayır, o kendi kendini yok etti. Ölmeyi hak etmişti. Yoksa Connor onu öldürecekti."

"Benden nefret edecek mi?"

Crispin cevap vermeye fırsat bulamadan, genç kadın onun kollarında bayıldı.

Donald yanlarına geldi. Hançer elindeydi. Omzundaki atkıyı çıkarıp iki uzun şerit halinde kesti.

Crispin, Donald'ın yarayı bağlayabilmesi için kucakındaki Brenna'yla birlikte döndü. Emirlerini fısıltıyla veriyordu. "Ben burada yokken nöbeti sen devralacaksın. Ben onu Leydi Kincaid'e götüreceğim. Yaranın dikilmesi gerekiyor," dedi. "Giric, sen de diğerleriyle birlikte gidip, koruda bu alçağı bekleyen üç askeri yakalayıp getir. Ahırların yanında beklesinler."

"Connor'un üvey annesi ne olacak?"

"Donald sen ona olanları anlat. Eğer oğlunun cesedini alıp götürmek isterse götürsün. Ama Connor'ın askerlerinden biri bile ona eşlik etmeyecek. Anladın mı?"

Donald, "Evet," diye cevap verdi.

"Aeden, sen de Connor'ı bul ve olanları ona anlat. Karısının iyileşeceğinden emin olmasını söyle. Olayı olduğundan fazla büyütme."

Owen, "Hanımefendi ölecek mi?" diye fısıldadı.

"Hayır ölmeyecek. Donald dinle şimdi. Connor, Alec, Quinlan ya da ben dönene kadar, şatoya bizim adamlarımız dışında kimse girmeyecek."

Owen, "Onu Kincaid'lerde bırakıp dönecek misin?" diye sordu.

"Hayır, Connor gelene kadar onun yanında kalacağım.

"Euphemia gitse de Raen'la gelen üç asker burada kalacak mı?"

"Euphemia ile birlikte gitsinler."

Donald, Brenna'nın yarasını sarmayı bitirmişti. Crispin'e başını salladı ve kumandanın atını almak için ahıra gitti. Koşarken sağa sola emirler yağdırıyor, Crispin ve hanımefendiye kalabalık bir asker topluluğunun eşlik etmesini istiyordu. Herkes yola çıkmaya hazırdı.

Crispin, "Hançeri onun omzunda bırakın," diye emretti. O kadar öfkeliydi ki hırstan sesi titriyordu. "Euphemia, Connor'ın karısına oğlunun isteklerine boyun eğmesini söylemiş," dedi. "Efendimiz bunu öğrendiğinde, Tanrı o kadının yardımcısı olsun."

Aeden, "Ona söylememi ister misin?" diye sordu.

"Connor'a her şeyi anlat ama karısının ölmeyeceğinden emin olmasını da sağla. Ona çok bağlandı."

Crispin avluda ilerlemeye başladı. Sonra dönüp Raen'in cesedine tükürdü ve yoluna devam etti.

Büyük bir şans eseri olarak, Brenna ancak Kincaid'lerin avlusunda attan inerken kendine geldi. Alec ile Jamie kapıda duruyorlardı. Alec, Brenna'nın durumunu görünce bembeyaz oldu. Jamie ağlamaya başladı; çığlık atmamak için ağzını eliyle kapatıyordu.

Brenna, Crispin'e kendisini kucağından indirmesini, yürüebileceğini söyledi. Genç askerin koluna girdi ve merdivenlere doğru ağır ağır yürümeye başladı. Crispin onun bakışlarının hâlâ donuk olduğunu gördü ve başından geçen bu korkunç olayın etkisinden uzun süre kurtulamayacağını anladı.

Brenna, Alec'in önünde durdu. "Connor'ın üvey kardeşini öldürdüm," dedi. Sonra Jamie'ye döndü. Çaresizlik içinde, "Artık Euphemia beni asla sevmeyiz," diye ekledi.

Alec onu kucaklayıp içeri taşıdı. "Üzülme, Brenna. Kocan seni seviyor. Biz de seviyoruz."

"Alec."

"Evet?"

"Çok üzgünüm."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Quinlan İngiltere'den eli boş döndü. Sinirli, üzgün ve şaşkıncı. Yaptıklarını efendisine anlattı.

"Daha önce MacNare İngiltere'ye birlikler göndermiş. Alçak Düzlükler'den itibaren onların izini sürdük. Sayılarını ve Baron Haynesworth'un şatosundan kaçının döndüğünü tam olarak biliyoruz."

"Kaç kişiydiler?"

"Baştan aşağı silahlı yirmi altı asker."

"Ama yanlarında Faith yoktu, değil mi?"

"Hayır."

"Emin misin?"

"Onların çıkışını gördük, Connor. Evet, eminim."

"Peki onlara ne yaptınız?"

"Sence ne yapmış olabiliriz?"

Connor başını salladı. "Benim kaç adamım bu savaşa katıldı?"

"Biz on bir kişiydik."

"İyi. Haksızlık olmamış. Adamlarımdan yaralanan oldu mu?"

"Donovan'ın baldırı kesildi. Ama en önemli yaralanma bu. Diğerlerinde sadece küçük çizikler var. Doğrusunu istersen, Donovan geri dönemeyebilirdi ama..."

"Ama?"

Quinlan, "İşte burada işler biraz karışıyor," dedi. "Baronun askerleri savaşı kuleden izlediler... Ben içeri girip Faith'in

nerede olduğunu öğrenmeye karar vermiştim. Tam o sırada asma köprüyü indirdiler ve bir alay insan dışarı çıktı. En önde karınızın annesi vardı."

Quinlan durdu. Gülümseyerek sözüne devam etti. "Onun Galce konuşması Leydi Brenna'dan beter," dedi. "Leydimin annesinin askerleri silahlıydılar ama görevlerinin sadece hanımlarını korumak olduğunu hemen anladım. Hanımınızın nasıl olup da bu kadar cesur olduğunu da artık biliyorum. Annesi atından inip bizim askerlerden kimin sorumlu olduğunu öğrenmek istedi. Ben ona bir açıklama yapmaya fırsat bulamadan Donovan'ı gördü ve onun yanına gitti. Bizim asker onun kendisine dokunmasını istemiyordu elbette. Ama leydi buna kulak asmadı. Yanında taşıdığı gereçleri kullanarak Donovan'ın yarasını temizleyip dikti."

"O sırada sen ne yapıyordun?"

"Leydinin karın hakkındaki sorularına cevap veriyordum. Karın için endişelendiğini sandım ama o hiç endişelenmediğinde ısrar ediyordu. 'Brenna güç bir durumda olsa kardeşlerinden birine madalyonunu gönderirdi,' dedi. Bunu yapmadığına göre, annesi onun güvende olduğundan emin, ama sizin için endişeleniyor. Size bir haber gönderdi."

"Neymiş o haber?"

"Kızıma iyi davransın, yoksa aileye hesap vermek zorunda kalır, dedi. Leydi Brenna'ya eşlik eden askerlerin başına geleni onlar da duymuş elbette. Leydi, tekrar tekrar Baron MacNare'in bir canavar olduğunu bilmediğini söyledi. Şimdi söyleyeceklerimi iyi dinle. Buna bayılacaksın. Kızını kurtardığın için Baron sana minnet duyuyormuş."

Connor başını salladı. Bir İngilizin minnettarlığı, öyle mi? Bunun kendisi için ne anlamı olabilirdi ki?

"Faith nerede?"

"O ortadan kayboldu. MacNare'in askerleri gelene kadar annesi çok endişeliymiş. Askerler geleceklelerini haber vermemişler ama geldiklerinde Faith'i bulmak için şatonun her yanını didik didik aramışlar. Annesi birinin gelip onu kurtardığına inanıyor. Bunun kimin olduğunu da tahmin ediyor."

“Kimmiş?”

“Sen.”

“Benim yerime sizi karşısında görünce şaşırmadı mı?”

“Şaşırmış görünmedi.”

“Karıma ne diyeceğim, Quinlan? Kardeşinin durumunu ondan saklamaya devam edemem. Er geç başkasından duyacak. İskoçya’da dedikodu rüzgâr gibi yol alır.”

“Bu konuda haklısın. Doğrusunu istersen, bana kalırsa bu durumu birisi bizden önce öğrenmiş ve Faith’e haber veremeye gitmiş olmalı. Erkek kardeşlerinden biri olabilir. Annesini üzmemek istemediği için Faith’e söylemiştir.”

“Bana da kalsa öyle olabilir ama, Brenna için bu zahmete katlanabilecek birini daha tanıyorum.”

“Kim?”

“Ağabeyim. Bu tam ona göre bir iş, değil mi?”

“Ama o İngiltere’den nefret eder.”

Connor, “Ama karımı çok seviyor,” dedi. “Brenna’ya bir şey söylemeden onunla konuşmalıyım. Tanrının izniyle, Alec karımın kız kardeşini bir yere saklamış olmalı. Bana söyleyeceğin başka bir şey var mı?”

Quinlan omuz silkti. “Leydimin annesi kızına hediyeler gönderdi ve...”

“Ve ne?”

“Beni yanağımdan öptü. Onu itmek istemedim. Sonuçta Leydimizin annesi... Ama çok komik bir durumdu, Connor. Ne yapacağımı şaşırtdım. Bu öpücüğün kızı için olduğunu ve bunu ona vermem gerektiğini söyledi.”

Connor gülüyordu. “Karımı öpmeni mi istiyor?”

“Evet.”

“Bunu yapacak değilsin.”

“Elbette hayır.”

Konuşma burada bitmişti. İki savaşçı son saldırının gerçekleştiği sınırın güneybatı ucuna doğru yola çıktılar.

Bir saat sonra Aeden geldi. Atından indi, efendisine seslenerek ona doğru koşmaya başladı.

Telaşla, “Karınızın bir şeyi yok, efendimiz,” dedi. “Ama bir sorun çıktı.”

Connor kımıldamadan ve tek kelime söylemeden onu sonuna kadar dinledi. Aeden her şeyi ayrıntılı olarak anlattıktan sonra, Brenna’nın söylediklerini de kelimesi kelimesine tekrarladı. Connor öyle büyük bir öfkeye kapılmıştı ki tir tir titriyordu.

“Karım nerede şimdi?”

“Kincaid’lerin yanında. Crispin de orada. Şatonun nöbetini Donald’a bıraktı.”

“Brenna iyi mi?”

“Evet iyi.”

“Emin misin?”

“Eminim.”

Connor duruma odaklanmak için korkularını yenmeye çalışıyordu. “Ya Euphemia?” diye sordu. Birden sakinleşmiş, heykel gibi olmuştu.

“Crispin, onun, oğlunun cesedini gömmek için kuzeye götürceğini tahmin ediyor.”

“Brenna...”

Aeden tekrar, “Hanımefendinin durumunda endişe edecek bir şey yok,” dedi. “Size yalan söylemem. Yarasının dikilmesi gerekiyor. Çok da kötü dayak yemiş. Ama iyileşecek. Kadınlar onunla birlikte Kincaid’lere gitmek istediler. Crispin onlara engel olana kadar akla kararı seçti.”

Connor, iki büklüm olup böğürmeye başlamamak için kendini güç tutuyordu. Karısının yanında olmalıydı. Olup biten her şeyi bilmeliydi. O alçak karısına dokunmaya nasıl cüret edebilmişti!

Aeden, “Efendimiz, ne yapmamı emredersiniz?” diye sordu.

Connor karşı karşıya olduğu sorunları düşünüyordu. Aeden efendisinden cevap alabilmek için sorusunu ikinci kez tekrarlamak zorunda kaldı.

Connor en kıdemli askeri Douglas’a seslendi. “Bu akşam Hugh’un klanından geri kalanların hepsini naklet. Bu iş biter bitmez bütün MacAlister’ler eve dönsün. Aeden sana yardım edecek.”

Asker, "Ya siz, efendimiz?" diye sordu.

"Ben karımın yanına gidiyorum. Quinlan, ben dönene kadar evde sen nöbetçisin."

Diğer asker koşarak uzaklaşırken, Quinlan efendisinin yanında kaldı.

Connor birden Aeden'e seslendi. "Euphemia karuma o alçağın isteklerine boyun eğmesini söylemiş, öyle mi?" diye kükredi. Bu sorusuna cevap beklemeden atının dizginlerine asılıp dört nala uzaklaştı.

Quinlan onu izledi. Amacı, eve yönelmek için kuzeye döneneği noktaya kadar efendisinin arkasını korumaktı. Connor ise Kincaid'lere gidiyordu.

Kestirmeden gitmeyi tercih etmişti. Askerlerinden iyice uzaklaştığında yaralı bir hayvan gibi inledi.

Euphemia! Bu kadının adını söylerken içinden kılıcını çekmek geliyordu. O, bir daha asla MacAlister adını kullanamayacak, ihanet ettiği klanın atkısını takamayacak, onların yanına asla gelemeyecekti.

Şimdi MacAlister şatosuna paralel olarak ilerliyorlardı. Quinlan efendisinin doğuya dönmesini bekliyordu. Bu yüzden, Connor durunca şaşırdı.

Yanına gelip, "Connor," dedi. "Öfkeni yenmelisin. Karımı gördükten sonra, yeniden öfkelenebilirsiniz. Biliyorum, onu yalnız bıraktığımı düşünüyorsunuz, ama o başka seçeneğin olmadığını anlayacaktır. Seni seviyor. Yere bakmayı bırak ve bana bak."

Connor, "Yere bak," dedi.

Quinlan efendisinin kapisine boyun eğerek dediğini yaptı. Sonra alçak sesle, "Taze izler..." diye söylendi.

Connor, "Dört at," dedi. "Hayır, beş. Tek sıra halinde ağır ağır gidiyorlar. Kim..."

"Aeden, Raen ile kaç kişinin geldiğini söylemişti?"

Connor, "Üç," diye cevap verdi. Sonra birden irkilerek, "O alçağın annesi evine gitmek için yola çıkmış olabilir," dedi. "Yazık, onunla konuşmak isterdim."

Quinlan, "Onu öldürmek zorunda kalırsın," dedi.

Connor başını salladı. "Hayır, öldürmek ona iyilik etmek olur. Kalan yıllarını acı çekerek geçirmesini istiyorum."

"Eğer bu Raen'in cenaze töreniyse niçin ters yöne gitsinler? Yanlış yolda olduklarını bilmemeleri mümkün değil."

"Anlamadım."

"Nal izleri çok taze. Kısa bir süre içinde onlara yetişebiliriz. Nereye gittiklerini öğrenmeliyiz, değil mi?"

Connor başını salladı. "Birkaç dakika izleri takip edelim. Ben Brenna'nın yanına gitmeliyim."

Quinlan, "Biliyorum," dedi. "Yerinde olsam içimden tekrarlamaya başladım."

Atlarını dört nala sürdüler.

Connor, "Neyi tekrarlamaya başladın?" diye bağırdı.

"Onu sevdiğini."

Connor yamacın üstündeki düzlüğe giden yolu kısaltmak için ormanın içinden geçti. O düzlüğe vardığında Euphemia'nın nerede olduğunu görebilecekti. Ormandan çıkınca, atından inip, aşağıdaki atlıları görebilmek için koşmaya başladı.

Bir dakika sonra Quinlan da ona yetişmişti.

Aşağıda ince uzun bir kuru uzanıyordu. Evet, bu bir cenaze alayıydı. Raen en sondaki atın üstünde yatıyordu.

Ağaçlardaki bir kıpırtı Connor'ın dikkatini çekti. Bir şeyin hareket ettiğinden emindi. Beklemeye başladı. Birkaç dakika sonra, atlılar düzlüğün sonuna vardıklarında, birisi saklandığı yerden çıktı.

Connor ile Quinlan, MacNare'i hemen tanıdılar. Euphemia'nın atından inip koşarak ona doğru gitmesini ve müttelikine sarılmasını dehşet ve öfkyle izlediler.

Hainin kim olduğunu artık biliyorlardı.

Connor inanılmaz bir hızla at sürerek Kincaid'lere vardı. Avluya geldiğinde atından aşağı atlayarak fırtına gibi içeri girdi. Merdivenleri ikişer ikişer çıkarak balkona yöneldi. Karısının sağlığının yerinde olduğunu gözüyle görmeyi istiyordu. Crispin oda kapısında nöbet tutuyordu. Connor onun yanından rüzgâr gibi geçti; kapıyı açıp içeri daldı.

Çılgın gibi davrandığını biliyordu. Başka türlüünü yapmak elinde değildi. Onu korumak için yanında olmadığına ne kadar üzülüğünü karısına söylemeliydi. Brenna onu bağışlamazsa nasıl yaşayabilecekti, bilmiyordu.

Odanın ortasına geldiğinde Brenna'nın Jamie ile birlikte pencerenin önünde durduğunu gördü. Sonra şaşkınlık ve öfkeden donakaldı.

Buna hazırlıklı değildi, olamazdı da. Onun narin, küçük karısı korkunç bir dayak yemişti. Connor genç kadının nasıl olup da ölmediğine şaşıyordu. Sanki vahşi bir hayvan tarafından köşeye sıkıştırılmıştı. Yüzü pençe pençe morarmıştı; bir kolu omzundan parmaklarına kadar sargılar içindeydi. Her yerinde tırmık izleri vardı.

Ama ölmemişti. Connor, bunu içinden iki kez tekrarladı. Onunla konuşabilmek için sakinleşmeye çalışıyordu.

Ölmemişti. Ölse, orada duruyor olmazdı.

Brenna, "Hayır, ölmedim," dedi. O zaman Connor düşüncelerini yüksek sesle dile getirdiğini anladı.

Jamie dışarı çıkarken durdu ve Connor'a, "Kısa bir süre sonra uykuya dalar," diye fısıldadı. "Onu uyutacak bir ilaç verdim. Ama uyumamaya çalışıyor. Önce senden özür dilemesi gerektiğini düşünüyor olmalı. Onu yatırmaya çalış."

Connor, Brenna'ya yaklaştı. Genç kadın bayılıp düşecek olursa onu tutmak istiyordu. Çok korkunç görüldüğünü de biliyor ve karısını korkutmak istemiyordu. Yüzünde ve kollarında savaş boyaları vardı. Gözleri ateş saçıyordu.

Brenna'nın yanına gelmesini istiyor ama başına gelenlerden sonra genç kadının buna yanaşacağını sanmıyordu. Connor değersiz bir toprak parçasını savunurken, genç kadın kocasının düşmanlarına karşı kendisini savunmak zorunda kalmıştı.

Yumuşak bir sesle, "Savaş boyalarını yıkamamı ister misin? Bundan hoşlanmadığımı biliyorum," dedi.

"Önemli değil."

"Değil mi?"

"Sana söylemek istediğim bir şey var, Connor."

"Önce yatağa yat."

"Jamie içkime beni uyutacak bir şey koydu. Yarına kadar uyanmayacağımı söyledi."

Connor, "Biliyorum," diye cevap verdi.

"Eğer yatarsam..."

"Peki."

"Raen pencereden düştü..."

"Biliyorum, aşkım."

"Onu ben itmedim. Onu bıçaklamak da istemedim. Kendi palasının üstüne düştü. Eğer beni yere yatırmak için bileğimi tutuyor olmasaydı bu olmayacaktı. Eliyle ağzımı kapıyordu. Ben ise bağırarak istiyordum. Hançerimi eline batırmayı denedim. Lütfen bana inan. Onu öldürmek istemedim. Sadece ondan kurtulmak istiyordum."

"Yanında olup seni koruyamadığım için üzgünüm."

"Sen orada olsan ne yapardın?"

"Onu pencereden atardım."

Brenna'nın kafası karışmıştı. Başını salladı. Bu hareketi yapınca başı döndü. "Uyumadan önce sana söylemek istediğim başka şeyler de var. Annene saygı göstermeye çalıştım ama artık bunu yapamam. Ailenle arana girmem doğru değil. O senin geçmişinin bir parçası. Senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Ben orada oldukça bir daha asla seni görmeye gelmez. Oğlunun öldüğünü öğrenince benden nefret edecek, Connor. Crispin, Raen'in cesedini saklayacaktı. Bana söz vermişti. Üvey annen bana, Raen ne isterse yapmamı söyledi. Ama ben yapmadım ve pişman değilim. Oğlunun isteklerini yerine getirebileceğimi düşünerek hata yaptım."

"Evet, hata yaptı. Seni yatırayım."

Brenna onu duymamış gibi davranıyordu. "Beni asla bağışlamayacak. Zaten bağışlamasını istemiyorum. Ondan hoşlanmıyorum. Senin için hangimizin daha önemli olduğuna karar vermelisin. Böyle bir şey istemem yanlıştır olduğunu biliyorum ama ben..."

"Brenna..."

Genç kadın, "Hayır, sana açıklamalıyım," diye haykırdı. "Ne kadar öfkeli olduğunu görüyorum ve..."

Brenna uyumamaya çalışıyordu ama Jamie'nin ona verdiği iksir etkisini göstermeye başlamıştı. Olduğu yerde yalpalıyor, kocasına söylemek istediklerini toparlayamıyordu.

Başı yana kayınca, Connor onu kucaklayıp göğsüne bastırdı. Karısı uykuya dalmıştı. Eğilip alnını öptü. Bir saat kadar yerinden kıpırdamadı. Kızın sıcaklığını hissetmek ona yetiyordu.

Jamie, Brenna'nın yanında oturmak için odaya döndü. Connor'ın yüzünde gördüğü acı karşısında içinden ağlamak geldi. "Brenna'nın dinlenmeye ihtiyacı var, Connor," dedi. "Onu yatağa yatır."

Connor yerinden kıpırdamadı. Jamie uzun bir süre genç adamı karısının iyileşeceğine inandırmaya çalıştı.

Hâlâ karısının yanından ayrılmak istemiyordu. "Tekrar yalnız kalmasını istemiyorum."

Jamie, "Yalnız kalmayacak," diye söz verdi. "Peder Sinclair'in yolda olduğu haberini aldık. O son görevini yapmaya gelmiyor, Connor. Brenna ölmeyecek. Rahip Sinclair onun dostu. O da Brenna'nın yanında oturacak."

"Beni isterse ya da durumunda bir değişiklik olursa bana haber yollarsın, değil mi?"

"Elbette yollarım."

Connor'ın içinde yanan ateş iyice coşmuştu. Odada biraz daha kalırsa kendine hakim olamamaktan korkuyordu.

Jamie kapıya kadar onun arkasından geldi. "Nereye gidiyorsun?"

"Bu işi bitirmeye."

"Brenna'ya ne diyeyim?"

Connor başını salladı. Karısını endişelendirmek istemiyordu. MacNare'e gittiğini ona söyleyecek olurlarsa, Brenna kocasını merak edecekti. Ama yalan söylemek de istemiyordu.

Gerçeği söyledi. "Üvey anneme gidiyorum."

Koridora çıkınca yüzündeki soğukkanlı ifade kayboldu. Sevgi dolu koca gitmiş, onun yerine vahşi bir savaşçı gelmişti. Kılıcını kınından çıkarıp Crispin'e verdi ve aşağı indi. Uzun adımlarla yürüyordu. Yüzünde soğuk, ölümcül bir ifade vardı.

Alec kardeşini uzaktan gördü ve birden tedirgin oldu.

Connor tek kelime söylemeden uzandı, duvardan babasının kılıcını aldı.

Konuşmaya gerek yoktu. Quinlan ile Crispin efendileriyle birlikte yürümeye başladılar.

Alec tereddüt etmedi. O da kendi kılıcını aldı. Yüzünde ölümcül bir ifade belirmişti. Kardeşini izledi.

En sonunda adalet sağlanacak, Donald MacAlister'in intikamı alınacaktı.

Merhamet göstermediler. MacNare'in şatosunu kuşatıp saldırdılar. Amansız savaş saatlerce sürdü. Kılıçlar şakırdıyor, askerler düşman siperlerine dört bir yandan saldırıyordu. Alec'in askerleri bir yarım daire oluşturarak MacNare'in surlarını güneyden sarmış; Connor ve müttefikleri ise kuzeyden saldırarak daireyi tamamlamak için surları kuşatmışlardı.

Düşmanın bu kuşatmadan ya da onların intikamından kurtulması mümkün değildi. En önemlisi, MacNare ve adamlarını gafil avlamış olmalarıydı ve bu onlar için büyük bir avantajdı.

Saldırı anına kadar, MacNare, haince planlarının ortaya çıktığından habersizdi. Kuzeyli klanlara, iki gün sonra şafakla beraber Connor'ın surlarına saldırımları söylenmişti. Ama ihtiyar kadının budalalığı her şeyi altüst etmiş, sığınmak için MacNare'e gelişi yüzünden zamanlama değişmişti.

MacNare savaşa katılmadı. İç kalede saklanıyordu. Korkunç bir mezarda, dört bir yanından kuşatılmış olarak sıkışıp kalmıştı. Korkak derebeyi, altınlarını yanına alarak gizli geçitlerden kaçmanın yollarını arıyordu. Sipsivri öne fırlak dişleri, fırl fırl dönen küçük gözleriyle şatonun salonunda bir fare gibi oraya buraya koşuyor, beraberinde götürmeyi planladığı hazineye katabileceği şeyleri arıyordu. Euphemia ise ortalığı kasıp kavuruyor, MacNare'e "Savaşa katıl," diye bağıırıyordu. "Tek yapman gereken şey Connor'ı öldürmek. O zaman adamları dağılacaktır."

MacNare, "Sus be ihtiyar!" diye haykırdı. "Yoksa kılıcı-

mı karnına saplayacağım. Şehvet budalası oğlun yüzünden Connor'ı buraya geldi."

"Oğlumun cesedini buraya getirdiğimi Connor bilmiyor ki. O benim kuzeye gittiğimi sanıyor."

"O zaman niçin buraya saldırdı?"

Euphemia, "Hugh'un sınırlarına saldırman onu tahrik etmiş olmalı," diye bağırdı. "Kaçma. Burada kal ve savaş."

Adam, "Olacaklar seni niye ilgilendiriyor?" diye sordu. "Sevgili oğlun öldü. Ölü bir adam MacAlister klanının başına geçemez. Sen her şeyini kaybettin."

Dış kapılar çatırdayarak açılıyordu. Bu korkunç gürültü MacNare'i surlardan yükselen alevler kadar korkutuyordu. Kapıların altından, kurşun rengi yılanlar dibi duman süzülüyor, MacNare'nin ayaklarına kadar geliyordu.

"Şu torbaları doldurmama yardım et," diye bağırdı. "Acele et. Birazdan burada olacaklar."

Birden korkunç bir ses duyuldu. Barikatlar yıkılıyordu. Şimdi onu almaya geleceklerdi. Kapının dışındaki mermer zeminde askerlerin çizmelerinin çıkardığı sesleri duydu. Gittikçe yaklaşıyorlardı.

MacNare'in elleri öylesine titriyordu ki doldurmakta olduğu son torbayı düşürdü. İnleyerek eğildi ama yere dökülen altınları toplayacak zamanı yoktu. Çıkınını eline alıp kaçmak için gizli geçide doğru koştu.

Euphemia atılarak geçidin girişinin önünü kapattı. "Aptallık etme," diye haykırdı. "Connor ile Kincaid Buchanan'ların benim klanıma katıldığını bilmiyorlar. Dağlardaki geçitlerden geçerek iki güne kadar burada olacaklar ve MacAlister kalesine saldıracaklar. Eğer kaçmaz burada kalıp savaşsan payını alabilirsin. Benim için Connor'ı öldür; yoksa, yemin ediyorum, seni ona teslim ederim."

Kapının dışındaki dört savaşçı Euphemia'nın çaresizlik içinde yalvarmasını duymuşlardı. Böylece Kincaid de, mütefiki sandığı alçak Buchanan'ın düşmanla işbirliği yaparak kendisine ihanet ettiğini öğrenmiş oldu.

Connor elini kapıya uzattığında, Alec onu kenara iterek

kapıyı omuzladı. Kapının kilidi ilk darbeye sarsıldı, ikincide parçalandı.

Kincaid geri çekilerek Connor'ın, babasının kanlı kılıcını kınından çıkarmasını bekledi. Sonra elini kardeşinin omzuna koydu. "O ve beraberindekiler babana ne kadar merhamet ettilerse sen de ona o kadar merhamet et," dedi.

Quinlan ile Crispin efendilerini korumak için onun iki yanına geçtiler. Silahları ellerindeydi. Alec'in ordusu kendi efendilerini korurken, o da üç savaşçının arkasını koruyordu.

İçeride MacNare, Euphemia'ya, "Yolumdan çekil!" diye bağıırıyordu.

Kadın kımıldamıyor, MacNare hâlâ kaçabilecek zamanı olduğunu sanıyordu. Tam Connor içeri girerken, geri çekilip kılıcını havaya kaldırdı ve kadının karnına sapladı.

Connor üvey annesinin insanın kanını donduran çığlığı karşısında tepkisiz kaldı. MacNare kılıcını geri çekip kadını kenara iterken buz gibi bir yüz ifadesiyle onu seyretti. Euphemia iki büklüm yere yığıldı.

MacNare, Connor'ın orada olduğunun farkında değildi. Gizli geçidin girişini saklayan duvar panosunu telaşla ararken, Euphemia'yı tekmeleyerek kenara doğru savurdu.

Connor, "Bir yere mi gidiyorsun?" diye sordu.

MacNare hızla döndü. "Bana saldırmaya hakkın yoktu, MacAlister," dedi. "Hiç hakkın yoktu. Kincaid bunu duyacaktır."

Alec öfke içinde, "Bu saldırıda ben de varım," diye haykırdı.

MacNare'in yüzü bembeyaz oldu. Ölümün üzerine doğru geldiğini görür gibi olmuştu.

"Ben orada değildim. Babanın ölümünde benim payım yok, MacAlister. Ben de senin gibi küçük bir çocuktum. Küçük bir çocuk."

Alec, "Yirmi yaşını geçmiştin," diye haykırdı. "Pekâlâ da oradaydın. Kacrn's'in atkısını takmıştın, alçak. Donald MacAlister benim dostumdu."

Alec, Connor'ı sırtından itti. "Bu alçağın inkara yeltenmesi midemi bulandırıyor. Bu işi bitir."

MacNare, "Önce ben seni öldüreceğim," diye böbürlendi. İleri doğru atılıp çömeldi ve kılıcını Connor'a doğru salladı. Connor kendini babasının kılıcıyla korumasına ulaşabileirdi.

Euphemia, iki büklüm olmuş, "Kurtar beni, Connor," diye bağıırıyordu.

Connor onu duymazlıktan geldi.

MacNare ayağa sıçrayıp gizli geçide doğru bir hamle yaptı. O anda sallanan bir kılıcın havada çıkardığı ışığa benzer sesi duyup sağa döndü. Connor bu tepkiyi bekliyordu. Donald MacAlister'in kılıcı MacNare'in boynunu biçerek yoluna devam edip duvara saplandı. MacNare'in ayakları yerden kesilmiş, kılıcın ucu duvara saplanırken, o da gizli geçidin kapısına yapışmıştı.

Sadece geçidin girişini örten panelin ve MacNare'in birbirine çarpan dişlerinin sesi duyulmuştu.

Euphemia tekrar, "Lütfen bana yardım et, oğlum," diye yalvardı. "Annene acı."

Savaşçılar onunla hiç ilgilenmediler. Crispin, Connor'a babasının kılıcını almasını isteyip istemediğini sordu, ama Connor, hayır anlamında başını salladı.

"Babam orada olmasını isterdi. Bırak."

Euphemia, "Connor," diye haykırdı. "Lütfen... Lütfen."

Connor arkasına bile bakmadan salondan çıktı. Üvey annesinin çığlıkları gittikçe daha az duyuluyordu.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Connor seçimini yapmıştı. Brenna kocasının üvey annesine gittiğini duyunca, böyle düşündü. Kendisini yenilmiş hissediyordu. Artık birlikte bir gelecek umudu olamazdı. Kocasını geçmişine kilitlenmişti. Brenna'nın bunu değiştirmesi mümkün değildi.

Jamie onun tepkisini görünce söylediklerine pişman oldu. Brenna kocasının nereye gittiğini öğrenene kadar hızla iyileşiyordu. O andan itibaren sessizleşti ve içine kapandı. Jamie onu konuşturmaya ve neden bu kadar üzülüğünü öğrenmeye çalıştıysa da başaramadı.

Connor'un adı geçer geçmez Brenna tedirgin oluyordu. Jamie üç gün boyunca onu konuşturmaya çalıştıktan sonra sorunun kaynağını öğrenmek için kocalarının dönüşünü beklemeye karar verdi.

Brenna'nın bedeni gün geçtikçe iyileşiyordu. Kısa sürede görünüşünde büyük bir değişiklik olmuştu. Yüzünde ve omuzlarındaki şişler hemen hemen tamamen inmiş, morarmış yerler normal rengini almaya başlamıştı. Kolu da düzeliyordu.

İçine kapanışının dördüncü gününde Brenna kalkıp giyinmişti. Jamie, öğlen yemeği servisi yapıldıktan sonra Brenna'nın odasına uğradığında, onu giyinmiş, pencerenin önünde bir iskemlede otururken bulunca sevindi.

"Bugün kendini nasıl hissediyorsun?"

Brenna, "Çok daha iyiyim," diye cevap verdi. Neşeli gö-

rünmeye çalışıyor ama bunu başaramıyordu. Jamie yanına gidip elini genç kadının alınına koydu.

Brenna, "Ateşim yok," dedi. "Gerçekten iyiyim."

Jamie, "Hızla iyileşiyorsun ama kalp acısı çektiğini ikimiz de biliyoruz. Sana sevineceğin bir sürprizim var. Rahip Sinclair seninle konuşmakta ısrar ediyor," dedi ve gülerek ekledi. "Eğer annenle konuştuğunu daha önce söylemiş olsaydı, yanına girmesine hemen izin verirdim. Birkaç dakika öncesine kadar bunu söylemek aklına gelmedi herhalde."

Brenna çok sevinmişti. "Rahip Sinclair gerçekten burada mı?" diye sordu.

Jamie, "Eh, nihayet gülümsedin," dedi. "Akşamdan beri burada. Dün gece sen uyurken iki saat yanında oturdu. Buraya gelebilir mi?"

"Evet, lütfen."

Rahip Sinclair odaya girer girmez Brenna ayağa fırladı. "Sizi gördüğüme çok sevindim," diye haykırdı.

Jamie anaç bir tavuk gibi hastasının yanına koştu. "Oturduğun yerde sevin," dedi.

Brenna kendisine söyleneni yaptı. Rahip ikinci bir iskemle alıp, pencerenin önüne, karşısına koyup oturana kadar bekledi.

"Yolculuğunuz başarılı oldu mu?"

Rahip başını salladı. "Her şey yolunda."

Brenna ona inanmaya korkuyordu. Jamie'nin elini sıktı.

"Emin misiniz?"

Rahip, bu soruya cevap olarak onun madalyonunu avcuna koydu ve "Eminim," dedi.

Brenna ağlamaya başladı.

Jamie, "Bu iyi bir haber değil mi?" diye sordu. "Bir yerin mi ağrıyor? Lütfen söyle."

Rahip, "Sevinçten ağlıyor," dedi.

Brenna, "Evet, sevinçliyim," diyebilirdi.

"Madalyonunu kaybettiğinin farkında değildim."

Rahip, "Hayır, kaybolmamıştı," dedi.

Jamie şaşırmıştı. "O zaman..."

"Benim için endişelenme."

"Senin için endişeleniyorum, çünkü seni seviyorum, kardeşim. Kocan da seni seviyor. Şimdi ikinizi baş başa bırakayım da konuşun. Peder, umarım siz Brenna'yı Connor'ın kendisini terk etmediğine ikna edebilirsiniz."

Rahip cevap vermeye fırsat bulamadan Brenna başını salladı. "Bizimle kal da ailemden gelen haberleri dinle."

Jamie bu daveti kabul etmedi. "Kapıyı açık bırakırsam aşağı inmemde bir sakınca olmayacağı kanısındayım, Brenna. Grace öğlen uykusuna yatmamak için masanın altında saklanıyor. Salonun diğer tarafından bakınca onu görebileceğimin farkında değil. Seni uyarayım, Brenna. Ona öğlen uykusundan sonra seninle oturabileceği konusunda söz verdim. Bu evde kaldığın sürece ona ait olduğunu sanıyor."

"Onu görmeyi çok isterim."

Jamie, Rahip Sinclair'i eğilerek selamladıktan sonra, odaya çıktı.

Brenna, "Bana her şeyi söylemelisiniz, Peder," dedi.

Rahip başını salladı. "Babanızın evine hemen kabul edildim. Faith'in Gillian'ın şatosuna giderken giymesi için yanınızda bir kahverengi cüppe daha götürmüştüm. Gillian'ın da evinde olmadığını öğrenince ne yapacağıma karar vermekte zorlandım. Neyse ki aklıma manastır geldi. Keşişlerin yorğun yolcular için konuk odaları olduğunu biliyordum. Faith benimle çayırda buluştu. Ormana vardığımızda cüppeyi giydi. Kimsenin bilmediği kestirme yolları izledik."

Brenna, "Hakkınızı nasıl ödeyeceğim?" dedi.

"Buna gerek yok. Tanrı bizi kolladı. Bu yüzdem bir engelle karşılaşmadık. Kardeşiniz çok tatlı bir genç hanım. Birçok konudaki fikirleri çok hoşuma gitti."

Rahip ona kardeşi hakkında birkaç hikâye anlattı. Brenna neşeye güldü. Onun gülüşü rahibin yüreğini ısıtıyordu.

Connor bir sürprizle daha karşılaştı. Tam saldırıya geçecekleri sırada, kuzeyliler dağ geçitlerinden aşağı fırtına gibi geldiler. Kanlı ve ölümcül bir savaş oldu. Ama üç gün içinde düşman yenilgiye uğratıldı.

Yaralıların tedavisi ve eve dönecek duruma gelmeleri sa-

vaştan daha uzun sürdü. En son asker dönüş yoluna koyulmadan Alec de Connor da cepheden ayrılmadılar.

Yaralarının dikilmesi gereken askerleri Jamie'ye götürdüler. Genç kadın sabahın erken saatlerinden gecenin geç saatlerine kadar bu işle uğraştı.

Arka saflardaki askerlerin asma köprüden geçişleri üç gün daha sürdü. Onların da Jamie'nin tedavisine ihtiyaçları vardı.

Neyse ki kimse ölümcül bir yara almadığı için, hiçbirinin rahibe ihtiyacı yoktu. Evet bu bir şanstı çünkü Rahip Sinclair Jamie'ye, Alçak Düzlükler'e yakın bir yerde bulunan Dunkady Manastırı'nda önemli bir işi olduğunu söyleyerek gitmişti. İki hafta boyunca MacAlister şatosuna dönmeyecekti.

Büyük bir kargaşa vardı. Asma köprü şatoya girip çıkan insanlarla doluydu. Bu yüzden Brenna'nın yokluğunu kimse fark etmemişti. Jamie ancak Alec eve gelmeden bir saat önce onun ortadan kaybolduğunu fark etti. Herkes, her tarafta onu aradıysa da, bulunamadı.

Kocası geldiğinde Jamie endişeden kendinden geçmişti. Connor'ın nasıl tepki vereceğini bildiği için, bu durumu ona Alec'in söylemesine karar verdi.

Kocasının kendisini öpmesine bile fırsat vermedi. Onun kollarına atılırken, "Tanrıya şükürler olsun ki döndün," diye bağırdı. "Brenna kayboldu. Onu bulmalısın."

Alec böyle bir şeyin mümkün olduğuna inanmak istemiyordu. Onun şatosuna kimse izinsiz giremez ya da oradan dışarı izinsiz çıkamazdı. Bir saat sonra, ailesini korumaları için orada bıraktığı adamların hepsini öldürmek istiyordu.

Ancak, çok kızgın olmasına rağmen, tepkisi Connor'ınki kadar aşırı değildi. Connor çıldırışmış gibiydi.

"Onu nasıl kaybedebilirsin, Alec?" diye böğürüyordu.

"Eve gitmiş olabilir mi?"

"Karımın hoşuna gideceğini bildiğim bir şeyi almak için eve uğradım. Orada olsaydı haberim olmaz mıydı?"

Jamie, "Özür dilerim Connor," dedi. Masanın başına oturup yüzünü avuçlarına gömdü. "Gözümü ondan ayırmamalıydım. Her sabah aşağı inmeden önce onun odasına uğruyordum. Bu sabah da onun yatağında olduğunu sandım. Çok

erkendi. Onu uyandırmak istemedim. Zaten dün gece geç saatte kadar da eve girememiştim. Yatmadan önce odasına baktım ve uyuyor zannettim. Örtüleri açmam gerekirdi. Bu kadar yorgun olmasaydım durumun farkına varırdım."

Connor, "Gün boyunca, hizmetçilerden olsun onun odasına girmedi mi?" diye sordu.

"Hepsine onu rahatsız etmemelerini söylemişim. Aman Allahım, ne zaman gittiğini bile bilmiyorum. Çok üzgünüm."

Connor, "Alec karımı yatağına götür," dedi. Masanın başına gidip Jamie'nin ayağa kalkabilmesi için iskemleyi geriye çekti.

"Senin hatan değil, Jamie."

Alec karısını kollarının arasına aldı. "Geçen hafta boyunca hiç uyumadın, değil mi?" dedi.

"Yaralılarla ilgilendim, Alec. Yarın uyuyabilirim. Önce Brenna'yı bulmalıyım."

"Connor'la ben onu buluruz. Sen yatacaksın."

Jamie kocasıyla tartışamayacak kadar yorgundu. Tartışsa da bunun bir yarar sağlamayacağını biliyordu. O anda kafası durmuş gibiydi. Başını kocasının omzuna dayadı. "Seni seviyorum, Alec," dedi. "Onu bulmak için ne yapacaksınız?"

"Bu şatoyu didik didik arayarak işe başlayacağız. Ben onun buradan çıktığına inanmıyorum."

Alec, Quinlan'ın önünde durdu ve kendisi dönene kadar Connor'ın bu salondan çıkmasına izin vermemesini emretti. Sonra karısını yukarı kata taşıdı.

Jamie, "Çocuklara görünmeyi unutma," dedi. "Döndüğünü öğrensinler. Alec, yatakta senin eksikliğini hissettim. Gelince beni uyandırır mısın?"

Kocasının cevabını duymadan uykuya daldı. Alec onun elbiselerini çıkartıp üstünü örttü. Onu alnından öptükten sonra aşağı indi.

Connor ile Alec, şatonun bütün odalarını birlikte dolaştılar. Her yere baktılar. Asma köprüye geldiklerinde, ikisi de Brenna'nın şatoda olmadığından emindi.

Connor boşa vakit harcadıklarını düşünüyordu. Öfkesi yerini korkuya bırakmıştı.

“Şatonun dışına çıktığında hayatta kalma olasılığı çok az,” dedi. “Yalnızsa yaşayamaz, Alec o...”

Alec kardeşini, “O yaşar,” diye tersledi. “Böyle şeyler düşünmeye devam edersen yakında işime yaramaz olacaksın.”

Salona döndüklerinde Connor korku içindeydi. Hiçbir şey düşünemiyordu. Odanın içinde bir aşağı bir yukarı dolaşıyordu. Karısı nereye gitmiş olabilirdi?

“Şatoda bıraktığın bütün askerleri sorguya çektin mi?”

Alec, “Sorguya çekildiler ama benim tarafımdan değil,” diye cevap verdi. “Şu anda nöbette olan iki askeri de çağırdım. Yarın şafak vakti burada olacaklar.”

Connor, “Bana onların nerede olduğunu söyle,” dedi. “Gidip onları bulacağım.”

“Hayır.”

Alec kardeşini iyi tanıyordu. Connor kapıya yönelince, iki koluyla ona engel oldu.

“On askerin kapıları tutmasını ve gece boyunca dışarı çıkmak istersen sana engel olmalarını emredeceğim. Brenna'nın nerede olduğunu öğrenmeden hiçbir yere gitmeyeceksin. Bu gece ay ışığı ortalığı yeteri kadar aydınlatmıyor. Buradan ayrılırsan, hem sen, hem de atın ölürsünüz. Mantıklı davranmalısın.”

“Anlamıyorsun. Onu bulmalıyım. Onun gitmek istediği bir yer yok.”

“Bu da ne demek?”

“Bu şu demek: Brenna sadece benden uzaklaşmak istiyor. Onu Raen'dan korumadığım için beni suçluyor. Onun yanında olmalıydım. Bilmeliydim. Eğer ben onu bulamadan başına bir şey gelirse...”

Ağabeyi, “Onu bulacağız,” diye ısrar etti.

Alec ile Quinlan gece yarısına kadar Connor'ın yanında kaldılar. Sonra Alec bir saat uyumak için yukarı çıktı.

Connor nöbetçileri hemen sorgulamaya başlamak istiyordu. Ama Quinlan itiraz etti. “Onların hepsini bulmamız en az bir saat sürer. Hepsi şafak sökerken burada olmak için emir aldılar. Biliyorum, uyuyamayacaksın ama hiç olmazsa otur, Connor. Neler hissettiğinin farkındayım. Senin yerinde ben

de olsam, içimde fırtınalar kopuyor olurdu. Ama onu bulabilmen için aklının başında olması gerek.”

Connor onun haklı olduğunu biliyordu. Gözlerini kapaması mümkün değildi ama sonunda oturdu. Quinlan çıkışa yakın bir sandalyede uyuya kalmıştı. Connor, ona, yukarı çıkıp yatak odalarından birinde uyumasını emretti. Doğal olarak, arkadaşı onun yanından ayrılmak istemediyse de, öneri buyruğa dönüşünce itaat etmek zorunda kaldı. Connor gecenin geri kalan kısmını karanlıkta, masanın başında oturup şafağı bekleyerek geçirdi. Narin karısının başına gelebilecek olası felaketleri hayal ediyordu. Sonunda isyan etti. Daha fazla dayanamayacaktı.

Bu, hayatının en uzun gecesi idi.

Ertesi gün daha iyi geçmedi. Alec'le Connor, sırayla şatoyu korumak üzere orada bırakılmış olan bütün askerleri sorguladılar. Hiç kimse, onlara yardımcı olabilecek bir şey bilmiyordu.

Connor evine gidip kendi adamlarını sorgulamak istiyordu. Belki hanımlarının daha önce söylediği bir şey işine yarayabilir, onu bulmasına yardımcı olabilirdi. Bir an önce gitmek istiyordu ama Kincaid'in askerlerinin söylediklerini de dinlemeliydi.

Asma köprüden sorumlu olan askerler içeri girerken, Quinlan, “Faith'in yanına gitmiş olmasın?” dedi.

Connor bu olasılığa itiraz etti. “Kardeşinin tehlikede olduğunu bilmiyordu,” dedi. “Ha, sırası gelmişken sorayım, Faith'i nereye sakladın, Alec?”

Ağabeyi onun neden söz ettiğini anlayamamıştı. Connor odanın içinde dolaşmaya devam ederken, Quinlan anlattı.

Jamie içeri girdi ve askerlerin Alec'e söylediklerini dinlemek için masanın başına oturdu.

“Brenna elbette bunu biliyordu. Benim kız kardeşimin başına bir şey gelse ben de bilirdim. Nasıl öğrendiği şu anda önemli değil,” dedi, sonra birden, “Aman Tanrım, madalyon!” diye haykırdı. Connor'ın yanına koştu. “Onu kaybettiğini sanmıştım. Ama Rahip madalyonu ona verdikten sonra, onun hiçbir zaman kaybolmadığını söyledi. Anlıyor musun?”

Brenna, Rahip Sinclair'i kız kardeşine göndermiş olmalı. Madalyonu Faith'e göstermesi için ona verdi. Böylece Faith, rahip ne derse onu yapacaktı. Brenna'nın akıllı olduğunu biliyordum ama bu beni çok şaşırttı. Ben bunu düşünemezdim."

Alec adamlarını sorgulamayı bitirmişti. Bu Connor'ın sarsızlığı ve öfkesi yüzünden oldukça güç olmuştu ama sorgulamanın sonuna geldiklerinde, Brenna'nın nasıl kaçmış olabileceği konusunda bir fikir sahibi olmuşlardı.

Douglas'ın nöbeti sırasında kaleye bir rahip girmiş, Niell'in nöbeti sırasında dışarıya iki rahip çıkmıştı.

Connor bir rahibi boğmanın kendisine vereceği anlık zevke karşılık ruhunun sonsuza dek lanetleneceğini düşünürken, Niell, "İzninizle bir şey söyleyebilir miyim, Efendimiz?" diye sordu.

"Ne söyleyeceksin?"

"Sanırım rahip onun kendisini izlediğinin farkında değildi. Rahip köprüden atının üzerinde çıktı. İkinci bir atın dizginlerini de elinde tutuyordu. Diğer rahip atları çok geriden izliyordu."

Alec, "Bunun garip bir durum olduğunu hissetmedin mi?" diye kükredi.

"Çok ufak tefekti, Efendimiz. Onun papazlık rütbesi almak için eğitim gören bir genç olduğunu ve eğitiminin bir parçası olarak, kefaret ödemek için yürütüldüğünü sandım."

Alec, "Şimdi yapmamız gereken Rahibin nereye gitmekte olduğunu öğrenmek," dedi.

Jamie söze karışarak, "Dunkady Manastırı'na," dedi.

Connor, "Emin misin?" diye sordu.

"Evet."

Kocası, "Eğer Sinclair doğru söylediye," dedi.

"Tanrı aşkına, Alec. O bir din adamı. Elbette doğru söylemiştir."

Connor, "Hemen yola çıkıyorum," dedi.

Alec ile Jamie, ikisi bir ağızdan, "Ben de geliyorum," dediler.

Connor, hayır anlamında başını salladı. "Bunu tek başıma yapmalıyım."

Alec, "Askerlerini yanına almalısın," diye uyardı.

Genç adam ağabeyiyle tartışarak vakit kaybetmek istemediği için, Quinlan'a MacAlister kalesine gidip askerleri toplamamasını söyledi.

"Bana yetiştirirsiniz," dedi.

Manastır bir günlük yoldaydı. Yakın sayılırdı.

Connor biri dışında bütün düşüncelerini geri plana itmişti. Tatlı Brenna'sına ulaşmalıydı. Onsuz hayatın bir anlamı yoktu.

Brenna'yı teselli etmek mümkün değildi. Yemek yiyemiyor, uyku uyuyamıyor, sürekli ağladığı için kardeşine hiçbir açıklama yapamıyordu.

Kısa bir süre sonra Faith umutsuzluk içinde avuçlarını açtı. Brenna'ya gözyaşlarını silmesi için bir bez verdikten sonra, sırlıklam olan öteki bezi kirli çamaşırların bulunduğu sepete koyup, odasındaki daracık yatağın üstüne, kardeşinin yanına oturdu. Son kez kardeşini sağduyunun sesini dinlemeye davet etti. Bunu bir daha yapmayacağına yemin etmişti.

"Bu duruma son vermelisin. Çok gürültü ettiğin için kiliseden dışarı atıldık."

"Hayır, dışarı atılmadık. Sadece odalarımıza dönmemiz önerildi."

"Ya sevgili Peder Sinclair'in durumu? Senin yüzünden, akşam dualarını yapamıyor. Niçin bizi dinlemiyorsun? Kocanı sevdiğini söylüyorsun."

"Anlamıyor musun? Connor beni bırakıp giderken seçimini yapmıştı. O beni ya da benim sevgimi istemiyor. Hiçbir zaman da istemedi. O kadın onun geçmişinin bir parçası. Olanları asla unutmayacak. Hayır geri dönmeyeceğim. Çekeceğim acılara dayanmam."

Burnunu silme ihtiyacı yüzünden itirazlarına ara vermek zorunda kaldı. Faith hâlâ onu anlayamıyordu. "Sen hiç ağlamazdın. Eğer bir erkeği sevmek bir kadını bu denli mutsuz ediyorsa, yenin ederim ki hiç âşık olmayacağım. Keşke evlenmek zorunda olmasaydım. Tanrı aşkına, ağlamayı keser

misin? Belki evine geri dönüp bir kere daha denesen... Kocana duygularından söz etsen..."

"Ona bir açıklama yapmış değilim ama o benim duygularımı biliyor. Connor zeki bir adamdır, Faith. Ben de öyleyim. İstemediğim zaman bunu anlarım. Bu konuda daha fazla konuşamayacağım."

"Ya seni almaya gelirse?"

Brenna hayır anlamında başını salladı. "Gelmez."

"Ama ya gelirse?"

Brenna içini çekti. "O zaman onun gururu yüzünden geldiğini düşünürüm. Onunla gitmem. Başka bir şey konuşamaz mıyız?"

Faith bu öneriyi duymazdan geldi. "Gillian senin bizimle dönmene izin vermeyebilir. O zaman ne yapacaksın? Hayaatının sonuna kadar bu manastırda kalıp bu zavallı keşişlerin rahatını mı kaçıracağını?"

"Ağabeyim beni reddetmez. Connor'ın kaç kardeşim olduğunu bile bilmediğini sana söyledim mi?"

"Evet bunu yüz kere söyledin. Çocuk sahibi olmak istiyorsun, değil mi? Eğer evine dönersen..."

"Çocuk sahibi olmak istiyorum ama çocuklarımı Connor'a bırakacak değilim."

"Sen neden söz ediyorsun? Kocana geri dön, Brenna. Lütfen, çok geç olmadan yap bunu. O senin kocan."

"Başımın etini yemek zorunda mısın?"

Faith, şimdilik yeteri kadar baskı yaptığına karar verdi. "Biraz temiz hava almak sana iyi gelebilir," dedi. "Gel, dışarı çıkıp bahçede dolaşalım."

"Eğer yolun dışına çıkarsak, kutsal mekandan ayrılmış oluruz."

"Anlayamadım."

"Manastırın önündeki yolu kastediyorum. Biri güncy tarafında, biri kuzey tarafında olmak üzere, manastır arazisinin sona erdiğini gösteren iki tahta haç var. Bu yolun dışına çıkarsak güvende olmayız. Bana kalırsa burada kalmalıyız. Üstelik, Peder Sinclair'in tahmini doğruysa, Gillian her an gelebilir."

"Burada saklanmakta ısrar ediyorsan, dışarı çıkmayalım. Hiç olmazsa pencerelerdeki hayvan postundan yapılmış perdeleri aç da içeri güneş girsin. Burası mezar gibi." Faith kardeşinin onayını beklemeden, pencereye koşup deri parçasını çekip çıkardı.

Parlak güneş karşısında gözlerini kapadı, elini uzatıp ensesindeki saçları kaldırdı. Yüzü pembeleşmişti. "Rüzgâr harika," diye fısıldadı. Sonra pencereden dışarı baktı.

"Aman Tanrım! Şunlara bak... ne kadar da iri yarı insanlar!"

Brenna, "Bir sorun mu var?" diye sordu.

Faith gördükleri karşısında büyülenmiş gibiydi. Başını bile sallayamadı. Manastırın kuzey ucunda göz alabildiğine uzanan bir devler ordusu vardı. Faith, hepsinin önünde ilerleyen ve çok öfkeli görünen savaşçının arkasında kırk kadar asker olduğunu hesapladı. Öfkeli savaşçı manastır yoluna iyice yaklaşmıştı. Askerlerin görüntüsü tek kelimeyle korkunçtu.

Bunlar mutlaka vahşi klanlara mensup olmalıydılar.

Faith kardeşine döndü. "Evince dönemezsin. Tanrıya şükürler olsun ki aklın başına gelmiş. Hayır, hayır, kocana dönemezsin. Gillian ile birlikte gitmelisin. Seni şatosuna götürmek onu mutlu edecektir. O seni çok sever. Bunu bana niçin söylememiştin? Yani, onların... Ah Brenna, bu kadar süre hayatta kalmayı nasıl başardın?"

"Neler söylüyorsun?"

Brenna endişelenerek pencereye gelmek, dışarıda neler olduğunu görmek isteyebilirdi. Faith hayır anlamında başını salladı. Kardeşi bütün ömrünce yetecek kadar acı çekmişti. Alnında ve kolundaki izler bunun kanıtıydı.

Kardeşine kocasına dönmesi için ısrar ettiğine pişmandı. Ondan özür dilemek istiyordu. "Üzgünüm. Bilmiyordum... Onları görene kadar bilmiyordum. Hayır, bu söz konusu bile olamaz."

Brenna, "Söz konusu olamayacak olan ne?" diye sordu. Pencerenin önüne gitmek için yerinden kalktı.

Faith onun yanına koştu ve arkasından iterek tekrar yatağın üstüne oturttu. Sonra koşup kapıyı kilitledi.

“Şey... dışarı çıkmamız söz konusu değil. Evet, bu, söz konusu bile olamaz. Üşümeye başladım. Pencereyi örteceğim.”

Tekrar pencerenin önüne gidip dışarı göz attı. Biraz önce gördüğü vahşilerin hayal ürünü olduğunu umuyordu. Hayır, oradaydılar ve biraz önce göründükleri kadar korkunçtular.

Hayvan postunu yerine takmaya çalışırken elleri titriyordu. “Brenna bana kocanı tarif etsene.”

“Neden?”

Faith, “Merak ediyorum,” dedi. Bir yandan askerlerin önünde tek başına duran adama bakıyor, bir yandan da kürkü yerine takmaya çalışıyordu. Bu adam gerçekten korkunçtu.

“Kocam yakışıklıdır.”

“Şaka yapıyorsun.”

“Hayır, şaka yapmıyorum. Yakışıklıdır.”

“Görünüşü nasıl? Tarif etsene.”

“Koyu renk saçları, koyu renk gözleri, düzgün bir burnu var. Uzun boylu ve çok güçlüdür. Bu yeterli mi?”

“Uzun saçlı mı?”

“Bütün MacAlister erkeklerinin saçları uzundur. Neye bakıyorsun?”

Faith, “Peder Sinclair’e,” diye cevap verdi. Bu yalan değildi. Çünkü rahip aşağıda, vahşilerin başındaki savaşıya doğru koşuyordu. Papaz diğer yöne doğru koşuyor olmalıydı, değil mi? Onların savaşmak için silah kuşanmış olduklarını anlamamış olamazdı.

Brenna ellerini ve yüzünü yıkamak için suyla dolu leğenin önüne gitti. “Eğer Peder dışarıdaysa, bizim de dışarı çıkmamızda bir sakınca yok. Yoldan çıkmamıza izin vermez.”

“Yanımızda kimse olmadan ikinizin buraya kadar gelmeniz güvenli miydi?”

“Hayır ama gerekliydi. Şimdi öyle değil. Üstelik ben de bir keşiş kılığında idim. Yüksek Düzlükler’de yaşayan herkes din adamlarına saygı gösterir. Kimse onlara zarar vermez. Şu anda ben senin için endişeleniyorum. Sen bir kere bir şey yapmaya karar verdin mi, ne pahasına olursa olsun, onu yaparsın. Ama tepeye çıkıp çiçek toplamaya karar versen bile Peder buna izin vermeyecektir.”

Faith, “Tehlikeleri göze almayı bana sen öğrettin,” dedi. “Of, pencereyi örten kürk düştü,” derken, pencereden aşağı eğilip kürkün taşlarda foş diye bir ses çıkararak papazın ayağının dibine düşmesini izledi. Sinclair şaşırarak başını kaldırıp pencereye baktı.

Faith, “Özür dilerim, Peder. Elimden kaydı,” diye seslendi. Sonra, Sinclair’in vahşilerin önünde ona cevap vermeme için hızla sıçrayarak geriye çekildi. Üstelik kendine hakim olamayıp güleceğini biliyor ve Pederi incitmek istemiyordu.

Doğal olarak onun söylediklerini hem Sinclair hem de MacAlister’lar duymuştu. Quinlan’dan başka herkes duymazlıktan geldi. Ama Quinlan sırttı.

Crispin merakla ona döndü. “Onu komik mi buldun?”

“Hayır ona hayran oldum.”

Crispin arkadaşının çıldırmış olduğunu düşündü. Quinlan, başını sallayarak niyetini açıkladı. “Onunla evlenmek istiyorum.”

“Senden kaçacaktır.”

“Umarım öyle yapar. Aksi halde eğlenceli olmaz. Güzel kız değil mi?”

“Evlilikten söz ettin. Ciddi misin?”

“Zaman içinde evet.”

Connor birden başını kaldırdı. Arkadaşları papazın söylediklerini duyabilmek için susmalarını istediğini sandılar. Oysa efendileri onlara düşmanın yakında olduğuna ilişkin bir işaret vermişti. Elini kılıcının kınına koydu. İngilizler yaklaşıyordu.

Gillian ve askerleri yokuşu tırmanıyorlardı. Atların nal seslerinden, Connor yaklaşık altmış askerin barona eşlik etmekte olduğunu tahmin etti. Crispin ile Quinlan efendilerini olası bir saldırıdan korumak üzere hemen onun iki tarafına geçtiler.

Rahip Sinclair, MacAlister askerlerinin savaşa hazır olduklarının farkında değildi. O, tekrar tekrar, Brenna’nın Kincaid kalesinden çıkmasına yardım etmediğini; hanımefendinin böyle bir düşüncesi olduğunu bilmediğini; ancak ormana girdikten sonra Brenna’nın kendisine seslendiğini ve onun kendisini izlediğini de o zaman öğrendiğini anlatıp duruyordu.

Connor, "Sen hiç arkana bakmaz mısın?" diye sordu.

"Kincaid'in ya da sizin topraklarınızda olduğum zaman arkama bakmam. Çünkü güvende olduğumu bilirim. Emin olun, karınızın yanında olduğumu öğrendikten sonra bütün önlemleri aldım. Geri dönmesi için ısrar ettim, onu ikna etmeye çalıştım. Ama beni dinlemedi, Efendimiz. Onu tek başına bırakamazdım, değil mi?"

Connor başını salladı. "Onun sağlıklı olduğuna beni inandırdın," dedi. "Şu anda benim için önemli olan tek şey bu. Söyle yanına gelsin."

Rahip, "Bunu kabul etmeyecektir," dedi. "Ama elimden geleni yapacağım."

Connor, "Beni reddetmez," dedi. Kılıcını kınından çıkarıp Jamie'nin atkısına diktığı madalyonu tutan iplikleri kesti. Madalyonu Peder'e uzattı. "Ona bunu verin."

Papaz başını sallayarak madalyonu aldı. "Ona ne söylememi istersiniz?"

"Madalyonu verin yeter. O anlar. Beni reddedemez, Peder."

Sinclair, "Kılıcınızı kapıda bırakırsanız, içeri girebilirsiniz," dedi.

Connor papaza arkasına bakmasını önerdi.

Papaz, "Aman Tanrım, Gillian gelmiş," diye fısıldadı. "Acele etmeliyim. Ben dönmeden fevri bir hareket yapmayın."

"Merak etmeyin," dedi. "Tahrik edilmedikçe bir şey yapmayız."

Rahip eteklerini topladı ve manastırın kapısına doğru koşmaya başladı.

"Saçımı fırçalamayı bıraksan iyi olur, Brenna. Rahip koşarak içeri geliyor. Ha, anladım."

"Ne var?"

"Gillian burada."

Brenna fırçayı elinden bırakıp yatağın üstüne oturdu. Yüksek Düzlükler'den sonsuza dek ayrılma zamanı gelmişti. Tanrım, niçin bu kadar acı çekiyordu?

Gözleri yaşarmıştı. Boynunu büküp dua etmeye başladı. "Nasıl dayanacağım?" diye haykırdı. İki büküm olmuş bir öne bir arkaya sallanıyordu. Onu bir gören olsa acının kalbinin içinde değil de bedeninde olduğunu sanırdı.

Faith ona ne söyleyeceğini bilmiyordu. "Keşke sana yardım edebilseydim, Brenna. Belki kocan kendini daha iyi hissetmeni sağlayabilir."

"Hayır."

"Kocan burada, Brenna."

Brenna doğruldu ve bundan başka hiçbir tepki göstermedi.

"Yani..."

"Gururu getirmiştir onu buraya."

Faith, "Bunu söyleyeceğini biliyordum," dedi. Pencereden dışarı eğilip ağabeyine el salladı. Gillian ve adamları yepyeni zırh ve miğferleri içinde pırıl pırıldılar. Genç kız dönüp bir de MacAlister'lere baktı. Onlar, vahşilere benziyorlardı.

"Pencerenin önünden çekil."

"Sanırım kocana da el sallamalıyım. Onu görmezden gelmek kabalık olur. Gillian'a el salladım. Onu da selamlamalıyım. Yoksa kabalık yapmış olurum."

"Emin ol hiç aldırmaz."

Faith onu dinlemeyip Connor'a el salladı. "Kocan bana el sallamadı, Gillian salladı."

Brenna, "Çekil şu pencerenin önünden," diye emretti.

"Gel sen de bak."

"Hayır."

O anda kapı vuruldu. Kapının arkasında birisinin sık sık nefes aldığı duyuluyordu. Peder Sinclair merdivenleri koşarak çıkmıştı.

Faith kapıyı açıp onu içeri aldı. "Kocasına gitmeyecek, Peder. Onu ikna etmeye çalıştım ama kabul etmiyor."

Papaz başını salladı ve yatağa yaklaştı. "Kocanız bana kendisini reddetmeyeceğinizi söyledi, leydim," diyerek madalyonu genç kadının kucağına koydu. "Bunu görünce onun yanına gideceğinizi belirtti."

Brenna uzun bir an hiçbir şey söylemeden tahta madal-

yonu baktı. Onu Faith de görmek istiyordu. Uzanıp eline almaya yeltendi. Brenna madalyonu kapıp onun dokunmasını engelledi.

Ayağa kalkıp pencereye koştu. Madalyonu aşağı atmak istordu. Kocasını daha önce onu takmayı inatla reddetmişken şimdi kendisini eve geri götürebilmek için kullanıyordu.

Sonra Connor'ı gördü. "Yorgun görünüyor," diye fısıldadı.

"Gitmeniz gerekiyor hanımefendi. Kocanıza, kendisiyle mi Gillian ile mi gideceğinizi söylemelisiniz. Aksi halde savaş kaçınılmaz görünüyor."

Brenna pencereden çekilip kapıya doğru yürüdü. "Ağabeyim burada olduğumu bilmiyor."

Sinclair, "Bu önemli değil," diye itiraz etti.

Brenna kapıdan çıkmış, merdivenlerden iniyor, Sinclair peşinden geliyordu. "Kocanız burada olduğunuzu biliyor," dedi. "Gillian onun kardeşinizi almak istediğini sanabilir."

Brenna, "Onu kalesine nasıl geri göndereceğimi biliyorum," diye cevap verdi.

Faith koşarak ablasına yetişti. "Söylesene, nasıl göndereceksin?"

"Sadece, beni seviyor musun, diye soracağım. Evet diyemeyecek ve İngiltere'ye dönmemin en doğrusu olduğuna anlayacak."

Kardeşi, "Ya anlamazsa?" diye sordu.

"Benim istemediğim bir şeyi yapmaz."

"Kocanın ne kadar iri cüsseli olduğunu unuttun mu? O istediği her şeyi elde edebilir."

"Onun için, hayır, hayır demektir."

Peder, "Onu seviyorsun, değil mi, kızım?" diye sordu.

"Evet, onu seviyorum. Ama bu yeterli değil."

Papaz elini kapıya uzattı ama açmadı. "Faith lütfen önce sen dışarı çık. Ağabeyinin yanına koş ve orada kal. MacAlister'lerin kendisi için bir tehdit oluşturmadığını anlasın."

"Gillian'ın askerleri Connor'ın askerlerine saldırırlar mı dersiniz?"

"Hayır. Ama MacAlister askerlerinin onların tümünü gözlerini kırpmadan öldüreceklerinden eminim. Çok acımasız olabilirler. Daha güçlü oldukları da kesin."

"Ama Gillian'ın askerlerinin sayısı onların iki misli."

"Onlar için sayının hiçbir anlamı yok. Onları savaşırken gördüm. Emin olun ne söylediğimin farkındayım."

Faith, "Dediğinizi yapacağım," diye söz verdi. Telaşla dışarı çıkıp ağabeyinin yanına koştu ve ona sarıldı. Ağabeyi Brenna'nın kocasının, Faith'i MacNare'den korumak için annelerinin evine askerlerini gönderdiğini anlatırken genç kız onu dikkatle dinliyordu. Gillian annelerinin Connor'ın askerlerinin kumandanından çok hoşlandığını ve onu tekrar gelmesi için davet ettiğini de söyledi.

Brenna dışarı çıkana kadar Faith sadece ağabeyi ile ilgilendi.

Ablası dışarı çıkınca. "Gidip elbiselerimi alayım," dedi. "Sonra bana her şeyi ayrıntılı olarak anlattırın." Niyeti böyleydi ama nedenini kendi de bilmeden Brenna'ya doğru yürüdü. Ablası o kadar kırlan ve yalnız görünüyor ki, Faith onun daha fazla üzülmesini engellemeye çalışıyordu. Gillian biraz daha sabretmek zorundaydı. Birkaç dakika daha bekleyebilirdi, değil mi? "Şimdi geliyorum, Gillian," diye seslendi. "Önce Brenna'nın kocasıyla tanışmak istiyorum."

Ağabeyi ona itiraz etmeye fırsat bulamadan eteklerini toplayıp MacAlister'lara doğru koşmaya başladı.

Birinci katın pencerelerinden sarkan keşişler Peder Sinclair'e sorular sorarak onu oyuyorlar; Sinclair cevap vermeye çalışıyor; onlara kutsal bölgede savaş olmayacağı konusunda garanti veriyor; görevlerine dönebileceklerini söylüyordu.

"Bu sadece bir aile toplantısı," diyordu. Bu gerçeğin yarısıydı. Peder bunu söylerken Tanrı ona yardım etmiş olacaktı ki, bir kere bile gülmemişti.

Faith keşişlerin hiçbiriyle konuşmadı ama hepsine el salladı. İçlerinden birkaçı da onun heyecanının etkisinde kalarak el salladılar. Connor'ın askerlerine yaklaşırken biri dikkatini

çektii. Bu adam ona ne bir şey söylemiş ne de bir hareket yapmıştı. Ama Faith onun kendisinden bir şey beklediğini hissetti ve etkilendi.

Askerlerin hepsi ağabeyinin adamlarını dikkatle izliyorlardı. Brenna birden durdu. Faith onun kocasına ne söyleyeceğini düşündüğünü sandı. Karar vermesine yardım etmek istedi. Ona yetişip elini tuttu ve yürümeye devam etmesi için çekti.

Brenna'nın kardeşine aldıracağı yoktu. Kocasına bakıyordu. Sevdiği adama bu kadar yakın olmak ve onu bir daha hiç görmeyeceğini bilmek genç kadına büyük bir acı veriyordu. Connor buraya gelerek Brenna'ya işkence ettiğinin farkında değil miydi? Kalbi paramparçaydı.

Bir kere daha durdu. Faith onun elini bıraktı ve ablasının arkasında beklemeye başladı.

Karı koca birbirlerine bakıyorlardı. Bir an kimse konuşmadı. Faith yine ablasına yardımcı olmak isteyerek. Brenna'yı sarstı.

Brenna onun varlığının bile farkında değildi. Derin bir nefes alıp madalyonu yukarı kaldırdı. "Bu sana aitti, Connor," dedi.

"O hâlâ bana ait Brenna. Sen de bana aitsin. Şimdi ve sonsuza dek."

Genç kadın başını salladı. Ağlayarak, "Çok zor," diye bağırdı.

Connor kılıcını belinden çıkarıp Crispin'e verdi. Atından indi ve karısına doğru yürüdü.

"Senin işini kolaylaştıracağım," dedi. "Lütfen ağlama. Seni incittiğimi biliyorum."

Papaz Brenna'ya gözyaşlarını silmesi için bir bez vermek amacıyla onun yanına koştu. Connor'ın bakışı karşısında fikrini değiştirip geriledi. Dönüp Gillian'a doğru yürüdü.

Brenna'ya dünya başına yıkılıyormuş gibi geliyordu. Kocasını elini tutup bahçeye doğru yürümeye başlayınca genç kadın elini çekmedi. Başını önüne eğmiş, ona veda etmek için yalnız kalmalarını bekliyordu.

Çevrelerinde bunca insan olması Connor'ı hiç rahatsız etmiyordu. "Seni incittiğimi biliyorum. Seni Raen'dan korumalıyım. Hayatımın sonuna kadar bu hatamın acısını duyacağım. Beni bağışlamamı beklemiyorum, Brenna. Ama ben..."

"Olanlardan sen sorumlu değilsin. Onun yaptıklarını sana anlatmalıydım. Anlatacaktım ama ben cesaretimi toplayana kadar sen gitmiştin. Sonra o da gitti ve dönmeyeceğini sandım. Her neyse... Artık bunların önemi yok. Sen seçimini yaparak Euphemia'nın yanına gittin."

Connor şaşkınlıktan donakalmıştı. "Onun öldüğünü duymak, kendini daha iyi hissetmeni sağlayabilir mi?"

"Aman Tanrım! Hayır!"

"Peki. Onu şatodan uzaklaştırmak istemiş olmam senin duygularına karşı saygılı olduğumu gösterir mi? Ama bunu yapamadım."

Brenna dönüp kocasına baktı. Connor onu kollarına almak istiyor, bu isteğini daha ne kadar süre engelleyebileceğini bilmiyordu. Onun kendi isteğiyle gelmesini sağlamaya kararlıydı. Eğer şimdi Brenna'dan uzaklaşmazsa, savaşı kaybedecekti. Kızın elini bırakıp taş duvarın üstüne oturdu ve onun yanına gelmesini beklemeye başladı.

Brenna ona sokuldu. Şimdi kocasının öne doğru uzattığı bacaklarının arasında duruyordu. "Euphemia'ya ne oldu?"

"Durumu anlayabilmen için sana babamın vasiyetinden söz etmem gerek. Ama bu uzun bir hikâye. Şimdi dinlemek istiyor musun?"

Connor o kadar kederli görünüyordu ki genç kadının içi sızladı. Anlaşılan o da yorulmuştu. Başını öne eğmiş, omuzları bunca yıldır taşıdığı yükün ağırlığı altında çökmüştü.

"Anlatmak istiyor musun?"

Connor, kederli bir sesle, "Evet," dedi.

Genç kadın ona doğru bir adım attı. "Lütfen anlat, o zaman," diye fısıldadı.

Connor rahatlamış gibiydi. "Lothar'ın sana babamın evinin enkazından bahsettiğini ve ben babamın intikamını aldıktan sonra enkazın kaldırılacağını söylediğini biliyorum,"

dedi. "Sana onun nasıl öldüğünü ve bana söylediklerini anlatmak istiyorum."

"Lothar bana senin o katliam sırasında orada olduğunu söyledi. O zaman küçük bir çocukmuşsun. Neler olduğunu bana anlatmamı istiyorum ama tabii istersen. İstiyor musun?"

Connor başını salladı.

"Babamın ölümü kolay olmadı," dedi.

Kırık cümlelerle, arada duraklayarak geçmişi anlatmaya başladı. Her şeyi, duyduğu korkuyu ve umutsuzluğu hatırlıyordu. Brenna onu hayalinde küçük bir çocuk olarak canlandırdı. Babasının kılıcını göğsüne bastırarak, alev alev yanmakta olan tahtaların arasından geçiyordu. Ona hayranlık ve saygı duydu, çünkü o yüzlerce soylu şövalyeden daha cesur ve şerefli bir insandı. Onu bu kadar çok sevmesi boşuna değildi.

Sözünü, "Babam benden onun intikamını almamı istedi ve bu bende bir saplantı haline geldi," diye bitirdi.

Brenna anladığını göstermek için başını salladı. "Sana bir şey sormak istiyorum," dedi.

"Evet?"

"Sen de oğlundan babanın senden istediğini ister miydin?"

Connor duraklamadan cevap verdi. "Eğer katillerin geri dönmesi olasılığı varsa oğlumu kendisini koruması için uyarırdım ve ona düşmanlarımızın kim olduğunu öğrenmesini söylerdim. Böylece düşmanın adını bilirdi. Onun ve ailemin günün birinde yok olacağından korkarak ölmek istemezdim Brenna ama oğluma benim intikamımı almasını vasiyet etmezdim. Hayır oğlumdan asla böyle bir şey istemezdim."

Connor bu cevabının Brenna'nın geleceğini şekillendirdiğini bilmiyordu.

Avuçlarında ve parmaklarındaki yara izlerini görmesi için ellerini Brenna'ya doğru uzattı. "Bunlar benim mirasım. Bunları yok edemem ve kendimi değiştiremem."

Genç kadın onun ellerini tutup avuçlarını öptü. "Ellerin çok güzel. Endişeli olduğun ya da altından kalkamayacağımı sandığın bir şeyle karşılaştığında ellerine bak ve cesur, onurlu

bir adam olduğunu hatırla. Çünkü bu izler cesaretin ve onun simgesi.

"Onurlu bir adamın karısı kaçmaz. Seni hayal kırıklığına uğrattım."

Kız başını salladı. "Beni hayal kırıklığına uğratmadın. Geçmişinden vazgeçemeyeceğini ve senin de oğlunun sırtına böyle bir yük yükleyeceğini sanıyordum. Sen Euphemia'ya gidene kadar umutlarımı yitirmemiştin. O zaman onu bana tercih ettiğini sandım. Bu kabul edemeyeceğim bir şeydi. Onu niçin gönderdin?"

"Çünkü seni üzdü. Benim için ne kadar önemli olduğunu bilmiyor musun? Raen'in yaptığını duyduğum zaman büyük bir öfkeye kapıldım. Evimizdeki pisliği temizlemek, sonra seninle birlikte oraya dönmek istiyordum. Bu kadar temiz kalpli bir insanı böyle kötü birinin yanına götürmek istemiyordum. İşte bu yüzden onu şatodan uzaklaştırmak istedim. Onu öldürmeyi bile düşündüm."

"MacAlister'ler kadın öldürmez."

Connor, "Hayır, öldürmeyiz," diye onayladı. "Ona şatoyu terk etmesini söyleyecektim. Bir daha MacAlister adını kullanmasını ya da benim klanımın renklerine bürünmesini istemiyordum. Oysa Euphemia kaleyi terk etmiş, ancak fazla uzaklaşmamıştı. İzini bulduğumda işi bitirmek için onun peşine düştüm. Sonra onun MacNarc'e sarıldığını gördüm."

Brenna, "Demek hain oymuş," dedi.

"Evet."

"Peki sonra ne oldu?"

"Daha sonra sana her şeyi anlatacağım. Bana kalbimi açmam gerektiğini söylemiştin. Hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum."

Connor onu belinden tutarak kendine çekti. "Seni sevmemi istiyordun, değil mi?" diye sordu. "O zaman sana söylemeliydim."

"Neyi söylemeliydin?"

"Seni sevdiğimi."

Kız başını salladı. "Hayır, sen sadece..."

Connor tekrar, "Seni seviyorum," dedi. Brenna'nın göz-

yaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. Kocasını bu gözyaşlarını silip onu kendine çekti. "Beni sevdiğini biliyorum. Neden bana söylemedin? Korkuyor muydun?"

"Sana duygularımdan söz etmedim çünkü beni sevmediğini biliyordum. Evet, korkuyordum ama sen korkmuyordun, değil mi?"

Connor ona doğru eğildi. "Evet korkuyordum, Brenna. Senden ödüm kopuyordu. Seni seversem kırılman olacağını düşünüyordum. Seni seversem ve sen ölürsen ne yapardım? Sonra, iş işten geçti. Kendimi senden koruyamadım. Ama seni sevdiğimi anladığımda yeniden doğmuş gibi oldum. Kuşkusuz, birimiz diğerinden önce öleceğiz ama anılar geride kalanı yaşatacak. Ne var biliyor musun?"

Genç kadın, "Ne?" diye sordu.

"Gitmene asla izin vermeyeceğim. Benim sana verebileceklerimin çok daha fazlasına layık olduğumu biliyorum. Ama önemli değil. Sen benimsin."

Kız onu itti. "Henüz öpemezsin beni," dedi. "Önce özür dilemelisin."

"Çünkü seni koruyamadım. Hayal kırıklığına uğrattım." Bu bir soru değil bir açıklamaydı. Connor geri çekilip karısının gözlerinin içine baktı ve pişmanlığını dile getirecek kelimeler aradı.

"Hayır, beni hayal kırıklığına uğratmadın. Ama kalbimi kırdın. Ne cesaretle, sana bir oğlan doğurduktan sonra İngiltere'ye dönebileceğimi söyledin bana? Bunlar acımasız sözlerdi. Nasıl olup da beni böyle üzdüğünü hâlâ anlayamıyorum."

Connor, "Aileni özleyiyor ve onlar için ağlıyordun," diye cevap verdi. "Sana bir ümit vermek istedim. Bu yüzden..."

Brenna, "Bu yüzden ne?" diye sordu.

Connor günahını itiraf ederken sırtıyordu. "Yalan söyledim."

Brenna inanamıyordu. Gözleri büyümüştü. "Bana yalan söyledin, öyle mi?"

"İngiltere'ye dönmene izin verebileceğime nasıl inanırsın?"

"Bana güleyim deme. Sana inanmıştım. Yalan söylemeliydin. Bu yanlıştı." Brenna'nın gözleri parlıyor, kocasının kendisini suçlu hissetmesini sağlamaya çalışırken rol yaptığı belli oluyordu. "Başka yalanlar da söyledin mi?"

Connor omuz silkti. "Söylemişimdir."

"Bundan hemen vazgeçmelisin."

"Jamie'ya sana Euphemia'ya gittiğimi söylemesini tembihlerken de yalan söylüyordum. Doğrusunu istersen, bu yalan değildi. Ona gittim, ama sadece MacNarc ile birlikte olduğu için."

Brenna ellerini boğazına götürdü. Connor o kadar sıradan bir şey söyler gibi konuşmuştu ki! "Sen... nereye gittin?"

"Sonra anlatırım, sevgilim. Şimdi seni öpmeme izin verecek misin?"

Brenna, "Hayır," diye cevap verdi. "Ben seni öpeceğim. Her şey değişecek. Bundan sonra evimizden ayrılırken önce bana söylemeyi akıl edeceksin. Bir daha uyanır da senin gittiğini öğrenirsem, seni aramaya çıkacağım. O zaman Tanrı yardımcın olsun."

"Ah, kadın, beni seviyorsun, değil mi?"

"Madalyonunu takacaksın. Ciddi söylüyorum."

"Boynuma takamam. O zaman bir silaha dönüşür," diye açıkladı. "Ama atkıma dikersen üstümde taşıyım. Bu seni tatmin eder mi?"

Karısı sevinmişti. "Bir de evimizin içindeki kapıları değiştirmeni istiyorum. Senin için sakıncası yok ama ben arka kapıdan çıkmak zorunda kalıyorum çünkü onları açamıyorum."

"Peki. Değiştiririm."

"Senin yağız atına binmek istiyorum."

"Hayır."

Brenna eğilip kollarını kocasının boynuna doladı. "Bunu düşünecek misin?"

"Hayır."

Genç kadın gülüyordu. Connor onu kendine çekip uzun uzun öptü. Bu öpüş karısını ne kadar sevdiğini gösteriyordu. Brenna da nerede olduklarını unutmuş, kendini öpücüğün

büyüsüne kaptırmıştı. Sonunda durmak gerektiğini hatırlayan ve genç kadını buna zorlayan Connor oldu.

Kocasına ona sevgi sözcükleri fısıldarken Brenna başını onun omzuna dayamış ağlıyordu. Connor eve gitmeyi teklif edince onun gözyaşlarının dinmesini beklemek zorunda kaldı.

Genç adam kolunu karısının omzuna atarak onu ana yola çıkardı.

“Bu gece açık havada mı uyuyacağız.”

Connor, “Uyumayacağız,” diye cevap verdi. “Ama eğer bu geceyi dışarıda geçirmek istersen, öyle yaparız.”

“Evet. Yorgun görünüyorsun.”

“Sen de öyle, Brenna. Bir daha bana bu işkenceyi yaşatma. Ne olursa olsun beni terk etmeyeceğine söz ver.”

“Söz veriyorum. Gel de kız kardeşimle tanış. Aman Tanrım, bu kız ne yapıyor? Yolun sonuna gitmiş. MacAlister’lerin hiçbiri...”

“Quinlan hariç!”

“Sen ne diyorsun?”

“Yolun dışına çıkarsa, Quinlan onu kapar. Söylemek istediğim bu.”

“Ona söyle, kardeşime öyle bakmasın.”

“Kardeşin rahatsız olmuşa benzemiyor. O da Quinlan’a bakıyor. Hem de ona doğru yürüyor.”

Brenna, “Faith, buraya gel,” diye seslendi.

Kardeşi onu duymazlıktan geldi. “Connor, Crispin ile Quinlan’ı buraya çağır.”

“Çağırırım ama ikisinin de geleceklerini sanmam. Onlar bizi korumak için İngilizleri öldürmeye hazırlanıyorlar!”

Brenna birden Gillian’ı unuttuğunu hatırladı. Kocasına, “Gel de ağabeyimle tanış,” dedi.

“Hayır.”

“Ya o senin yanına gelirse?”

Connor omuz silkti. Sonra şartlarını söyledi. “Eğer silahlı gelirse bunu hakaret sayarım ve onu bir kenara çekip bu davranışının sebebini sorarım.”

Brenna onun ne demek istediğini hemen anladı. “Silahlarını bırakıp gelir,” dedi. “Gidip onu alayım.”

“Hayır.” Bunu o kadar sert bir sesle söylemişti ki genç kadın onun fikrini değiştirmeyeceğini anladı. O sırada Rahip Sinclair, Brenna’nın yardımına koştu. Bir an sonra da, Gillian yanlarına geldi. O da Connor gibi silahsızdı.

Kocasına Brenna’nın ağabeyiyle kucaklaşmasını istemiyordu ama sesini çıkarmadı.

Brenna, Faith’i almaya geldiği için Gillian’a teşekkür ederken, Rahip Sinclair Faith’i almaya gitti. Onu çağırdığı anda Quinlan’ın genç kıza göz kırptığını gördü. Faith kutsal arazinin dışına çıkacak vakit bulamadan rahip onu yakaladı.

“MacAlister’lara hemen veda etmelisin, Faith,” dedi. “Ablan kocasını Gillian’la tanıştırıyor. Senin yardımına ihtiyacı var.”

“Brenna’nın kocası istekli davranıyor mu?”

“Hayır. Hayır elbette istekli davranmıyor. Ama hem Brenna, hem de ben onun asla bir İngilizle tanışmaya istekli olmayacağını biliyoruz. Gillian’ı öldürmedi. Karısının hatırı için kendisini kontrol etmesini saygıyla karşılamalıyız.”

Faith başını salladı ve adımlarını sıklaştırdı. Sonra, koşmaya başladı.

“Gillian.”

Ağabeyi onu arkasına doğru itti. Faith de onu itti. Sonra koşup duvarın üstüne, ablasının yanına oturdu.

İki erkek düşmanca bakışlarla birbirini süzerek karşı karşıya duruyorlardı.

Brenna’nın sabrı tükenmişti. “Gillian, beni gördüğüne sevinmedin mi?”

Gillian başını çevirip kardeşine baktı. “Elbette sevindim. Benimle geliyor musun?”

“Hayır. Ben kocamla gidiyorum. Biz evliyiz, Gillian. İnan bana, çok mutluyum. Babama söyle, beni MacNare’e gönderdiği için onu bağışladım.”

“Babam o alçağın nasıl biri olduğunu, neler yapabileceğini bilmiyordu, Brenna. Senin evlendiğini de bilmiyor.”

Brenna soru sormaya fırsat bulamadan, Faith açıkladı: “Babam senin günahkâr bir hayat yaşadığını sanıyor.” Bunları, ablasının kocasını duymasın diye fısıldayarak söylemişti.

Rahip Sinclair, ileri doğru bir adım attı. “Düğün töreni gerektiği gibi oldu, Gillian,” dedi. “Kilise onları kutsadı.”

Gillian, “Onları siz mi evlendirdiniz?” diye sordu.

“Evet, ben evlendirdim.”

Gillian’ın mavi gözleri Rahibe dikilmişti. Ona inanıp inanamakta kararsızdı.

“Gillian lütfen anneme söyle, babamla o düğünümde bulunamadıkları için çok üzgünüm.”

Ağabeyi ona döndü. “Kilisede mi evlendin?”

“Tanrının en güzel kiliselerinden birinde evlendik. Hiçbir masraftan kaçınılmadı. Her yer rengarenk çiçeklerle doluydu. Kiliseye yemyeşil yapraklarla bezeli bir kubbeden geçerek girdim. Yaprakların üstündeki çiğ taneleri kristal gibi parlıyordu. Kır çiçeklerinin ve yabancı otların mis gibi kokuları içinde birbirimize bağlılık yemini ettik. Hem ben hem de Connor muhteşem giysiler içindeydik. Rahip bizi kutsadıktan sonra düğün şölenimize katıldık.”

Bunları hatırlayınca gözleri buğulanmıştı. Ağabeyine, sadece bir kadının hatırlayabileceği ayrıntılardan söz etmiş, Gillian onun gerçekten inandığına inanmıştı.

“Düğün büyülüydü, değil mi, Peder?”

Rahip de onun anlattıklarının etkisindeydi. Dirseğiyle gözlerini sildi. Birkaç kez başını salladıktan sonra, “Evet, kızım, büyülüydü,” dedi. “Öyle olması gerekiyordu. Baron, farkında mısınız acaba, Efendi MacAlister olmasa, kardeşiniz bugün hayatta olmayacaktı.”

“Evet, biliyorum.”

Brenna bu sözlerle sevindi. Ama Gillian’ın sözleri Connor’ın umurunda bile değildi. Karısının düğün anıları onu çok heyecanlandırmıştı. Şimdi bütün istediği, karısıyla yalnız kalıp ona kendisiyle ne kadar onur duyduğunu söyleyebilmektir.

“Brenna, eve gitme zamanı geldi.”

“Evet, Connor.”

Yerinden kalkıp ağabeyinin yanına gitti ve onu yanağın-
dan öptü. “Seni seviyorum, Gillian.”

“Ben de seni seviyorum, Brenna. Kocanın sana iyi bakmasını sağla.”

“Kocam bana iyi bakıyor. O beni seviyor, Gillian; ben de onu seviyorum.”

“Görüyorum.”

İki erkek uzun bir an konuşmadan birbirlerine baktılar. Brenna aralarında duruyor, onların birbirlerini selamlamalarını bekliyordu.

Nihayet Gillian başını eğip kız kardeşinin kocasını selamlayınca, Connor da onu selamladı.

Bundan iyisi olamazdı. Brenna bunu biliyordu. İki erkek de küstah ve inatçıydılar ama Brenna ikisini de seviyordu.

Connor kolunu karısının omzuna attı ve döndü.

Faith, “Bir dakika, efendim,” diye seslendi. Ağabeyinin arkasından dolaşarak Brenna ile Connor’ın arkasından koştu.

“Efendimiz, karınızın kaç kardeşi olduğunu biliyor musunuz?”

Brenna, cevap vermesi için kocasını dürttü. “Karım se-kiz kardeşin yedincisi. Sen kardeşlerin en küçüğüdür, değil mi?”

“Evet. İsimlerimizi biliyor musunuz?”

Brenna, “Faith, bu gerekli mi?” dedi.

“Evet gerekli. Biz, senin için önemliyiz. Bu yüzden kocan için de önemli olmamız gerekir. Değil mi?”

Connor, “Buraya gel, Faith,” dedi.

Onu reddetmek genç kızın aklından bile geçmedi. Ona yaklaşmış gözlerinin içine baktı. “Evet?”

Brenna, “Evet, efendimiz,” diye düzeltti.

“O artık benim kardeşim. Ona yine de efendimiz diye mi hitap etmeliyim?”

“Kendisi başka türlü hitap etmene izin vermedikçe böyle yapman gerektiğini çok iyi biliyorsun. Connor sana öyle bir izin vermedi. Haydi Faith, aynı evde büyüdük seninle. İkimiz de terbiye kurallarını biliyoruz.”

Faith güldü. “Peki. Soruma henüz cevap vermediniz, Efendimiz. Size kardeşlerimin adlarını saymamı ister misiniz?”

“Buna gerek yok. Gillian, William, Arthur, Mattie diye çağırduğumuz Matilda, Joan, Rachel, karım ve sen.”

Brenna, "Biliyorsun... demek biliyordun," dedi.

"Evet."

"Peki onlardan söz etmeme niçin izin vermiyordun?"

"Çünkü aileni özleyor, üzülyordun. Onlardan söz etmek kendini daha iyi hissetmeni sağlamayacaktı. Üstelik bana bağlanmanı istiyordum. Sanırım bunu sana daha önce açıklamıştım."

Brenna kocasına yaslandı. "Eve döndüğümüzde tekrar anlatsın," dedi. "Faith, vedalaşma zamanı geldi. Seni özleyeceğim."

Kardeşi ona sarıldı. "Ben seni daha çok özleyeceğim. Efendimiz, size teşekkür etmeyi unuttum. Gillian beni MacNare'den korumaları için evimize askerlerinizi gönderdiğinizi söyledi."

Brenna şaşırmişti. Kocasına, "İngiltere'ye asker mi gönderdin?" diye sordu.

Faith, "Evet," diye onayladı. "Annem askerlerden çok hoşlanmış. Babam orada yokmuş ama beni korumak için böyle bir zahmete katlandığınıza çok memnûn oldu. Ben de merak ediyordum..."

Connor, "Neyi?" diye sordu. İki genç kadın da kutsal arazinin dışına çıkmak üzere olduklarının farkında değillerdi. Ama Quinlan farkındaydı çünkü sırtıyordu. Connor, Faith'in adımlarını sayıyordu.

"İngiltere'ye gönderdiğiniz askerlerin komutanına teşekkür etmek istiyorum ama adını bilmiyorum."

"Adı Quinlan. O da çok yakında amcasının klanının reisi olup, kendi topraklarına egemen olacak. Evet, işte burada. Sana bakıyor, Faith."

Genç kız başını kaldırıp Quinlan'a baktı ve ona doğru bir adım attı.

"Kardeşim bana her şeyi anlattı. Babam beni korumak için evine geldiğiniz için size teşekkür etmek isteyecektir. Ben de size, bütün kalbimle teşekkür ediyorum, Quinlan."

Galce konuşması Quinlan'a müzik gibi geldi. Kardeşinden çok daha iyi Galce konuşuyordu.

Quinlan bir şey söylemedi ama başını eğerek teşekkürlerini kabul ettiğini gösterdi. Aman Tanrım, bu kız gülümseyince yanakları çukurlaşıyordu. Gamzeleri vardı.

"Doğrusunu isterseniz, annem sizden çok hoşlanmış. Tekrar gelip gelmeyeceğinizi merak ediyormuş."

Connor kızın söylediklerini duymuştu. Başını kaldırıp arkadaşına baktı. "İşini çok kolaylaştırıyor, değil mi?" dedi.

Quinlan güldü. "Evet, öyle."

Ne Brenna ne de Faith, Connor'ın ne demek istediğini anlamıştı. Kolaylaşan neydi?

Faith uzaklaşmak üzereyken, Quinlan, "Annenize kendisini tekrar ziyaret edeceğimi söyleyin," dedi. "Ondan bir şey isteyeceğim."

Faith ondan bir açıklama istemeyi düşündü ama bu uygun olmadığı için sustu. "O zaman sizinle tekrar görüşeceğiz. Babam ne kadar ısrar ederse etsin, iki yıl daha evlenmeyi düşünmüyorum," dedi. "Gerçi evlenecek yaşa geldim ama çok şımarık büyütüldüm. Değişmeye de hiç niyetim yok. Şımarıklıklarına göz yumacağına söz verecek bir soylu bulmalıyım. Bu da hemen olmaz. Eğer siz gelmeden evlenip evden ayrılmış olursam, lütfen size ne kadar borçlu olduğumu unutmayın. Hoşça kalın, Quinlan. Tanrı sizi korusun."

Ona duyduğu saygıyı göstermek için diz kırarak selam verdi. Brenna ile kocasını öperek kendisini asık bir suratla beklemekte olan ağabeyinin yanına koştu. Bu öpücük Connor'ı çok şaşırtmıştı.

Brenna, "En çok Faith'i özleyeceğim," dedi.

Connor, "Belki onu tekrar görebilirsin," diye cevap verdi.

Genç kadın, "Sanmam," dedi. "Quinlan'ın bizi terk edeceğine de üzüldüm. Senin her gidişinde kalenin komutanlığını Crispin mi yapacak artık?"

"Hayır. O, Hugh'un topraklarına gidiyor. Onlara bir reis göndermemi istediler. Crispin'e ihtiyaçları var. Buna Crispin de memnûn olacak."

Karısını kucaklayıp atın üstüne oturttu ve kendisi de bindi.

Sonra genç kadının kulağına eğilip onu ne kadar sevdiğini tekrarladı.

“Yeni baştan başlıyoruz, değil mi?”

“Eyer böyle düşünmek hoşuna gidiyorsa öyle olsun. İtiraz edecek değilim. Ama bu kez daha kolay olacak çünkü her zaman düşünceli olmaya çalışacağım.”

“Sen zaten düşüncelisin. Bu yüzden seni bu kadar seviyorum. Şeyi merak ediyordum...”

“Neyi?”

“Eyersiz ata binmek istiyorum da. Acaba sen de yanımda olursan, diğer atlara eyersiz binebilir miyim?”

“Eğer eyersiz atla surların dışına çıkmayacağına söz verirsen bu isteğini kabul edebilirim. Görüyor musun, ne kadar uysal olabiliyorum!”

Brenna, “Evet görüyorum,” dedi. “Keyfin yerindeyken sana bir şey daha söylemek istiyorum da...”

“Evet?”

“Bir de şu kilise var...”

Sonsöz

Gün batımı büyüdü bir zamandı. Çocuklar dışarıda, neşeli çığlıklar atarak yalın ayak koşuyorlar; anneleri en küçüklerinden, iki yana yalpalayarak yürümeye çalışan sarı saçlı, masmavi gözlü bebekten gözünü ayırmazdı. Miniğin en sevdiği şey, annesinin ektiği bütün çiçekleri anında yolmaktı.

Connor, onların oyunlarına katılmadan yukarı kata çıkıp odasından kılıcını çıkarır, bu arada pencerenin önünde durup uzun uzun surların ötesini seyrederdi.

Enkaz kaldırılır kaldırılmaz, yerinde süpürge otları çiçek açmıştı. Şimdi her yer rengârenk çiçeklerle bezeliydi. Brenna'ya kalırsa, bu orada yaşayıp ölmüş insanlara uygun bir armağandı.

Havayı dolduran tath kokular gülüşmelere karışıyordu. Evde olmak ne büyük bir mutluluktü.